

فہرست کتب

کلیات غالب

جلد اول

از
مرزا اسد اللہ خاں غالب

مؤلف
سید مرتضیٰ حسین فاضل لکھنوی

○
مجلس ترقی ادب لاہور

فاضل مرتب نے غالب کے فارسی کلام کی مرحلہ بہ مرحلہ ترتیب و اشاعت کا جو سراغ لگایا ہے ، اس کے مطابق سب سے پہلے غالب نے کلکتے میں مولوی سراج الدین احمد کی فرمائش سے ایک دیوان مرتب کیا جس کا مخطوطہ مالک رام صاحب کے پاس موجود ہے ۔ پھر ۱۸۳۴ع میں ”میخانہ آرزو“ کے نام سے ایک فارسی دیوان مرتب ہوا لیکن اس کا کہیں سراغ نہیں ملتا ، لیکن قیاس چاہتا ہے کہ یہی ”میخانہ آرزو“ دراصل ”دیوان فارسی“ ہے جو ۱۸۴۵ع میں زیور طبع سے آراستہ ہوا ۔ ۱۸۶۳ع میں کلیات غالب فارسی پہلی مرتبہ شائع ہوا ۔ پھر ۱۸۷۲ع میں دوبارہ شائع ہوا اور ۱۸۹۳ع میں سہ بارہ ۔ مالک رام صاحب نے ۱۹۳۸ع میں اور اورینٹل کالج میگزین نے ۱۹۶۱ع میں بھی غالب کا کلام شائع کیا ۔

زیر نظر کلیات کی ترتیب میں مرتب نے جس محنت اور کوشش سے کام لیا ہے اس کا اندازہ موصوف کے درج ذیل اقتباس سے بخوبی ہوتا ہے :

”میں نے اپنی ترتیب جدید میں ان سب کتابوں کو سامنے رکھا ہے اور سب کے زوائد کلیات میں لیے ، پھر ان معاصر نسخوں کے بعد مشرقیات غالب تالیف مسعود حسین صاحب ادیب ، آثار غالب تالیف جناب قاضی عبدالودود صاحب ، غالب تالیف جناب مہر اور دوسرے مقالات و مضامین ، معاصر اخبارات و رسائل کی چھان بین کی ۔

”غالب کے کلام فارسی کی متداول ترتیب کے ساتھ دوری ترتیب بھی ہو گئی ہے ، یعنی ۱۸۲۳ع بعد سے ۱۸۴۵ع تک کا کلام پہلے ، ۱۸۴۵ع سے ۱۸۶۳ع تک کا کلام اس کے بعد ، ۱۸۶۳ع سے ۱۸۶۹ع تک کا کلام اس کے بعد ۔ قصائد میں غزلیات ، غزلیات میں رباعیات کی زحمت سے بچانے کے لیے ہر صنف کو اسی کے ساتھ رکھا ہے ۔ حاشیے میں قابل ذکر بات عرض کر دی ہے ۔

کلیات غالب فارسی (جلد اول)

✱

جملہ حقوق محفوظ

طبع اول : جون ۱۹۶۷ء

تعداد ۲۱۰۰

ناشر : سید امتیاز علی تاج ، ستارہ امتیاز

ناظم مجلس ترقی ادب ، لاہور

مطبع : محمود پرنٹنگ پریس گلبرگ ، لاہور

مسہتم : سید محمود شاہ

تصاویر و سرورق : مطبع عالیہ لاہور

قیمت جلد اول : ۴۵ روپے

بمعون صنایع مکین و مکان و بفضل خلاق زمین و زمان

فارسی کا کلاسیکی ادب
کلیاتِ غالب فارسی

(جلد اول)

سید مرتضیٰ حسین قاضی لکھنوی

ناشر

مجاہد قلمی ادب ۲۔ نرسنگہ داس گارڈن لاہور
کلب روڈ

فهرست

صفحه

مقدمه :	از سید عابد علی عابد	...	...	...	۳ تا ۱۴۰
دیباچه :	غالب (فارسی)	...	...	...	۱۳۳
قطعات :					

(مندرجات دیوان طبع اول دهلی)

تعداد اشعار صفحه

۱- غالب از خاک پاک تورانیم	...	...	۹	۱۵۷
۲- ساقی چون من پشنگی و افراسیابیم	...	...	۲	۱۵۸
۳- آنم که درین بزم صریر قلم من	...	...	۷	۱۵۸
۴- منکران شعر من ، هان تانگوئی حاسد اند	...	...	۱۶	۱۵۹
۵- هزار معنی سر جوش خاص نطق من ست	...	...	۴	۱۶۰
۶- غالب درین زمانه بهر کس که واری	...	...	۸	۱۶۰
۷- ایکه در بزم شهنشاه سخن رس گفته	...	...	۱۹	۱۶۱
۸- فرصت اگر دست دهد مغنم انکار	...	...	۲	۱۶۳
۹- زاهد ز طعنه برق فسوسم بجان مریز	...	...	۹	۱۶۳
۱۰- ساقی بزم آگهی روزی	...	...	۲۲	۱۶۴
۱۱- چون مرا نیست دستگاه ستیز	...	...	۷	۱۶۶
۱۲- ایکه خواهی که بعد ازین باشم	...	...	۹	۱۶۶

۱۶۶	۳ ...	۱۳- ایا ، بی هنر دشمن دیوسار
۱۶۷	۴	۱۴- دیدی آن بد گهر و مهر و ولایش بیزید
۱۶۷	۳ ...	۱۵- ایا ستم زده غالب ، ز ها کنس مسگال
۱۶۸	۵ ...	۱۶- کرده جهمی که در ویرانه کاشانه ام
۱۶۸	۹	۱۷- ایا ! زیان زده غالب که از حدیقه بخت
۱۶۹	۲ ...	۱۸- چون الف بیگ در کهن سالی
۱۶۹	۱۱ ...	۱۹- دارم بجهان گربه پاکیزه نهادی
۱۷۰	۱۲ ...	۲۰- ایکه شائسته آنی که ترا
۱۷۰	۹ ...	۲۱- هوا عبیر فشانت و ابر گوهر بار
۱۷۱	۳۰ ...	۲۲- هر کجا منشور اقبالی پدید آورده اند
۱۷۳	۱۲ ...	۲۳- ایا محیط فضائل که تا تو در نظری
۱۷۵	۳ ...	۲۴- ایا خجسته خضالی که رزق عالم را
۱۷۵	۲۲ ...	۲۵- ای نیلگون حصار فلک یادگار تو
۱۷۶	۱۳ ...	۲۶- مرا در بی خودی نظاره گاهيست
۱۷۸	۱۵ ...	۲۷- آن پسندیده خوی ، عارف نام
۱۷۸	۱۰	۲۸- ای کلک تو در معرض تحریر گهر پاش
۱۷۹	۷ ...	۲۹- ای که والای متاع سخن
۱۸۰	۱۲ ...	۳۰- جان جاکوب بهادر که ز یزدان دارد

(شامل کلیات طبع لکهنو)

(تهنیت عطای ملک ، رام پوری):

۱۸۱	۱۷ ...	۳۱- ای آنکه خود بمهر همی پروری مرا
۱۸۳	۱۷ ...	۳۲- فرزانه یگانه اذمنستن بهادر
۱۸۳	۹ ...	۳۳- ای خداوند هنر مند ، هنرور پرور

(ج)

تعداد اشعار صفحه

۱۸۵	۱۹	۳۴- ایا بکوشش و بخشش رئیس ملت و ملک ...
۱۸۷	۲۰	۳۵- بهار چمن انداز گلفشانی کرد ...
		(در تهنیت شادی):
۱۸۹	۷	۳۶- دیده ور یوسف علی خان کز فروغ رای او
۱۹۰	۱۹	۳۷- بهار هند که نامند برشکال آنرا ...
۱۹۲	۳۲	۳۸- جم حشم ، شاهزاده فتح الملک ...
۱۹۴	۱۷	۳۹- در ثنای معظم الدوله ...
۱۹۶	۲۱	۴۰- چو بر هزار وهشتصد و چل فزود شش ...
۱۹۸	۳۲	۴۱- دی بهنگامه* هنگام فرو رفتن مهر ...
۲۰۱	۱۵	۴۲- بر رگ شاه بوسه زد نشتر ...
۲۰۲	۷	۴۳- ایکه گفتی که در سخن باشد ...
۲۰۳	۲	۴۴- بآدم زن ، بشیطان طوق لعنت ...
۲۰۳	۱۵	۴۵- درین روزگار همایون فرخ ...

(بعد ۱۸۶۳ ع)

۲۰۴	۱۰	۴۶- سپهر مرتبه ای ویسرای کشور هند
۲۰۵	۱۳	۴۷- بزم نواب جم حشم مکلود ...
۲۰۶	۱۴	۴۸- فلک مرتبه منگمری بهادر ...
۲۰۸	۶	۴۹- در آخر دسمبر و آغاز جنوری ...
۲۰۸	۱۲	۵۰- نوروز و مهرگان نبود در طریق ما
۲۰۹	۵	۵۱- دگر در سرستم که از روی مستی
۲۱۰	۲	۵۲- جان عزیز است و اهل عزت را ...
۲۱۰	۱۵	۵۳- امین ملک و ممالک ، معظم الدوله
۲۱۲	۳	۵۴- از جگر تشنه بدریا سرود ...

تعداد اشعار صفحه

- ۵۵- بروز حشر الہی چو نامہٗ عمل ... ۲ ... ۲۱۲
- ۵۶- دریغ آنکہ اندر درنگ سہ بیست ... ۴ ... ۲۱۲
- ۵۷- ترا ای آفتاب عالم افروز ... ۳ ... ۲۱۳
- ۵۸- نذر نواب وزیر الدولہ ... ۲ ... ۲۱۳
- ۵۹- نازم بخرام کلک و طرز رقمش ... ۲ ... ۲۱۳
- ۶۰- نگار خانہ چین شد دژم ، ازین ارتنگ ... ۲ ... ۲۱۴
- ۶۱- توای کہ شیفته و حسرتی لقب داری ... ۴ ... ۲۱۴

(مندرجات دیوان طبع اول دہلی)

- ۱- فروغ طالع ایام مستر استرلنگ ... ۲۰ ... ۲۱۷
- ۲- داور شاہ نشان لارڈ کونڈس بنشنگ ... ۱۰ ... ۲۱۸
- ۳- لوحش اللہ ، زجوش گل کہ دہد ... ۲۵ ... ۲۱۹
- ۴- چو از خامہٗ فکر فضل عظیم ... ۴ ... ۲۲۲
- ۵- جان جاکوب آن امیر نامور ... ۷ ... ۲۲۲
- ۶- آن میجر فرزانه کہ موسوم بجان است ... ۵ ... ۲۲۳
- ۷- صحن امام باڑہ و مسجد ہرآنکہ دید ... ۴ ... ۲۲۴
- ۸- چون شد بصحن مدفن خان بزرگوار ... ۵ ... ۲۲۴
- ۹- ای دریغا قدوہ ارباب فضل ... ۵ ... ۲۲۵
- ۱۰- چو میر فضل علی را نماندہ است وجود ... ۲ ... ۲۲۵
- ۱۱- ز سال واقعہٗ میرزا مسیتا بیگ ... ۳ ... ۲۲۵

(مندرجات کلیات طبع اول لکھنؤ)

- ۱۲- چشم و چراغ دودہٗ مودود آنکہ هست ... ۲۰ ... ۲۲۶
- ۱۳- چون تفضل حسین خاں کہ نبود ... ۱۳ ... ۲۲۸
- ۱۴- درخشید از سپہر جاہ ، ماہی ... ۷ ... ۲۲۹

تعداد اشعار صفحہ

(دیوان اور کلیات کے علاوہ)

- ۱۵- غالب این رنگین کتاب ، گلشن بیخار نام ... ۲ ۲۳۰
- ۱۶- احترام الدولہ فرمان داد تا ... ۳ ۲۳۰
- ۱۷- (وفات بانوی شاہ اودھ) : ... ۴ ۲۳۰
- ۱۸- (تعمیر چاہ) : درہزار و دو صد و شصت و شش از دنیا برفت ... ۵ ۲۳۰
- ۱۹- (ولادت فرزند فتح الملک) : میر سعادت علی کرد در اجمیر طرح ... ۴ ۲۳۱
- ۲۰- (تعمیر در) : با خرد گفتم ، شہ فرزانه فتح الملک را ... ۴ ۲۳۱
- ۲۱- (مسجد دہلی) : نہادہ بنا احسن اللہ خاں ... ۲ ۲۳۲
- ۲۲- (امام باڑہ برست) : اعتہاد الدولہ کز افراط جود ... ۵ ۲۳۲
- ۲۳- (شورش ۱۸۵۷ع) : کلی ز گلبن حیدر شکفت در عالم ... ۵ ۲۳۳
- ۲۴- (قاطع برہان) : چون کرد سپاہ ہند ، در ہند ... ۲ ۲۳۳
- ۲۵- ز سال مرگ ستم دیدہ میرزا یوسف ... ۲ ۲۳۴
- ۲۶- در گریہ اگر دعویٰ ہم چشمیٰ ما کرد ... ۵ ۲۳۴

مثنویات :

۲۳۷	۵۱ ...	...	۱۔ سرمہ بینش (قبل ۱۸۳۰ ع)
۲۴۱	۱۸۸ ...	...	۲۔ درد و داغ
۲۵۷	۱۸ ...	...	۳۔ چراغ دیر (۱۸۲۷ ع)
۲۶۶	۱۵۶ ...	...	۴۔ رنگ و بو
۲۷۹	۵۴ ...	...	۵۔ باد مخالف (۱۸۲۸ ع)

(شامل کلیات طبع اول لکھنو)

۲۹۳	۱۲۸ ...	...	...	۶۔ نموداری شان نبوت
۳۰۴	۴۲ ...	...	...	۷۔ تہنیت عید شوال
۳۰۸	۳۹ ...	...	...	۸۔ تہنیت عید بہ ولی عہد
۳۱۱	۳۳ ...	...	...	۹۔ دیباچہ نثر "ہفت اختر"
۳۱۴	۳۸ ...	...	...	۱۰۔ تقریظ آئین اکبری
۳۱۸	۱۰۹۸ ...	...	...	۱۱۔ ابر گہر بار

(دیوان اور کلیات سے زائد)

۴۱۳	۶۴ ...	...	...	۱۲۔ کلمات طیبات
۴۱۹	۱۲۷ ...	...	...	۱۳۔ ترجمہ دعای صباح
۴۳۰	۹ ...	...	...	۱۴۔ مسند نشینی نواب محمد علی خاں

فواتح :

(شامل دیوان طبع اول دہلی)

۴۳۲	۴۵ ...	...	...	۱۔ بہر ترویج جناب والی یوم الحساب
۴۴۰	۲۰ ...	...	...	۲۔ بہر ترویج نبی حاکم ادیان و ملل

نوحه :

- ۱- ای فلک شرم از ستم بر خاندان مصطفی ... ۱۱ ... ۴۴۱
- ۲- ای کج اندیشه فلک حرمت دین بایستی ... ۱۲ ... ۴۴۲
- ۳- وقتست که در پیچ و خم نوحه سرائی ... ۱۳ ... ۴۴۳
- ۴- سرو چمن سروری افتاد ز پا ، های ... ۱۴ ... ۴۴۵
- ۵- شد صبح بدان شور که آفاق بهم زد ... ۱۱ ... ۴۴۶
- مخمس : (شامل کلیات طبع اول لکهنو)
- ۱- در مهمل دستبرد به اژدر کند علی ... ۲۵ ... ۴۴۷

(زائد از کلیات طبع اول)

- ۲- کیستم تا بخروش آوردم ی ادبی ... ۱۳ ... ۴۴۹

(شامل دیوان طبع اول دهلی)

ترکیب بند :

- ۱- آن سحر خیزم که مه را در شبستان دیده ام ۹۰ ... ۴۵۱
- ۲- ای دل بچشم زخم حوادث نگار شو ... ۵ ... ۴۵۹

(شامل کلیات طبع اول لکهنو)

- ۳- زین خرابی که در جهان افتاد ... ۸۴ ... ۴۶۴

(زائد از کلیات طبع اول)

- ۴- خواهم از بند بزدان سخن آغاز کنم ... ۴ ... ۴۷۱

(شامل کلیات طبع اول)

ترجیع بند :

- ۱- باز بر آنم که نیاز آورم ... ۵۰ ... ۴۷۸

(زائد از کلیات)

۴۸۳	۳۰ ...	۲- ورود سرور سلطان نشان مبارک باد
۴۸۶	۲۵ ...	مکتوب بنام جواهر (مثنوی) ...

قطعات :

۴۸۸	۱۵	۱- از دوست بهر بنده رهی شیشه های می
۴۹۰	۲۶	۲- گفتم بخرد بخلوت انس ...
۴۹۲	۳ ...	۳- گیر که در روز حشر چون بیفتی ...
۴۹۳	۹ ...	۴- صبح دم با ابوالبشر گفتم ...
۴۹۳	۳ ...	۵- الا ای شناسنده هندسه ...
۴۹۴	۳ ...	۶- مفلس اگرش مال نباشد چه کمست این
۴۹۴	۲ ...	۷- تا بود چار عید در عالم ...
۴۹۴	۲ ...	۸- سه تن ز پیمبران مرسل ...
۴۹۵	۲ ...	۹- بحق باده چنین حکم داد حاکم شهر
۴۹۵	۲ ...	۱۰- باخرد گفتم ار تو فرمائی ...
۴۹۵	۲ ...	۱۱- بروز حشر الهی چو نامه علم
۴۹۵	۱۲ ...	۱۲- هر شب بقدر ریختمی باده گلغام ...
۴۹۶	۵ ...	۱۳- خواندی بنوبهار مرا جانب چمن ...
۴۹۷	۹ ...	۱۴- روزی ز ره ستم ظریفی ...
۴۹۸	۷ ...	۱۵- طراز انجمن طوی میرزا یوسف ...
۴۹۸	۲ ...	۱۶- نو روز و دو عید از دو جانب امسال
۴۹۹	۲ ...	۱۷- داد و دهش تو روز افزون بادا ...
۴۹۹	۳ ...	۱۸- چو نواب از بهر اجلاس کونسل ...
۴۹۹	۱۰ ...	۱۹- هزار و دو صد و هشتاد و دو شمار کنید
۵۰۰	۱۷ ...	۲۰- پس از ادای سپاس خدای عزوجل ...

صفحه	تعداد اشعار	
۵۰۲	۶ ...	۲۱- نمایشگاهی درخور شان خویش ...
۵۰۲	۲ ...	۲۲- خجسته جشن دبستان نشینی بیگم ...
۵۰۳	۲ ...	۲۳- گویند رای چهجمل شیریں کلام مرد ...
۵۰۳	۲ ...	۲۴- گویند رفت ذوق ز دنیا ستم بود ...
۵۰۳	۲ ...	۲۵- تاریخ وفات ذوق ، غالب ...
۵۰۳	۲ ...	۲۶- کرد چون ناظر وحیدالدین ز دنیا انتقال ...
۵۰۴	۲ ...	۲۷- حسین ابن علی آبروی علم و عمل ...
۵۰۴	۲ ...	۲۸- گردید نهان مهر جهان تاب دریغ ...
۵۰۴	۳ ...	۲۹- شیخ نبی بخش که باحسن خلق ...
۵۰۵	۲	۳۰- جناب عالیہ از بخشش حق
۵۰۵	۲ ...	۳۱- دریغا که ماند تہی قصر دولت ...
۵۰۵	۲ ...	۳۲- ز اندازہ اسم و سال مولود ...
۵۰۵	۲ ...	۳۳- درباره اسم و سال مولود سعید ...
۵۰۶	۲ ...	۳۴- فتح سید غلام بابا خان ...
۵۰۶	۲ ...	۳۵- میر بابا یافت فرزندی کہ ماه چارده ...
۵۰۶	۲ ...	۳۶- بمن ز مقدم فرزند میرزا باقر ...
۵۰۶	۲ ...	۳۷- امروز شنیده ام کہ از مهر ...
۵۰۷	۲ ...	۳۸- شکر ایزد کہ ترا با پدرت صلح فتاد ...
۵۰۷	۲ ...	۳۹- خوانی بسوی خویش و ندانی کہ مرده ام
۵۰۷	۷ ...	۴۰- فرزانه یگانه سپہاراجہ راجہ راؤ ...
۵۰۸	۵ ...	۴۱- کرنیلی جارج ولیم ہملٹن ...
۵۰۸	۲ ...	۴۲- کرم پیشہ ڈپٹی کمشنر بہادر ...
۵۰۹	۳۰ ...	۴۳- مولوی احمد علی احمد تخلص نسخہ ای
۵۱۱	۷ ...	۴۴- بر آنم بہ نیروی این تیغ تیز...

شہنشاہ نادر علیہ السلام بزرگوار و نظام حاکم و متخلص غالب مدظلہ

عالم نام آور ہم نشین پسر ہم اسد و ہم اسد

عکس شبیه چاپ اول لکھنؤ

پیش گفت

از

مرتضی حسین فاضل

خاندان :

امیر خسرو سے غالب تک بر صغیر پاک و ہند میں سینکڑوں شاعروں نے فارسی میں طبع آزمائی کی اور دادِ سخن لی ، مگر شہرت و مقبولیت کی جو سند خسرو نے پائی ، وہ کسی کے حصے میں نہ آئی ۔ وسطی عہدِ مغل میں بیدل پیدا ہوئے جن کا نام کابل و قندھار پہنچا اور مدتوں اربابِ ذوق پر رنگ بیدل غالب رہا ۔ مغل دربار کے آخری تاجدار نے جاہ و جلال ، مال و منال میں صرف قلعہٴ معلیٰ ہی پایا تھا ، اس لیے عرفی و ظہوری جیسوں کی پرورش کہاں ہو سکتی تھی اور ابوالفضل و صائب جیسے بالِ بال کیسے پیش کیے جاسکتے تھے ۔ ہاں حسن اتفاق سے جس طرح ایران کے تیموریوں میں سلطان حسین بایقرا (۵۸۷۲ - ۱۳۶۷ ع تا ۵۹۱۲ - ۱۵۰۶ ع) نے عبدالرحمان جامی جیسا گلِ سرسبد پالیا ، تقریباً اسی طرح بر صغیر کے تیموریوں میں بہادر شاہ ظفر (۵۱۲۵ - ۱۸۳۵ ع تا ۵۱۲۷ - ۱۸۵۷ ع) کے دربار میں نجم الدولہ دبیر الملک نواب مرزا اسد اللہ خاں بہادر نظام جنگ ، غالب نظر آتے ہیں ۔

بر صغیر کے مشترک ثقافتی عہد میں غالب شعر و ادب کے حرفِ آخر قرار پائے اسی لیے ان کا نام اور کام یاد دہا رہے ۔ گو اپنے خیال کے مطابق غالب کچھ اور بننا چاہتے تھے ، انہیں خانخاناں ، ابوالفضل اور فیضی پر رشک تھا ۔ سپاہی زادہ و نواب ہونے کی بنا پر کسی بڑی ”دستگاہ“ کی تمنا تھی :

ما نبودیم بدین مرتبہ راضی غالب
شعر خود خواہشِ آن کرد کہ گردد فنِ ما

غالب نے اردو نظم و نثر میں جو کچھ لکھا اسے شہرت عام و بقاءے دوام حاصل ہے۔ فارسی میں پنج آہنگ، مہر نیمروز، دستنبوی (کلیات نثر)، قاطع برہان، درفش کاویانی، کلیات نظم، مثنوی ابرگہربار، سبد چین، سبد باغ دودر کی طباعت و اشاعت تو ہوئی مگر اجنبی حکومت اور حریف قوموں کی سیاست نے اسلامی علوم و السنہ کے خلاف جو مہم شروع کی، اس کے نتیجے میں فارسی سے شغف کم ہوتا چلا گیا۔ فارسی کے شعر آج بھی روزمرہ میں استعمال ہوتے ہیں مگر ان شاعروں کے نام اور کام سے واقفیت حاصل کرنے کا شوق نہیں۔

مرزا محمد اسد اللہ بیگ کے اجداد قفقاز و سمرقند سے تعلق رکھتے تھے۔ کلیات میں ہے :

غالب از خاک پاک تورانیم	لاجرم در نسب فرہ مندیم
ترک زادیم در نژاد ہمی	بسترگان قوم پیوندیم
ایبکیم از جامعہ اتراک	در تمامی ز ماہ دہ چندیم
فن آبای ما کشاورزیست	مرزبان زادہ سمرقندیم

یہ سلاجوقی بلکہ افراسیابی اور پشنگی (بقول غالب) دشت خفچاق سے ہوتے ہوئے سمرقند پہنچے اور ترسم خان سمرقندی کے فرزند قوقان بیگ وطن چھوڑ کر لاہور آ گئے۔ دہلی میں ذوالفقار الدولہ نجف خان صفوی^۱ مختار عام شاہ عالم بادشاہ دہلی کے نام کا ڈنکا بج رہا تھا۔ لاہور کی سیاسی افراتفری کی وجہ سے قوقان بیگ دہلی آ کر نواب ذوالفقار الدولہ نجف خان بہادر سے وابستہ ہو گئے۔ مرزا غالب کے والد عبداللہ بیگ^۲ اور چچا نصر اللہ بیگ کی ولادت دہلی میں ہوئی۔

۱۔ نجف خان نے شاہ عالم کے آخری دور کو اپنی بہادری اور حسن سیاست سے بڑی تقویت پہنچائی۔ ان کی وفات ۱۱۹۶ھ/۱۷۸۲ء میں ہوئی۔

۲۔ کلیات نثر، صفحہ ۱۵۴۔

’مہر نیمروز‘ میں لکھتے ہیں :

”و در دفتر سپہبد شاہ ، ذوالفقار الدولہ میرزا نجف خان توفیق
نوآوری شاعش نوشتند و بر پرگنہ پھاسو برات روزی وی
و سپاہش نوشتند۔“

قوتان بیگ کے بعد عبداللہ بیگ اور نصر اللہ بیگ فوجی ملازمت
سے منسلک ہو گئے ۔ عبداللہ بیگ پہلے نواب آصف الدولہ مرحوم
(متوفی ۱۲۱۲ھ-۱۷۹۷ء) ، پھر نظام علی خان آصف جاہ ثانی (زمانہ ۲
حکومت ۱۱۷۵ھ تا ۱۲۱۸ھ) کی فوج میں ملازم ہوئے ۔ لیکن
کچھ دنوں بعد راجا بختاور سنگھ والی الہور کے لشکر میں آ گئے اور:
”چون ۳ پنجسال از عمر من گذشت ، بدر از سرم سایہ برگرفت ۔
عم من نصر اللہ بیگ خان چون خواست کہ مرا بنار برورد ،
مرگش فراز آمد ، کما بیش پنج سال پس از گذشتن برادر پئی
مہین برادر برداشت و مرا دربن خرابہ جا تنہا گذاشت ۔
و ابن حادثہ کہ مرا نشانہ جائگدازی و گردوں را لمینہ بازی
بود ، در سال عزار و ہشتصد و شش عیسوی بہنام ہندمہ
لشکر آرائی و کشور کشائی صمصام الدولہ جرنیل لارڈ کلیننگ
صاحب بہادر بروی کار آمد۔“

راجا شیودھان سنگھ کی تعریف کرتے ہوئے اپنے والد کی

- ۱- مہر نیمروز ، مشمولہ کلیات نثر ، صفحہ ۲۶۷ ۔
  - ۲- غالب اور حیدر آباد : نصیر الدین ہاشمی ، نقوش لاہور ، صفحہ ۱۵۹ ،
(خاص نمبر) ۔
  - ۳- کلیات نثر ، صفحہ ۱۵۴ ۔
  - ۴- زیر نظر کلیات میں صفحہ ۲۸۹ پر کلیننگ کے نام قصیدے میں بھی اس
بات سے فائدہ اٹھانے کی کوشش کی ہے :
- بکود کی شدہ ام ریزہ چین خوان نوال
نہالم از ثمر پیش رس یار آمد

خدمت گذاری اور رحلت کا بھی ذکر کیا ہے :

زان پس کہ گشت گوهر من در جہان یتیم
زان پس کہ کشتہ شد پدر من بکارزار
کافی بود مشاہدہ ، شاہد ضرور نیست
در خاک راج گڑھ پدرم را بود مزار
در پنج سالگی شدہ ام چاکر حضور
رنگین سخن طرازم و دیرین وظیفہ خوارا

۱۲۱۷ھ - ۱۸۰۲ع میں والد کا انتقال ہوا اور چچا نے انہیں اپنی سرپرستی میں لے لیا۔ ۱۲۲۱ھ - ۱۸۰۶ع میں چچا بھی میدان جنگ میں کام آئے۔ راجا الور نے عبداللہ بیگ کی اولاد کے لیے کچھ وظیفہ اور کچھ زمین عطا کی تھی۔ چچا کے مرنے پر انگریزوں نے یتیم بھتیجیوں اور متعلقین کے لیے پنشن مقرر کر دی جو تھوڑی بہت مقدار میں کسی نہ کسی طرح مرزا کو ملتی رہی۔ ۱۸۵۷ع کے ہنگامے میں جب پنشن ضبط ہوئی تو غالب نے اپنے خاندانی خدمات سپہ گری و جان نثاری جتاتے ہوئے انگریزی حکومت سے دوبارہ اجراء وظیفہ کا مطالبہ کیا۔ اسی سلسلے میں لارڈ کیننگ کو ۲۴-دسمبر ۱۸۶۰ع، یعنی بڑے دن کے موقع پر قصیدے میں لکھا :

ز بندگان شہنشاہ من آن کسم کہ مرا
دعا طراز کلام و وفا شعار آمد
بکودکی شدہ ام ریزہ چین خوان نوال
نہالم از ثمر پیش رس بیار آمد

۱- زیر نظر کلیات، جلد ۲، صفحہ ۳۳۶- یہ قصیدہ ۱۸۶۰ع میں لکھا ہے۔

۲- زیر نظر کلیات، جلد ۲، صفحہ ۲۹۲ -

غالب کی ولادت :

”بوقت ۱ شب چہار گھڑی پیش از طلوع صبح، روز یکشنبہ ہشتم رجب ۱۲۱۲ھ“ مطابق ۲۷ - دسمبر ۱۷۹۷ع آگرے میں مرزا غالب پیدا ہوئے۔

کلیات کے نویں ۲ قصیدے میں مرزا صاحب نے اپنا زائچہ‘ ولادت نظم کر دیا ہے۔ ان کا خیال ہے کہ روز ازل ہی سے ان کی قسمت میں چکر اور ان کے نصیبے میں پھیر تھے :

مگوی زائچہ کاین نسخہ ایست از اسقام
مگوی زائچہ کاین جامعیت از اضداد

کلیات کے خاتمے ۳ میں ایک جگہ مرزا صاحب نے تاریخ ولادت لکھی ہے جسے مذکورہ قصیدے کا خلاصہ کہہ لیجیے یا مرزا کی نفسیاتی زندگی اور فکری الجھنوں کا آئینہ :

غالب چو ز ناسازی فرجام نصیب
ہم بیم عدودارم و ہم ذوق حبیب
تاریخ ولادت من از عالم قدس
ہم ”شورش شوق“ آمدوہم لفظ ”غریب“

۱۲۱۲ھ

۱۲۱۲ھ

مرزا غالب کی والدہ عزت النساء بیگم صاحبہ آگرے کے رئیس اور سرکار میرٹھ کے ایک فوجی افسر مرزا غلام حسین خان کمیدان کی صاحب زادی تھیں۔ پپل منڈی آگرے میں ”کلاں محل“ نامی محل سرا ان ہی کی تھی۔ غالب نے اپنی زندگی کے بہترین دن یہیں

۲۱۔ زائچہ متعلق بہ قصیدہ ”در منقبت جگر گوشہ“ رسول کونین سیدالشہدا“ جلد دوم، صفحہ ۵۴۔

۳۔ دیوان فارسی، طبع دہلی، صفحہ ۵۴، ۵۵۔

گزارے۔ والد کی رحلت اور چچا کے انتقال کے بعد نانا، نانی نے ان کی ناز برداریاں کیں۔

غالب نے آگرے میں تعلیم حاصل کی۔ خیال ہے کہ الف بے اور قرآن مجید جیسے ابتدائی مدارج گھر پر کسی استاد کی مدد سے اپنے نانا یا والدہ ماجدہ کی نگرانی میں طے کیے۔ پھر مولوی محمد معظم^۱ اور دوسرے اساتذہ سے درس لیا۔ خود غالب اپنی عربیت کے بارے میں کہتے ہیں :

”میں نے ایام دبستان نشینی میں ”شرح مآة عامل“ تک پڑھا۔ بعد اس کے لہو و لعب اور آگے بڑھ کر فسق و فجور میں منہمک^۲ ہو گیا۔“

تفتہ کے نام خط میں ہے :

”میں عربی کا عالم نہیں مگر نرا جاہل بھی نہیں۔ بس اتنی بات ہے کہ اس زبان کے لغات کا محقق نہیں ہوں^۳۔“

اور دیباچہ^۴ کلیات میں لکھا ہے:

”شخص استعداد مرا پیرایہ نازش فضلی و تشریف وجود مرا
سرمایہ برازش کمالی نیست۔ نہ ترانہ صرف و اشتقاقم بر لب
است و نہ زمزمہ سلب و ایجابم بزبان۔ نہ خون صراحم بگردن
است و نہ نعش قاموسم بردوش، نہ آبلہ پای جادہ صنائعم و نہ
گوهر آمای رشتہ بدایع^۵۔“

۱۔ پنج آہنگ میں ”میراعظم علی مدرس مدرسہ اکبر آباد“ کے نام بڑا عاجزانہ و با احترام خط ہے۔ ممکن ہے کہ مرزا صاحب کے استاد ہوں (کلیات صفحہ ۱۰۲)

۲۔ خطوط غالب، جلد ۱، صفحہ ۸۲۔

۳۔ غالب، ۲۸، بحوالہ دیباچہ دیوان غالب اردو۔

۴۔ کلیات طبع غذا، جلد اول، صفحہ ۱۵۷۔

فارسی میں کمال :

یوں تو پورے ملک میں فارسی ، علمی زبان اور شرفاء کا طرہ امتیاز تھی لیکن تازہ وارد ایرانی خاندانوں میں تو گیر کی بات چیت بھی فارسی ہی میں ہوتی تھی ۔ مرزا غلام حسین کمیدان کے بارے میں ابھی تک یہ معلوم نہیں ہو سکا کہ وہ ایرانی تھے یا تورانی ، یا مدتوں سے یہیں کے رہنے والے تھے ۔ ہاں عبد اللہ بیگ کے بارے میں قطعی طور سے کہا جا سکتا ہے کہ سمرقند و بخارا کی زبان کے علاوہ اگر کوئی زبان بلاتکلف بول سکتے ہوں گے تو وہ فارسی ہوگی ۔ مرزا غالب نے فارسی ہی کے سیٹھے بول سن کر بولنا سیکھا ۔ ہوش سنبھالا تو محسوس کیا :

”فارسی میں مبدا فیاض سے مجھے وہ دست گہ ملی ہے کہ اس زبان کے قواعد و ضوابط میرے ضمیر میں اس طرح جاگزیں ہیں جیسے فولاد میں جوہر۔“ (خطوط غالب ، جلد ۱ ، صفحہ ۸۳) دیباچہ کلیات میں اپنی عربی دانی کا ذکر لکھنے کے بعد فرماتے ہیں :

”کباب گرمی آتش بی دود پارسیم و خراب تلخی بادہ پرزور مغی ۱۔“

”قاطع برہان“ طبع اول صفحہ ۷ پر اس ذوق کی تاریخ اور اس رجحان کا پس منظر یہ لکھا ہے :

”شت هرمزد نام پارسی نژاد فرزاندہ بود از تخمہ ساسانیان ۔ پس از گرد آوردن دانش ، لیش اسلام گزیدہ و خود را عبدالصمد نامیدہ در سال یکہزار و دوست و بست و شش ہجری بطریق سیاحت بہند آمدہ و بہ اکبر آباد کہ پیکر پذیرفتن و خرد آموختن من ہمدران شہر خجستہ بہر بودہ است ، دو سال بکلبہ احزان من آسودہ است و من آئین معنی آفرینی و کیش یگانہ بینی

۱۔ دیباچہ کلیات طبع ہذا ، جلد ۱ ، صفحہ ۱۵۷۔ ”مغی“ اس طرح چھپا ہے کہ ”معنی“ پڑھا جاتا ہے ۔ تصحیح فرمائی ۔

ازوی فرا گرفته ام۔“

ایک خط میں اسی بات کو یوں نقل کیا ہے :

”بدو فطرت سے میری طبیعت کو زبان فارسی سے ایک لگاؤ تھا۔ چاہتا تھا کہ فرہنگوں سے بڑھ کر کوئی ماخذ مجھ کو ملے۔ بارے مراد بر آئی اور اکابر پارس میں سے ایک بزرگ یہاں وارد ہوا اور اکبر آباد میں فقیر کے مکان پر دو برس رہا اور میں نے اس سے حقائق و دقائق زبان پارسی کے معلوم کیے۔ اب مجھے اس امر خاص میں نفس مطمئنہ حاصل ہے۔“

۱۲۲۶ھ - ۱۸۱۱ع میں مرزا غالب کی عمر چودہ سال کی تھی۔ شادی ہوئے سال سوا سال گزرا ہوگا۔ انہی دنوں ایک ایرانی^۲ سے فیض پانے کا موقع مل گیا جس سے ذہن کا سونا کندن بن گیا۔

شاعری کا آغاز :

ذوق سخن سنجی اور طبع رسا خداداد انعام ہے۔ غالب اس نعمت سے فیض یاب اور اس احسان خداوندی سے سرفراز تھے۔ نو دس برس کی عمر میں گنگنانا اور گیارہ بارہ برس کے سن میں شعر لکھنا ہر شخص کے بس کی بات نہیں۔ مرزا صاحب نے اپنی شاعرانہ

۱۔ مکاتیب غالب، طبع ۱۹۴۹ع، صفحہ ۶۰۔ مکتوب بنام نواب خلد آشیان یوسف علی خان صاحب۔

۲۔ مولانا حالی نے ’یادگار غالب‘ میں ایک روایت نقل کی ہے جس سے خیال ہوتا ہے کہ ملا عبدالصمد ایک فرضی نام تھا۔ میرے خیال میں اس شخص کو بالکل فرضی شخصیت ماننا مشکل ہے۔ رہا ”بے استاد“ کہلانا اور اس سے بچاؤ تو آخر شعر و شاعری میں بھی تو بے استاد ہی تھے۔ اس سلسلے میں مالک رام صاحب اور عبدالودود صاحب اور دوسرے محققین نے بہت بحثیں کی ہیں جن کے اعادے کا یہ موقع نہیں ہے۔

صلاحیتوں کا متعدد مرتبہ ذکر کیا ہے ؛ مثلاً سلطان محمد میسوری کو لکھتے ہیں :

(الف) ”روشن ترک این کہ در ده سالگی آثار موزونی طبع
پیدائی گرفت ، تا لختی سرمایہ دید و دانست فراز آمد -
زبان انداز گزارش و کلک آیین نگارش یافت ا -“

(کلیات نثر، صفحہ ۳۴۹)

کلیات فارسی کے خاتمے مکتوبہ ۱۲۵۳ء میں تحریر کیا ہے :

(ب) ”از روزی کہ شاره سنین عمر از احاد فرا ترک رفت ،
و رشتہ حساب زحمت یازدہمین گرہ بخود برگرفت ، اندیشہ
در روارو گام فراخ برداشت ، و کریوہ و مغاک بادیدہ سخن
پیمودن آغاز نہاد -“

(کلیات طبع اول صفحہ ۵۵۳ بعد - دیوان طبع دہلی ، صفحہ ۴۰۵)

۱۸۵۷ء میں قدر بلگرامی کو لکھا ہے :

(ج) ”بارہ برس کی عمر سے کاغذ ، نظم و نثر میں مانند اپنے
نامہ اعمال کے سیاہ کر رہا ہوں -“

(خطوط غالب ، طبع الہ آباد ، مکتوب بنام قدر ، فروری ۱۸۵۷ء)

قدر بلگرامی ہی کو لکھتے ہیں :

(د) ”قبلہ ! ابتداءے فکر سخن میں بیدل و اسیر و شوکت کی
طرز پر ریختہ لکیتا تھا - چنانچہ ایک غزل کا مقطع یہ تھا :

طرز بیدل میں ریختہ لکھنا اسد اللہ خاں قیامت ہے
۱۵ برس کی عمر سے ۲۵ برس کی عمر تک مضامین خیالی
لکھا کیا - دس برس میں بڑا دیوان جمع ہو گیا - آخر
جب تمیز آئی تو اس دیوان کو دور کیا ، اوراق یک قلم

۱۔ یہ خط ’پنج آہنگ‘ طبع اول و دوم دہلی میں نہیں ہے - ’پنج آہنگ‘
مشمولہ کلیات میں ہے -

چاک کیے، دس پندرہ شعر واسطے نمونے کے دیوان حال
میں رہنے دیے۔“

(عود ہندی، طبع اول میرٹھ، صفحہ ۱۵۹۔ عود ہندی طبع
مجلس ترقی ادب، مرتبہ راقم، صفحہ ۳۹۰)

آخر میں یہ کہہ کر بات ختم کر دی :

(۵) ”حضرت! فقیر نے شعر کہنے سے توبہ کی ہے، اصلاح

دینے سے توبہ کی ہے، شعر سننا تو ممکن ہی نہیں۔ بہرا

ہوں، شعر دیکھنے سے نفرت ہے۔ پچھتر برس کی عمر،

پندرہ برس کی عمر سے شعر کہتا ہوں۔ ساٹھ سال بکا۔ نہ

مدح کا صلہ ملا نہ غزل کی داد۔“

ان بیانات سے معلوم ہوا کہ :

۱۔ دس گیارہ برس کی عمر میں شاعری شروع کی (۱۲۲۲ھ

مطابق ۱۸۰۷ع - ۱۲۲۳ھ مطابق ۱۸۰۹ع)

۲۔ چودہ پندرہ برس کے سن میں یہ شوق فن کی منزلوں میں

داخل ہوا (۱۲۲۷ھ مطابق ۱۸۱۲ع)

۳۔ پچیس برس میں یہ دور ختم کر دیا (۱۲۳۷ھ مطابق ۱۸۲۱ع)

۴۔ نسخہ حمیدیدہ ۵۔ صفر ۱۲۳۷ھ مطابق یکم نومبر ۱۸۴۱ع

کا مکتوبہ ہے۔ گویا مرزا غالب نے اردو سے توجہ ہٹا لی۔

شاید انہی دنوں تخلص بھی بدل لیا ہو۔

فارسی شعر گوئی :

مرزا غالب کی کتابوں کا مطالعہ بتاتا ہے کہ انہیں ابتدا ہی

سے بیدل، ظہوری سے دلچسپی تھی۔ وہ بیس پچیس برس تک اردو

میں شعر کہتے رہے۔ اس زمانے کا جو ذخیرہ دستیاب ہو سکا ہے،

اس سے ثابت ہے کہ مرزا صاحب کو فارسی پر عبور ہے۔ وہ مشکلات فن اور دشوار پسند شاعروں کو سمجھ بھی سکتے ہیں اور ان کے طرز میں کامیاب پیش کش تیار کرنے پر بھی قادر ہیں۔ انہوں نے اس اسلوب میں آردو شاعری کر کے بڑی حد تک ناپسندیدگی کا سامنا کیا، لہذا کوئی بعید نہیں کہ جس خود اعتدائی اور ذوق برتر پسندی نے دبی قوتوں کو ابھارا ہو اور وہ صرف فارسی میں شعر کہنے لگے ہوں۔ اب تک ان کا تخلص اسد تھا! مگر اس خیال کے آتے ہی شرکت تخلص سے بھی ہاتھ اٹھایا۔ مولانا حالی فرماتے ہیں کہ:

”انہوں نے جیسا کہ اپنے فارسی دیوان کے خاتمے میں تصریح کی ہے، گیارہ برس کی عمر میں شعر کہنا شروع کر دیا تھا۔“
(یادگار غالب، طبع دوم، صفحہ ۹۷)

اگر یہ روایت صحیح ہے اور سردست اس کی تردید مشکل ہے، تو اس کا ماحصل یہ ہوگا کہ غالب گیارہ بارہ نہ سہی، چودہ پندرہ برس کی عمر سے ظہوری کے طرز و کلام سے استفادہ کرنے اور فارسی میں شعر کہنے کے قابل ہو چکے تھے۔ اس روایت کے علاوہ ہمارے پاس کوئی شہادت ایسی نہیں جس کی بنا پر ہم غالب کے ابتدائی فارسی کلام کا سراغ لگا سکیں۔ ہاں نسخہ حمیدہ میں ایک قطعہ درج تھا جو طبع اول آگرہ کے صفحہ ۲۸۹ پر چھپ چکا ہے۔ یہ قطعہ دیوان فارسی طبع اول دہلی اور کلیات طبع اول لکھنؤ میں بھی موجود ہے۔ میں سمجھتا ہوں کہ فارسی کلام میں سب سے قدیم شعر یہی ہیں جو مرزا غالب نے لکھے، کیونکہ تقریباً یہ مانا جا چکا ہے کہ غالب نے اپنا پہلا باقاعدہ دیوان وہی مرتب کیا

جو ۱۲۳۷ھ مطابق ۱۸۲۱ع کا مخطوطہ بھوپال سے ملا ، اس میں یہ قطعہ موجود ہے :

بہر ترویج جناب والی یوم الحساب
ضامن تعمیر شارستان دلہای خراب

غالب کہہ چکے ہیں کہ پچیس برس کی عمر میں ”دیوان آردو کو دور کیا ، اوراق یک قلم چاک کیے“ یعنی اب آردو چھوڑ کر فارسی کی طرف مائل ہوئے ۔

”فاتحہ“ کا قطعہ جسے محترم امتیاز علی عرشی صاحب ۱ اور مصحح ”نسخہ حمیدیہ“ کی نقل کے مطابق پہلا قصیدہ (ورق ۴ پر ختم ہوتا ہے) لکھا گیا ہے ، دیوان میں اس قدر کاٹ چھانٹ کے بعد داخل کیا گیا جس سے گن ہوتا ہے کہ قطعے کے ساتھ شعر بالکل ابتدائی مشق کا نمونہ تھے ۔ مرزا نے ان میں سے تھوڑے سے شعر لیے اور انہیں بھی بڑی تبدیلیوں کے ساتھ شریک اشاعت کیا ۔ باقی شعر چھوڑ دیے ۔

غالباً ۱۲۳۷ھ مطابق ۱۸۲۱ع سے ۱۲۴۱ھ مطابق ۱۸۲۵ع تک غالب کے افکار و آلام بڑھتے گئے ۔ گنریلو الجھنیں ، آمدنی و خرچ کا عدم توازن ، سسرال میں نوابی کے ٹھانڈے اور ان کی گڈٹھ گرہ میں کوڑی نہ تھی ۔ انگریزی حکومت سے جو پیشن مقرر ہوئی تھی وہ بھی سسرال والے دیتے تھے ۔ غرض مرزا گھبرا کر گنیر سے نکلے (غالباً محرم ۱۲۴۲ھ مطابق اگست ۱۸۲۶ع میں یہ سفر شروع ہوا) ان کا خیال تھا کہ کلکتہ میں دعویٰ دائر کریں گے اور لگے ہاتھوں کمپنی کے سربراہوں کے ذریعے حکومت برطانیہ سے ”ملک الشعرائی“ جیسا کوئی خطاب حاصل کر لیں گے ۔ دہلی سے کلکتہ جاتے ہوئے لکھنؤ بھی پڑتا تھا ، سوچا کہ چلو وہاں بھی قسمت آزمائی کریں ۔ ممکن ہے دربار اودھ

سے کچھ مل جائے۔ لکھنؤ پہنچے تو یہاں بادشاہ اور آغا میر کے لیے جو مدحیہ خامہ فرسائی کی، وہ فارسی ہی میں تھی۔ لکھنؤ میں پانچ مہینے ٹھہر کر مشاعروں میں شریک ہوئے۔ ممکن ہے کہ فارسی شعر پڑھے اور سنے ہوں۔ اس زمانے میں لکھنؤ فارسی کا دبستان تھا۔ ایرانی اور ہندوستانی افاضل کے مجموعوں میں بحث و مذاکرات بھی ہوئے ہوں گے۔ تقریباً پانچ ماہ بعد یہاں سے کلکتے کے لیے چلے اور الہ آباد، بنارس، عظیم آباد جیسے شہروں میں ٹھہرتے ہوئے کلکتہ پہنچے (۴ شعبان ۱۲۴۳ھ مطابق ۱۹ فروری ۱۸۲۸ع)۔ ذکر غالب (صفحہ ۷۵) فورٹ ولیم کالج اب مدرسہ عالیہ تھا۔ مدرسہ عالیہ کے اہتمام سے انگریزی مہینے کی پہلی اتوار کو مشاعرہ ہوا کرتا تھا۔ مرزا نے بھی مشاعرے میں شریک ہو کر ہام تبریزی کی زمین میں یہ غزل پیش کی:

تاکیم دود شکایت ز بیان برخیزد

بزن آتش کہ شنیدن ز میان برخیزد

(دیکھیے 'عود ہندی' بترتیب راقم، طبع مجلس صفحہ ۴۱۔ کلیات غالب طبع ہذا، جلد ۳۔ ذکر غالب، صفحہ ۶۳)۔

”پانچ ہزار آدمی فراہم تھے“ اور مرزا پر اعتراضات کی بھرمار تھی۔ بات بڑھی اور پارٹیاں بن گئیں۔ یہاں کی بحثوں میں انہیں ایرانی ادیبوں اور تحریکوں کا علم ہوا۔ کلکتہ کے افاضل و ادبا سے مذاکرات کا موقع ملا جس سے ان کی طبیعت کندن ہو گئی اور فطری صلاحیتوں کو چارچاند لک گئے۔ مباحثات اور علمی مسائل کی الجھنوں کے ساتھ دماغی تکلیف، یعنی مقدمے کی ناکامی اور مقصد پورا نہ ہونے کے تصور سے وہ گھبرا گئے۔ انہوں نے دعا، خوشامد اور درخواستوں کا سلسلہ شروع کر دیا مگر کچھ نہ ہوا۔ آخر وطن کے لیے رخت سفر باندھا اور اتوار کے دن

۲ جمادی الثانیہ ۱۲۴۵ھ مطابق ۲۹ نومبر ۱۸۲۸ء کو دہلی پہنچ گئے مگر عالم یہ تھا :

قمر در عقرب و غالب بہ دہلی
سمندر در شط و ماہی در آتش

غالب کی فکر اور فن پر کلکتے کا بڑا اثر ہے۔ وہ اپنے ایک خط میں لکھتے ہیں :

”من و خدا کہ اگر متاہل نبودی و طوق ناموس عیال
بگردن نداشتی، دامن برہرچہ هست افشاندی و خود را دران
بقعہ رساندی۔“ (کلیات نثر، صفحہ ۱۴۶)

ہمارے لیے یہ سفر ایک سوغات کا پیش خیمہ ثابت ہوا، یعنی غالب نے اس سفر میں عرفی و نظیری کی یاد تازہ کر دی۔ اتنے عمدہ قصیدے لکھے کہ پھر ان کا جواب نہ دیا جا سکا۔ ایسی اچھی مثنویاں نظم کیں جو ظہوری و بیدل و غنیمت کو فراموش کرنے کا سبب قرار پائیں۔

ترتیبِ کلامِ فارسی کا پہلا مرحلہ :

کلکتے میں مولوی سراج الدین احمد کی فرمائش سے غالب نے ایک دیوان مرتب کیا جس کے دیباچے میں لکھا :

”چون در آغاز خار خار جگر کوی شوقم ہمہ صرف نگارش
اشعار آردو زبان بود، در مسلک این تحریر نیز ہمان جادہ گذاردہ
و ہمان راہ سپردہ شد۔ ہر آئینہ این چمنستان را دودر بروی
ہم کشودم۔ نخستین در را باشعار ہندی بگوہر آمودم۔
دویمین در چون آغوش شوق بروی پارسیان واست و نام این
صحیفہ بزبان ادا شناسان۔ گل رعنا۔“ (کلیات نثر، صفحہ ۹۵)

عرشی صاحب فرماتے ہیں :

”اس کا ایک مخطوطہ محبی مالک رام صاحب کو دست یاب

ہوا ہے۔ وہی میرے پیش نظر ہے۔ اس کا ناپ $۲ / ۹۱ \times ۶$ ہے۔ مسطر تیرہ سطری ہے۔ کاغذ ولایتی باریک اور سفید ہے۔ خط معمولی نستعلیق ہے۔ متن کی روشنائی کالی ہے۔ تخلص شنجرف سے لکھا گیا ہے۔ جدولیں نیلی اور شنجرفی ہیں۔ کہیں کہیں کرم خوردگی کے نشان بھی پائے جاتے ہیں۔ گل رعنا میں پہلی مرتبہ فارسی کلام مرتب شکل میں ظہور پذیر ہوا۔

ترتیب کلام فارسی کی دوسری منزل:

کاکتے سے واپس آکر غالب کے لیے دہلی میں زندگی دوبہر ہو گئی۔ سسرالی جھکڑے، مقدمے کے قرضے، دوستوں کی بے رخی سے گھبرا کر شعر و شاعری سے دل بہلانے لگتے تھے۔ علی بخش خان کہتے ہیں:

”در آغاز سال یک ہزار و دو صد و پنجاہ و یک ہجری شمس الدین خان را بقضای آسمانی آن پیش آمد کہ هیچ آفریدہ مبیناد و آن خود از غایت شہرت بشرح احتیاج ندارد و بعد آن ہنگامہ ہمدران ہنگام از جیپور بدہلی رسیدم و کشانہ برادر والا شان و آموزدر مہربان مولانا غالب زاد افضالہ فرود آمد۔ دران ایام دیوان فیض عنوان کہ مسمی بہ ’میخانہ‘ آرزو، سر انجام است، تازہ فراہم آمدہ و پیرایہ اتمام پوشیدہ بود۔“ (کلیات نثر پنج آہنگ، صفحہ ۳)

۱۵۔ جہادی الثانی ۱۲۵۱ھ مطابق ۸ اکتوبر ۱۸۳۵ع جمعرات کے دن نواب صاحب کو پھانسی دی ہے (ذکر غالب، صفحہ ۷۵)۔ علی بخش خان اسی سلسلے میں جسے پور سے دہلی آئے اور مرزا صاحب ہی کے یہاں ٹھہرے۔ غالب کو ان سے بڑی محبت تھی۔ علی بخش نے غالب سے فارسی پڑھی تھی۔ ”میخانہ آرزو“ پر مرزا نے فارسی نثر میں جو کچھ لکھا تھا اسے سب سے پہلے مرزا سے پڑھا۔

یعنی ”میخانہ آرزو“ کے نام سے ایک فارسی دیوان ۱۲۵۰ھ مطابق

۱۸۳۳-۵ع میں مرتب ہو گیا تھا۔ یہ دیوان یا کسی دیوان پر یہ نام ابھی تک دیکھنے اور سننے میں نہیں آیا۔ میرے خیال میں شاید اس نام کی حیثیت بھی ”پرتوستان“ جیسی ہے، یعنی دیوان پر یہ عنوان نہ لکھا جا سکا۔

دیوان کی تکمیل آخری مرحلے میں :

’پنج آہنگ‘، میں نواب حشمت جنگ بہادر کے نام خط ہے :

”از دیر باز گہ گہ این آرزو از دل سر بر زدی کہ عریضہ نگار
گرم و سرمایہ چہل سالہ جگر کاوی خویش یعنی مجموعہ اشعار
فارسی بوالا حضرت فرستم۔“ (پنج آہنگ، صفحہ ۴۰۱ دہلی

۱۸۵۳ع - کلیات نثر ۲۱۱ لکھنؤ ۱۸۸۴ع)

اور دیوان فارسی طبع دہلی کے خاتمے میں لکھا ہے کہ ۱۲۵۳ھ مطابق ۱۸۳۷-۸ع میں میری عمر اکتالیس سال کی ہے اور دیوان مرتب کر چکا ہوں۔ اس لیے میرے خیال میں وہی ’سیخانہ آرزو‘ سرانجام نواب حشمت جنگ کو ۱۲۵۱-۲ھ میں بھیجا گیا اور ۱۲۵۳ھ میں اسی پر نظر ثانی کر کے مقدمہ و خاتمہ لکھا۔ یہی مجموعہ ”دیوان فارسی“ کہلایا اور اسی کی متعدد نقلیں بانکی پور پٹنہ، رام پور، علی گڑھ اور لاہور میں موجود ہیں۔

لاہور کا خطی نسخہ مجھے محترمی جناب ڈاکٹر وحید مرزا صاحب کے پاس دیکھنے کو ملا۔ اس مخطوطے کا ترقیمہ یہ ہے :

”تمت، تمام شد۔ بتاریخ بست و سیوم شوال ۱۲۵۴ ہجری

مطابق بست و یکم جنوری ۱۸۳۸ع مطابق سنہ احد جلوس

بہادر شاہ۔ از درستی این دیوان فراغ دست داد۔“

بہادر شاہ ظفر کی تخت نشینی ستمبر ۱۸۳۷ع - جہادی الثانی

۱۲۵۳ھ میں ہوئی - ۱۲۵۳ھ ہی کو مرزا غالب کی عمر اکتالیس

سال کی ہوتی ہے، اس لیے یہ نسخہ اہم ترین اور شاید قدیم تر ہے۔

اس کے علاوہ ۵۱۲۵۴ اور ۵۱۲۵۷ کے نسخے میں دیباچہ و خاتمہ کی یکساں عبارتیں ہیں اور کلام بھی نادر و غیر مطبوعہ کہیں معلوم نہیں ہوتا، اس لیے شاید یہ کہنا قرین قیاس ہوگا کہ دیوان غالب کی پہلی باقاعدہ ترتیب نے جنوری ۱۸۳۸ء میں آخری شکل اختیار کی؛ یہی دیوان غالب کے فارسی کلام کا پہلا مجموعہ تھا جو شائع ہوا۔

دیوان کی کیفیت و ترتیب:

یہ دیوان دیباچے سے شروع ہوتا ہے۔ دیباچے کے بعد صفحہ ۲۱ سے منظومات کا آغاز ہوتا ہے جسے ایک نظر میں دیکھیے:

صفحہ	عنوان	عدد	اشعار
۲۱	قطعات	۴۱	۳۸۶
۵۰	مثنویات	۵	۶۵۵
۶۴	ناتخہ	۳	۷۶
۹۹	نوحہ	۳	۴۰
۱۰۲	ترکیب بند	۲	۱۴۶
۱۱۳	قصائد	۳۱	۱۸۶۱
۲۴۱	غزلیات	۳۰۹	۳۳۴۹
۴۸۵	رباعیات	۸۴	۱۶۸

مجموعی اشعار: ۶۶۸۱ (چند ہزار چند سو اسی)

رباعیات کے بعد صفحہ ۵۰۲ سے ”تقریظ“ یعنی خاتمے کی عبارت شروع ہوتی ہے جو صفحہ ۵۰۶ کی بارہویں سطر پر ختم ہوتی ہے اور پانچویں سطر میں میزان اشعار ”شش ہزار و ششصد و ہفتاد و دو بیت“ بتائی گئی ہے۔

دیوان کی طباعت:

فارسی دیوان کی ترتیب کے بعد نامعلوم اسباب کی بنا پر اس کی

اشاعت شروع ہونے کے بجائے اردو دیوان کی طباعت کا کام شروع ہو گیا۔ سر سید احمد خاں کے بھائی سید محمد خاں بہادر سے مرزا غالب کے دوستانہ تعلقات تھے۔ ان کے پریس میں یہ دیوان کم از کم سال سوا سال رہ کر شعبان یا رمضان ۱۲۵۷ھ مطابق اکتوبر ۱۸۴۱ع میں شائع ہوا۔ اردو دیوان کی طباعت کے ساتھ ساتھ سید محمد صاحب نے فارسی دیوان چھاپنے کی تجویز پیش کی ہوگی۔ چنانچہ جان جاکوب کو غالب نے لکھا ہے :

”ہاں مماناد کہ نقش مطبع سید الاخبارا انگلیختہ طبع یکی از دوستان روحانی منست ہانا کارفرمای این نو آیین کدہ آن می سگالد کہ درین کارگہ نقشہای بدیع انگیزد و فروریختہ های خامہ غالب بینوا را بقالب انطباع فرو ریزد۔ ازان جملہ دیوان ریختہ کہ در ناتمامی تمام است، عجب نیست کہ ہمدین ماہ ہتامی، وانگاہ بنظر سامی رسد۔

”پنج آہنگ و دیوان فارسی، ہریکی وابستہ بفراہم آمدن درخواستہای خریدارانست بہنگام خود پی ہم بخدست خواهد رسید۔“ (پنج آہنگ، طبع ۱۸۵۳ع، صفحہ ۳۵۳- کلیات ۱۷۴)

اس خط میں تاریخ نہیں ہے۔ لیکن جناب عرشی صاحب اسے اکتوبر ۱۸۴۱ع مطابق شعبان ۱۲۵۷ھ کا مانتے ہیں (دیکھیے علی گڑھ میگزین، غالب نمبر، صفحہ ۱۱۵)۔ اسی سال دیوان کی طباعت کی تحریک شروع ہو گئی اور یہ خبر بنی دور دور پھیل گئی کہ فارسی دیوان چھپ رہا ہے۔ تاریخ تو نہیں معلوم مگر ناطق مکرانی نے دیوان مانگا (متفرقات غالب، صفحہ ۱۶) تو جواب میں غالب نے لکھا :

”ایں جا ہمدماں نقشی نہ بخواست من انگلیختہ اند و مجموع

۱- یہ پریس ۱۸۴۸ع میں بند ہو گیا (صوبہ شمالی و مغربی کے اخبارات و مطبوعات، صفحہ ۳۲، طبع دہلی)

گفتار مرا از قصیدہ و قطعہ و غزل و مثنوی بکالبد انطباع
ریختہ اند۔ یک نسخہ بہر شاہی فرستم۔“ (کلیات نثر، صفحہ ۲۴۴)

اس کے بعد ’باغ دودر‘ میں تفضل حسین خان کے نام مکتوب
مورخہ ۱۰۔ مارچ ۱۸۴۵ء میں درج ہے :

”دریں روزہا دیوان فارسی من کہ کم و بیش ششت ہزار
بیت دارد، منطبع می شود۔ غالب کہ در عرض دو ماہ پیاپی
رسد۔“ (دومین در، صفحہ ۱۴۱۔ تاریخ تحریر ”بکم ربیع الاول
۱۲۶۱ھ“)

مگر ۱۴ ربیع الاول ۱۲۶۱ھ مطابق ۱۳ مارچ ۱۸۴۵ء کے مکتوب
بنام جواہر سنگھ جوہر میں یہ تفصیل ہے :

”دیوان فارسی در مطبع منشی نورالدین احمد^۲ منطبع می شود
و نوبت انطباع تا قصائد رسیدہ است۔“ (باغ دودر، دومین در
صفحہ ۱۰۹)

اس تفصیل کے بعد مکتوب بنام منیکش میں ہے :

”دیوان فارسی من از دہلی تا مدراس و حیدرآباد و از لاہور
تا سرات و شیراز رسیدہ۔ قصیدہ مدح شاہ جنت آرامکہ دران
مندرج است و عالمی آنرا نگہرستہ۔ این ننگ بر خود کی روا دارم
کہ آنرا بنام دیگری نامور کنم۔“ (دومین در، صفحہ ۱۶۳)

چونکہ ۲۶ صفر ۱۲۶۳ھ مطابق ۲۲ فروری ۱۸۴۷ء کو امجد علی شاہ

۱۔ ”باغ دودر“ میں تاریخیں ہیں سنہ نہیں ہیں۔ میں نے تقویم سے لکھا ہے۔

اس سے ایک فائدہ یہ ہوا کہ ناطق مکرانی کے خط مطبوعہ متفرقات

غالب اور جواب مطبوعہ ’پنج آہنگ‘ کی تاریخیں متعین کی جا سکتی ہیں۔

۲۔ محمد عتیق صدیقی کہتے ہیں کہ نورالدین احمد نے دارالسلام نامی

پریس محلہ حوض قاضی میں ۱۸۴۵ء میں قائم کیا تھا۔ (صوبہ شمالی

و مغربی کے اخبارات و مطبوعات، حاشیہ صفحہ ۱۹۳)

۳۔ تیسرے التواریخ، جلد ۱، صفحہ ۳۸۵، طبع نول کشور ۱۹۰۷ء۔

نے رحلت فرمائی اور ان کی شان میں مدحیہ قصیدہ طبع زیر بحث کے صفحہ ۱۹۸ پر چھپ چکا ہے، اس لیے یہ خط مارچ (?) ۱۸۷۷ء کا ہوگا۔ اس کے بعد ۲۷ اپریل ۱۸۷۷ء کو لکھتے ہیں:

”این سخن دو محل دارد، یا خود آنست کہ مجموعه نظم منطبعه مطبع منشی نورالدین احمد آنجا رسیده است، و آنچه چیز آن گفته باشم می خواهند؟ ہانا، اگر چنین باور دارید کہ پس از انطباع آن اوراق جز قصیدہ تہنیت فتح پنجاب ہیچ نگفتہ ام و اگر آنست کہ آن دیوان را کس دران دیار بردہ است؟ می بایست کہ آن مجموعه می خواستند، نہ اشعار پراگندہ۔ بہر حال اگر بنویسند یک جلد دیوان بشا فرستم تا آنرا از جانب من بہ ہایون خدمت حضرت مولانا (رجب علی خان ارسطو جاہ) پیش کشند۔“

اس کے بعد اب بحث کو طول دینا نہیں چاہتا ۲۔ خلاصہ یہ ہے کہ دیوان فارسی ۱۸۷۵ء کے وسط کے قریب چھپ گیا۔ اپریل، مئی یا جون کا مہینہ معین کیا جا سکتا ہے۔

اس نسخے کا طول ساڑھے ستائیس سینٹی میٹر اور عرض تقریباً آئیس سینٹی میٹر ہے۔ کاغذ دییز اور ہلکا سفید ہے۔ کتابت بہت اچھی نہیں، پندرہ سطر مسطر ہے۔ صفحات پانچ سو چھ۔ پھر دو صفحے ۳ کا غلط نامہ اور ایک صفحے پر قطعات تاریخ نیر رخشان۔ یہ ایڈیشن بہت جلد ختم ہو گیا۔

نواب علی بہادر خان کو غالباً ۱۸۷۹ء کے بعد ایک خط میں

۱۔ ’باغ دودر‘ دومین در، صفحہ ۱۱۱، خط بنام جوہر۔

۲۔ مختلف حضرات نے اس کی اشاعت میں متعدد خیالات ظاہر کیے ہیں۔

۳۔ ملاحظہ ہو عکس سرورق جلد اول میں اور عکس صفحہ آخر جلد سوم میں۔

غالب نے لکھا :

”مردم را سو بسوگشتم ، رفتند - دیوان فارسی و دیوان ریختہ
فراچنگ نیامد۔“ (پنج آہنگ ۱ ، طبع ۱۸۵۳ ع ، صفحہ ۴۲۹)

کلیات کی تدوین :

دیوان فارسی کی اشاعت کے بعد ’پنج آہنگ‘ ۱۸۴۹ ع میں شائع
ہوئی ۔ اس کے بعد غالب دربار ظفر سے وابستہ ہو کر تاریخ نگاری
میں الجھ گئے ۔ ۵۵ - ۱۸۵۴ ع میں ’سہر نیروز‘ کی اشاعت ہوئی ۔ پھر
رستخیز بیجا نے ’دستنبو‘ لکھوائی ۔ حالات ذرا رو براہ ہوئے تو
قاطع برہان، منشی نول کشور کو چنپنے کے لیے دی (۱۸۶۱ ع) جو
۱۸۶۲ ع میں چھپ کر آئی ۲ ۔ اس درمیان میں لوگوں نے توجہ دلائی
کہ فارسی دیوان میں جدید کلام کا اضافہ ہونا چاہیے ۔ نچو عزیزوں
اور دوستوں نے بطور خود کلیات جمع کر لیا تھا ۔ طے یہ پایا کہ کلیات
بھی منشی نول کشور چنابیں ۔ اس لیے نواب ضیاء الدین خان سے
ان کا نسخہ عاریہ مانگنے کے لیے خط لکھا :

”آپ کو دیوان کے دینے میں تامل کیوں ہے ؟ روز آپ کے
مطالعے میں نہیں رہتا ۔ بغیر اس کے دیکھنے آپ کو کھانا نہ
ہضم ہوتا ہو ، یہ بنی نہیں ؛ پھر آپ کیوں نہیں دیتے ؟ ایک
جلد ہزار جلد بن جائے ، میرا کلام شہرت پائے ، میرا دل
خوش ہو ، تمہاری تعریف کا قصیدہ اہل عالم دیکھیں ، تمہارے

۱۔ یہ خط ’پنج آہنگ‘ طبع ۱۸۴۹ ع میں موجود نہیں ہے ۔

۲۔ میر مہدی مجروح کو ۲۶ جولائی ۱۸۶۱ ع کے خط میں لکھتے ہیں :
”کلیات نظم فارسی کے چنپنے کی بھی تدبیر ہو رہی ہے ۔ اگر ڈول
بن گیا تو وہ بھی چھاپا جائے گا۔“ (خطوط غالب ، جلد اول ، طبع الہ آباد
۱۹۴۱ ع ، صفحہ ۲۷۲)

بھائی کی تعریف کی نثر سب کی نظر سے گزرے ، اتنے فوائد کیا
تھوڑے ہیں۔“

مطبوعہ کلیات کے خصوصیات :

مندرجہ بالا خط پر تاریخ نہیں لیکن ۱۸۵۹ ع کے آخر بلکہ ۱۸۶۰ ع کے کسی مہینے میں لکھا گیا ہے ۔ اس عبارت سے کلیات کے نسخوں ، نسخوں کی کیفیتیں اور سندی نسخے کا حال معلوم ہونے کے علاوہ یہ بھی معلوم ہو گیا کہ منشی نول کشور نے نواب صاحب کے نسخے کو متن کی بنیاد قرار دیا ۔ اور کوئی بعید نہیں کہ اس کی کتابت امیر اللہ تسلیم نے کی ہو ۔ اور خواہ مرزا کی تصریح کے مطابق تصحیح مولوی ہادی علی نے کی ۔

تصویر اور زائچہ :

خطوط میں زائچے کے متعلق کسی قسم کے اطلاعات موجود نہیں ۔ ممکن ہے کہ حکیم مومن خان نے اس سلسلے میں مدد کی ہو ، کیونکہ مرزا صاحب ان سے تقویم حاصل کیا کرتے تھے (دیکھیے کلیات نثر صفحہ ۱۲۵) ۔ اور یہ بھی قطعی طور پر کہنا مشکل ہے کہ موجودہ تصویر قلمی تھی یا عکسی ؟ اور اس کا مصور کون ہے ، مگر بعض قرائن سے قیاس کیا جا سکتا ہے کہ اصل تصویر قلمی تھی ۔ اور کیا بعید ہے جو میاں محمد افضل کی دعویٰ تصویر ہو جو میر سہادی اور مرزا صاحب کے درمیان کم و بیش سوا سال موضوع گفتگو رہی ۔ ان میں سے پہلا مکتوب ۸ دسمبر ۱۸۶۰ ع کا ہے ، دوسرا ۹ جنوری ۱۸۶۱ ع اور تیسرا ۸ مارچ ۱۸۶۱ ع (یا ۱۸۵۸ ع) کا ۔ پہلے میں

۱۔ دیکھیے 'خطوط غالب' بنام قدر بلگرامی ۔ مولوی صاحب نول کشور پریس کے بہت عمدہ مصحح تھے ۔ مئی ۱۸۶۲ ع کے ایک مکتوب سے معلوم ہوتا ہے کہ کاتب اور مصحح پریس سے غیر حاضر ہیں ۔

لکھا ہے : ”میاں محمد افضل تصویر لے گئے ہیں ، انتظار کرو۔“
 دوسرے میں لکھتے ہیں : ”نقل ابھی تیار نہیں ہوئی۔“ تیسرے
 میں کہا ہے : ”میاں محمد افضل تصویر کھینچ رہے ہیں ، جلدی
 نہ کرو۔“

جہاں تک معلوم ہو سکا ہے ، یہ تصویر پہلی تصویر ہے جو
 شایع ہوئی ۔ اودھ اخبار کے دو اشتہاروں کی ضروری عبارتیں جو انتہائی
 مفید ہیں ، ملاحظہ ہوں :

”...خدا کے فضل سے نسخہ بنی ود صحیح و درست ، بڑے
 کتب خانے کا ہاتھ آیا جس کو نواب ضیا الدین خان صاحب
 بہادر دہلوی نے جاد و جہد تمام سے جمع فرمایا... (تعریف دیوان)
 ...تمام کتاب ۱۔۳۵ جز میں چھپ کر تیار ہے اور مقام مناسب
 پر تصویر مصنف کی بنی یاد در ہے۔ سابق میں سوائے محصول
 پیشگی قیمت چار روپے قرار دی تھی اور بعد ختم کتاب
 پانچ روپے درج کی تھی۔ اب چونکہ رفاہ عام منظور ہوا ،
 قیمت کا گھٹا دینا ضرور ہوا... (جن لوگوں سے پیشگی قیمت لے لی
 گئی ہے انہیں محصول معاف) اور جو صاحب اب طلب کریں
 گے ان سے چار روپے قیمت لیں گے ۲۔...“

(اودھ اخبار ، ۱۳۔ مئی ۱۸۶۳ ع صفحہ ۳۳۵ ، نیز ۲۰۔ مئی ۱۸۶۳ ع)

۱۔ دیکھیے اردوے معلیٰ طبع اول صفحہ ۱۵۸ ، ۱۵۸ ، ۱۵۹ علی الترتیب -
 ان دنوں کلیات کی طباعت شروع ہو گئی تھی (دیکھیے مکتوب بنام قدر
 بلگرامی ، ۲۴ مئی ۱۸۶۲ ع)

۲۔ خالی مقامات نقل کرتے وقت چھوڑ دیے تھے ، طویل عبارت کا خلاصہ
 بریکٹ میں لکھ لیا تھا ۔

پھر ۳ جون ۱۸۶۳ء کے اعلان میں یہ اضافہ ہوا:
 ”بوجہ طیاری (کذا) تصویر جناب مرزا صاحب موصوف کلیات
 بخدمت شائقان تقسیم ہونا ملتوی تھا، اب طیار ہو گئی۔“
 (اخبار مذکور، صفحہ ۳۹۰)

۱۸۶۳ء کے کلیات میں یہ تصویر صفحہ ۱۴۱ کے مقابل چھپی
 ہے اور بہت خوبصورت ہے۔ ۱۸۷۲ء کے ایڈیشن میں یہی تصویر
 چھپی تو اس کے دونوں ستونوں پر ”قائم علی“ کا نام ہے۔ لیکن
 یہ عکس ذرا بگڑ گیا ہے۔ ۲۔

۱۱ جون ۱۸۶۳ء کے ایک خط سے معلوم ہوتا ہے کہ ابھی تک
 کلیات مرزا صاحب کو نہیں ملا۔ اگست ۱۸۶۳ء کے ایک مکتوب
 سے معلوم ہوتا ہے کہ میر منہدی مجروح کو نسخہ مطبوعہ مل گیا۔
 پھر ستمبر ۱۸۶۳ء کے مکتوب سے معلوم ہوا کہ مرزا کو بھی
 کتاب مل گئی۔ اس کے بعد منشی نول کشور اتفاقاً نومبر کے آخر یا
 دسمبر ۱۸۶۳ء کے آغاز ۳ میں دہلی گئے اور مرزا نیز مرزا کے علاوہ
 دوسرے اکابر سے بھی ملے جس کا حال اودھ اخبار میں شایع ہوا۔
 مطبوعہ نسخے کا تعارف:

یہ ایڈیشن اپنی جامعیت، صحت، حسن طباعت کے لحاظ سے بہت
 اچھا ہے۔ اکیس سطری مسطر پر پانچ سو پچپن صفحات میں مقدمہ و

۱۔ یہ مضمون بعض احباب نے بلا حوالہ نقل کیا ہے۔ میں اسے نگار، لکھنو
 جون ۱۹۵۰ء میں شایع کر چکا ہوں۔

۲۔ منشی نول کشور کے مطبع والوں نے ۱۸۹۳ء کے مطبوعہ کلیات پر
 ”بار دوم“ لکھ دیا ہے، جس سے لوگوں کو غلط فہمی ہوئی ہے،
 حالانکہ وہ تیسرا ایڈیشن ہے، اس میں تصویر و زائچہ بھی نہیں ہے۔

۳۔ بخدوسی جناب مسر صاحب اسے ۱۸۶۱ء میں بتاتے ہیں (غالب، طبع
 چہارم، صفحہ ۴۰۹)

خاتمہ و اشعار غالب ہیں۔ خاتمے کی آئینویں سطر کے بعد میر بہمدی مجروح کے نام کا تعارف ہے جسے جلی قلم سے تقریباً چار سطروں میں لکھا گیا ہے۔ پھر ترسٹہ فارسی شعروں کا قطعہ ہے۔ صفحہ ۵۵۸ پر یہ قطعہ پندرہ سطروں میں ختم ہوتا ہے۔ پھر نسیم، اشک، تسلیم، اشرف اور رعنا کے قطعات ہیں جو صفحہ ۵۶۰ پر ختم ہوتے ہیں۔ دیوان کی تقطیع طول میں پچیس سینٹی میٹر اور عرض میں سولہ سینٹی میٹر ہے۔

میرے نسخے میں صفحہ ۱۴۱ کے مقابل تصویر اور صفحہ ۱۹۸ کے مقابل میں زائچہ ولادت بھی ہے۔ کاغذ ولایتی ہلکا ہے جو ایک صدی گزارنے کے بعد بہت خستہ ہو گیا ہے۔

اب یہ نسخہ بھی نایاب ہو چکا ہے۔ چنانچہ سرورق کا عکس چھاپنے کے لیے بہت جستجو کی مگر لاہور میں دوسری کاپی مجھے دستیاب نہ ہو سکی۔ یقیناً بعض حضرات کے پاس موجود ہوگی لیکن سراغ نہ ملا:

کلیات کی ترتیب:

صفحہ	عنوان	عدد	اشعار
۲	دیباچہ	۸۵ سطریں	۱۵۲
۱۱	قطعات	۵۹	۶۷۲
۴۷	فاتحہ ۲	۲	۶۵
۵۰	نوحہ	۵	۶۲
۵۴	خمیس	۱	۲۵
۵۵	ترکیب بند	۳	۲۳۰

۱۔ یہ عدد میزان میں شمار نہیں کیے ہیں۔

۲۔ تیسرا قطعہ دیوان میں بہ عنوان فاتحہ ہے اور کلیات میں بہ عنوان نوحہ ہے۔

۵۶	۱۰۰	ترجیع بند
۲۰۴۳	۱۱	مثنویات
۳۶۵۸	۶۴	قصائد
۳۴۹۵	۳۲۲	غزلیات
۲۱۰	۱۰۵	رباعیات
۵	۴۶	تقریظ

ہمارے شمار کے مطابق دس ہزار پانچ سو سولہ شعر ہیں جبکہ غالب نے ان کی تعداد دس ہزار چار سو چوبیس لکھی ہے اور ڈاکٹر گیلانی نے اپنی کتاب ”غالب، ہز لائف اینڈ ہز پرشین ورک“ طبع دوم، صفحہ ۹۶ پر دس ہزار چھ سو بیس تعداد تحریر کی ہے۔

زیر نظر کلیات :

دیوان فارسی میں بقول غالب ۱۸۴۴ء تا ۱۸۴۵ء تک کا تقریباً تمام کلام موجود تھا۔ اس کے بعد جو کچھ لکھا، ناظر حسین مرزا، شہاب الدین خان، ضیاء الدین خان وغیرہ اپنے اپنے نسخوں میں لکھواتے رہے۔ ان پر نظر ثانی کے بعد کلیات نظم کی اشاعت ہوئی۔ ۱۸۶۳ء سے ۱۸۶۸ء تک جو کچھ لکھا، اسے تین مجموعوں میں بترتیب شایع کیا گیا۔

(الف) ’مثنوی ابر گہر بار‘ طبع اکمل المطابع دہلی ۱۸۶۴ء۔ ۱۲۸۰ء۔ اس مجموعے میں مثنوی دوبارہ شریک اشاعت کی گئی۔ اس کے ساتھ نیا کلام، قصیدے دو، قطعے تین، رباعیاں دس۔ (ب) سبد چین: اپنی ایک حبسیہ جو پرانی چیز ہے، محفوظ تھا۔ ادھر غالب قصائد و قطعات بھی لکھتے رہے تھے، اس لیے مثنوی ’ابر گہر بار‘ چھوڑ دی اور حبسیہ، چھ قصیدے،

ایک ترکیب بند ، ایک ترجیع بند ، یک مثنوی ، کچھ قطعات ، نو غزلیں ، کچھ متفرق اشعار ہیں۔ محمد مرزا خان کے مطبع سے ۱۸ ربیع الثانی ۱۲۸۴ھ مطابق اگست ۱۸۶۷ع میں شایع ہوئی۔ ۱۹۳۸ع میں مالک رام صاحب نے تصحیح و ترتیب و اضافات کے ساتھ دوبارہ دہلی سے چھپوائی۔

(ج) سبد باغ دودر: سبد چین کے بعد پھر کچھ اشعار دستیاب ہوئے ، اس لیے اس پر نظر ثانی اور اضافے کے بعد نثر کو بھی جمع کر کے دو حصوں پر مشتمل کتاب تیار کی گئی۔ جس کے نخستین در میں ۴۵ قطعے ، ایک ترکیب بند ، ایک ترجیع بند ، دو مثنویاں ، سات قصیدے ، گیارہ غزلیں ، سولہ بیتیں ، بیس رباعیاں اور ایک مخمس ہے۔ اس کتاب کا منحصر بفرد نسخہ جناب محترم سید وزیر الحسن صاحب عابدی کی ملکیت میں ہے اور پنجاب یونیورسٹی کے اورینٹل کالج میگزین میں اگست ۱۹۶۱ع میں پہلا حصہ شایع ہوا۔ میں نے اپنی ترتیب جدید میں ان سب کتابوں کو سامنے رکھا ہے اور سب کے زوائد کلیات میں لیے۔ پھر ان معاصر نسخوں کے بعد متفرقات غالب تالیف جناب مسعود حسن صاحب ادیب ، آثار غالب تالیف جناب قاضی عبدالودود صاحب ، دیوان غالب خطی ، یادگار غالب مولانا حالی ، مکاتیب غالب تالیف جناب عرشی ، غالب تالیف جناب مہر اور دوسرے مقالات و مضامین ، معاصر اخبار و رسائل کی چھان بین کی۔ اصول یہ قرار دیے:

۱۔ قدیم تر کتاب کو جو بہر حال مسودہ ، مبیضہ ، کاپی ، پروف اور مطبوعہ شکل میں غالب کی اصلاحوں سے آراستہ ہو چکی تھی ، اسے متن و اصل قرار دیا ، یعنی اس کی ترتیب کو پہلے نقل کیا۔ پھر اس حصے کے خاتمے پر کلیات کا متعلقہ اضافہ ،

اس کے بعد دوسرے مآخذ سے دریافت کردہ ذخیرہ درج کیا؛ مثلاً دیوان طبع دہلی ۱۸۴۵ع میں ۳۱ قصیدے تھے۔ یہ قصیدے کلیات میں اس ترتیب سے نہیں ہیں۔ میں نے دیوان کی ترتیب سے پہلے اکتیس قصیدے لیے ہیں۔ اس کے بعد کلیات طبع نول کشور ۱۸۶۳ع کے قصائد از ۳۲ تا ۴۶۔ سات قصیدے کلیات میں نہ تھے، وہ میں نے بڑھا دیے، ۶۵ تا ۷۱۔ اسی طرح قطعات، مثنویات، غزلیات وغیرہ۔

۲۔ اہتمام کیا ہے کہ تمام ممکن مآخذ کو سامنے رکھا جائے اور اگر کوئی تاریخ یا تلمیح ہو تو بہ قدر ضرورت و اطلاع اختلاف نسخ و ذکر واقعہ و تاریخ بھی کر دیا جائے۔

۳۔ حتی الامکان جن مآخذ کا حوالہ دیا ہے، انہیں بار بار دیکھا ہے، سنین کو تقویم طبع انجمن ترقی اردو کراچی اور تقویم طبع مرکزی ادارہ تحقیقات اسلامی سے مطابق کیا ہے۔

۴۔ دیوان غالب کا ایک بہت اہم قلمی نسخہ محترمی جناب ڈاکٹر وحید مرزا صاحب کے پاس دیکھا تھا اور ایک دن میں جو فائدہ اٹھایا جا سکتا تھا، وہ حاصل کیا۔ اس کے سرورق پر مطبوعہ نسخے کی عبارت تھی اور ترقیمہ میں بہت قدیم تاریخ۔ باقی قلمی نسخوں کے بعض اندراجات مالک رام صاحب، قاضی عبدالودود صاحب اور عرشی صاحب کے مضامین سے حاصل کیے۔

۵۔ کوشش تھی کہ دیوان کے صفحات کے ہندسے اردو میں اور کلیات کے ہندسے انگریزی میں قوسین کے اندر رکھے جائیں۔ چنانچہ مسودے میں یہی اہتمام تھا۔ اتفاق سے محمود پرنٹنگ پریس کے مالک جناب سید محمود شاہ صاحب کی علالت نے مسودے کے ابتدائی حصے اور اس کے مطبوعہ حصے کو بھی

زد میں لے لیا۔ چنانچہ حصہٴ قطعات و مثنویات میں کچھ گڑ بڑ ہو گئی۔ دوسرا حصہ موصوف نے اپنی نگرانی میں چھپوایا مگر صفحات کی صراحت حاشیہ پر ناموزوں سمجھی گئی۔ غزلیات کا مسودہ مجھے مل گیا، اس لیے میں نے اسے دوبارہ دیکھا۔ مآخذ کے صفحے اور اشعار کی تعداد جو پہلے دونوں حصوں میں حذف ہو گئی تھی، ذیلی حواشی میں درج کر دی۔

۶۔ بعض اہم نسخوں کے عکس، غالب کی تصویر شریک اشاعت طبع اول لکھنو، زائچہ اور ایک تحریر کا عکس بھی شایع ہو رہا ہے۔ پہلی جلد میں دیوان کے سرورق اور تصویر غالب کا عکس، دوسری جلد میں کلیات طبع لکھنو کا سرورق اور زائچہ، تیسری جلد میں دیوان کا آخری صفحہ اور ایک دیوان قلمی کا عکس ہے۔

۷۔ کلیات کی ضخامت کے پیش نظر مجلس نے اسے تین جلدوں میں چھاپ کر کتاب کو خوبصورت بنا دیا ہے۔

اس نسخے کے خصوصیات:

۱۔ غالب کے کلام فارسی کی متداول ترتیب کے ساتھ ساتھ دوری ترتیب بھی ہو گئی؛ یعنی ۱۸۲۳ع بعد سے ۱۸۴۵ع تک کا کلام پہلے، ۱۸۴۵ع سے ۱۸۶۳ع تک کا کلام اس کے بعد، ۱۸۶۳ع سے ۱۸۶۹ع تک کا کلام اس کے بعد۔ قصائد میں غزلیات، غزلیات میں رباعیات کی زحمت سے بچانے کے لیے ہر صنف کو اسی کے ساتھ رکھا ہے۔ حاشیے میں قابل ذکر بات عرض کر دی ہے۔

۲۔ کلیات طبع نول کشور کے اشعار سے ایک ہزار سے زائد شعر

مہیا لیے ہیں - تفصیل تعلیقات میں آئے گی -

۳ - برصغیر میں غالب کے کلیات فارسی کے کم و بیش چھ ایڈیشن نکلے، لیکن شاید ہر نسخہ پہلے نسخے سے زیادہ مغشوش ہوتا گیا - مجلس ترقی ادب لاہور نے پہلی مرتبہ کلیات کو اس اہتمام کے ساتھ ٹائپ میں شایع کر کے نہ صرف میری ہمت افزائی فرمائی بلکہ غالبیات میں پاکستان کی علمی برتری بھی ثابت کی ہے -

فاضل ہیچ مدان

۳۱ - دسمبر ۱۹۶۶ ع

مقلد

از

سید عابد علی عابد

غالب کی شخصیت اور فن

(۱)

نظر ثانی کی ضرورت

اس میں کوئی شک نہیں کہ غالب نے جس فضا میں غزل سرائی شروع کی ہے، وہ اس کی طبیعت کی آپج اور اس کے جوہر تخلیقی کی تاب ناکی کے لیے مطلقاً سازگار نہ تھی۔ اردو اشعار کے متعلق یہ اعتراضات ہوئے کہ بے معنی ہیں اور انہیں یہ شعر سنایا گیا:

پہلے تو روغن گل بھینس کے انڈے سے نکال
پھر دوا جتنی ہے گل بھینس کے انڈے سے نکال،

برسر مشاعرہ ان سے خطاب کیا گیا:

کلام میر سمجھے اور اور کلام مرزا سمجھے
مگر ان کا کہا یہ آپ سمجھیں یا خدا سمجھے

اس قسم کی باتوں کے جواب میں غالب نے اپنے
نفس معنوی کے گرد کئی طرح کے خط حصار کھینچے، مثلاً یہ:

نہ ستائش کی تمنا نہ صلے کی پروا
گر نہیں ہیں مرے اشعار میں معنی نہ سہی

یہ بھی کہا:

مشکل ہے ز بس کلام میرا اے دل
سن سن کے اسے سخن ورنہ کامل
آساں کہنے کی کرتے ہیں فرمائش
گویم مشکل وگر نہ گویم مشکل

لال قلعہ جو ان دنوں ثقافت ، شائستگی ، علم و ہنر اور تہذیب اور تمدن کا محور تھا ، اس صنعت گری اور تفریحی رنگ شعر پر مٹا ہوا تھا جس کے نمونے ذوق اور اس کے ہم خیال معاصرین کے کلام میں ملتے ہیں۔ غالب کو نظر آ رہا تھا کہ متقدمین میں جو ابہام ، فقرے بازی ، ضلع جکت اور استادانہ صنعت گری تھی، اسی نے ایک دوسرا رنگ اختیار کر لیا ہے۔ اور جہاں مشکل قافیوں اور ردیفوں میں پہلوانان سخن داد قافیہ بیانی دے رہے ہیں، وہاں شعر کا وہ پہلو بھی زوال پزیر طبیعتوں کو لذت بخش رہا ہے، جسے عصر حاضر کا مفکر (Collingwood) شعر کے تفریحی پہلو کی شعبہ گری کہتا ہے۔

یہ تفریحی شعبہ گری اور استادانہ چابک دستی ایک قسم کی ہاتھ کی صفائی تھی۔ شاعر جادوگر کی طرح یا مداری کی طرح ہوا میں مختلف رنگ کے گولے اچھالتا تھا اور واپس آتے آتے یا تو ان گولوں کا رنگ بدل جاتا تھا یا ان کی صورت تبدیل ہو جاتی تھی۔ اس تفریح میں بھی ایک لطف ہے اور غالباً زوال پزیر ذہن جو دقت معانی کی گرہیں کھولنے سے عاجز ہوتے ہیں، ہاتھ کی اس صفائی کو نہ صرف پسند کرتے ہیں، بلکہ اسے کمال سخن وری سمجھتے ہیں۔ ایسے حالات میں شعر کہنے کی استعداد کا مطلب یہ ہو جاتا ہے کہ انسان کو علوم شعریہ پر عبور ہو، علم قافیہ سے لگاؤ ہو، صرف و نحو سے اطلاع ہو، عروض میں دسترس کامل ہو اور لفظوں کی شعبہ گری کے اس شیوہ خاص میں کمال حاصل ہو جہاں ذہن پر بوجھ کم پڑتا ہے اور تفریح زیادہ ہوتی ہے۔ معانی دقیق کی گرہیں کھولنے کے لیے صرف ذوق سلیم ہی کی نہیں مطالعے کی بھی ضرورت ہوتی ہے۔ جب مطالعہ

صرف علوم شعریہ تک منحصر ہو جاتا ہے اور نظریں معانی اور مغز سے ہٹ کر پیکر و ہیئت پر مرکوز ہو جاتی ہیں تو اس قسم کے اشعار سننے والوں کو عجیب لطف دیتے ہیں:

آنکھیں عاشق کو نہ تو اے بت رعنا دکھلا
پتلیوں کا کسی ناداں کو تماشا دکھلا

سوال بوسہ کو ٹالا جواب چین ابرو پر
برات عاشقان بر شاخ آہو اس کو کہتے ہیں

وصف چشم اور وصف لب اس شوخ کا کہنے کو ہیں
آج ہم درس اشارات و شفا کہنے کو ہیں

قمریاں بولیں ، پیسے کو کیوں کان کی بات مری غل ٹوہرے
تم جسے چاہو چڑھا لو سر پر ورنہ یوں دوش پہ کاکل ٹوہرے

کیا ہتھیلی پہ دعائے خفقاں لکھی تھی
ہاتھ سینے پہ جو رکھا تو کایجہ ٹوہرا

اس پری کا وہ مری لاش کو کاندھا دینا
تخت تابوت کا وہ تخت سلیمان ہونا

ان حالات میں شعر کہنا ایک ملکہ یا استعداد مخصوص تصور کیا جاتا ہے ، جوہر تحاقیق سے اس کا تعلق نہیں رہتا ۔ شرفا جو علوم و فنون حاصل کرتے ہیں ، اس میں قافیہ پیمائی بھی شامل ہوتی ہے ، فرق یہ ہوتا ہے کہ قافیہ پیمائی بے عیب ہوتی ہے ، با اصول ہوتی ہے ، اگرچہ معنویت کے لحاظ سے اس کا گھٹیا پن سب پر روشن ہوتا ہے ۔

غالب نے اپنے لیے اس راستے پر سفر کرنا ناممکن پایا کہ وہ شعر سے تفریح طبع کا سامان مہیا کر سکے۔ ایک تو اس نے اپنی فطرت کی یک آہنگی کے تحفظ کے لیے خط دفاع یہ کھینچا کہ اپنے اشعار کے بے معنی ہونے کا اعتراف کر لیا، دوسرا خط جو غالب کی زندگی میں بہت اہمیت رکھتا ہے، یہ ہے کہ اس نے اپنی اردو شاعری کو اپنے مرتبے سے فروتر جان کر دعویٰ کیا کہ اس کی شاعری کا اصل جوہر فارسی میں نظر آتا ہے۔ غالب پر جو کچھ بیتی ہے، اس سے سمجھوتا کرنے کے لیے غالب نے اسی دعوے پر قائم رہنے کو اپنی عافیت گردانا ہے کہ اس کے شاعرانہ کمال کے اسرار و رموز فارسی شاعری میں کھلتے ہیں۔

صرف یہ ہی نہیں کہ غالب نے اپنے اردو اشعار کے اشکال کا اعتراف کیا بلکہ اس نے بتدریج یہ بھی کیا کہ پچیس سال کی عمر تک خاصا مجموعہ اردو اشعار کا مہیا کر لیا جس میں خیال بندی، معنی آفرینی اور تخیل کی بے اعتدالی کی طلسم کاری بدرجہ اتم پائی جاتی تھی۔

غالب کی شخصیت کی جو تصویر بتدریج ہمارے سامنے پیش ہوتی رہی، وہ یہ تھی کہ وہ نہایت خوددار تھا، رئیسانہ آن بان رکھتا تھا، اپنے نسب پر اسے ناز تھا، شاعری کو ذریعہ عزت تصور نہیں کرتا تھا اور اس بات کا مدعی تھا کہ میرا پیشہ دراصل سپاہ گری ہے۔ وزیر حسن نے غدر سے پہلے کی دلی کی جو تصویر کھینچی ہے، غالب کے خد و خال اس چوکھٹے میں کسی طرح صحیح نہیں بیٹھتے۔^۱

جوں جوں غالب سے عقیدت بڑھتی چلی گئی اور حالی نے اس کی مروت، فراخ حوصلگی، شعر فہمی، سخن سنجی، حسن بیان،

خود داری ، سلامتی طبع ، محققانہ نظر ، حق پسندی اور راست گفتاری کی عقیدت مندانہ تصویر کشی کی ، توں توں ہمارے سامنے ایک جعلی غالب آنے لگا جسے خوشامد سے نفرت تھی اور جسے اپنے متاع سخن پر اتنا غرور تھا کہ وہ کسی کو خاطر میں نہ لاتا تھا۔

بے شک غالب کو اپنے کلام کی بلندی کا شعور تھا اور اس میں بھی کوئی شک نہیں کہ وہ سمجھتا تھا کہ میں ایسی فضا میں پنپ رہا ہوں جو میرے لیے بالکل موزوں نہیں ، لیکن حالی نے غالب کی شخصیت کی جو تصویر کشی عقیدت مندی کی بنا پر کی ہے ، وہ کسی طرح صحیح نہیں ۔

بات یہ ہے کہ غالب کو سلطنت مغلیہ کا چراغ بجھتا ہوا نظر آ رہا تھا ، اور وہ سمجھتا تھا کہ جس معاشرے میں زندگی بسر کر رہا ہوں ، وہ نہ صرف اس اعتبار سے زوال پزیر ہے کہ اچھے شعر کی قدردانی نہیں ہوتی بلکہ اس اعتبار سے بھی مردود ہے کہ معاشرت کے ہر دائرے میں انحطاط ، فساد اور تخریب کے آثار موجود ہیں۔

غالب کا یہ خیال تھا کہ مغلوں کا عہد حکومت اب کسی اعتبار سے سودمند نہیں رہا ، انگریزوں کا نیر اقبال اب نصف النہار پر ہے ۔ جو تہذیب و تمدن انگریز اپنے ساتھ لائے ہیں ، وہ جان دار اور توانا ہے ، اور جن معاشری کوائف میں عام لوگ گھرے ہوئے ہیں ، وہ ہر طرح زوال پزیر ہیں ۔ مختلف انگریزوں کی تعریف میں اس نے جو مدحیہ قصیدے کہے ہیں ، ان کے سرسری مطالعے

۱ - یادگار : ۵۶ ، ۵۷ تا ۸۱ ۔

۲ - مشائخ : ۳۳۸ تا ۳۶۰ ۔

سے معلوم ہوگا کہ وہ انگریزی تہذیب ہی کو ہندوستان کی مستقبل کی تہذیب سمجھتا ہے (ان قصیدوں کے متعلق اور بھی عبرت انگیز باتیں ہیں جن کا ذکر ابھی آتا ہے)۔

یہ بات بڑی معنی خیز ہے کہ جب ۱۸۵۷ء میں آزادی کی تحریک نے جنم لیا اور دہلی میں وہ شعلے بھڑک اٹھے جن میں مغلیہ اقتدار کو جل کر خاک ہو جانا تھا، تو غالب اس ہنگامے سے کم و بیش بالکل غیر متاثر رہا۔ بے شک اسے دوستوں کے مرنے کا غم ہے لیکن اس کے خطوط شاہد ہیں کہ انگریزوں کے مرنے کا بھی اسے بے حد رنج ہے کہ کچھ اس کے مدوح تھے، کچھ دوست تھے اور کچھ معتقد تھے^۱۔

کیا یہ تعجب کی بات نہیں کہ غالب کے دوست مفکر، دانش ور، توسب کم و بیش بہت بڑی اکثریت میں ۱۸۵۷ء کے ہنگامے میں حصہ لیں اور غالب اس ہنگامے سے بالکل غیر متاثر رہے؟ میں بڑے تامل کے بعد اس نتیجے پر پہنچا ہوں کہ غالب کو شروع ہی سے لال قلعے میں جاہ و منصب نہیں ملا تو وہ عمر کا خاصا حصہ اس کوشش میں ضائع کرنے پر مجبور ہوا کہ اسے پنشن ہی اتنی مل جائے کہ وہ رئیسانہ آن بان سے اور امیرانہ ٹھاٹھ سے زندگی بسر کر سکے۔ پنشن کے لیے غالب نے جو دوڑ دھوپ کی ہے اور اس سلسلے میں اس نے جس طرح انگریز افسروں کی مدح سرائیاں کی ہیں، وہ ایک نہایت عبرت انگیز داستان ہے^۲۔

غالب کی زندگی میں ابتلائے اسیری ایک اہم مقام رکھتا ہے اور اس کی شخصیت کی تکمیل کے اجزائے لازم میں شامل ہے۔

۱۔ دیکھیے خطوط اردو، معانی، عہد۔

۲۔ غالب ۹۸۰ تا ۱۲۳۔

اگرچہ غالب کے عقیدت مندوں نے اس واقعے کو اس رنگ میں پیش کیا ہے کہ وہ جب چوسر کھیلتا تھا تو برائے نام کچھ بازی بد کر کھیلتا تھا۔ لیکن جن لوگوں کو قانون سے سرسری سی بھی واقفیت ہے، وہ اس بات سے آگاہ ہوں گے کہ اپنے گھر میں بیٹھ کر جوا کھیلتا یا چوسر کھیلتا کوئی ایسا جرم نہ تھا کہ فوجداری میں اس کا مواخذہ ہو سکے، ہاں جب کسی کا گھر قمار بازی کا اڈا بن جائے، لوگ باقاعدگی سے وہاں جوا کھیلتے ہوں اور روپے کے لین دین میں صاحب مکان بھی یوں دخیل ہو کہ کوئی ہارے یا جیتے، اسے کچھ حصہ ضرور ملے، تو ایسا شخص قانونی گرفت میں آجاتا ہے۔ قیاس چاہتا ہے کہ غالب کے ہاں بھی قمار بازی پیشہ ورائہ طور پر ہوتی ہوگی، ورنہ یہ ممکن نہیں کہ غالب کے لیے خود بہادر شاہ ریزیڈنٹ کے نام چٹھی لکھیں اور جواب ملے کہ مقدمہ عدالت کے سپرد ہے، ایسی حالت میں قانون سفارش کرنے کی اجازت نہیں دیتا^۱۔

بات وہی ہے جو میں پہلے کہہ چکا ہوں کہ غالب بہر حال اور بہر صورت روپیہ کمانا چاہتا تھا تاکہ اس کا شمار بھی رئیسان شہر میں ہو۔ عرشی نے یہ بات کھول کر لکھ دی ہے کہ غالب غربت میں بھی لوازمات امارت کا پابند تھا^۲۔

اب رفتہ رفتہ غالب کی ایک صحیح تصویر ہماری آنکھوں کے سامنے آتی جا رہی ہے۔ اسے اپنے خاندان کی بزرگی پر ناز ہے، اس کا رشتہ اچھے خاندان میں ہوا ہے لیکن سونے انفاق سے مالی حالات ایسے نہیں کہ اپنے معزز اور اپنے مال دار اقربا سے مساویانہ

۱ - غالب : ۱۲۳ -

۲ - غالب ، ۱۲۶ -

۳ - مکاتیب ، ۴۷ -

ملوک کر سکے۔ حرماں زدگی یا احساس؟ غالب کا پیچھا نہیں چھوڑتا اور وہ بہر حال روپے کی جستجو میں سرگرداں رہتا ہے۔

قمار بازی والے معاملے کے سلسلے میں ابوالکلام آزاد کا بیان یہ ہے :

”خواجہ صاحب (حالی) نے اس معاملے کو اس رنگ میں ظاہر کیا ہے کہ کوئی بات نہ تھی، محض چوسر اور شطرنج کا شوق تھا، اس شوق کی تکمیل کے لیے برائے نام کچھ بازی بھی بد لیا کرتے تھے، کوتوال چونکہ دشمن تھا اس لیے قمار بازی کا مقدمہ بنا دیا، حالانکہ اصلیت بالکل اس کے خلاف ہے۔ واقعہ یہ ہے کہ یہ پورا قمار بازی کا معاملہ تھا اور نواب امیرالدین مرحوم کے لفظوں میں ”مرزا نے اپنے مکان کو جوئے بازی کا اڈا بنا رکھا تھا۔“

جو تفصیلات مجھے سر امیرالدین مرحوم سے معلوم ہوئی ہیں، وہ حسب ذیل ہیں :

غدر سے پہلے مرزا کی آمدنی کا وسیلہ صرف سرکاری وظیفہ اور قلعے کے پچاس روپے تھے۔ چونکہ زندگی رئیسانہ بسر کرنی چاہتے تھے اس لیے ہمیشہ مقروض و پریشان حال رہتے تھے۔ اس زمانے میں دہلی کے بے فکر رئیس زادوں اور چاندنی چوک کے بعض جوہری بچوں نے گزران وقت کے جو مشغلے اختیار کر رکھے تھے، ان میں ایک قمار کا بھی مشغلہ تھا۔ گنجفہ عام طور پر کھیلا جاتا تھا اور شہر کے کئی دیوان خانوں کی مجلسیں اس باب میں شہرت رکھتی تھیں۔ مرزا بھی اس کے شائق تھے، رفتہ رفتہ ان کے ہاں چاندنی چوک کے بعض جوہری بچے آنے لگے اور باقاعدہ ”جوا بازی“ شروع ہو گئی۔ قمار کا عام قاعدہ ہے کہ

صاحب مجلس (یا یوں کہنا جاتا ہے کہ مہتمم قمار خانہ) کا ایک خاص حصہ ہر بازی میں ہوا کرتا ہے، جو بھی جیتے، فی صد کچھ حصہ صاحب مجلس کا ہوگا۔ مرزا صاحب کے دیوان خانے میں مجلسیں جمنے لگیں تو وہ صاحب مجلس ہو گئے اور ایک اچھی خاصی رقم بے محنت و مشقت وصول ہونے لگی۔ وہ خود بھی کدھیلے تھے اور چونکہ اچھے کھلاڑی تھے، اس لیے اس میں بھی کچھ نہ کچھ مار ہی لیتے تھے۔

انگریزی قانون اسے جرم قرار دیتا تھا لیکن شہر کی رسم یہ ٹھہر گئی تھی کہ رئیس زادوں کے دیوان خانے مستثنیٰ سمجھے جاتے تھے۔ گویا ان کی وہ نوعیت مان لی گئی تھی جو آج کل کلبوں میں برج کھیلنے کی ہے۔ انہیں ازراہ تجاہل رئیسانہ تفریحوں کے ذیل میں تصور کیا جاتا تھا۔

عرصے تک شہر کے کوتوال اور حکام ایسے لوگ رہے جن سے مرزا غالب کی رسم و راء رہتی تھی، اس لیے ان کے خلاف نہ تو کسی طرح کا شبہ کیا جاتا تھا، نہ قانونی اقدام کا اندیشہ تھا۔ انہیں میں ایک کوتوال قتیل کے شاگرد مرزا خانی تھے جن کی نسبت خواجہ نصیر نے کہا ہے:

نصیر الدین بے چارہ تو رستہ طوس کا لیتا

نہ ہوتے شجنہ دہلی اگر یاں میرزا خانی

(یہ مرزا خانی پھر لکھنؤ میں مقیم ہو گئے تھے، میرے عزیز دوست مرزا محمد عسکری لکھنوی انہیں کے خاندان سے تعلق رکھتے ہیں، غالباً وہ ان کے جد تھے)۔

لیکن غالباً ۱۸۴۷ء میں آگرے سے تبدیل ہو کر ایک نیا کوتوال آیا۔ یہ مرزا خانی کی طرح نہ شاعر تھا، نہ نثر طراز کہ غالب کا

قدر شناس ہوتا ، نرا کوتوال تھا ۔ اس نے آتے ہی سختی کے ساتھ دیکھ بھال شروع کر دی اور جاسوس لگا دیے ۔ حکام سے قول لے لیا تھا کہ جب تک میرا کوئی جرم ثابت نہ ہو، میرے معاملات میں مداخلت نہ کی جائے ورنہ میں شہر کو جرائم سے پاک نہیں کر سکوں گا ۔ اس زمانے میں بعض دوستوں نے مرزا غالب کو بار بار فہمائش کی کہ ان مجلسوں کو ملتوی کر دیں لیکن وہ خبردار نہ ہوئے ۔ وہ اس زعم میں رہے کہ میرے خلاف کوئی کارروائی نہیں کی جا سکتی ۔ بالآخر ایک دن عین ایسے موقع پر کہ مجلس قمار گرم اور روپوں کی ڈھیریاں چنی ہوئی تھیں ، کوتوال پہنچا اور دروازے پر دستک دی ۔ اور لوگ تو پچھواڑے سے نکل بھاگے ، صاحب مکان یعنی مرزا صاحب دھر لیے گئے ۔

قمار بازی کے قسمے سے رہائی ہوئی تو معلوم ہوا کہ جہاں آبرو گئی، آبرو مندانہ ملازمتوں کے سلسلے بھی مسدود ہو گئے ۔

اب صرف ساڑھے باسٹھ روپے ماہوار کی خاندانی پنشن پر گزارہ کرنا پڑتا تھا ۔ آخر احباب کے صلاح مشورے سے شیخ نصیر الدین عرف کالے میاں کی سفارش سے اور حکیم احسن اللہ خاں کے ایما پر غالب کو بہادر شاہ نے جولائی ۱۸۵۰ء میں تارینج تیموریہ اکھنڈ پر مامور کیا ۔ پچاس روپے ماہوار تنخواہ مقرر ہوئی ، نجم الدولہ دبیر الملک نظام جنگ کے خطابات سے سرفراز فرمائے گئے ۔^۲

جس زمانے میں بہادر شاہ کے دربار سے غالب کا سلسلہ ملازمت قائم تھا ، ان دنوں بھی غالب کا طرز عمل ایسا نہ تھا کہ اطاعت شاہانہ یا شکرگزاری پر محمول کیا جا سکے ۔ اس زمانے

۱۔ نقش : ۲۹۲ ۔

۲۔ نادرات : ۸۵ ۔

میں ان کی دو غزلیں ملازمت کی طرف اشارہ کرتی ہیں۔ دونوں غزلوں کا لہجہ خراب ہے اور جو شعر ملازمت سے متعلق نہیں، ان کا مفہوم کم از کم ملازم شاہ کے شایان شان نہیں۔ ایک غزل میں کہتا ہے :

رہی نہ طاقت گفتار اور اگر ہو بھی
تو کس امید پہ کہیے کہ آرزو کیا ہے
بنا ہے شہ کا مصاحب ، پڑے ہے اتراتا
وگر نہ شہر میں غالب کی آبرو کیا ہے

دوسری غزل میں کہتا ہے :

غالب وظیفہ خوار ہو دو شاہ کو دعا
وہ دن گئے کہ کہتے تھے نوکر نہیں ہوں میں

اس مقطع پر غور کرنے سے معلوم ہوگا کہ غالب یہ کہنا چاہتا ہے کہ اب وہ رئیسانہ ٹھاٹھ نہیں کہ کسی کے ملازم نہیں ہیں۔ اب شاہ کو دعا دینا پڑے گی ، قصیدہ مدحیہ لکھنا پڑے گا ، خوشامد بہر حال کرنا پڑے گی۔ ممکن ہے کہ یہ احتیال غلط ہو لیکن مجھے شعر کے لہجے سے بوسہ آتی ہے کہ غالب کو ملازمت اور وہ بھی پچاس روپے کی ، پسند نہیں آئی۔ خطابات کو تو اس نے بالکل بے معنی سمجھا۔ اودھ کا نواب بادشاہ بن گیا تھا ، غالب کو دو تین ایسے خطابات مل گئے تو ایسی کون سی بڑی بات ہوئی۔ آئیے اب ذرا یہ بھی دیکھ لیں کہ ظفر نے جو غالب کی پرورش کی تو اس کا نتیجہ کیا نکلا۔ پہلے کہا جا چکا ہے کہ غالب کے معاصرین میں سے اکثر امرا اور دانش وروں نے ۷۷ء کی تحریک میں عملاً حصہ لیا۔ غالب کے تعلقات سرکار انگریزی سے ہمیشہ خوش گوار رہے۔ ۷۷ء کے دنوں

میں وہ گھر میں گوشہ گیر رہا۔ شہر دہلی کے اندر باغیوں کے ساتھ بہ باطن بے گانہ و بہ ظاہر آشنا وقت گزارتا رہا تا آن کہ انگریزی فوج نے دوبارہ شہر فتح کیا لیکن باوجود تعلق قلعہ کے غالب کے دامن وفاداری پر دھبا نہ آیا۔

یہ بھی واقعہ ہے کہ ”مرزا غالب نے انگریزی حکام سے تجدید مراسم و روابط کی خاطر ایک کتاب بنام ”دستنبو“، مشتمل بر حالات غدر لکھی تھی۔ چونکہ یہ کتاب افسران بالا کو پیش کرنی مقصود تھی، اس لیے مرزا کی یہ خواہش تھی کہ اچھی چھپے۔^۲

مطلب واضح ہے کہ غالب ہر حالت میں سرکار انگریزی پر یہ واضح کرنا چاہتا تھا کہ میرا اگر قلعے سے کوئی تعلق تھا، تو وہ مجبوری کا تھا ورنہ میں خبرخواہ اور وفادار سرکار انگریزی کا ہوں۔ میں نے ذکر کیا تھا کہ قصیدوں کے متعلق کچھ عبرت انگیز واقعات اور بھی عرض کروں گا۔ مالک رام نے بہ تحقیق ثابت کر دیا ہے کہ خاصے ایسے قصیدے جو غالب نے بہادر شاہ ظفر کی تعریف میں لکھے تھے، ان کے عنوان سے بادشاہ کا نام مٹا دیا اور کہیں کسی انگریزی افسر کا نام کر دیا اور کہیں ملکہ وکٹوریا کا۔

غالب کی یہ کوشش کہ اسے زندگی میں رئیسانہ آن بان میسر ہو اور اس کی انتہا سے بڑھی ہوئی خوداری پر کسی قسم کا حرف نہ آئے، دو تین نہایت ناگوار واقعات پر منتج ہوئی۔ ایک تو برخان قاطع کا قضیہ اور اس سلسلے میں

۱۔ مکاتیب : ۴۹، ۵۰۔

۲۔ نادرات : ۲۹۔

غالب کے فوجداری مقدمے کا حشر، دوسرے نواب رام پور سے ایسے تعلقات کی ابتدا جن میں نام کو بھی خودداری موجود نہ تھی۔ میں ان دونوں قضیوں کو مجملًا لکھتا ہوں اور اس سے ثابت صرف یہ کرنا چاہتا ہوں کہ غالب عمر بھر ایک ذہنی کش مکش میں مبتلا رہا کہ رؤیسانہ ٹھانڈے سے زندگی بسر کرنا چاہتا تھا اور اس کے سامان مہیا نہ ہوتے تھے، اپنی آبرو کا تحفظ چاہتا تھا اور بے آبروئی ہو کر رہتی تھی۔ ان تمام باتوں کا اثر اس کے کلام پر بہت گہرا پڑا ہے اور صرف یہی بات پیش نظر رکھ کر میں مذکورہ بالا واقعات کا اجمالی بیان پیش کرتا ہوں۔

(۲)

”باد مخالف“ اور ”برہان قاطع“ کا قضیہ

میں نے شروع میں عرض کیا تھا کہ غالب نے اپنے اردو کلام کی نامقبولیت کے پیش نظر اپنے نفس معنوی کے گرد ایک حصار مدافعت کھینچ لیا تھا جس کے کئی پہاؤ اور گوشے تھے، لیکن بہر حال اس حصار کا اہم ترین خط دفاعی یہ تھا کہ اردو میں میرے کلام کی جو بھی صورت ہو، بہر حال میں فارسی کا محقق اور عالم ہوں، اس زبان کے رموز و اسرار پر نظر رکھتا ہوں اور اساتذہ اہل ایران کے کلام کا تتبع میں نے اس تحقیق سے کیا ہے کہ اب مجھ سے زبان اور بیان میں کوئی غلطی سرزد ہی نہیں ہو سکتی۔ جیسا کہ آگے چل کر ظاہر ہوگا، غالب اس سلسلے میں اپنے ایک استاد کی نشان دہی بھی کرتا ہے جس کا ایرانی نام وہ ”ہرمزد“ بتاتا ہے اور اسلامی نام عبدالصمد۔ اس استاد کے وجود تاریخی سے بحث ذرا آگے آتی ہے،

اس مرحلے پر مجملہ بیان کرنا مقصود ہے کہ غالب نے جو فارسی دانی کے دعوے کیے تھے، ان کا حشر کیا ہوا اور ان کی حقیقت کیا ہے؟

عجیب بات ہے کہ غالب کو یہ بات معلوم تھی کہ ہندوستان میں جو ایرانی نثار و شعرا اور سخن طراز ہیں، وہ ہندوستانیوں کو بالکل خاطر میں نہیں لاتے۔ علی حزین جس بد دماغی سے برصغیر ہندوپاکستان کے شعرا سے پیش آتا تھا، وہ استشہاد کی محتاج نہیں۔ معلوم نہیں اس حقیقت کے پیش نظر غالب کو یہ خیال کیسے ہوا کہ اہل زبان اس کی زبان دانی کا لوہا مان جائیں گے اور وہ ان کے گروہ میں شامل ہو کر ایرانی شناسان ہندی نژاد کو مردود ٹھہرائے گا۔ غالب کی طبیعت کے رجحان کے پیش نظر یہ بات زیادہ قرین قیاس معلوم ہوتی تھی کہ وہ ہندی نژاد فارسی شناسوں کی جماعت کا ساتھ دیتا لیکن ہوا یہ کہ اس نے اپنے آپ کو علی حزین کے گروہ میں شمار کیا اور بر صغیر ہند و پاکستان کے استادان فن کو ایرانی زبان کے رموز و اسرار سے نا بلد سمجھا۔ تفصیل اس اجمال کی یہ ہے کہ غالب جب کلمکتے گیا (۱۸۲۸ء) تو وہاں آس نے غزل پڑھی جس کا شعر ہے :

جزوے از عالم و از ہمہ عالم بیشم
ہم چو موے کہ بتاں را ز میاں برخیزد

اس پر یہ اعتراض کیا گیا کہ عالم مفرد ہے، ہمہ کے ساتھ اس کا ربط بہ اجتہاد قتیل درست نہیں ہے۔ کفایت خاں رئیس ہرات بھی مشاعرے میں موجود تھے، انہوں نے ”ہمہ عالم“ کی سند سعدی و حافظ کے کلام سے پیش کی لیکن اس سے مخالفین کا اطمینان نہیں ہوا۔

دوسرا اعتراض یہ کیا گیا کہ ”زمیاں برخیزد“ صحیح نہیں ہے۔
تیسرا اعتراض ”کدہ“ کے استعمال پر تھا۔

غالب نے ان اعتراضات پر جل کر کہا کہ ”میں فریدآباد کے
کوتری بچے کا قول نہیں مانتا۔“

کلکتے میں غالب کے معترضین کی تعداد کافی تھی اور ان کی
مخالفت کی ایک وجہ عبدالغفور نساخ نے یہ لکھی ہے کہ کلکتے
کے قیام میں غالب کا ملنا جلنا زیادہ تر ایرانیوں سے تھا،
ان لوگوں نے ان کے کلام کی خاطر خواہ تعریف و توصیف کی
بلکہ کفایت خاں نے کلکتے کے شاعروں میں صرف غالب ہی کی
قدر افزائی کی۔ حاجی عبدالکریم اصفہانی کلکتے کے بہت بڑے تاجر
تھے۔ ان کے یہاں ایک ایرانی فاضل مرزا کوچک نام مقیم تھے۔
انہوں نے مجلس عام میں کھڑے ہو کر کہہ دیا تھا کہ اس درجے
کا شاعر آج سرزمین ایران میں کوئی نہیں، یہ باتیں مخالفین
برداشت نہیں کر سکتے تھے۔

مرزا غالب نے اعتراض سے تنگ آ کر ایک مثنوی ”باد مخالف“
لکھی جس میں سخن پروران کلکتہ سے معذرت کی، لیکن اس
مصالحت میں بھی کئی تیر و نشتر چھپے ہوئے تھے^۱۔ یہ مثنوی
سید مسعود حسن رضوی نے بہ تمام و کمال شائع کر دی ہے اور اس کے
اشعار کی ترتیب بھی درست کر دی ہے^۲۔

اس مثنوی میں غالب نے جو موقف اختیار کیا ہے، اس کی
صورت وہی ہے جو حالی نے بہ تفصیل بتائی ہے: ”اھل ہند میں

۱۔ احوال : ۲۰۴ تا ۲۰۶۔

۲۔ متفرقات : ۱۱۵ تا ۱۴۰۔

سوائے خسرو دہلوی کے کوئی مسلم الثبوت نہیں۔ میاں فیضی کی بھی کہیں کہیں ٹھیک نکل جاتی ہے، اس لیے وہ قتیل و واقف وغیرہ کو کچھ چیز نہیں سمجھتے تھے۔ انہوں نے قتیل کا نام سن کر ناک بھونچڑھائی اور کہا کہ میں دلوائی سنگھ فرید آباد کے کھتری کے قول کو نہیں مانتا (قتیل نو مسلم تھے، اسلام لانے سے پہلے ان کا نام دلوائی سنگھ تھا اور فرید آباد ضلع دہلی کے کھتری تھے)۔ غالب نے ”باد مخالف“ میں جو موقف اختیار کیا ہے، اصولی طور پر وہ اس لیے غلط ہے کہ غالب خود بر صغیر ہند پاکستان میں پیدا ہوا، یہیں پرورش پائی، یہیں کے فارسی دانوں سے مستفید ہوا، یہیں کے علما اور اکابر مفکرین سے فیض حاصل کیا۔ اگر وہ اس فضا میں پرورش پا کر اساتذہ ایران کا ہم پلہ ہو سکتا ہے تو قتیل اور واقف نے کیا گناہ کیا ہے۔ باقی رہا یہ سوال کہ غالب کو ایک نہایت جلیل القدر استاد مل گیا تھا تو میں اس قصبے کو بالکل تسلیم نہیں کرتا ہوں اور اس کے شواہد ابھی پیش کرتا ہوں۔ پہلے ”باد مخالف“ کے وہ اشعار سن لیجیے جن کا مقصد بظاہر معذرت اور طلب عفو تھا لیکن جن کا نتیجہ سخت دل آزاری کی صورت میں ظاہر ہوا۔ کلکتے کے لوگوں سے خطاب کر کے کہتا ہے :

آں رہ و رسم کار سازی کو
شیوہ میہاں نوازی کو

کار احباب ساختن رسم است
میہاں را نواختن رسم است^۱

۱۔ مراد یہ ہوئی کہ مہان زبان اور بیان کے معاملے میں کسی کو خاطر میں نہ لائے اور اپنے آپ کو عرفی اور نظیری کا مثیل سمجھے تو میزبان اس کے ان دعووں کو سچا سمجھیں اور بر خود غلط مہان کی دل دہی کریں۔

بات یہیں ختم نہیں ہو جاتی ، پھر خطاب ہوتا ہے :

بہ من این خشم و کین دریغ دریغ
من چنان تاں چنیں دریغ دریغ^۱

اعتراضات کا جواب دیتے ہوئے غالب نے معترضین سے یوں خطاب کیا ہے جیسے وہ فارسی کی مبادیات سے بالکل آگاہ نہ ہوں ۔ اعتراضات کا جواب دینے کے بعد صرف اس اعتبار سے کہ لوگ غالب کو سفیہ نہ کہیں ، شوخ چشم نہ سمجھیں ، زشت خو تصور نہ کریں ، بے حیا اور ہرزہ گو کے القاب سے ملقب نہ کریں ، رندانہ اور بے باکانہ گفتگو کا ملزم نہ گردانیں ، غالب کو ننگ دہلی نہ سمجھیں ، اس نے قتیل کی تعریف میں کچھ شعر بھی کہہ دیے ہیں جنہیں مدح کی بجائے شدید قسم کی ہجو ملیح کہا جا سکتا ہے ۔ مثلاً :

فیضے از صحبت قتیل نیست
ریشک بر شہرت قتیل نیست
مگر آناں کہ پارسی داند
ہم بریں قول و عہد و پیمانند
کہ ز اہل زباں نہ بود قتیل
ہرگز از اصفہاں نہ بود قتیل
لاجرم اعتماد را نہ سزد
گفتہ اش استناد را نہ سزد

۱۔ مراد یہ ہوئی کہ غالب پر جو اعتراضات کیے گئے ، وہ بددیانتی اور کینہ پروری پر مبنی تھے ۔ یہ اچھی معذرت ہو رہی ہے ۔ بجز دوسرے مصرع میں اپنا جو بلند مقام بتایا ہے ، اس کا تو جواب ہی نہیں ۔

ان اشعار کے بعد جن سے ظاہر ہوتا ہے کہ غالب اگرچہ اصفہان کا نہیں لیکن اس کی زبان مستند ہے ، وہ اسیر کی ، صائب کی ، عرفی کی ، نظیری کی ، سعدی کی ، طالب کی ، خاقانی کی اور ظہوری کی تعریف کرتا ہے ، اور پھر کہتا ہے کہ احباب کو خوش کرنے کے لیے اور جنگ کو صلح میں بدلنے کے لیے میں قتیل کی تعریف کرتا ہوں (ہر چند کہ وہ اس کا سزا وار نہیں ہے) ۔

قتیل کی تعریف میں جو شعر کہے گئے ہیں ، ان کا نقل کرنا بے کار ہے ۔ ان اشعار میں غالب نے قتیل کو انوری اور خاقانی سے بڑھا دیا ہے ۔ یا تو یہ صورت تھی کہ قتیل کسی طرح مستند ہی نہ تھا یا پھر یہ صورت ہوئی کہ انوری اور خاقانی اس کے سامنے ہاتھ باندھے کھڑے ہو گئے ۔ اب آپ خود انصاف فرمائیے کہ یہ صلح ہوئی یا اعلان جنگ ۔

حالی نے غالب کا یہ شعر اگرچہ بہ ظاہر صحیح ترتیب سے نقل نہیں کیا لیکن بہر حال مطلب واضح ہے :

آنکہ طے کردہ این مواقف را
چہ شناسد قتیل و واقف را

میں اس بات کا اصولی جواب دے چکا ہوں کہ غالب نے قتیل کو جن اعتراضات کا ہدف بنایا ہے اور واقف کو جن الزامات کا ملزم ٹھہرایا ہے ، خود غالب کی ذات بھی انہی اعتراضات کا

۱۔ یادگار : ۲۳ - تعجب کی بات ہے کہ مجھے متفرقات میں صفحات ۱۱۵ سے ۱۴۰ تک یہ شعر نہیں ملا ، البتہ احوال میں یہ شعر درج ہے (صفحہ ۲۰۶) - ایسا معلوم ہوتا ہے کہ مسعود حسن رضوی سے سہو ہوا ہے اور غالباً یہ سہو کتابت ہے ورنہ وہ تصریح کر دیتے کہ میرے نسخے میں یہ مشہور شعر نہیں ملتا ۔

هدف بنتی ہے۔ غالب کسی طرح بھی دعویٰ نہیں کر سکتا کہ اسے فارسی زبان کے اسرار و رموز کے سلسلے میں دوسرے فارسی شناسان ہندی نژاد پر اصولاً کوئی تفوق حاصل ہے۔ ملا عبدالصمد کا مسئلہ میں ابھی طے کرتا ہوں، پہلے یہ دیکھ لینا چاہیے کہ کیا قتیل اور واقف اتنے گئے گزرے ہو گئے کہ غالب ان کے متعلق یہ کہہ سکے کہ میں ان کو جانتا بھی نہیں، خاطر میں بھی نہیں لاتا۔ خواجہ احمد فاروقی نے اس سلسلے میں جو تفصیلی بحث کی ہے، وہ بہت مفید ہے^۱۔

اکرام الحق^۲ کا بیان ہے کہ قتیل کا خاندان بٹالے کا رہنے والا تھا لیکن وہ خود دہلی میں پیدا ہوا، تاریخ ولادت ۱۱۷۲ ہجری ہے۔ اس کو فرید آبادی بھی کہتے ہیں اور غالب نے فرید آبادی کہہ کر بڑی حقارت کا اظہار کیا ہے، لیکن اس کا کیا علاج کہ فرید آباد دہلی کا ایک محلہ ہے۔ ”نشرت عشق“ کے بیان کے مطابق ۱۲۳۳ ہجری میں وفات ہوئی، لیکن صاحب ”شمع انجمن“، ۱۲۴۰ھ بتاتے ہیں۔ قتیل نے شالی ہندوستان کی خوب سیر کی اور فارسی میں اچھی خاصی استعداد بہم پہنچائی۔ معاملہ بندی میں اس کی مشہور غزل نظیری کے تتبع میں ہے :

ما را بہ غمزہ کشت و قضا را بہانہ ساخت
خود سوئے ما نہ دید و حیا را بہانہ ساخت
دستے بدوش غیر نہاد از رہ کرم
مارا چو دید لغزش پا را بہانہ ساخت

۱- احوال : ۱۹۳ تا ۲۱۲ -

۲- فی الہند : ۶۰ -

آمد برون خانہ چوں آواز ما شنید
 بخشیدن نوال گدارا بہانہ ساخت
 خون قتیل بے سرو پارا بہ پائے خویش
 مالید آن نگار و حنا را بہانہ ساخت^۱

نورالعین واقف اکرام کے قول کے مطابق بٹالے کے رہنے والے تھے۔ آرزو۔ یہ کہتے ہیں کہ واقف شرفائے پنجاب میں سے ہے۔ اس کا باپ یا جد انبالے کا قاضی تھا اور انبالہ مضافات لاہور میں ایک قصبہ ہے۔ واقف خان آرزو کا شاگرد ہے۔ شیخ محمد اکرام نے ”ارمغان پاک“، میں تاریخ وفات ۱۱۹۰ ہجری اور جائے وفات بہاول پور بتائی ہے، سند پیش نہیں کی۔ اکرام کے قول کے مطابق وہ چھبیس صفر ۱۲۰۲ ہجری میں فوت ہوا اور بٹالے کے

۱۔ میں سمجھتا ہوں کہ یہ شعر (فی الہند ۶۰) قتیل کے تمام ادبی گناہوں کا کفارہ ہیں۔ اس زمین میں اور استادوں نے بھی معرکے کی غزلیں کہی ہیں، مثلاً یہ دو شعر مجھے یاد ہیں، اگرچہ معلوم نہیں کس کے ہیں:

زاہد نہ داشت تاب جہال پری رزاں کنجے گرفت و یاد خدا را بہانہ ساخت
 رستم بہ مسجدے کہ بہ بینم جہال دوست دستے بہ رخ کشید و دعا را بہانہ ساخت
 اکرام نے لکھا ہے کہ اس زمین میں نظیری کی بھی غزل ہے اور اس کا یہ شعر نقل کیا ہے:

مستانہ می گذشت نظیری بہ کوئے یار آنجا رسید و سستی پا را بہانہ ساخت
 مجھے یہ شعر نظیری کی غزلیات (مطبوعہ مبارک علی) لاہور میں نہیں ملا، ہو سکتا ہے کہ اکرام صاحب کے سامنے نظیری کا کوئی اور نسخہ ہو، یوں کسی سخن آشنا دوست سے یہ سنا بھی نہیں کہ اس زمین میں نظیری کی غزل ہے۔ نظیری کا جو ایرانی ایڈیشن شائع ہوا ہے، وہ میری دسترس میں نہیں اس لیے بہ تحقیق نہیں کہہ سکتا۔

باہر قبرستان موسوم بہ ”گنبد قاضی“ میں دفن ہوا۔ اشعار سے ثابت ہوتا ہے کہ کم از کم ۷۰ برس کی عمر پائی، تخمینہ یہ ہے کہ بارہویں صدی ہجری کے اوائل میں پیدا ہوا ہوگا۔ مذہباً شیعہ تھا، اگرچہ کسی حد تک تصوف کو بھی اس کے عقیدے میں دخل تھا۔ دیوان کے مطالعے سے معلوم ہوتا ہے کہ معمولی استعداد کا مالک تھا، سیر و سیاحت بہت کی ہے، نکتہ بھی پہنچا ہے اور زیارت بیت اللہ سے بھی مشرف ہوا ہے، آزاد وضع اور درویش مزاج تھا۔ اکرام الحق کے پاس ایک قلمی نسخہ موجود ہے جو ۱۲۷۸ ہجری کا لکھا ہوا ہے۔ ان کی انتقادی رائے یہ ہے کہ واقف کی شاعری کی بڑی خصوصیت مضمون آفرینی ہے^۱۔

حال ہی میں پنجابی ادبی اکیڈمی نے غلام ربانی عزیز کا ترتیب دیا ہوا ’دیوان واقف‘ شائع کیا ہے۔ غلام ربانی کے قول کے مطابق اس نے ۱۱۹۰ ہجری مطابق ۱۷۷۸ء میں وفات پائی۔ اسے اکثر لاہوری بھی کہتے ہیں۔ ربانی نے اس دیوان کی ترتیب میں ’دیوان واقف‘ کا وہ خطی نسخہ استعمال کیا ہے جو اس کی زندگی میں مرتب ہو چکا تھا۔ واقف نے اس کی تصحیح بھی کی تھی اور مختلف مقامات پر امضا بھی کیا تھا^۲۔

واقف کا یہ دیوان بڑی تقطیع کے ۸۴۵ صفحات کو محیط ہے۔ اس دیوان میں وہ غزل موجود ہے جو واقف کا شعری کارنامہ ہے اور جسے پڑھنے کے بعد اس کی جلالت قدر کا صحیح اندازہ کرنے میں مدد ملتی ہے۔ میں یہ غزل پوری نقل کرتا ہوں تاکہ

۱۔ فی الہند: ۲۳۷ تا ۲۵۶۔

۲۔ واقف: الف تا یا

اس کے اسلوب کلام کا اندازہ ہو جائے اور غزل میں جو موڈ کا تسلسل ہے ، اس سے بھی پڑھنے والوں کو آگاہی حاصل ہو جائے۔ اس غزل کی زبان ، اس کا لہجہ ، اس کا روزمرہ ، اس کا محاورہ اور اس میں ایک سپردگی کی خاص کیفیت ظاہر کرتی ہے کہ واقف کو فارسی زبان پر نہ صرف قدرت حاصل تھی بلکہ وہ اس زبان کے رموز و اسرار سے کاملاً آگاہ تھا اور غالب کا واقف کو حقارت سے مسترد کر دینا سخت ناانصافی کی بات ہے :

ای وا دل من ای وا دل من	ہر غنچہ بشکفت الا دل من
عاشق دل من شیدا دل من	نالہ چو بلبل شبہا دل من
بے کس دل من تنہا دل من	در کنج ہجراں جاں داد آخر
مجنوں دل من لیلا دل من	ویرانہ عشق معمورہ حسن
نازک دل من مینا دل من	باسنگ طفلان یا رب چہ سازد
کافر دل من ترسا دل من	مقبول دیر و مردود کعبہ
آہن دل من خارا دل من	نے خوں شد از غم نے آب از درد
آن جا دل او ایں جا دل من	از ربط الفت دارد تپیدن
زینساں نگشتی رسوا دل من	گر دیدہ رازش افشا نہ کردی
یارب چہ دارد غم با دل من	گہ می فشارد گہ می گزارد
غلطید در خوں صد جا دل من	در کوئے خوباں تا راعش افتاد
کافر دل من ترسا دل من	رحمی نداری با یک مسلمان
مرزا دل من آقا دل من	گفتی کہ دارد این گونه خوارت
پنہاں دل او پیدا دل من	دارد سر من دارد سر او
امروز خوں شد گویا دل من	واقف سرشکم رنگین بر آمد

میں اس ضخیم دیوان سے مزید غزلیں بھی نقل کر سکتا ہوں لیکن بے کار سمجھتا ہوں کہ جس اسلوب کلام کا اظہار اس

غزل میں ہوا ہے ، اس کی تائید مزید کے لیے شہادتیں مہیا کروں ۔
واقف کے پورے دیوان میں زبان اور بیان پر عبور کی یہی کیفیت
ملے گی اور غالب کی حقیقت ناشناسی واضح ہوگی۔

غالب نے اپنے وجود معنوی کی مدافعت کے لیے جو
خط دفاعی تیار کیا تھا کہ میں فارسی زبان کا محقق ہوں اور
اس زبان کے رموز و اسرار کا رازدار ہوں ، کلکتے میں اس خط
کی شکست و ریخت شروع ہوئی اور ایسا معلوم ہوتا ہے کہ
غالب ذہنی طور پر اندر ہی اندر سلگتا رہا اور سوچتا رہا کہ
زبان دانی کے میدان میں اس کی جو بے آبروئی ہوئی ہے ، اس کی تلافی
کرے۔ اس کا موقع اسے یوں ملا کہ جب وہ ”دستنبو“ کے لکھنے
سے فارغ ہوا تو خانہ نشینی کے دنوں میں مطالعے میں وقت
گزارنے لگا۔ اس کے پاس آن دنوں صرف ”برہان قاطع“ تھی۔
(تالیف محمد حسین تبریزی)۔ خود مؤلف ہندوستان میں پیدا ہوا
تھا اور بیش تر عمر دکن میں گزری تھی۔ غالب نے اس کتاب
پر اعتراضات کیے اور اپنی کتاب کا نام ”قاطع برہان“ رکھا۔
یہ تصنیف ۱۸۶۰ عیسوی میں مکمل ہوئی (مطابق ۱۲۷۸
ہجری)۔ اس کی طباعت ۱۲۷۸ ہجری میں ہوئی۔ اس
کتاب کی اشاعت کے ساتھ ہی ہندوستان کے عام فارسی دانوں
نے جو کلکتے میں غالب کا موقف اور طرز عمل
دیکھ چکے تھے ، ہنگامہ برپا کر دیا اور غالب کو تادم زیست
اس ہنگامے سے نجات نہ ملی۔ اور ابوالکلام آزاد کا بیان
ہے کہ ۱۸۵۷ء کے ہنگامے میں غالب قلعے سے بالکل بے تعلق
نہیں ہوا۔ لیکن نہ صرف قرائن اس بات کے موید ہیں کہ
اس نے اپنا بیش تر وقت خانہ نشینی میں گزارا بلکہ خارجی

شہادتیں بھی اسی حقیقت کی طرف اشارہ کرتی ہیں^۱۔

اس میں کوئی شک نہیں کہ ”برہان قاطع“، اغلاط سے پاک نہیں لیکن کس لغت کے متعلق دعویٰ کیا جا سکتا ہے کہ وہ اغلاط سے پاک ہے؟

میرے سامنے نول کشور کا نسخہ ہے (بار سوم)، یہ ۱۱۴۵ صفحات کو محیط ہے، بڑی تقطیع ہے، ہر صفحے پر دو کالم ہیں۔ اندازہ کیا جا سکتا ہے کہ اس میں کلمات کس کثرت سے درج ہوں گے۔ برہان قاطع کی اہمیت کا اندازہ اسی سے لگایا جا سکتا ہے کہ جب ایران والوں نے ایک مفصل اور تحقیقی فارسی فرہنگ کی اشاعت کی ضرورت محسوس کی تو انہوں نے ”برہان قاطع“ کو متن قرار دیا۔ یہ لغت محمد معین کے اہتمام سے شائع ہو چکی ہے اور اس پر علی اکبر دہ خدا، ابراہیم پور داؤد، علی اصغر حکمت اور سعید نفسی کے مقدمات شامل ہیں۔ ابراہیم پور داؤد نے بتایا ہے کہ ”دساتیر“، جو لغت کی ایک جعلی کتاب ہے، فارسی زبان پر لعنت کی طرح مسلط ہو گئی اور اس کے مختلف کلمات مختلف لغات میں شامل ہو گئے۔ برہان میں بھی یہ مجعول کلمات ملتے ہیں لیکن یاد رہے کہ غالب بھی اس بات سے آگاہ نہیں کہ ”دساتیر“ ایک مجعول فرہنگ ہے اور اس سے استشہاد کرنا بالکل غلط ہے۔ اسی طرح علامہ علی اکبر نے بتایا ہے کہ فارسی کے مشہور لغت فرہنگ شعوری میں بھی ہر قسم کے اغلاط ملتے ہیں۔ خود برہان قاطع کے متعلق علی اصغر حکمت نے بڑی تفصیل سے بتایا ہے کہ برہان قاطع میں کیا خوبیاں ہیں اور تسلیم کیا ہے کہ اس میں نقائص موجود ہیں اور ساتھ ہی یہ بھی کہا ہے کہ یہ نقائص تمام پرانی لغات

۱۔ نقش آزاد: ۲۹۹ تا ۳۰۳ لیکن دیکھیے احوال، یادگار غالب، غالب نامہ، نقد غالب اور نادرات۔

میں موجود ہیں۔ آخر میں لکھا ہے کہ برہان قاطع اپنے اثر اور زمانے کے اعتبار سے نہایت مفید معلومات رکھتی ہے اور ایک بلند مرتبے کی حامل ہے۔

غالب نے 'برہان قاطع' پر جو اعتراضات کیے ہیں ان کے متعلق محمد معین کا فیصلہ یہ ہے کہ بعض معاملات میں غالب سچا ہے، بعض اعتراضات غلط ہیں اور بہت سے مواقع ایسے ہیں کہ غالب نے نزاع لفظی کو مدار اختلاف بنا لیا ہے۔

ایرانی مصنفوں کی یہ آرا پڑھنے کے بعد کوئی شبہ نہیں رہتا کہ برہان قاطع ایک نہایت مستند لغت ہے اور اگر غالب نے اس میں کچھ غلطیاں نکال بھی دیں تو کوئی حشر برپا نہیں ہو گیا کہ ہر لغت میں غلطیاں موجود ہوتی ہیں جیسا کہ میں خود فرہنگ غالب کی بعض غلطیاں پیش کروں گا^۱۔

'فرہنگ انجمن آرائے ناصری، جو ایرانی الفاظ کی ایک مستند لغت ہے، غالب کے بعض اعتراضات کو صحیح تسلیم کرتی ہے لیکن اکثر 'برہان قاطع' کی تائید ہی کا پہلو مصنف کی تحریر سے نکلتا ہے۔

غالب کی علمی اور تحقیقی قابلیت اور 'برہان قاطع' کے قصے کے متعلق تفصیلی معلومات کا تذکرہ قاضی عبدالودود نے اس انداز میں کیا ہے کہ اب یہ معاملہ تیقن کی حدود میں جا پہنچا ہے کہ غالب کی تحقیق و تدقیق نہایت ناقص تھی^۲۔

اس بیان سے یہ مقصود نہیں کہ غالب کو فارسی زبان کے مزاج سے آگاہی نہیں یا وہ فارسی کی شعری روایات سے بے خبر ہے، صرف

۱۔ برہان: مقالات پور داؤد، علی اکبر دہ خدا، علی اصغر حکمت

معین نفسی، محمد معین، بالخصوص صفحہ ۱۱۳۔

۲۔ نقد: ۳۴۵ تا ۵۴۴۔

یہ کہنا مطلوب ہے کہ لسانی تحقیقات میں غالب کا کوئی مقام نہیں ہے۔ یہ بات آگے چل کر واضح ہوگی کہ اگرچہ اس کا ذخیرۃ الفاظ بہت محدود نہیں لیکن جن کلمات کو وہ ٹھیک پہچانتا ہے، انہیں اس طرح پہچانتا ہے جس طرح پہچاننے کا حق ہوتا ہے، لیکن ابھی اس بات کی گرہ کشائی کا وقت نہیں آیا۔

جیسا کہ پہلے کہا گیا ہے، غالب کو نہ صرف اپنی فارسی دانی پر ناز تھا بلکہ اس بات پر بھی غرور تھا کہ وہ لسانی اعتبار سے فارسی کلمات کے رگ و ریشہ سے واقف ہے۔ جب برہان قاطع اور اور قاطع برہان کا سلسلہ اپنی ہنگامہ آرائی کے عروج پر پہنچا تو غالب نے آخر کار فیصلہ کیا کہ عدالت کے ذریعے اپنی علمیت اور فضیلت جمہور پر ثابت کرے۔ یہ فیصلہ کس قدر غلط تھا، مقدمے کے انجام نے ثابت کر دیا۔ مشرق میں یہ دستور ہے کہ جس شخص کو فوجداری مقدمے میں مآخوذ کیا جاتا ہے، عموماً ہم دردی اسی کے ساتھ ہوتی ہے اور گواہان استغاثہ کو بہ سہولت قانونی اصطلاح میں بٹھایا جا سکتا ہے۔ غالب نے ۱۸۶۷ء میں مولوی امین الدین مصنف 'قاطع قاطع' پر ازالہ حیثیت عرفی کی نالش کرنے کا فیصلہ کیا کہ اس تصنیف میں کثرت سے فحش اور ناشائستہ الفاظ تھے۔ غالب نے استغاثے میں فحش کلمات اور اشارات کی نشان دہی کی اور مدعا علیہ نے 'قاطع قاطع' کو اپنی تصنیف تسلیم کرتے ہوئے جرم کے ارتکاب سے انکار کیا۔ جتنے فحش اشارات تھے، ان کی نہایت رکیک اور بیہودہ تاویل کی۔ اس کے باوجود غالب کے خلاف پڑھے لکھے آدمی بہ حیثیت گواہ پیش ہوئے اور انہوں نے امین الدین کی تاویلات رکیک کی تائید کی۔ جب غالب پر یہ بات واضح ہوئی کہ اگر مقدمہ جاری رہا تو غالباً فیصلہ ان کے خلاف ہوگا، علم اور فضیلت کی دھاک تو کیا بیٹھے گی،

مزید بے آبروئی ہوگی، تو غالب نے آخر کار ۲۲ مارچ ۱۸۶۸ء کو اپنے وکیل عزیزالدین کے ذریعے عرضی دی کہ مجھ میں اور مولوی امین الدین میں رؤسائے شہر نے سمجھوتا کرا دیا ہے، باہم رضامندی ہو گئی ہے، مقدمہ داخل دفتر کیا جائے۔ چنانچہ اوبرین صاحب بہادر کی عدالت سے مقدمہ خارج ہوا اور کاغذات داخل دفتر ہوئے۔

عمر کے اس مرحلے پر جب غالب کا خیال تھا کہ اب لوگ نہ صرف اس کے مقام سخن سرائی سے آگاہ ہیں اور اس کی فضیلت علمی پر مطلع ہیں بلکہ اس کی رئیسانہ آبرو کے بھی محافظ ہیں، اس مقدمے کا خارج ہونا قیامت ہو گیا۔ اسے طبعاً سخت رنج گزرا ہوگا کہ ہر طرح اس کی بے آبروئی کی گئی اور اس کی تضحیک کا سامان بہم پہنچایا گیا۔ قیاس چاہتا ہے کہ اس کی وفات جو اس قضیے کے ایک سال بعد واقع ہو جاتی ہے، کسی حد تک اس ذہنی کوفت کو بھی اس حادثے میں دخل ہوگا جو اسے اٹھانا پڑی۔ مقدمے کی تفصیلات اب 'احوال غالب' میں دیکھی جاسکتی ہیں^۱۔

ہرمزد یا عبدالصمد کی داستان

میں نے کہا تھا کہ مجھے ذاتی طور پر اس بات کا یقین ہے کہ ہرمزد یا عبدالصمد ایک وجود فرضی ہے اور غالب نے مصلحتاً اس کی تخلیق کی ہے۔ اس سلسلے میں جو کچھ قاضی عبدالودود نے لکھ دیا ہے، اس پر اضافہ ناممکن ہے، اسی لیے میں انہی کے بیانات کی نہایت مختصر تلخیص پیش کرتا ہوں^۲۔ جہاں

۱- احوال، مضمون ڈاکٹر مولوی عبدالحق: ۱۳۹ تا ۱۷۱۔

۲- احوال: ۲۲۳ تا ۲۶۵ - علی گڑھ میگزین، غالب کا ایک فرضی

استاد: ۶۵ تا ۷۷ -

میں نے قاضی صاحب کی تلخیص کے سلسلے میں خود کسی رائے کا اظہار کرنا چاہا ہے، وہاں متن کی بجائے حاشیے سے کام لیا ہے۔

قاضی صاحب کے دلائل کہ ہرمزد یا ملا عبدالصمد وجود خارجی نہیں رکھتا تھا اور غالب کی ذہنی تخلیق تھا، ان تین بنیادوں پر استوار ہیں:

(۱) غالب کے سوا قطعاً کوئی شخص اس بات کا مدعی نہیں کہ میں نے ہرمزد یا عبدالصمد کو دیکھا ہے یا اس سے باتیں کی ہیں۔ جو شخص بھی عبدالصمد کا ذکر کرتا ہے، غالب ہی کے حوالے سے کرتا ہے۔

(۲) خود غالب کے بیانات عبدالصمد کے سلسلے میں متضاد ہیں۔ کبھی تو وہ کہتا ہے کہ اس شخص نے مجھے فارسی زبان کے اسرار و رموز سے آگہ کیا اور کبھی کہتا ہے کہ مجھے خدا کے سوا اور کسی سے فیض تلمذ حاصل نہیں ہوا۔

(۳) حالی کے بیانات عبدالصمد کے سلسلے میں مبہم ہیں۔ زیادہ سے زیادہ یہ کہا جاسکتا ہے کہ حالی نے غالب کے متضاد بیانات میں مطابقت پیدا کرنے کی کوشش کی تھی جس میں وہ نا کامیاب رہے۔

قاضی صاحب کا خیال ہے کہ غالب نے عبدالصمد کی تخلیق اس لیے ضروری سمجھی کہ اسے قاطع برہان کی تحریر کے وقت عام لوگوں کی صریح مخالفت کا علم تھا۔ وہ چاہتا تھا کہ بے استادا نہ کہلائے اور اپنے دعووں کے اثبات کے لیے ایک ایسے آدمی کا سہارا لے جو ایرانی نژاد ہو اور جس کا فرمودہ فارسی دانان ہندی نژاد کے لیے سند ہو۔

مالک رام نے قاضی صاحب کے اس موقف کو صحیح تسلیم نہیں کیا لیکن ان کے دلائل جن کا خلاصہ خود قاضی صاحب نے احوال میں درج کر دیا ہے، نہ صرف یہ کہ قاطع نہیں ہیں بلکہ اتنے کم زور ہیں کہ غور اور تعمق کے بغیر ان کی تردید کی جا سکتی ہے^۱۔

حالی کے متعلق قاضی صاحب کا یہ بیان بالکل درست ہے کہ اس نے مرزا غالب کے متضاد بیانات کی مطابقت میں ٹھوکر کھائی اور غالباً اس لغزش کی وجہ حالی کی غالب سے وہ عقیدت تھی جو شیفتگی اور فریفتگی کی حد تک پہنچی ہوئی تھی۔

حالی کہتا ہے: ”کبھی کبھی مرزا کی زبان سے یہ بھی سنا گیا ہے کہ مجھ کو مبدائے فیض کے سوا کسی سے تلمذ نہیں ہے اور عبدالصمد محض ایک فرضی نام ہے۔ چوں کہ مجھ کو لوگ بے استاد کہتے تھے، ان کا منہ بند کرنے کو میں نے ایک فرضی استاد گھڑ لیا ہے۔“ مگر اس میں شک نہیں کہ عبدالصمد فی الواقع ایک پارسی نژاد آدمی تھا اور مرزا نے اس سے کم و بیش فارسی زبان سیکھی تھی۔ چنانچہ مرزا نے جا بجا اس کے تلمذ پر اپنی تحریروں میں فخر کیا ہے اور اس کو بہ لفظ تیمسار جو پارسیوں کے ہاں نہایت تعظیم کا لفظ ہے، یاد کیا ہے۔ لیکن جیسا کہ مرزا نے اپنی بعض تحریروں میں تصریح کی ہے، مرزا کی چودہ برس کی عمر تھی جب عبدالصمد ان کے مکان پر وارد ہوا ہے اور کل دو برس اس نے وہاں قیام کیا۔ پس جب یہ خیال کیا جاتا ہے کہ مرزا کو کس عمر میں اس کی صحبت میسر

۱۔ احوال: ۲۳۴ تا ۲۶۵ - مالک رام کے اعتراضات کا جواب استدراک (۲۵۸) سے شروع ہوتا ہے

آئی اور قدرِ قلیل مدت اس کی صحبت میں گزری تو عبدالصمد اور اس کی تعلیم کا عدم وجود برابر ہو جاتا ہے۔

اس لیے مرزا کا یہ کہنا کچھ غلط نہیں ہے کہ مجھ کو مبدائے فیض کے سوا کسی سے تلمذ نہیں ہے۔ ایک جگہ مرزا نے مبداءِ فیاض سے مستفید ہونے کا مضمون نہایت عمدگی سے باندھا ہے اور وہ شعر یہ ہے :

آنچه در مبداءِ فیاض بود آن من ست
گل جدا نا شده از شاخ بدامان من ست

ایک اور مقام پر اس سے بھی زیادہ عمدہ طریقے سے یہ مطالب ادا کیا ہے ، وہ کہتے ہیں :

به اخذ فیض ز مبدا فروزم از اسلاف
کہ بوده ام قدرے دیر تر دران درگاه
ظہور من بجہاں دو ہزار و بست و دوست
ظہور خسرو و سعدی بہ شش صد و پنجاہ

ملا عبدالصمد علاوہ فارسی زبان کے جو اس کی مادری زبان اور اس کی قوم کی مذہبی زبان تھی ، عربی زبان کا بھی جیسا کہ مرزا نے لکھا ہے ، بہت بڑا فاضل تھا۔ اگرچہ مرزا کو اس کی صحبت بہت کم میسر آئی مگر مرزا جیسے جوہر قابل کو صغرسن میں ایسے شفیق ، کامل اور جامع اللسانین استاد کا مل جانا ان نوادر اتفاقات میں سے تھا جو بہت کم واقع ہوتے ہیں۔ اگرچہ مرزا کو اس سے زیادہ مستفید ہونے کا موقع نہیں ملا مگر اس کے فیض صحبت نے کم سے کم وہ ملکہ ضرور مرزا میں پیدا کر دیا تھا جس کی نسبت کہا گیا ہے کہ ”اگر حاصل شود خواندہ

ونا خواندہ برابر است، وا اگر حاصل نشود ہم خواندہ و ناخواندہ برابر۔“ معلوم ہوتا ہے کہ مرزا کی حسن قابلیت اور حسن استعداد نے ملا عبدالصمد کے دل پر گہرا نقش بٹھا دیا تھا کہ یہاں سے چلے جانے کے بعد بھی وہ مدت تک مرزا کو نہیں بھولا۔ نواب مصطفیٰ خاں مرحوم کہتے تھے کہ ملا کے ایک خط میں جو اس نے مرزا کو کسی دوسرے ملک سے بھیجا تھا، یہ فقرہ لکھا تھا: ”اے عزیز! چہ کسی کہ بایں ہمہ آزادی ہا گاہ گاہ بخاطر می گذری۔“ اس سے معلوم ہوتا ہے کہ جو کچھ دو برس کے قلیل عرصے میں وہ مرزا کو سکھا سکتا تھا، اس میں ہرگز مضائقہ نہ کیا ہوگا اور جیسا کہ ”قاطع برہان“ اور ”درفش کاویانی“ کے دیکھنے سے ظاہر ہوتا ہے، اس نے تمام فارسی زبان کے مقدم اصول اور گرہ اور پارسیوں کے مذہبی خیالات اور اسرار جن کو فارسی زبان کے سمجھنے میں بہت بڑا دخل ہے اور پارسی و سنسکرت کا متحد الاصل ہونا اور اسی قسم کی اور ضروری باتیں مرزا کے دل میں بوجہ اوفیٰ^۱ تہ نشین کر دی تھیں^۲۔

ہمارے انشا پردازوں میں حالی سے زیادہ مخلص، دیانت دار اور باضمیر شخص ملنا دشوار ہے۔ اس نے جو کچھ لکھا ہے، اس میں تذبذب، انتشار، بے ربطی اور استخراج نتائج میں غلطیاں اس قدر ہیں کہ حالی کی وضع احتیاط کے پیش نظر یہی کہنا پڑتا ہے کہ بیان حقیقت میں کوئی ایسی چیز سدراہ تھی جو حالی کے لیے گتھی بن گئی کہ کسی طرح سلجھتی ہی نہ تھی۔ ظاہر ہے کہ یہ چیز عقیدت تھی اور یہ عقیدت ہی کے کرشمے ہیں کہ حالی نے جو کچھ لکھا ہے، اس کا بہ کمال دیانت خلاصہ پیش

۱۔ اولیٰ؟

۲۔ یادگار: ۱۳ تا ۱۵۔

کیا جائے تو اس کی صورت یہ ہو گی :

(الف) عبدالصمد نہایت عالم اور فاضل استاد تھا ۔ اس نے فارسی زبان کے تمام اسرار و رموز اور پارسیوں کے مذہبی خیالات و افکار مرزا کے ذہن نشین کر دیے تھے ۔

(ب) غالب عبدالصمد سے چودہ برس کی عمر میں ملا ہے اور اس استاد اجل نے غالب کے پاس صرف دو سال قیام کیا ہے ، اس لیے عبدالصمد اور اس کی تعلیم کا عدم وجود برابر ہو جاتا ہے ۔ مراد یہ ہے کہ عبدالصمد نے غالب کو فارسی زبان کے تمام اسرار و رموز سے آگاہ بھی کر دیا لیکن بالکل آگاہ بھی نہیں کیا ۔ مرزا کو فارسی پر قدرت تام بھی حاصل ہو گئی لیکن اس زبان کے متعلق غالب کو عبدالصمد سے کچھ معلومات بھی حاصل نہ ہو سکیں ۔

بات صرف یہیں ختم نہیں ہو جاتی ، حالی صراحت سے کہتا ہے کہ غالب کے بیانات کے مطابق غالب نے ایک فرضی استاد گھڑ لیا ہے جس کا نام عبدالصمد رکھا ہے ۔ لیکن غالب کے اس بیان کے باوجود اس میں کوئی شک نہیں کہ عبدالصمد فی الواقع ایک آدمی تھا ۔ اب غور فرمائیے حالی کیا کہہ رہا ہے ۔ غالب تو تصریح کر رہا ہے کہ میں نے ایک کردار تخلیق کیا ہے ۔ کوئی خارجی شہادت اس کردار کے وجود کا اثبات نہیں کرتی لیکن حالی کا پھر بھی یہ دعویٰ ہے کہ اس میں کوئی شک نہیں کہ عبدالصمد فی الواقع ایک پارسی نژاد آدمی تھا ۔

جہاں تک غالب کے دعووں کا تعلق ہے تو ان کے متعلق صرف اتنا کہہ دینا کافی ہے کہ جہاں دو بیانات جو بہ صراحت و

بہ وضاحت ایک دوسرے کی ضد ہوں ، ایک شخص سے منسوب کیے جائیں گے تو یہ نتیجہ حتماً نکلے گا کہ ایک بیان غلط ہے۔ عام لوگ جس جرم کو حلف دروغی کہتے ہیں (حلف اٹھا کر عدالت مجاز میں یہ سمجھ کر جھوٹی شہادت دینا کہ شہادت جھوٹی ہے۔ یا اس بات پر یقین رکھ کے کہ میں جھوٹی بات کہہ رہا ہوں ، عدالت میں کوئی بات کہنا جو چاہے سچ ہی کیوں نہ ہو) اس میں فرد قرار داد جرم صریح متضاد اور متناقض بیانات کے متعلق یوں مرتب کی جاتی ہے کہ تم نے یعنی ملزم نے دو بیانات دیے جو ایک دوسرے کی ضد ہیں ، تو ظاہر ہے کہ ایک بیان جھوٹا ہے۔ ایسی صورت میں استغاثے کے لیے یہ ضروری نہیں کہ وہ کسی ایک بیان کو غلط ثابت کرے ، صریحاً متضاد بیانات میں سے کسی بیان کو جھوٹا سمجھ کر عدالت ملزم کو سزا دے سکتی ہے۔ اگر صورت ارتکاب جرم کی نہ ہو اور بحث اس بات پر ہو کہ جس شخص نے صریحاً متضاد بیانات دیے ہیں ، اس کی شہادت کو کیا رتبہ دیا جائے؟ تو طبعاً عدالت کا فیصلہ یہ ہوتا ہے کہ ایسے شخص کے کسی بیان پر اعتدال نہیں کیا جا سکتا۔ حالی کے جوش عقیدت سے قطع نظر کر لیجیے ، غالب کے پاس تو کوئی جواز ہی نہیں کہ وہ کذب صریح کا مرتکب ہو۔ مالک رام صاحب نے غالب کی مدافعت میں اگرچہ بہت زور لگایا ہے لیکن بات اس سے آگے نہیں بڑھی کہ مزید تحقیقات کی عدم موجودگی میں یہی سمجھا جائے گا کہ عبدالصمد ایک وجود فرضی تھا۔ اس سلسلے میں غالب کے بیانات سے قطع نظر کر لیا جائے گا اور دوسری خارجی شہادتوں پر اعتدال کرنا پڑے گا۔ جیسا کہ میں پہلے کہہ چکا ہوں اور قاضی عبدالودود ثابت کر چکے ہیں ، عبدالصمد کے موجود فی الخارج ہونے کی کوئی مستند دلیل اس

وقت تک ہماری دسترس میں نہیں ہے اور جتنے خارجی قرینے موجود ہیں وہ سب نہ تو حالی کی مطابقت کی کوشش کی تائید کرتے ہیں، نہ یہ ظاہر کرتے ہیں کہ غالب کا کون سا بیان سچا ہے۔ ایسی صورت میں غالب کے دونوں متناقض بیانات کو غلط تسلیم کرنا پڑے گا۔

غالب نے ملا عبدالصمد کے حوالے سے یہ دعویٰ کیا ہے کہ فارسی میں دو حرف متحدالمخرج بلکہ قریبالمخرج موجود نہیں۔ مں ہے ث و ص نہیں، ت ہے ط نہیں، الف ہے ع نہیں، غ ہے ق نہیں، ز ہے ض اور ظ نہیں۔ اس صورت میں یہ کیوں کر روا رکھا جاسکتا ہے کہ دو حرف متحدالمخرج ذ اور ز فارسی میں موجود ہوں،

(۳)

پنشن کے سلسلے میں اس نے جو کوشش کی ہے، اس سے معلوم ہوتا ہے کہ وہ لوگوں کی عام روش سے آگاہ تھا، یعنی یہ کہ رسوخ اور وجاہت خاندانی بڑی چیز ہے لیکن اس کے

۱۔ احوال : ۲۳۶ - واضح رہے کہ فارسی میں ذال اور دال کا مسئلہ بہت پیچیدہ ہے اور محض عبدالصمد کے حوالے سے حل نہیں ہو سکتا۔ اس سلسلے میں بہت معرکے کے مقالے لکھے گئے ہیں۔ دال اور ذال کے محل استعمال کے متعلق محقق طوسی کی یہ رباعی مشہور ہے :

آنالکہ بہ پارسی سخن می رانند در معرض دال ذال را بنشانند
ما قبل وے ارساکن جز ”وائے“ بود دال است وگرنہ ذال معجم خوانند
”وائے“ سے مراد حروف علت کا مجموعہ ہے (یعنی واؤ، الف اور یای)، اگر دال سے پہلے کا حرف ساکن ہے تو دال ذال پڑھا جائے گا بشرطیکہ حروف علت میں سے کوئی حرف ما قبل موجود نہ ہو۔ مثلاً استاد، دال سے پہلے حرف علت ہے تو دال کی بجائے ذال پڑھا جائے گا۔ (جمع اساتذہ) اسی طرح لوڈ کہ حرف علت ماقبل موجود ہے۔ کتابت میں یہ طریقہ دیر تک ملحوظ رہا اور مسودات میں اب بھی نظر آتا ہے۔

ساتھ دولت دنیوی بھی ہونی چاہیے۔ فارسی میں مشہور ہے کہ علم زرو دولت کے بغیر ذلیل و خوار ہوتا ہے۔ بے شک غالب کو سخن طرازی کا مقام سحر سازی کی حد تک میسر ہوا تھا صرف یہ ہی نہیں کہ اس کے کلام میں ایجاز تھا بلکہ یوں کہنا چاہیے کہ اس کے کلام کا بیشتر حصہ سراسر اعجاز تھا۔ اس کے باوجود اس کی فن کاری کی جو قدر کی گئی اور اس کی خاندانی وجاہت کو بار بار جو مہلک ضربیں پہنچیں، انہیں برداشت کرنا اور بھر زندگی سے سمجھوتا کرنا غالب ہی کا حصہ تھا۔ میں اس بات کی تفصیل آگے چل کر بیان کرتا ہوں کہ غالب نے ان ذہنی صدمات سے کس طرح سمجھوتا کیا جو برابر عذاب کی صورت میں اس پر نازل ہوتے رہے۔ لیکن اس مرحلے پر صرف یہ کہنا چاہتا ہوں کہ اپنی خاندانی وجاہت کے استحکام کے لیے، اپنی آبرو کے تحفظ کے لیے، علم و فضل میں اپنی دھاک بٹھانے کے لیے، سخن طرازی میں اپنا لوہا منوانے کے لیے اس نے جتنی کوششیں کیں، ان میں نظر بظاہر اسے نہ صرف ناکام یا بی ہوئی بلکہ خاندانی وجاہت تو مستحکم ہونے کی بجائے عملاً غارت ہی ہو کر رہ گئی۔ اگرچہ عمر کے آخری حصے میں، جب لال قلعے سے اس کا تعلق قائم ہوا، اسے خطابات عطا کیے گئے تھے اور اس کی فارسی دانی اور عام و فضل کا قولاً و فعلاً اعتراف کیا گیا تھا لیکن غالب جانتا تھا کہ معاشرے کی صورت کچھ ایسی ہے کہ رئیس جب تک خاندانی وجاہت کے ساتھ رئیسانہ ٹھانڈ بھی نہ رکھتا ہو، اس کے بہت سے کمالات محجوب و مستور رہتے ہیں۔ پہلے کہا جا چکا ہے کہ اس نے مختلف بادشاہوں اور اکابر کی مدح میں قصیدے کہے۔ یہاں تک کہ مطلب براری کے لیے معمولی انگریز حاکموں کو بھی

ظہیر فاریابی کی طرح ایسے مقام پر پہنچا دیا کہ مدح ہجو ملیح بن گئی، اگرچہ انگریز حکام اس سے بے خبر رہے۔

سب سے درد ناک واقعہ جس نے دہلی میں غالب کی خاندانی وجاہت کو صدمہ پہنچایا اور جو اس کی عام بے آبروئی کا باعث بنا، انگریز حاکم فریزر کا قتل ہے۔ یہ داستان اگرچہ دراز اور دل چسپ ہے لیکن مقدمہ اس کی تفصیل کا متحمل نہیں ہو سکتا اس لیے بغایت اجمال بیان کرتا ہوں۔ پہلے محمد اکرام کے لفظوں میں یہ سن لیجیے کہ غالب کی خاندانی آن بان کا کیا عالم تھا، پھر یہ دیکھیے کہ خاندان لوہارو اور فریزر کے تعلقات کی کیا صورت پیدا ہوئی اور آخر میں ملاحظہ فرمائیے کہ اس سلسلے میں غالب کی بے آبروئی کی نمود کس طرح ہوئی۔

غالب کی خاندانی وجاہت، رئیسانہ آن بان، عالی نسبی اور ناز و نعم کی پرورش کا ذکر کرتے ہوئے محمد اکرام لکھتے ہیں:

مغلوں کا بیشتر زمانہ دہلی میں گزرا لیکن یہ عجیب اتفاق ہے کہ نہ صرف ان کے فن تعمیر کا بہترین نمونہ اکبر آباد میں ہے بلکہ ان کے سب سے بڑے شاعر اور ان کی تہذیب و تمدن کے بہترین ترجمان کا مولد بھی وہی بلدہ حسن و شعر ہے۔ مرزا اسد اللہ خان خود ترکی نسل سے تھے اور ان کے دادا ان کے پہلے

۱۔ ابوالفضل طاہر بن محمد، ظہیر فاریابی (نواح باخ)، وفات ۹۸ھ ہجری۔ شفق: ۱۸۰، ۱۸۱۔ یہ وہی مشہور شاعر ہے جس نے قزل ارسلان کی تعریف میں یہ مشہور شعر کہا ہے:

نہ کرسی فلک نہ اندیشہ زیر پا   تا بوسہ بر رکاب قزل ارسلان دہد
اسی شاعر نے نظامی کو ثروت سے بہرہ یاب ہوتے ہوئے دیکھ کر مشہور قصیدہ کہا ہے:

مرا ز دست هنر ہائے خویشان فریاد

بزرگ تھے جنہوں نے مرزا کی پیدائش سے فقط پچاس ساٹھ سال پہلے سمرقند چھوڑ کر ہندوستان کو اپنا وطن بنایا . . . . . -

غالب کے ننھیال کی نسبت ہماری واقفیت بہت محدود ہے لیکن جو خط انہوں نے منشی شیونرائن کو لکھا ہے، اس سے پتا چلتا ہے کہ ان کا ننھیال آگرے کے ممتاز ترین گھرانوں میں سے تھا اور وہاں انہیں ہر طرح کا عیش و آرام اور ہر طرح کی آزادی میسر تھی۔ ایسی آزادی کا اثر ایک نوجوان امیر زادے پر جس کے سر سے باپ کا سایہ اٹھ گیا ہو، جو ہو سکتا ہے وہی غالب پر ہوا۔ نواب اعظم الدولہ اپنے تذکرے میں لکھتے ہیں:

”اسد اللہ خاں، مرزا نوشہ، از سمرقند مولدش،
جوان قابل و یارباش و دردمند، ہمیشہ
بخوش معاشی بسر بردہ . . . در خاطر متمکن
غم ہائے عشق مجاز، تربیت یافتہ، غم کدہ نیاز۔“

غالب نے اپنے خطوں میں اس رنگین زمانے کی طرف کئی جگہ اشارہ کیا ہے۔ ان کے ایک ابتدائی فارسی قصیدے کی تشبیہ ہے:

آن بلبلم کہ در چمنستان بشا خسار
بود آشیان من شکن طرہ بہار
ہر غنچہ از دم بفضائے شگفتگی
فیض نسیم و جلوہ گل داشت پیش کار
ہر جلوہ را ز من بتقاضائے دلبری
از غنچہ بود محمل نازے بد رہ گزار
ہم سینہ از بلائے جفا پیشہ شاہداں
فہرست روزنامہ اندوہ انتظار
ہموارہ ذوق مستی و لہو و سرود و شعر
پیوستہ شعر و شاہد و شمع و مے و قمار

لیکن اس آزادی اور مطلق العنانی کے باوجود مرزا کی تعلیم سے بے پروائی نہیں برقی گئی۔ مرزا کی والدہ خود پڑھنا لکھنا جانتی تھیں اور قرین قیاس ہے کہ انہوں نے مرزا کی تعلیم کا خاص خیال رکھا ہوگا۔ معاصرانہ تذکروں سے بھی اس خیال کی تائید ہوتی ہے۔ مرزا کے ایک استاد نظیر اکبر آبادی تھے '.....

مرزا ابھی تیرہ برس کے تھے کہ میر محمد کاظم بے قرار جو ولی عہد شاہ دہلی ظفر کے استاد تھے، ایک سفارت پر الفنسٹن صاحب کے ساتھ سندھ گئے اور ان کی جگہ ذوق ولی عہد کے استاد مقرر ہوئے۔ اس وقت ولی عہد کے استاد کا مشاہرہ چار سو روپے ماہوار تھا لیکن ولی عہد کی تخت نشینی کے وقت اس کا استاد شاہ ہو جانا قدرتی امر تھا اس لیے اس تقرر سے مرزا کا راستہ بند ہو گیا۔ جب ہم یہ واقعات دھیان میں رکھتے ہیں تو یہ سمجھنا بھی مشکل نہیں معلوم ہوتا ہے کہ ذوق کی زندگی میں غالب کا استاد شاہ نہ ہونا بہادر شاہ کی بد ذوقی کی وجہ سے نہ تھا بلکہ اتفاق حوادث کا نتیجہ تھا۔

۱۔ اکرام صاحب کا یہ بیان کہ غالب نظیر اکبر آبادی کا شاگرد تھا، بہ ظن غالب "گلستان بے خزاں" پر مبنی ہے (۱۷۱)۔ اسی بھی یہ کہتے ہیں کہ غالب نظیر اکبر آبادی کا شاگرد تھا اور ساتھ ہی یہ کہتے ہیں کہ "پروفیسر شاہباز نے تلمذ غالب کے متعلق متضاد بیانات جمع کر کے آخری رائے یہ دی ہے کہ غالب کو ..... آگرے کے ممتاز ملاؤں میں ..... دونوں کی طرف رجوع کرنا پڑا (یعنی خلیفہ معظم اور میاں نظیر اکبر آبادی، دیکھیے نظیر ۶ تا ۷)۔ اس کے مقابلے میں قاضی عبدالودود سوانح عمری بے نظیر تالیف پروفیسر شاہباز کے حوالے سے لکھتے ہیں کہ صحیح امر تو یہ ہے کہ مرزا نے نہ تو فارسی کلام کسی کو دکھلایا نہ اردو ..... عبدالصمد ..... کا وجود ذہن میں تھا، خارج میں نہ تھا (احوال: ۲۵۱)۔ اس سے یہ بھی ظاہر ہو گیا کہ غالب نے شاہباز کے قول کے مطابق نظیر کو بھی اپنا کلام نہیں دکھایا، میری رائے آگے آتی ہے۔

غالب کے لیے اس سال کا اور بھی زیادہ اہم واقعہ مرزا الہی بخش معروف کی صاحب زادی امراؤ بیگم سے شادی تھی۔ مرزا کی کئی تحریروں سے بالخصوص اس دردناک مرثیے سے جو انہوں نے ۲۵ برس کی عمر سے پہلے لکھا، یہ نتیجہ اخذ کرنا بہت مشکل نہیں کہ وہ شادی کو ”دام سخت“ ہی سمجھتے رہے اور ”اڑنے سے پہلے“ گرفتار ہو جانا انہیں بہت ناگوار تھا۔ لیکن اس میں کوئی شک نہیں کہ مرزا کے لیے یہ شادی ہزار آسانیوں کا موجب ہوئی۔

غالب کے خسر مرزا الہی بخش معروف جن کے متعلق آزاد نے ”آب حیات“ میں کئی صفحے لکھے ہیں، ذوق کے شاگرد تھے اور نہایت پاکیزہ اور موثر شعر کہتے تھے۔ فخرالدولہ نواب احمد بخش جنہوں نے لارڈ لیک کی فتوحات میں نام پیدا کیا تھا، مرزا الہی بخش کے بھائی تھے۔ نواب اور نواب کی اولاد سے غالب کے تعلقات کا ذکر بعد میں آئے گا لیکن مرزا کے سسرال پر سرسری نظر ڈالنے سے ہی یہ امر واضح ہو جاتا ہے کہ ان کی شادی ایسے گھرانے میں ہوئی تھی جو نہ صرف جاہ و ثروت کے لحاظ سے ممتاز اور رو بہ ترقی تھا بلکہ شعر و شاعری سے بھی گہرا لگاؤ رکھتا تھا۔

ان دنوں سرکار انگریزی سے مرزا غالب کے خاندان کو جو جاگیر عطا ہوتی تھی، اس کی رقم کا ادا کرنا نواب احمد بخش والی لوہارو کے ذمے ڈال دیا گیا۔ غالب کا دعویٰ تھا کہ پنشن کی رقم دس ہزار روپے سال ہے، نواب فقط تین ہزار تسلیم کرتے تھے جس میں مرزا کا حصہ ساڑھے سات سو روپے بنتا تھا۔ ۱۸۲۶ء میں مرزا کے خسر نواب الہی بخش معروف جو نواب

احمد بخش کے بھائی تھے ، فوت ہو گئے ۔ اس وقت مرزا کی عمر انتیس تیس سال کی تھی اور تمام عمر عیش و عشرت کا عادی رہنے کے بعد اب عیش و مسرت کا سرچشمہ خشک ہوتا نظر آتا تھا ۔ اس کے علاوہ جن لوگوں نے ابتدائی توقعات کی بنا پر قرضے دیے تھے ، وہ اب مختصر پنشن دیکھ کر تقاضے کر رہے تھے ۔ اور سب سے بڑا صدمہ اس موقع پر یہ ہوا کہ اس کا چھوٹا بھائی مرزا یوسف دیوانہ ہو گیا ۔

مہر^۲ کے قول کے مطابق اب غالب نے جون ۱۸۲۷ء میں کوشش شروع کی کہ اگر نواب سے سمجھوتا نہیں ہو سکتا تو سرکار انگریزی کا سہارا لیا جائے ۔ غالب اسٹرننگ سے ملا جو ان دنوں چیف سیکرٹری تھے ، ان کی تعریف میں پچپن شعر کا ایک فارسی کا قصیدہ کہا اور انہوں نے مدد کا وعدہ کیا ۔

سوئے اتفاق دیکھیے کہ اسٹرننگ کا انتقال ہو گیا ، اس موقع پر بھی غالب نے ایک قطعہ وفات لکھا ۔ مقدمے کا فیصلہ غالب کے خلاف ہوا ۔ اس نے پھر براہ راست گورنر جنرل کے پاس اپیل کر دی ، یہ اپیل بھی مسترد ہوئی ، اور غالب کے خلاف فیصلہ صادر ہوا ۔

غالب نے اس مقدمے کے سلسلے میں ولیم فریزر ریزیڈنٹ دہلی کی مدد پر بہت اعتماد کیا تھا کہ اس سے مرزا کے دوستانہ تعلقات تھے اور مرزا کو امید تھی کہ اس کی مدد سے جاگیر کا عقدہ حل ہو جائے گا اور نواب لوہارو کو شکست ہوگی ۔ فریزر کی تعریف میں بھی غالب کا ایک پر زور قصیدہ موجود ہے جس کا مطلع ہے :

زجیب افق مہر چوں سر برآرد
مے از سبز مینا بہ ساغر برآرد

۱۔ غالب نامہ : ۲۳

۲۔ غالب : ۱۹۸ تا ۱۱۳

غالب اسی امید میں مگن تھا کہ فریزر کے ذریعے اس کی خاندانی وجاہت مستحکم ہو جائے گی اور مالی حالت درست کہہ بائیس مارچ ۱۸۳۵ء کو ولیم فریزر (ریزیڈنٹ دہلی) ہلاک کر دیا گیا۔ اس معاملے کی صورت یوں پیدا ہوئی کہ ۱۸۲۲ء میں احمد بخش والئی لوہارو نے اپنے دوسرے بیٹوں کی رضامندی حاصل کر کے اپنے سب سے بڑے لڑکے شمس الدین کو اپنا وارث مقرر کیا۔ جب احمد بخش کی وفات ہوئی تو بھائیوں میں جھگڑے شروع ہو گئے۔ ریزیڈنٹ دہلی تک معاملہ پہنچا اور آخر مرکزی حکومت نے یہ فیصلہ کیا کہ لوہارو کا علاقہ (ریاست فیروز پور جھرکا کا ایک حصہ) شمس الدین کے چھوٹے بھائیوں کو دے دیا جائے۔ شمس الدین کو یہ بات ناگوار گزری اور آخر ۱۸۳۳ء میں پھر مرکزی حکومت نے لوہارو کا انتظام بھی شمس الدین کی اپیل پر اس کے سپرد کر دیا۔ اس وقت فریزر گورنر جنرل کا ایجنٹ تھا، اس نے شمس الدین کی مخالفت شروع کی اور اس کے بھائیوں کو ترغیب دلائی کہ وہ کلکتے جا کر اپنے معاملے کا فیصلہ کروائیں۔ ظاہر ہے کہ شمس الدین کو یہ بات سخت ناگوار گزری۔ سپر کے قول کے مطابق نواب شمس الدین نے ایک شخص مسمیٰ کریم خاں کو جسے بھرمارو کہتے تھے، دہلی بھیجا کہ فریزر کا کام تمام کروائے۔ جان لارنس نے جو ان دنوں پانی پت تھا، دہلی پہنچ کر مقدمے کی تفتیش میں مشکاف کی مدد کرنی شروع کی۔ آخر کار یہ بات کھل گئی کہ قاتل کریم خاں ہے۔ کریم خاں کا ایک ساتھی سلطانی گواہ بن گیا، اس کی شہادت کی بنا پر اور دوسرے خارجی قرائن کے پیش نظر رسل کالوین نے نواب شمس الدین کو پھانسی کی سزا دی، چنانچہ ۳۔ اکتوبر ۱۸۳۵ء کو نواب شمس الدین

اور کریم خاں کو پھانسی دے دی گئی۔ مرنے وقت نواب شمس الدین نے ایک سبز قبا پہن رکھی تھی۔ اسے مہرولی میں دفن کیا گیا اور اس کا مزار زیارت گاہ عام بن گیا۔

نواب شمس الدین سے عوام کو بہت ہم دردی تھی۔ یہ وہی شمس الدین ہے جس نے داغ کی والدہ چھوٹی بیگم کو اپنے گھر ڈال رکھا تھا۔ داغ کے متعلق دشمنوں کا یہ بیان ہے کہ اس کی ماں شمس الدین کی منکوحہ نہ تھی ورنہ نواب کے مرنے کے بعد دعویٰ کرتی کہ جائداد میں سے داغ کو بھی حصہ ملے۔

غالب کو فریزر کے مرنے کا اس قدر صدمہ ہوا کہ ایک خط میں اس نے لکھا :

”یکے از ستم گران خدا ناترس کہ بعد از ابدی گرفتار باد !
ولیم صاحب بہادر را کہ ریزیڈنٹ دہلی و غالب مغلوب را مربی بود ،
در شب تاریک بضرب تفنگ کشت و مرا غم مرگ پدر تازہ کرد ۲-۱۱“

اکرام لکھتے ہیں : ان دنوں جو صاحب دہلی میں مجسٹریٹ تھے ، وہ غالب کو جانتے تھے ۔ انہوں نے غالب سے تفتیش جرم کے سلسلے میں مدد لی اور سرکاری تفتیش کا نتیجہ یہ نکلا کہ نواب شمس الدین اور اس کا ایک سپاہی مجرم قرار دے دیے گئے ۔ نواب اور غالب کے تعلقات تو عوام کو معلوم ہی تھے ، دہلی کے لوگ لے اڑے کہ نواب بے گناہ ہے اور غالب اور فتح اللہ بیگ خاں نے کینہ وری سے حکام کو اس کے خلاف بھڑکا رکھا ہے ۔

نواب شمس الدین سے جنہیں مسٹر کالون کی مزید تحقیقات کے بعد سوم اکتوبر ۱۸۳۵ء کو کشمیری بازار کے باہر شارع عام

میں پھانسی دی گئی ، عوام کو بہت ہمدردی تھی ، اور غالب کے متعلق اگرچہ عوام کا خیال بے بنیاد ہی ہو ، تاہم یہ خیال عام ہونے کے بعد ان کا غالب سے جو برتاؤ ہوگا ، وہ ظاہر ہے۔ مرزا نے لاسخ کے نام اس زمانے میں جو دو خط لکھے ہیں ، ان سے بھی پتا چلتا ہے کہ اس کے لیے یہ وقت کس ابتلا اور آزمائش کا تھا اور وہ غصے اور عداوت سے کس طرح بے قابو ہو رہا تھا۔ خواجہ محمد شفیع نواب شمس الدین کی شہادت کے وقت کا نقشہ کھینچتے ہوئے لکھتے ہیں:

یوسف زنداں میں ہے ، شمس الدین خاں کشمیری دروازے کے باہر قید ، آج سنگار کیوں ہو رہا ہے ؟ رہائی کا حکم آگیا ؟ نہیں ، آج قید ہستی سے رہائی ہے ؟ نہا دھو ، پوشاک پہن ، عطر مل ، باہر نکلا ، بسم اللہ کہہ کر پھانسی کے تختے پر قدم رکھا ، بھنگی جو کھڑا تھا ، اسے ہٹا دیا ، اپنے ہاتھ سے گلے میں پھندا ڈال کر جان بحق تسلیم ہوا۔ اہل دربار زار زار رو رہے تھے ، دلی نے اس نوجوان جانباز کو حسرت و یاس سے دیکھا۔

بات یہ ہے کہ ۱۸۳۵ء میں دراصل ۱۸۵۷ء کے ہنگامے کے بیج بو دیے گئے تھے۔ مسلمان بلکہ برصغیر ہند پاکستان کے تمام عوام سمجھ چکے تھے کہ انگریز اس ملک کے ثقافتی نظام کو غارت کرنا چاہتے ہیں۔ راجوں مہاراجوں کو ، نوابوں کو اور اکابر امرا کو راہ سے ہٹا دینا چاہتے ہیں کہ کہیں کوئی منچلا پھر سلطنت مغلیہ کی پرچھائیں حقیقت میں تبدیل نہ کر دے۔ نواب شمس الدین کی موت دراصل دہلی کے لوگوں کے لیے اس بات کی رمز تھی کہ اب انگریز اکابر امرا کو بے باکانہ قتل کر دینے میں کوئی رکاوٹ نہیں دیکھتے۔ بالا کوٹ کی جو تحریک ۱۸۳۱ء

میں ختم ہو گئی تھی، اس کی چنگاریاں ابھی تک سلگ رہی تھیں۔
مولانا محمد اسماعیل اور ان کے دوسرے رفقاء نے آزادی وطن
کی جو پہلی تحریک چلائی تھی، وہ بظاہر ختم ہو چکی تھی، لیکن
دہلی کے وہ لوگ جو بظاہر میلوں ٹھیلوں میں مصروف تھے، دراصل
انگریزوں کے استیصال کا خواب دیکھ رہے تھے۔

وزیر حسن کے قول کے مطابق^۱ دلی کی جان اس کی آن بان تھی۔
غالب نے اس اجتماعی آن بان کی رمز کو نہ پہچانا۔ وہ کبھی
دلی کی اس معاشرت کا جزو نہ بن سکا جس کی تصویر وزیر حسن
نے کھینچی ہے۔ وہ ہمیشہ اپنے آپ کو لال قلعے کے مفکروں،
دانشوروں اور شاعروں سے بلند پایہ سمجھتا رہا۔ اس کا یہ
خیال تھا کہ اب مغلوں کی حکومت ایک سایہ ہے۔ انگریزوں کا
نیر اقبال نصف النہار پر ہے۔ اب اگر کوئی مدح کے قابل ہے تو وہ
انگریزی حکومت۔ اب انگریزی حکام ہی کی مدد سے آبرو، رسوخ،
وجاہت اور منصب حاصل کیا جا سکتا ہے۔ یہی وجہ ہے کہ غالب
کی کلیات میں نہایت ادنیٰ درجے کے انگریز حاکموں کی تعریف میں
بھی قصیدے ملتے ہیں۔ ذہنی طور پر غالب نے اپنے آپ کو دہلی
کے معاشرے کا جزو کبھی نہ سمجھا۔ وہ اس نئی انگریزی تہذیب
کا مداح اور دل دادہ تھا جو بظاہر ملک میں امن و امان قائم
کر رہی تھی، ڈکیتی کا استیصال کر رہی تھی لیکن بہ باطن
مغلیہ اقتدار پر کاری ضرب لگا چکی تھی۔ اب صرف یہ باقی تھا کہ
بہادر شاہ کو تخت سے اتار کر قلعہ سلاطین سے خالی کرا لیا جائے۔
مرزا قویش سے یہ سمجھوتا ہو بھی چکا تھا اور یہی وجہ ہے کہ
بہادر شاہ ظفر اپنے اس ناخلف لڑکے سے آزرده تھا۔ غالب عمر بھر

۱- رومال : ۱۰، ۱۱

۲- دیدار : ۷

یہ سمجھتا رہا کہ وہ تنہا ہے، اگرچہ اس کی انانیت نے اس کا اعتراف کبھی نہیں کیا اور اس نے اپنے آپ کو اور پڑھنے والوں کو یہ کہہ کر فریب دیا :

ہے آدمی بجائے خود اک محشر خیال

ہم انجمن سمجھتے ہیں خلوت ہی کیوں نہ ہو

اس میں کوئی شک نہیں کہ ہنگامہ ۱۸۵۷ء کے بعد غالب کی پنشن بحال ہو گئی لیکن اس کی مالی حالت درست نہ ہوئی، اسے جاہ و منصب حاصل نہ ہوا۔ انگریزی حکومت سے جو اس نے توقعات باندھی تھیں، وہ باطل ثابت ہوئیں اور آخر میں ریاست رام پور اس کی مدد نہ کرتی تو معلوم نہیں کہ اس جلیل المرتبت فن کار اور خاندانی وجاہت کے شکار کا کیا حشر ہوتا۔

(۲)

نواب سید یوسف علی خاں بہادر فردوس مکنی کی تاریخ ولادت بقول عرشی دو شنبہ پانچ ربیع الثانی ۱۲۳۱ ہجری مطابق ۵ مارچ ۱۸۱۶ عیسوی ہے۔ انہوں نے یکم اپریل ۱۸۵۵ء کو مسند حکمرانی پر جلوس کیا۔ ہنگامہ ۵۷ء میں حکومت ہند نے تعاون کے سلسلے میں القاب بھی دیے اور ایک لاکھ بیس ہزار آمدنی کا جدید علاقہ بھی بخشا گیا۔ عربی اور فارسی کی تعلیم معقول حد تک حاصل کی تھی، فارسی میں خلیفہ غیاث الدین 'عزت کی شاگردی اختیار کی جو مشہور لغت "غیاث اللغات" کے مصنف ہیں۔ مرزا غالب سے بھی فارسی میں استفادہ کیا تھا۔ عربی میں اور فلسفہ و حکمت میں مفتی

۱۔ خلیفہ غیاث الدین کی یوں تو اور بھی تصانیف موجود ہیں لیکن 'غیاث' کو بجا طور پر ان کا کارنامہ تصور کیا جاتا ہے۔ غالب تو اس لغت کی افادیت سے منکر ہوں گے لیکن مرزا محمد قزوینی جیسے فاضل ایرانی محقق نے اس لغت کی افادیت کا اعتراف کیا ہے اور مصنف کی تعریف کی ہے۔

صدرالدین آزرده^۱ اور مولانا فضل حق خیر آبادی^۲ سے تلمذ تھا۔

۱۔ مفتی صدرالدین آزرده کی تاریخ ولادت ۱۲۰۲ ہجری ہے۔ وہ اور مولوی فضل حق ہم سبق تھے۔ ایسٹ انڈیا کمپنی کی طرف سے صدرالصدور کے عہدے پر فائز تھے۔ علم و فضل کے ساتھ ذوق سلیم بھی نہایت اعلیٰ درجے کا رکھتے تھے۔ انہوں نے اپنے اجلاس میں جب ایک قرض خواہ نے غالب پر دعویٰ دائر کر دیا تھا تو مدعا علیہ سے یہ شعر سنا:

قرض کی پینے تھے مے لیکن سمجھتے تھے کہ ہاں

رزق لائے گی ہماری فاقہ مستی ایک دن

نتیجہ یہ نکلا کہ دعوے کا روپیہ اپنی جیب سے ادا کر دیا۔

۱۲۸۵ ہجری ۲۴ ربیع الاول تاریخ وفات ہے۔ علما: ۴۶ تا ۵۴۔

خام خانہ جاوید میں (جلد اول، ۱۹۰۸ء صفحہ ۶۰) ان کے یہ تین شعر

بھی درج ہیں:

مکھڑا وہ غضب، زلف سیاہ فام یہ کافر

کیا خاک جیے کوئی، شب ایسی سحر ایسی

نقشے تو بہت صانع قدرت نے بنائے

پر بن نہ سکا پھر دھن ایسا کمر ایسی

بالیں پہ کھڑا روتا ہے راتوں کو مسیحا

کچھ آن بنی ہے ترے بیمار پر ایسی

میں نے دوسرے شعر کی صورت یوں سنی ہے:

یا تنگ نہ کر ناصح ناداں مجھے اتنا

یا چل کے دکھا دے دھن ایسا کمر ایسی

۲۔ فضل حق خیر آبادی ۱۲۱۲ ہجری میں پیدا ہوئے۔ منطق اور

فلسفے میں انہیں تخصص حاصل تھا۔ جن دنوں یہ دلی میں ریزیڈنٹ کے

محکمے کے سرشتہ دار تھے، ان دنوں ان کے ہاں شام کو اکثر اکابر علما اور

ارباب ذوق کی نشست رہا کرتی تھی، مثلاً صہبائی، علوی، مومن،

غالب، نیر، نصیر، ذوق، عیش، احسان، تسکین۔

آزاد کا بیان ہے کہ غالب کے دیوان کے انتخاب میں دو آدمی شریک تھے:

ایک فضل حق اور دوسرے مرزا خانی خان کوتوال شہر دہلی۔

ہنگامہ ۷۵ء کے سلسلے میں ان پر مقدمہ چلا، جس دوام کا حکم ہوا۔

جزائر انڈیمان میں ۱۲۷۸ ہجری میں انتقال ہو گیا۔ تصانیف میں مختلف علمی

اور فلسفیانہ تخلیقات شامل ہیں (علما: ۳۳ تا ۴۵)

تخت نشینی کے بعد شعر کہنا بھی شروع کر دیا اور ناظم تخلص رکھا (اس کی تفصیل آگے آتی ہے)۔ عرشی کے الفاظ میں ”نکتہ رس“، ذہین، رنگین و شوخ طبیعت اور عجبوہ روزگار استاد نے ان کو زبان اردو کا ایک بلند پایہ شاعر بنا دیا۔ مومن و غالب کے بعد ان کی نظیر الا ماشا اللہ کا حکم رکھتی ہے۔ دیوان دو بار شائع ہوا ہے لیکن اب کم یاب ہے^۲، ۲۱۔ اپریل ۱۸۶۵ء میں سلطان

۱۔ عرشی نے غالب کی جو تعریف کی وہ سب درست لیکن یہ کہ یوسف علی خاں ناظم زبان اردو کا ایک بلند پایہ شاعر ہے، ایک ایسا فیصلہ ہے جس میں گفتگو کی گنجائش ہے۔ اعجاز حسین ”مختصر تاریخ ادب اردو“ میں ناظم کا سرے سے نام ہی نہیں لیتے، سکسینہ تاریخ ادب اردو میں لکھتے ہیں: ”اردو فارسی دونوں میں شعر کہتے تھے، اردو میں ناظم تخلص کرتے تھے، صاحب دیوان تھے، ابتدا میں حکیم مومن سے اصلاح لیتے تھے، ان کے بعد مرزا غالب اور پھر میر مظفر علی اسیر کو کلام دکھلانے لگے۔“ (تاریخ ادب اردو۔ ۳۱۷)۔ سکسینہ نے اس مختصر سے بیان میں بہت سی غلطیاں کی ہیں، میں متن میں ان سے تعرض کروں گا۔ بہر حال ظاہر ہے کہ سکسینہ جو نوابان رام پور کے بہت مداح ہیں، ناظم کو اردو شاعری میں کوئی بلند رتبہ عطا نہیں کرتے، یہی دوسرے مورخوں اور نقادوں کا حال ہے۔ ظاہر ہے کہ عرشی کچھ تو اپنی وضع داری اور کچھ مصلحتوں کی بنا پر یہ بات کہہ گئے ہیں ورنہ ان کے انتقادی فیصلے ہمیشہ نہایت متوازن ہوا کرتے ہیں۔ (عرشی کے بیانات کے لیے دیکھو ”مکتیب“ خصوصاً تعلقات رام پور)۔

۲۔ یہ درست ہے کہ دیوان اب بہت کم یاب ہے۔ میرے ذاتی نسخے کی کیفیت یہ ہے کہ ناتص الاول ہے یعنی پہلے دو صفحے نہیں ہیں۔ یہ دیوان یعنی میرا ذاتی نسخہ ۱۲۷۸ ہجری میں طبع ہوتا ہے، مطبع کا نام حسنی ہے جس کے مالک محمد محسن ہیں۔ ان کے بڑے بھائی بازگل خاں اور نیازگل خاں سرکار رام پور کے قدیم ملازم ہیں (صوبے دار ہیں)۔ ظاہر ہے کہ یہ دیوان ناظم کی زندگی میں شائع ہوا ہے جیسا کہ خاتمے میں تصریح کر دی گئی ہے (صفحہ ۲۴۵)۔ مالک رام نے کہا ہے کہ ناظم کے کلام میں غزلوں کی غزلیں ایسی ہیں جن پر غالب کے کلام کا دھوکا ہوتا ہے لیکن وہ یہ نہیں کہتے کہ یہ غزلیں ناظم کی ہیں۔ ان کا موقف یہ ہے کہ ناظم کے کلام کا جاندار حصہ استاد نے خود کہہ کے شاگرد کے حوالے کر دیا تھا۔ اس سے مجھے اتفاق ہے، تفصیل آگے آتی ہے۔ مالک رام نے بھی وہی غلطیاں کی ہیں جو سکسینہ نے کی ہیں، ان کا ذکر آگے آتا ہے، (تلامذہ: ۲۷۶)۔

کے مرض میں وفات پائی ۔

عرشی نے غالب سے تعلقات رام پور کا بہ تفصیل ذکر کرتے ہوئے مختلف قوی دلائل کی بنا پر حسب ذیل نتائج مستخرج کیے ہیں :

(۱) ناظم نے غالب سے بہ زمانہ کم سنی فارسی میں استفادہ کیا ہے اور اس کے بعد برابر شاگرد سے استاد کے تعلقات قائم رہے ہیں ۔

(۲) مہر نے (غالب ۱۴۱) جو یہ کہا ہے کہ ناظم ۱۸۵۵ء میں غالب کا شاگرد ہوا ، یہ غلط ہے ۔

(۳) داخلی شہادت سے واضح ہوتا ہے کہ ناظم ۵ - فروری ۱۸۵۷ء کو غالب کا شاگرد ہوا ۔ ۱۵ فروری کو غالب نے لکھا کہ ان تخلصوں میں سے کوئی تخلص پسند کر لیجیے : ناظم ، عالی ، انور ، شوکت ، نیساں ۔ یوسف علی خاں نے ناظم پسند کیا ۔

(۴) منشی امیر احمد مینائی نے جو یہ لکھا ہے کہ ناظم کو ازل سے موزوں طبیعت ملی تھی ، سخن گوئی کا ذوق تھا ، اردو شعر فرمانے کا شوق تھا ، پہلے مومن سے مشورہ لیتے تھے ، پھر غالب سے تلمذ ہوا ، آخر منشی مظفر علی اسیر کو کلام دکھانے لگے (انتخاب یادگار ، ۷) ، یہ غلط ہے ۔

سکسینہ کو بھی غالباً امیر مینائی ہی کے بیان کی بنا پر یہ اشتباہات پیدا ہوئے ہیں کہ ناظم نے غالب ، مومن اور اسیر سے مشورہ سخن کیا ہے ۔ مالک رام کو بھی غالباً امیر مینائی ہی کے بیان پر بالکل یہی تشابہ ہوا ہے ۔ عرشی نے امیر مینائی کے بیانات کی تردید میں لکھا ہے : ناظم کا اپنا بیان موجود ہے کہ جب ۱۸۵۷ء میں ناظم غالب کا شاگرد ہوا تو اس نے ایک مصرع بھی

موزوں نہ کیا تھا، اس لیے یہ سوال ہی پیدا نہیں ہوتا کہ نواب نے مومن سے پہلے اصلاح لی ہو۔ اگر ایسی صورت ہوتی تو وہ غالب کو یہ کبھی تحریر نہ کرتا کہ میں نے آج تک کبھی ایک مصرع موزوں نہیں کیا۔

اب رہا منشی مظفر علی اسیر کی شاگردی کا مسئلہ تو ناظم نے غالب کی زندگی میں وفات پائی ہے۔ ایسی صورت میں یہ کیسے ممکن ہے کہ ناظم غالب سے بھی مشورہ سخن کرے اور اسیر سے بچی۔ بات یہ ہے کہ ۱۸۶۴ء میں غالب نے ضعف پیری اور غلبہٴ امراض کے باعث نواب سے کہا تھا کہ مجھے اصلاح سے معاف رکھا جائے (اردوئے معلیٰ ۶۴)۔ غالباً اسی بنا پر امیر مینائی کو یہ شبہ وارد ہوا ہوگا کہ ناظم نے غالب کی اس درخواست کے بعد کسی اور سے اصلاح لی ہے۔ اسیر کا نام انہوں نے کیوں لیا، اس کی کوئی توجیہ نہیں کی جا سکتی۔ علاوہ ازیں عرشی نے یہ دلیل بھی فراہم کی ہے کہ ناظم نے متعدد مقطعوں میں غالب کی استادی کی طرف اشارہ کیا ہے لیکن اسیر کا ذکر نہیں کیا۔ اگر وہ بھی استاد ہوتے تو ان کا بھی مذکور کسی نہ کسی جگہ ضرور آنا چاہیے تھا^۱۔

ہنگامہ^۲ کے بعد جب غالب کی پنشن (ساڑھے باسٹھ روپے ماہوار) کچھ عرصے کے لیے بند ہو گئی تو انہوں نے اپنے قدیم شاگرد کو اپنی سقیم مالی حالت کی طرف توجہ دلائی اور ایسے الفاظ میں توجہ دلائی جنہیں خود داری سے دور کا بھی علاقہ نہیں۔ ناظم کے دل پر اثر ہوا اور اس نے کوشش کی کہ غالب کا وظیفہ

۱۔ ناظم کے اصل الفاظ یہ ہیں ”مشفقاً! ہر چند کہ کاتب را اتفاق

موزونیت یک مصرع ہم اتفاق نہ مے شدہ بود۔۔۔۔ (مکاتیب : ۴، حاشیہ ۱)

۲۔ مکاتیب، دیباچہ، تعلقات رام پور خصوصاً : ۵۹ تا ۶۰۔

کھل جائے۔ پور استادی شاگردی کا تعلق بھی قائم ہو گیا اور غالب کو سو روپے ماہوار باضابطگی سے ملنے لگے۔

جیسا کہ پہلے کہا جا چکا ہے، آخر غالب نے ناظم کے اشعار کی اصلاح سے معذرت چاہی، غالب کے عذر کو معقول سمجھا گیا۔ چنانچہ کم از کم دسمبر ۱۶۳ء سے دسمبر ۱۶۴ء تک ناظم نے قریباً ہر ماہ غالب کو خط لکھا ہے لیکن نہ تو اشعار ملفوف کرنے کا ذکر کیا ہے، نہ اس بات کا تقاضا کیا ہے کہ مرسلمہ اشعار بعد اصلاح واپس بھیجے جائیں۔ معلوم ہوتا ہے کہ اکتوبر ۱۶۴ء کے آخر میں ناظم سرطان کے عارضے میں مبتلا ہو گیا۔ اس کے بعد ناظم نے صرف ایک سلام غالب کو لکھ کر بھیجا جو نواب کے انتقال کے بعد غالب نے رام پور واپس کیا۔

جیسا کہ عرشی نے جگہ جگہ صراحت و وضاحت سے لکھا ہے، غالب کو رام پور سے صرف سو روپے ماہوار تنخواہ ہی نہیں ملتی تھی بلکہ وقتاً فوقتاً فتوحات بھی ہاتھ آتی تھیں۔ غالب ناظم کو ایسے دزدناک انداز میں اپنی مالی پریشانی کا حال لکھتا تھا کہ وہاں سے کچھ نہ کچھ عطیہ تنخواہ کے علاوہ مل ہی جاتا تھا۔ بات یہ ہے کہ مکاتیب پر عرشی نے جو دیباچہ لکھا ہے، اس سے معلوم ہوتا ہے کہ ہنگامہ ۱۷۵۷ء کے بعد غالب نے گویا حوادث و مصائب کے مقابلے میں ہتھیار ڈال دیے تھے۔ وہی غالب جو کہتا تھا:

جوابے سنگدلی ہائے دشمنان ہمت

زدست شیشہ دل ہائے دوستان فریاد

آخر کار اس بات پر مجبور ہوا کہ فلک کی دشمنی کے مقابلے میں بجائے ہمت کے مددھنت اور عجز و مسکنت سے کام لے۔ واضح رہے کہ ہنگامہ ۱۷۵۷ء کے بعد غالب کی تخلیقی قوتیں بالکل سرد نہیں

پڑ گئی تھیں ، فیضانِ سخن کا سلسلہ جاری تھا ، البتہ طبیعت کا انداز یہ ہو گیا تھا کہ اب مصائب کے مقابلے میں خودداری اور سربلندی کی وضع قائم رکھنا اور نبھانا مشکل نظر آتا تھا ۔ غالب نے جس اسلوب میں نوابانِ رام پور کو خط لکھے ہیں ، اس کا اندازہ اسی سے کر لیجیے کہ یوسف علی خاں ناظم کو ایک مکتوب^۱ میں لکھتا ہے ۔

”خداوند نعمت سلامت !

جو آپ بن مانگے دیں اس کے لینے میں مجھے انکار نہیں اور جب مجھ کو حاجت آ پڑے تو آپ سے مانگنے میں عار نہیں ۔

بار گرانِ غم سے پست ہو گیا ہوں ، آگے تنگ دست تھا ، اب تہی دست ہو گیا ہوں ۔ جلدی میری خبر لیجیے اور کچھ بھجوا دیجیے ۔ عنایت کا طالب غالب ۔

چار شنبہ یازدہم ربیع الثانی ۱۲۷۵ ہجری و ۱۷ نومبر ۱۸۵۸ عیسوی ۔“

نواب نے اس خط کے جواب میں دو سو پچاس روپے کی ہنڈی بھجوائی اور لکھا یہ کہ آپ کے خادموں کے مصارف کے لیے ہے ۔ اندازہ کر لیجیے کہ ناظم استاد کی کس قدر تعظیم کر رہا ہے کہ اس روپے کو مصارفِ خدام کی مد میں شمار کرتا ہے ۔ یہ بھی گوارہ نہیں کرتا کہ سمجھا جائے غالب کو اس روپے کی ضرورت ہے ۔

اس میں کوئی شک نہیں کہ غالب دوسروں کی دل دہی کا بہت خیال رکھتا تھا اور جہاں تک ممکن ہو سکتا تھا اپنے ہم مشربوں کو بے جا داد بھی دینا تھا ۔ شیخ ریاض الدین امجد لکھتے ہیں (یہ ۱۸۶۱ء کا واقعہ ہے) :

پھر چاندنی چوک میں ہوتا ہوا بلی ماروں میں ہو کر شیرافکن خاں کی بارہ دری میں جہاں جناب اسد اللہ خاں غالب عرف مرزا نوشہ

رہتے تھے، کیا، مرزا کی ملاقات سے شرف یاب سعادت ہوا۔
 سبحان اللہ ذات جامع الکمالات کے اوصاف خارج از شرح و بیان ہیں۔.....

میان نیاز علی نے میری طرف اشارہ کیا کہ یہ بھی شاعر ہیں،
 اس فن میں کچھ کچھ ماہر ہیں۔ فرمایا کہ کچھ سنائیے، طبع
 کے جوہر دکھائیے۔ غرض کہ ہیچ مدان نے دو غزلیں ایک
 فارسی اور دوسری اردو کی سنائیں، مرزا نے ستائشیں جن کا سزا وار
 نہ تھا، فرمائیں.....

پھر وہ آئے گھر میں مجھ ناکام کے کٹ گئے دن گردش ایام کے
 وہ اٹھے پہلو سے ہم بیٹھے رہے دل کو، سینے کو، جگر کو تھام کے
 لائے ہاتھوں ہاتھ اہل کارواں ورنہ ہم تھے ایک دو ہی گام کے
 ہاتھ اٹھاؤ، ہم رہاں قافلہ اور ہیں ہم ایک دو ہی گام کے
 عشق جس کو ہے وہی انسان ہے ورنہ یہ سب آدمی ہیں نام کے
 یہ صدامے قیس تھی اور جذب شوق ناقہ لیلیٰ کو ٹھہرا تھام کے
 تپ سے اک فرحت ہے تیرے عشق میں ولولے ہیں ابخرے سرسام کے
 خوب لکھی ہے غزل تم نے ریاض کیوں نہ ہو قابل ہو تم انعام کے
 اور اس غزل میں مرزا کے ایک شعر میں دوسرا اپنا شعر ملا کر
 چار مصرعوں کا قطعہ بنایا تھا، خیر وہ بھی سنایا تھا:

اب نہیں ہیں آپ کے مصرف کے ہم رات کے دن کے نہ صبح و شام کے
 عشق نے غالب نکما کر دیا ورنہ ہم بھی آدمی تھے کام کے
 جب یہ زبان پر لایا تو مرزا نے برجستہ یہ فرمایا کہ اے بھئی!
 چپ رہو، یوں کہو کہ:

ضعف نے غالب نکما کر دیا

یا

دھر نے غالب نکما کر دیا

عشق کیا عاشقی کا وہ زمانہ نہ رہا۔ پھر ارشاد کیا کہ
ریختی زبان میں اچھے معنی نکالتے ہو، خاص شعر ڈھالتے ہو۔

اس کے علاوہ اس بات کی مثالیں ملتی ہیں کہ غالب داد دینے
میں بخل سے کام نہیں لیتا۔ لیکن جو داد غالب ناظم کو دیتا ہے،
وہ اپنی نظیر آپ ہے۔ خود غالب ہی کے الفاظ ملاحظہ فرمائیے، شاید
تبصرے کی ضرورت ہی نہ پڑے:

”حضرت کا تو ان غزلوں میں بھی وہ کلام ہے کہ شاید اوروں
کے دیوان میں ایسا ایک شعر بھی نہ نکلے گا۔“^۲

(۵)

اس معاملے میں اختلاف رائے ہے کہ ناظم کے دیوان میں
کتنے اشعار ایسے ہیں جو غالب کے عطیات ہیں اور کتنے
ایسے ہیں جنہیں غالب کی اصلاح نے کچھ سے کچھ بنا دیا ہے۔
اگرچہ میں اس سلسلے میں قطعیت سے کسی نتیجے پر نہیں پہنچا
لیکن احمد رضا صاحب^۳ کے مضمون کے استدلال کے پیش نظر ابھی
تک میرا موقف ہے کہ ناظم کا دیوان کسی نہ کسی شکل میں
تمام کا تمام ہی غالب کا فیضان ہے۔ جب تک مزید تحقیق احمد رضا
کے نظریات کا بطلان نہ کرے۔ اس وقت تک ان کے موقف کو
صحیح سمجھنا چاہیے۔

(۶)

غالب کے متعلق جو نئے مآخذ اور مصادر ہمارے سامنے
آئے ہیں، ان کے مطالعے کے بعد اور ان دلائل کے پیش نظر جو اوپر

۱- صفحہ ۳۲ تا ۳۴

۲- مکاتیب : ۱۷ (مکتوب ۱۰)

۳- ”دیوان ناظم عطیہ“ غالب، احمد رضا، صحیفہ ۲۶،

جنوری ۱۹۶۴ء -

درج کیے گئے ہیں، خلاصہٴ مطالب کے طور پر کہہ جا سکتا ہے کہ غالب نے بڑے چاؤ چونچلوں میں پرورش پائی تھی۔ اس کے گھر کی روایات جاگیردارانہ تھیں اور خود اس کی اپنی شخصیت بھی اس جاگیردارانہ ماحول کے سانچے میں ڈھل گئی جو اسے ابتدائے کار میں میسر آیا۔ اگرچہ آگرے کے چاؤ چونچلوں کے بعد دہلی میں نسبتاً غالب کو وہ عافیت میسر نہ تھی، لیکن جب اس کی شادی بھی ایک اونچے گھرانے میں ہو گئی تو اس کے دل میں اپنی عالی نسب اور عالی منصبی کا غرور جڑ پکڑ گیا۔ اوائل عمر ہی میں اس نے ایک دیوان مرتب کر لیا جو نہ صرف اس کی طبیعت کے جوہر پر دلالت کرتا تھا بلکہ اس بات کی شہادت دیتا تھا کہ اس کی آواز اور اس کا لہجہ اپنے معاصروں سے بالکل مختلف ہے۔ اس میں کوئی شک نہیں کہ فارسی زبان و ادب اور متعلقہ شعری روایات سے غالب کو پوری آگاہی تھی، ستم بہ ہوا کہ اسے یہ گمان بھی ہو گیا کہ میں نہ صرف فارسی زبان کا انشا پرداز اور ادیب ہوں بلکہ محقق بھی ہوں۔ یہ غرور عالی نسب اور عالی منصبی کے شعور کے ساتھ ملا تو غالب کی شخصیت اور انانیت کے پہلو اور بھی ابھرنے شروع ہوئے۔ پنشن کے سلسلے میں جب وہ کاکتے گیا اور وہ ہنگامہ برپا ہوا جو ”مثنوی باد مخالف“ کی تحریر پر منتج ہوا تو غالب نے گویا کھلم کھلا اس بات کا اظہار کیا کہ وہ ایرانی شناسان ہندی نژاد کو بالکل خاطر میں نہیں لاتا، نہ ان کے کلام اور تحقیقات کو سند جانتا ہے۔ تبختر اور غرور کا یہ شعور بھی بہت دیر تک قائم رہا، البتہ ہنگامہ ”برہان قاطع“ کے بعد غالب پر روشن ہوا کہ ایسے لوگ بھی ہیں جو اس کے علم و فضل کے تو سرے سے قائل ہی نہیں، اور اس کو اعلیٰ درجے کا سخن طراز اور محرساز بھی خیال نہیں کرتے۔

یہ بات غالب شروع سے سنتا آیا تھا لیکن اسے اپنے کلام پر اعتقاد تھا اور یہ اعتقاد بجا تھا۔ یہ اعتقاد تو قائم رہا البتہ غالب کے اس اعتقاد کو بہت ٹھیس پہنچی کہ لوگ مجھے محقق اور شاعر بے ہمتا گردانتے اور جانتے ہیں۔

پنشن کے سلسلے میں جب غالب کو ناکامی ہوئی اور ساتھ اس کے لیے ناممکن ہو گیا کہ وہ درحقیقت رئیسانہ آن بان کے رہ سکے تو وہ دنیا اور اہل دنیا کی طرف سے سخت بددل ہوا۔ لیکن جیسا کہ میں ابھی واضح کرتا ہوں، یہ بددلی مستقل نہ تھی، اس نے بہت جلدی اپنی انانیت کی بنا پر دنیا اور حوادث عالم سے سمجھوتا کر لیا۔ بے شک غالب کو اپنے کلام پر اور اپنے کلام کی خوبی اور تازگی پر عمر بھر اعتقاد رہا لیکن وہ جو اسے اپنے آپ پر اعتقاد تھا کہ وہ ایک جاگیردارانہ نظام کا جزو ہے اور معاشرے میں عام لوگوں کی سطح سے اس کا مقام کہیں بلند تر ہے، وہ اس وقت کاملاً مجروح ہوا جب قمار بازی کے جرم میں اس پر اسیری کا عذاب نازل ہوا۔ غالب اگرچہ پرانے جاگیردارانہ نظام کا پروردہ تھا لیکن اس نے یہ بھی دیکھ لیا تھا کہ مغلوں کا نظام دراصل زوال پزیر ہو چکا ہے اور اب جاہ و منصب دراصل وہی ہے جو انگریزوں کی طرف سے عطا ہو۔ ابتلائے اسیری نے اس پر واضح کر دیا کہ ملک کی حکومت اور نظم و نسق کی باگ ڈور مغلوں کے ہاتھوں میں نہیں، ہر معاملے میں کایتا انگریز حاکم، مقتدر اور صاحب اختیار ہے۔ یہی وجہ ہے کہ اس نے اگرچہ مغل دربار سے خطابات حاصل کیے لیکن خواہاں ہمیشہ اس بات کا رہا کہ انگریزی دربار میں خصوصی عزت کا مقام حاصل ہو۔ اس سلسلے میں اس نے معمولی انگریزی حکام کی خوشامد سے بھی دریغ نہیں کیا۔ خود غالب نواب رام پور کو ایک خط میں یہ بتاتا ہے کہ مجھے انگریزوں

نے کتنی عزت عطا کی ہے۔ عرشی کہتا ہے: ”در اصل ان کا حقیقی اعزاز یہ تھا کہ گورنر جنرل کے دربار میں داہنی صف میں دسویں کرسی اور سات پارچے مع جیغہ، سرپیچ و مالائے مروارید خلعت پاتے تھے۔ نواب فردوس مکانی کو بہ تفصیل لکھتے ہوئے فرماتے ہیں: ’میں انگریزی سرکار میں علاقہ ریاست دودمانی کا رکھتا ہوں۔ معاش اگرچہ قلیل ہے مگر عزت زیادہ پاتا ہوں۔ گورنمنٹ کے دربار میں داہنی صف میں دسواں نمبر اور سات پارچے اور جیغہ، سرپیچ، مالائے مروارید خلعت مقرر ہے۔“

یہ پہلے لکھا جا چکا ہے کہ ہنگامہ ۱۷۵۷ء کے دنوں میں غالب نے گوشہ گیری اختیار کی۔ بقول عرشی اپنی محسن سرکار کا ساتھ دیتے تو باغی گھر بار لوٹ لے جاتے اور اہل قلعہ کی کھلم کھلا حمایت کرتے تو بہ صورت ناکامی انگریزوں کی طرف سے بدسلوکی کا خوف تھا^۱۔

اس میں کوئی شک نہیں کہ غالب فراخ دل تھا، وسعت قلب و نظر رکھتا تھا، عالی حوصلہ تھا۔ حالی نے جو اس کی تعریف کی ہے وہ سب درست ہے لیکن اس کے باوجود اس میں کمزوریاں تھیں اور غالبیات کے سلسلے میں اتنا کچھ لکھا جا چکا ہے کہ یہ کمزوریاں بالکل بے نقاب ہو کر سامنے آ گئی ہیں۔ ان کم زوریوں کے ذکر سے غالب کی تنقیص مقصود نہیں بلکہ یہ کہنا مطلوب ہے کہ غالب انسان تھا، فرشتہ نہ تھا اور یہ اس کی عظمت کا بین ثبوت ہے کہ ان کم زوریوں کے ہوتے ہوئے بھی اس نے اپنے لیے ادبیات میں ایک بے نظیر مقام پیدا کیا۔ اور باوجود اس کے کہ عمر بھر اس کی آبرومندی اور خود اعتادی کو مجروح کیا

۱۔ مکاتیب : ۴۹

۲۔ مکاتیب : ۴۹

جاتا رہا، اس کا دماغ متوازن رہا اور اس کے کلام میں وہ قنوطیت نہ پیدا ہوئی جو ہمیں میر کے کلام میں نظر آتی ہے۔ اس مسئلے کی تفصیل آگے آتی ہے۔ میں کہہ رہا تھا کہ غالب اسی اعزاز کو اعزاز خیال کرتا تھا جو سرکار انگریزی کی طرف سے ملے۔ ہنگامہ ۷۵ء کے بعد جب سوائے قلیل پنشن کے معاش کے تمام وسائل مسدود ہو گئے تو غالب گویا بالکل سپرافکندہ ہو گیا۔ اس نے اپنی فعال تخلیقی قوتوں کو ”دیوان ناظم“ کی ترتیب میں صرف کیا۔ جیسا کہ میں پہلے کہہ چکا ہوں، اس زمانے میں بھی غالب کے ہاں فیضان سخن کا سلسلہ منقطع نہ ہوا تھا۔ ہنگامہ ۷۵ء کے بعد غالب کی تخلیقی قوتوں کا رنگ یا تو اس کی ان تخلیقات سے جھلکتا ہے جن کے متعلق طے ہے کہ ۷۵ء کے بعد وجود میں آئیں یا پھر دیوان ناظم کے مطالعے سے معلوم ہوتا ہے جس کی ترتیب میں اس نے اپنی تخلیقی قوت کی تابناکی کو قصداً مدہم کر دیا۔ اس زمانے میں البتہ، جیسا کہ نوابان رام پور کے نام خطوط سے معلوم ہوتا ہے، غالب کچھ تو ضعف پیری کے باعث اور کچھ مسلسل یورشِ آلام کے باعث اس قابل نہ رہا تھا کہ فرماں روایان رام پور کے سامنے اپنا سربلند رکھ سکتا اور ان سے اس لہجے میں بات کر سکتا جو غالب کے شایان شان تھا۔ جیسا کہ میں نے پہلے کہا ہے، یہ ایک معجزہ ہے کہ ایک ایسا شخص جس کو عمر بھر اس کش مکش میں مبتلا رکھا گیا ہو کہ مزاج رئیسانہ ہو، ماحول امیرانہ ہو، اور ذرائع معاش قلیل ہوں، وہ اپنی پیش گوئی کے مطابق ادب میں ایک ایسا مقام جلیل پیدا کرے جس کی نظیر ڈھونڈنے سے نہ مل سکے۔ یہ تو ماننا پڑتا ہے کہ غالب کو مبداءِ فیاض سے جوہر تخلیقی عطا کیا گیا تھا لیکن اس نے کسب فن کے سلسلے میں واقعی ایرانی اساتذہ کے کلام کا اتنا اچھا اور گہرا مطالعہ کیا

کہ فارسی میں جس ایرانی شعری دبستان میں چاہے ، نہایت سہولت اور خوب صورتی سے شعر کہہ سکتا ہے۔ وحشت کاکتوی نے کیا خوب کہا ہے :

فروغ طبع خداداد گرچہ تھا وحشت
ریاض کم نہ کیا ہم نے کسب فن کے لیے

ایران کی شعری روایات سے غالب کی آگاہی کے شواہد میں آگے چل کر پیش کروں گا ، یہاں صرف اتنا کہہ دینا کافی ہے کہ غالب کو فارسی پر واقعاً یہ قدرت حاصل ہے کہ جس رنگ میں چاہے شعر کہے اور اس کے باوجود اپنی انفرادیت قائم رکھے اور ہر شعر پر گویا اپنی شخصیت کی چھاپ لگا دے۔

(۷)

اس مرحلے پر طبعاً یہ سوال پیدا ہوتا ہے کہ غالب نے یورش مصائب میں اور ناقدر شناسی عالم میں دنیا سے کس طرح سمجھوتا کیا ؟ اس کا جواب عموماً یہ دیا جاتا ہے کہ غالب نے زندگی کے مصائب سے فرار کرنے کا طریقہ یہ اختیار کیا تھا کہ کثرت سے شراب پیتا تھا اور پھر دو تین شعر پڑھ کر سمجھ لیا جاتا ہے کہ معاملہ ختم ہو گیا۔ یہ شعر خاص طور پر پڑھا جاتا ہے :

مے سے غرض نشاط ہے کس روسیاء کو
یک گونہ بے خودی مجھے دن رات چاہیے

میں اکثر سوچا کرتا ہوں کہ جو لوگ اس شعر سے یہ استدلال کرتے ہیں کہ غالب نے شراب کی عطا کردہ بے خودی کے ذریعے زندگی کے مصائب سے راہ فرار اختیار کی ، وہ اردو اور فارسی کے ایسے اشعار سے کیوں قطع نظر کر لیتے ہیں جن میں شراب پینے کے اور منصب بتائے گئے ہیں (تفصیل آگے آتی ہے)۔

خاص طور پر یہ لوگ غالب کے اس شعر کی کیا توجیہ کریں گے :

اگلے وقتوں کے ہیں یہ لوگ انہیں کچھ نہ کہو

جو مے و نغمہ کو اندوہ رہا کہتے ہیں

اور اس بات کا کیا جواب دیں گے کہ ”مثنوی ابر گوہر بار“ میں غالب نے شکایت کی ہے کہ شراب بھی ڈھنگ سے پینے کو نہیں ملی۔ بہر حال میرے خیال میں یہ بات بالکل غلط ہے کہ زندگی سے غالب نے یہ سمجھوتا کیا ہے کہ جب آلام کی یورش ہوتی ہے تو شراب کے دو جام پی کر دھت ہو جاتا ہے۔ یہ دعویٰ نہ تو خارجی شہادت سے ثابت ہوتا ہے اور نہ غالب کے اشعار (خمریات ان میں شامل ہیں) اس کی تائید کرتے ہیں۔ بات یہ ہے کہ غالب کی خود اعتدادی اور انانیت کا یہ مقام تھا کہ اس نے مصائب حیات کے مقابلے میں اپنی ذہنی شکست کا کبھی اعتراف ہی نہیں کیا۔ یہاں تک کہ جو عام شعرا شکایت کرتے نظر آتے ہیں کہ ان کا کوئی محرم راز نہیں اور وہ دنیا میں تنہا ہیں، غالب عموماً اس سے بھی گریز کرتا ہے۔ اسے اہل دنیا سے تنہائی کی شکایت بھی خلاف شان نظر آتی ہے گویا وہ ان کے بغیر رہ نہیں سکتا، گویا اہل دنیا کو محرم راز بنانا چاہتا ہے۔ حالی کہہ سکتا ہے :

کوئی محرم نہیں ملتا جہاں میں

مجھے کہنا ہے کچھ اپنی زباں میں

لیکن غالب ایسا نہیں کہہ سکتا۔ اس کی انانیت اپنی تنہائی کو بھی ایک مقام خاص تصور کرتی ہے، جہاں صرف نابغہ کو رسائی ہوتی ہے۔ یہی وجہ ہے کہ وہ کہتا ہے :

ہے آدمی بجائے خود اک محشر خیال

ہم انجمن سمجھتے ہیں خاوت ہی کیوں نہ ہو

اس میں کوئی شک نہیں کہ کچھ عرصے کے لیے غالب پر وہ کیفیت طاری ہوئی ہے جسے ”مردم بیزاری“ کہا جا سکتا ہے۔ اس سلسلے میں اس نے کچھ شعر بھی کہے ہیں، مثلاً:

پانی سے سگ گزیدہ ڈرے جس طرح اسد
ڈرتا ہوں آئنے سے کہ مردم گزیدہ ہوں

لیکن یہ کیفیت دیر تک قائم نہیں رہی۔ غالب نے واقعی ایک جلیل القدر فن کار کی طرح اپنی تنہائی کو اپنا حق سمجھا، اس کی شکایت نہیں کی۔ دنیا کو اور اہل دنیا کی ریاکاری اور غداری کو معاف کر دیا اور ایسے مقام پر پہنچ گیا جہاں وہ بہ کمال خلوص کہہ سکتا تھا:

روک لو گر غلط چلے کوئی
بخش دو گر خطا کرے کوئی
نہ سنو گر برا کہے کوئی
نہ کہو گر برا کرے کوئی
کیا کہا خضر نے سکندر سے
اب کسے رہنا کرے کوئی

فن کار زندگی سے جس طرح سمجھوتا کرتا ہے اس کے متعلق شوپن ہار نے نہایت پر مغز باتیں کی ہیں۔ ڈیورانٹ نے اس کے بنیادی افکار کا بیان کرتے ہوئے لکھا ہے: ”لوگ اکثر سمجھتے ہیں کہ دولت کے حاصل ہونے سے سبھی کچھ حاصل ہو جاتا ہے لیکن یاد رہنا چاہیے کہ جو زندگی کسب زر میں گزرتی ہے، وہ اس وقت تک بے ثمر ہے جب تک وہ اپنی جمع کردہ دولت کو مسرت میں تبدیل نہ کر سکے۔ دولت کو مسرت

میں تبدیل کرنا ایک فن ہے اور جب تک انسان مہذب اور صاحب بصیرت نہ ہو، اس فن سے بے بہرہ رہتا ہے۔ جو لوگ محض دولت کی تلاش میں سرگرداں رہتے ہیں، انہیں یہ کون بتائے کہ مسرت کا حصول اس پر منحصر نہیں کہ انسان کے پاس کیا ہے بلکہ اس سوال کے جواب پر ہے کہ انسان خود کیا ہے.....

غور کرنے سے معلوم ہوگا کہ آخر کار ہر شخص کسی نہ کسی معنی میں دنیا میں تنہا ہی رہتا ہے۔ خارجی عوامل سے جو مسرت ہمیں حاصل ہوتی ہے وہ اس مسرت سے کہیں کم ہے جو ہم اپنے باطن سے حاصل کرتے ہیں.....

دنیا کی ہر شے (کا ادراک و تعقل)، دنیا کا ہر واقعہ اور ہر کیفیت دراصل صرف انسان کے اپنے شعور میں موجود ہوتی ہے۔ اس لیے ضروری بات یہ ہے کہ انسان اپنے شعور کی ترکیب اور ساخت پر غور کرے۔ ارسطو نے سچ کہا ہے: خود مکلفی ہونا گویا خوش ہونا ہے.....

”جوہر قابل یا نابغہ بے ارادہ علم کی اعلیٰ ترین صورت ہے۔ زندگی کی ادنیٰ صورتوں میں ارادہ تو موجود ہوتا ہے لیکن علم کا فقدان ہوتا ہے۔ عام انسان علم کی کمی اور ارادے کی بہتات کا شکار ہوتے ہیں۔ جوہر قابل یا نابغہ کی خصوصیت یہ ہے کہ ارادہ اپنی تمنائیں پوری کرنے کے لیے جتنا علم چاہتا ہے، جوہر قابل کے ہاں اس سے زیادہ علم موجود ہوتا ہے، اس کی استعداد علمی اور اس کا ملکہ حصول علم دوسرے لوگوں کی نسبت زیادہ ارتقا یافتہ ہوتا ہے..... اگر عقل و خرد کو ارادے سے آزاد کر لیا جائے تو انسان کے لیے ممکن ہے کہ وہ اشیا کی حقیقت سے آگاہ ہو جائے۔ جوہر قابل یا نابغہ کے پاس ایک جام سحر آفریں (جام جم) ہوتا ہے۔ اس جام میں وہ تمام کوائف

جو معنی خیز ہیں، مرتب و مدون صورت میں جھلکتے اور چھلکتے نظر آتے ہیں اور اتنے واضح کہ کیا کہا جائے۔ ہر وہ چیز یا کیفیت جو اتفاق یا بے ثمر ہوتی ہے، اس جام سحر آفریں سے خارج کر دی جاتی ہے..... جلیل القدر فن کار، جوہر قابل یا نابغہ دنیا میں دکھ بھی اٹھاتا ہے لیکن دکھوں کی تلافی بھی ہوتی رہتی ہے۔ وہ اپنے باطن میں زندگی بسر کرتا ہے۔ عام لوگ جو کوائف خارج پر بھروسا کرتے ہیں دوسرے لوگوں سے میل جول کے محتاج ہوتے ہیں۔ اس کے برخلاف فن کار حسن کے مشاہدے سے اتنا متاثر ہوتا ہے اور اس حد تک شادان و فرحان ہوتا ہے کہ زندگی کی تمام تکلیفیں فراوش ہو جاتی ہیں۔ بے شک اسے یہ محسوس ہوتا ہے کہ وہ جیسے صحرا میں تنہا رہ رہا ہے، لیکن اس احساس کے باوجود حسن اور فن کاری کے عظیم المرتبت شاہ پاروں کا مشاہدہ اسے دکھوں سے نجات دیتا ہے..... فطرت نبوغ یا قابلیت کا جوہر خاص صرف گنتی کے آدمیوں کو عطا کرتی ہے، اگر عام آدمیوں کو اس انعام سے بہرہ یاب کیا جائے تو دنیا کا کاروبار رک جائے گا..... یوں تو ہر فن میں طاقت ہے کہ اس کا مشاہدہ ہمیں زندگی کی بلند سطح پر لے جا سکے لیکن موسیقی میں یہ طاقت نسبتاً زیادہ ہے۔ دوسرے فنون پرچھائیوں کی باتیں کرتے ہیں لیکن موسیقی حقائق اشیاء کا شعور پیدا کرتی ہے اور بلا واسطہ ہمارے احساسات کو متاثر کرتی ہے۔ مصوری اور متعلقہ فنون میں جو مقام تناسب کو حاصل ہے، وہی موسیقی میں آہنگ کو حاصل ہے۔ گوئی نے کیا خوب کہا ہے کہ فن تعمیر کے شاہکار، منجمد موسیقی کے نمونے ہیں اور تناسب گویا موسیقی کا بے حرکت آہنگ ہے،۔ شوین ہار کے ان بیانات کے پیش نظر کہا جا سکتا ہے کہ میں نے جو دعویٰ

کیا تھا کہ غالب کو تنہائی کا شعور اگر ہوا ہے تو اس نے اس کی شکایت عموماً نہیں کی ، اس کی توجیہ کیا ہے ۔ اس طرح یہ بھی واضح ہوتا ہے کہ جوہر قابل یا نابغہ کا جو وصف خاص شوہن ہار نے بتایا ہے ، غالب اس سے متصف ہے ۔ میرے اپنے ذہن میں قطعاً کوئی شک نہیں کہ غالب نے زندگی سے جو سمجھوتا کیا ہے اور یورشِ آلام سے نجات پائی ہے ، اس کی بنا ہر قسم کے حسن کے مشاہدے پر اور اس سے لطف اندوز ہونے پر ہے ۔ یہاں حسن کا کلمہ جاہلیاتی معانی میں برتا گیا ہے ۔ جسامنی حسن بھی اس میں شامل ہے اور فن کا وہ حسن بھی جسے اصطلاح میں تناسب کہتے ہیں ۔ غالب نے حسن کو جس طرح ہر رنگ میں دیکھا اور سراہا ہے ، اس کی تفصیل بیان کرنے سے پہلے یہ کہتا چلوں کہ جس فن میں غالب نے حسن دیکھا ہے وہ اس کی اپنی تخلیق ہے ۔ نرگس کی طرح وہ اپنے آپ پر عاشق ہے ۔ اس کی انانیت نے یہ لہجہ گوارا ہی نہیں کیا کہ وہ اپنے مقابلے میں کسی اور فنکار کو کوئی مقام بخشے ۔ اس نے اپنے ہی فن کے حسن کا مشاہدہ کیا اور اسی میں مگن رہا ۔ بہ الفاظ دیگر یوں کہا جا سکتا ہے کہ زندگی کے آلام سے غالب کا سمجھوتا یہ ہے کہ وہ حسن کے ہر روپ کے مشاہدے میں منہمک ہے ، حسن کو ہر رنگ میں دیکھتا ہے ، ہر آہنگ میں ہر کھوتا ہے اور اس کی ہر ادا کا مشاہدہ غالب کے لیے اس دکھوں سے لب ریز دنیا سے نجات کا وسیلہ ہے ۔

پہلے یہ دیکھنا چاہیے کہ عالم جسامنیات میں غالب نے حسن کا مشاہدہ کس طرح کیا اور پھر اس پر غور کرنا چاہیے کہ معنویات اور ذوقیات کے دائرے میں اس کے مشاہدہ حسن و جمال

کی کیا کیفیت ہے اور کیا مقام ہے ؟ جیسا کہ پہلے کہا جا چکا ہے، غالب اپنے آپ میں اتنا گم ہے اور اپنی انانیت کی فصیلوں میں اس طرح محصور ہے کہ وہ دوسرے انسانوں سے نہ صرف یہ کہ اپنی تنہائی کا شکوہ کرنا فضول سمجھتا ہے، بلکہ اسی تنہائی کو اپنے نفس کی ایک مخصوص کیفیت شمار کرتا ہے۔ اس کے باوجود خارج میں خالص خارجی دنیا میں حسن کے جو روپ پائے جاتے ہیں، ان پر بھی غالب کی نظر عقیدت مندانہ اور مستانہ انداز میں اٹھتی ہے۔ حسن صورت سے حسن معنی تک جہاں کی سینکڑوں منزلیں ہیں اور غالب ہر منزل سے گزرا ہے۔ وہ کہتا ہے :

نہیں گر سرو برگ ادراک معنی
تماشاے نیرنگ صورت سلامت

بہار کے متعلق اردو میں اس کا قطعہ کتنا خوب صورت اور دل پزیر ہے، جس طرح اعلیٰ درجے کے موسیقار کے گانے میں۔ یوں معلوم ہے جیسے ایک سر دوسرے سر کا مشتاق ہے، اسی طرح غالب کے اس قطعے میں معلوم ہوتا ہے گویا ایک شعر دوسرے شعر کا مشتاق ہے۔ سلسلہ کلام کی یہ صورت ہے کہ قطعہ بند کی ساخت میں ایک شعر دوسرے سے یوں ابھرتا ہے جیسے شاخ سے پھول ابھرتا ہو :

پھر اس انداز سے بہار آئی کہ ہوئے مہر و مہ تماشا
دیکھو اے ساکنان خطہ خاک اس کو کہتے ہیں عالم آرائی
کہ زمیں ہو گئی ہے سرتاسر روکش سطح چرخ مینائی
سبزے کو جب کہیں جگہ نہ ملی بن گیا روے آب پر کئی
ہے ہوا میں شراب کی تاثیر بادہ نوشی ہے باد بیابی

اسی طرح رات کی پر اسرار طلسمی کیفیت کا منظر جس طرح غالب کے آئینہٴ تخیل میں عکس افکن ہوا ہے اور پھر جس طرح غالب نے جو کچھ محسوس کیا ہے ، اسے قاری تک پہنچایا ہے ، اس کی کیفیت دیدنی ہے :

شب ہوئی پھر انجم رخسندہ کا منظر کھولا
اس تکلف سے کہ گویا بت کدے کا در کھولا
بت کدے کی صبح کی تفصیل غالب کے فارسی کلام میں ملے گی
لیکن ابھی ذرا رات ہی کی کیفیت پھر ملاحظہ کیجیے :

(۱) ہاں مہ نو سنیں ہم اس کا نام

جس کو تو جھک کے کر رہا ہے سلام

(۲) جانتا ہوں کہ اس کے فیض سے تو

پھر بنا چاہتا ہے ماہ تمام

(۳) ماہ بن مانتاب بن ، میں کون

مجھ کو کیا بانٹ دے گا تو انعام

۱۔ طباطبائی لکھتا ہے : ”اس سارے قصیدے میں عموماً اور اس شعر میں خصوصاً مصنف نے اردو کی زبان اور حسن بیان کی عجب شان دکھائی ہے۔ ایک مصرعے میں تین جملے جس کے مضمون سے رشک ٹپک رہا ہے ، دوسرا مصرعہ طنز سے بھرا ہوا ہے۔ چاروں جملوں میں حسن انشاء ، پھر خوبی نظم و بے تکلفی ادا“ (شرح : ۲۹۹)۔ اسی قصیدے میں طباطبائی نے جو یقیناً غالب کی بے جا طرف داری کے ملزم نہیں گردانے جاسکتے اور نہایت کانٹے کی تول بات کرتے ہیں ، یہ شعر نقل کیا ہے :

آتش و آب و باد و خاک نے لی وضع سوز و نم و رم و آرام
اور پھر لکھا ہے کہ دوسرے فقرے کی بندش سے زور قلم ٹپک رہا ہے
اور مصنف کو الفاظ پر جو قدرت حاصل ہے ، یہ مصرع اس کی تفصیل
کر رہا ہے۔ (شرح : ۳۰۳)۔

(۴) جب کہ چودہ منازل فلکی

کر چکے قطع تیری تیزی گام

(۵) تیرے پرتو سے ہوں فروغ پزیر

کوئے و مشکوئے و صحن و منظر و بام

(۶) دیکھنا میرے ہاتھ میں لب ریز

اپنی صورت کا اک بلوریں جام

مناسب معلوم ہوتا ہے کہ اب صبح و شام کو ذرا

باہم بھی دیکھ لیا جائے :

(۱) صبح دم دروازہ خاور کھلا

مہر عالم تاب کا منظر کھلا

(۲) خسرو انجم کہ آیا صرف میں

شب کو تھا گنجینہ گوہر کھلا

(۳) وہ بھی تھی اک سیمیا کی سی نمود

صبح کو راز مہ و اختر کھلا

(۴) ہیں کواکب کچھ نظر آتے ہیں کچھ

دیتے ہیں دھوکا یہ بازی گر کھلا

(۵) سطح گردوں پر پڑا تھا رات کو

موتیوں کا ہر طرف زیور کھلا

(۶) صبح آیا جانب مشرق نظر

اک نگار آتشیں رخ سر کھلا

(۷) تھی نظر بندی کیا جب رد سحر

بادۂ گل رنگ کا ساغر کھلا

(۸) لا کے ساقی نے صبحی کے لیے

رکھ دیا ہے ایک جام زر کھلا

(۹) بزم سلطانی ہوئی آراستہ

کعبہ امن و اماں کا در کھلا

غالب کے فارسی اشعار سے مثالیں ابھی پیش کرتا ہوں لیکن ایک بات یہاں عرض کر دینی چاہیے کہ اعلیٰ درجے کے فن کاروں کے کلام میں مناظر فطرت کا روپ سروپ مختلف صورتوں میں نظر آتا ہے۔ ایک صورت تو یہ ہے کہ فن کار فطرت کے مناظر

۱۔ شعر نمبر ۴ پر طباطبائی کا تبصرہ اس بات کا مستحق ہے کہ عیناً نقل کیا جائے۔

اکثر ان میں بے نور ہیں اور نورانی معلوم ہوتے ہیں۔ جو قد کے بڑے ہیں وہ چھوٹے دکھائی دیتے ہیں۔ جو چھوٹے ہیں وہ بڑے معلوم ہوتے ہیں۔ متحرک ثابت دکھائی دیتے ہیں۔ جو ساکن ہیں وہ سیارہ معلوم ہوتے ہیں۔ مختلف رنگ ہیں اور اصل میں کچھ بھی نہیں، ابھی طلوع نہیں ہوئے اور دکھائی دینے لگے اور غروب ہو چکے مگر پھر بھی نظر آ رہے ہیں۔ شرح ۳، ۴، ۵۔ یہ تبصرہ اپنی جگہ پر ایک نادر چیز ہے لیکن جیمز جینز کی تصانیف سے لے کر آئن سٹائن کے ملفوظات تک اب جو تالیفات کا تانتا بندھا ہوا نظر آتا ہے، ان کے سرسری مطالعے سے بھی ظاہر ہوگا کہ غالب کی پرواز تخیل کہاں پہنچی ہے اور اس کی قوت کشف نے کتنے اونچے دروازے کھٹکھٹائے ہیں۔ یہ کہنا کہ غالب کو ان نظریات کا علم نہ تھا، بالکل غیر متعلق ہے۔ شاعر کا مطلب وہی ہے جو قاری کو اپنے ذوق سلیم، اپنی استعداد علمی، اپنے ماحول اور اپنے عصر کے تقاضوں کے مطابق سمجھ میں آتا ہے۔ شاعر، معانی کی ان تمام سطحوں سے آگاہ تھا جو اس کے کلام میں مخفی ہیں۔ یہ بات ادبی انتقاد میں قطعاً غیر متعلق ہے، یعنی Irrelevant۔

کو دیکھ کر ایسا لطف و سرور حاصل کرے جو عام لوگوں کے حصے میں بھی آتا ہے۔ لطف و سرور کا یہ احساس تخلیقی فن کار اور عام آدمیوں میں مشترک ہوتا ہے۔ فرق یہ ہے کہ فن کار کے تاثرات زیادہ شدید ہوتے ہیں اور وہ اپنی واردات کے اظہار پر ہر طرح قادر ہوتا ہے۔ دوسری صورت یہ ہے کہ فن کار کو مناظر فطرت میں وہ تناسب نظر آتا ہے جو حسن کی صفت خاص ہے۔ یعنی جس طرح سڈول بدن کے قوس و خطوط، چہرے کے نقش و نگار اور خدو خال متناسب، موزوں اور خوب صورت معلوم ہوتے ہیں، اسی طرح کوہساروں کے سلسلے کا غیر معین تناسب، ابرو باد کی کرشمہ آفرینیاں، باغ و راغ اور دشت و دمن کی دل نشینیاں بھی اسے متناسب اور حسین معلوم ہوں۔ اس صورت میں فن کار کروچے کے نظریے کے مطابق شاہد بن کر اپنے جذبات کا اظہار تام کرتا ہے اور مناظر فطری کی مشہودات میں جو حسن اور تناسب ہوتا ہے وہ نظر آنے لگتا ہے۔

مناظر فطرت کی ایسی تصویر کشی میں ان مناظر کا حسن بنفسہ فن کار کے مشاہدے کی غایت ہوتا ہے۔ ایسی صورت میں یوں معلوم ہوتا ہے جیسے مناظر فطرت کا حسن شاعر کی روح میں رس بس گیا ہو۔

گویا فطرت خود ایک نازنین دل پزیر بن گئی ہے۔ اس معنی میں حسن فطرت کی ادا شناسی بہت مشکل ہے۔ بے نظیر شاہ وارثی اور میر حسن کبھی کبھی اس مقام تک پہنچتے ہیں۔

تیسری صورت یہ ہے کہ فن کار مناظر فطرت کو انسانی جذبات و احساسات کی تصویر کا چوکھٹا بنا دیتا ہے۔ صبح و شام، گل و گلزار، باغ و راغ اور بہار و خزاں کی حیثیت ایک طرح ثانوی

ہو جاتی ہے۔ فن کار کی مراد یہ ہوتی ہے کہ کسی جذبے کی یا احساس کے کسی ایک سلسلے کی تصویر کشی کرے۔ مناظر فطرت جذبے یا جذبے کے کسی پہلو سے مربوط ہو جاتے ہیں۔ جس طرح مصوری میں پس منظر سامنے کے منظر کے تناظر اور تناسب کا اظہار کرتا ہے، یا سامنے کے منظر سے توافقی رکھتا ہے، یا اختلاف کو نمایاں کرتا ہے۔ اسی طرح شعر میں فطرت کا پس منظر یا تو انسانی جذبات اور اعمال و افعال سے ہم آہنگ ہوتا ہے یا قطعاً مختلف ہوتا ہے۔ دونوں صورتوں میں، توافقی ہو اختلاف، تناظر کا شعور پیدا ہوتا ہے۔ مصوری میں توافقی کی شکل یہ ہے کہ فرض کر لیجیے مصور کو کسی دریا کے موڑ کا منظر پیش کرنا ہے؛ اس موڑ کی شکل قوسی ظاہر کرنے کے لیے اور دریا کے دوسرے کوائف دکھانے کے لیے مصور پس منظر میں سبز و شاداب درخت، پھولوں کے پودے، کھیت اور آٹے ہوئے بادل دکھا سکتا ہے۔ یہ پس منظر سامنے کے منظر سے موافقت رکھتا ہے۔ لیکن کبھی ایسا بھی ہوتا ہے کہ مصور پہاڑوں کے دو مہیب سلسلوں کے درمیان کسی گہری کھڈ میں دریا کا پانی چمکتا ہوا یوں دکھاتا ہے، جیسے چاندنی کی پری کالے کالے دیوؤں کے درمیان گھر گئی ہو اور بے تابانہ مچل رہی ہو۔ یہاں پس منظر یعنی پہاڑوں کے سلسلے اور ان کی سیاہ وحشت ناک تنہائیاں منظر کے موافق نہیں بلکہ اس سے مختلف ہیں۔ اسی اختلاف کی بنا پر منظر کے خطوط زیادہ اجاگر ہوتے ہیں۔ پس معلوم ہوا کہ مصوری پس منظر سے کبھی تضاد کا کام لیتی ہے، کبھی توافقی کا۔ مقصد دونوں صورتوں میں ایک ہوتا ہے، یعنی منظر میں زیادہ گہرائی پیدا کرنا۔

مصوری کی طرح شاعری میں بھی مناظر فطرت یا تو اصل منظر

سے مطابقت رکھتے ہیں یا اس سے تضاد کا ربط رکھتے ہیں ۔
 بہر حال دونوں صورتوں میں مقصد یہی ہوتا ہے کہ جذبہ یا واقعہ
 جس کا بیان کرنا مطلوب ہے ، اس کا تاثر زیادہ گہرا ہو جائے ۔
 غالب کے ہاں اکثر مناظر فطرت کا روپ سروپ دوسری اور
 تیسری صورت میں نظر آتا ہے ۔

یہ بات بھی گوش گزار کر دینی چاہیے کہ غالب جس بہار
 کی تصویر کھینچتا ہے وہ ، چاہے جغرافیائی اعتبار سے برصغیر ہند
 پاکستان سے متعلق ہو لیکن اس کی تمدنی اور ثقافتی روایات سب
 ایرانی ہیں ۔ غالب اس بہار کی تصویر کشی کرتا ہے جہاں بلبل
 واقعی گلاب پر جان دیتی ہے ، یعنی ایران کی وہ خوبصورت بلبل
 جسے خود غالب قفس رنگ کہتا ہے ۔ بلبل سے مراد برصغیر
 ہند پاکستان کی کلچری نہیں جس کا کوئی تعلق بلبل سے نہیں ہے
 اور جس کے متعلق کوئی روایات ناز و نیاز بھی کارفرما نہیں
 ہیں ۔ جب تک ایرانی ادب ہماری ثقافت کا پس منظر رہا ، اس
 وقت تک شعرا اس نکتے سے آگاہ رہے کہ ایران کی بلبل اور
 چیز ہے اور ہندوستان کی بلبل جسے کلچری کہتے ہیں ، اور
 چیز ہے ۔ جب فارسی ادبیات کا مطالعہ پڑھے لکھے ہونے کی ضروری
 شرط نہ رہا تو شعرا بھی یہ بات بھول گئے ۔ سودا کہتا ہے :

خدا کی شان تو دیکھو کہ کلچری گنجی
 حضور بلبل بستان کرے نوا سنجی

چڑیل کی تو ہو شکل اور دماغ پریوں کا

سودا سے لے کے غالب تک جو مدت گزری ہے ، بہت طویل
 نہیں لیکن اس کے باوصف اس اعتبار سے معنی خیز ہے کہ غالب

جیسا نکتہ دان فن کار بھی ایرانی ادب کی شعری روایات کے سلسلے میں کبھی ٹھوکر کھا جاتا ہے جیسا کہ ابھی ظاہر ہوتا ہے ۔ تو واضح رہے کہ غالب کے ہاں مناظر فطرت کی تصویر کشی یوں بھی پائی جاتی ہے کہ معلوم ہوتا ہے فطرت اپنی تمام رعنائی اور برنائی لے کر غالب کے دل میں سا گئی ہے، اور یہ صورت بھی نظر آتی ہے کہ واردات و جذبات کے ابلاغ و اظہار میں مناظر فطرت ایسی چابک دستی سے پس منظر کا کام دیتے ہیں کہ سامنے کا منظر اور روشن، خوبصورت اور صورت پزیر ہو جاتا ہے ۔ ان باتوں کو مد نظر رکھ کر پہلے غالب کے فارسی کلام میں طلوع صبح کا منظر دیکھیے ؛ ایک تو ان اشعار کے وزن کی صورت ایسی ہے جسے عام بول چال میں چلت کہا جاتا ہے ۔ موسیقی کی اصطلاح میں یوں کہہ لیجیے کہ شروع ہی سے ان اشعار کی لے تیز سنائی دیتی ہے ، اور جس طرح صبح کے راگوں میں یہ وصف خاص ہوتا ہے کہ وہ سونے والوں کو بیدار کرتے ہوئے معلوم ہوتے ہیں ، اسی طرح ان اشعار کے الفاظ اور ان کی ترتیب میں یہ وصف خاص ہے کہ صبح کے ہنگامے اور حرکت کا بڑی شدت سے احساس ہوتا ہے ۔ ثقافتی پس منظر ایرانی ہے ، متعلقہ روایات ایرانی ہیں ، لیکن اس کے باوجود یہ معلوم ہوتا ہے کہ برصغیر پاک ہندوستان کی صبح کا ذکر ہے :

صبحی کہ در ہوائے پرستاری وٹن^۱

جنبہ کلید بت کدہ در دست برہمن^۲

در رفت و روب دیر دم گرم راہبان

آرد برون گداخته شمع از لگن

۱ - بفتحین و سکون نون (عربی) بت، اوٹان جمع ۔

۲ - برہمن مت کا پیرو جو اس بات کا دعویٰ کرتا ہے کہ مسلک برہمنی (بقیہ حاشیہ اگلے صفحہ پر)

خیزند دستہ دستہ مغان^۱ نہ شستہ روی در اہتام چیدن برسم^۲ ز نارون

(بقیہ حاشیہ صفحہ گزشتہ -)

میں انسان کی کوششوں کی غایت یہ ہوتی ہے کہ روح پرما تہا تک پہنچ جائے۔ برہمہ اس حقیقت مطلقہ کا نام ہے جو ہر چیز سے ماورا ہے۔ برہمن بہ ظن خود اسی کی طرف انسان کو لے جانا چاہتا ہے۔ اس کے مسلک میں بت ایک علامت ہے جس کے ذریعے انسان حضور یار میں پہنچتا ہے۔ صوفیوں کا وجد اور ارباب نظر کا حسن مجاز بھی حقیقت مطلقہ تک پہنچنے کی کوشش میں معاون ہوتا ہے۔ ویدوں کی حقیقت مطلقہ یعنی برہمہ کے تصور سے زرتشت کا آہورا مزدا مشابہ ضرور ہے لیکن ایک خاص حد تک۔ اسی مشابہت کی بنا پر غالب نے فوراً گروہ مغان کا ذکر کیا ہے۔

۱۔ ظاہر ہے کہ مغ کی جمع ہے۔ اس کی اصل مگھو ہے۔ یہی کلمہ مغ اور موگھو۔ چنانچہ مغ بد اور موید مغوں کے سردار کو کہتے ہیں۔ مغ سے جو روایات وابستہ ہیں، ان کی تفصیل کے لیے دیکھیے مزدیسنا ۲۷۸ تا ۲۸۲۔

۲۔ یہ کلمہ اوستا میں بھی موجود ہے۔ اس کا مادہ برز ہے جس کے معنی ہیں بڑھنا اور پنپنا۔ برسم جماعت مغان کی اصطلاح میں درخت کی شاخوں کو کہتے ہیں۔ ان کے ہاں دستور ہے کہ درخت ہوم سے یا انار کے درخت سے ایک خاص چھری سے باریک بے گرہ شاخیں کاٹتے ہیں۔ اس چھری کو آب پاکیزہ سے دھویا جاتا ہے اور جب شاخیں کاٹی جاتی ہیں تو دعائیں پڑھی جاتی ہیں جنہیں اصطلاح میں زمزم یا زمزمہ کہتے ہیں۔ ان شاخوں کو برسم دان میں رکھ دیا جاتا ہے لیکن پہلے پاک کیا جاتا ہے اور دعائیں پڑھی جاتی ہیں۔ یہ تو نہیں کہا جا سکتا کہ انار کے درخت کی تخصیص کیوں ہے لیکن معین نے یہ بات وضاحت سے لکھ دی ہے کہ برسم پر جو دعائیں پڑھی جاتی ہیں، ان کا مقصد یہ ہوتا ہے کہ جو نعمتیں عالم نباتات سے انسان حاصل کرتا ہے، ان کا شکریہ ادا کیا جائے۔ مزدیسنا: ۲۵۸ تا ۲۶۴

از شور دیریاں بگمان و خروش صور
 اموات را ز رقص بن بر درد کفن
 بخشد ستاره از رخ ناشسته صنم
 بالذ بنفشہ از قد خم گشتہ ثمن
 بر روئے خاک جلوہ کند سایہ در نظر
 بر بوئے دوست حلقہ زند مرغ در چمن
 خواهد چراغ کشتہ چوشخص بریدہ سر
 خیزد گل شکفتہ چو رنجور خستہ تن
 بر جام مل زدیدہ شبم چکد نگاہ
 بر روئے گل زطرہ سنبل دود شکن
 غوغائے روز پردہ کشاید ز خوب و زشت
 آوائے کوس خواب رباید زمرد و زن
 بر خیزم و شرارہ آذرا بہر دوکف
 رویم ز رخت خواب و فشام ز پیرہن

۲۔ آتش اور ایران قدیم میں جو فرشتہ آتش کی نگہبانی کرتا تھا وہ بھی آذر کہلاتا تھا اور ایزدوں میں بہت ممتاز شمار کیا جاتا تھا۔ سال میں نویں مہینے کی نگہبانی اور پرداخت اور ہر مہینے میں نویں دن کی نگہبانی اور پرداخت اسی ایزد کے سپرد ہے۔ برہان : ۲۲ -

بر بوئے طرہ کہ شبم بر مشام خورد
بر رہ گذار باد بدم در کشم ختن

از ذوق مژدہ کہ نگارم بخواب داد
در البساط وجد بہم برزتم چمن

گرداب خانہ زاد محیط ست لاجرم
گردم بذوق دوست ہاں گرد خویشتن

چوں برگ گل ز باد سحرگاہیم زبان
رقصد بنام حیدر کرار در دہن

اس تصویر کشی میں صبح کی حرکت اور ہنگامے کی تصویر کشی ہی ملحوظ تھی۔ یہ صبح میں نے آپ کو قصیدے سے دکھائی اور اس لیے غزل کی صبح سے کچھ مختلف ضرور ہوگی؛ اب میں غزل کی صبح دکھاتا ہوں۔ یہاں مناظر فطری کی تصویر کشی کی تیسری صورت نظر آتی ہے، یعنی مناظر فطری تصویر کے پس منظر کا کام دے رہے ہیں۔ ادراک اور تعقل میں جذبہ سمویا ہوا ہے۔ حرکت اور ہنگامہ اس صبح کے نقش و نگار میں بھی پایا جاتا ہے، لیکن موسیقی کی اصطلاح میں یہاں کومل یا دھیمے سر زیادہ لگے ہیں؛ لے بھی تیز نہیں معلوم ہوتی۔ کہیں کہیں تیور سر یا چڑھا ہوا سر لگتا ہے تو بہت خوبصورت معلوم ہوتا ہے۔ علاوہ ازیں آخری دو اشعار میں 'مخسپ' نے ایک علامتی

۱۔ خراسان کی وہ سڑک جو زامین سے دو شاخوں میں تقسیم ہو جاتی تھی، چین کی طرف جاتے ہوئے اس کا آخری پڑاؤ برسخان بالا مشہور تھا۔ یہی ختن ہے اور روایت میں کبھی اس سے چین، کبھی وسط ایشیا کا کوئی علاقہ مراد ہوتا ہے اور شعری روایت میں عموماً مشک و محبوب سے منسوب ہے۔ جغرافیہ: ۷۵۸۔

معنویت اختیار کر لی ہے اور نیند گویا غفلت اور زبوں کاری کے
معنی کو محیط ہو گئی ہے :

سحر دمیدہ^۱ و گل در دمیدنست محسب
جہاں جہاں گل نظارہ چیدنست محسب

مشام را بہ شمیم گلے نوازش کن
نسیم غالیہ^۲ سا در و زیدنست محسب

زخویش حسن طلب بین و در صبوحنی کوش
مئے شبانہ ز لب در چکیدنست محسب

ستارہ^۳ سحری مژدہ سنج دیدارست
ببین کہ چشم فلک در پریدنست محسب

۱ - عالم مجاز میں غالب کی فن کاری بے نظیر ہوتی ہے - اس شعر میں صبح
اور پھول میں دمیدن کا فعل مشترک قرار دیا گیا ہے - صبح یوں روشن
ہے جیسے پھول بہار کی مشعل بن کر جل رہا ہو -

۲ - باد نرم : ہلکی ہلکی ہوا - ٹیک چند لکھتا ہے کہ خوش نشین اور
آشنا اس کی صفات ہیں - یہ بیان بہت معنی خیز ہے کہ اگر غالیہ کی
خوشبو تیز ہو جائے تو نفاست طبع کو ناگوار گزرے گی - بالکل معلوم
نہیں ہوتا کہ ہوا کی عطر بیزی کا موجب کیا ہے - کیسے یار یا
خوشبوے بدن اور اس ابہام میں عجیب لطف ہے -

۳ - جیسا کہ روشن ہے ، یہ ستارہ زہرہ ہے - انگریزی Venus ، فارسی ناہید -
ناہید کے لغوی معنی بے عیب کے ہیں - آریائی زبانوں میں ستارہ سحری
جس دیوی سے منسوب ہے ، اس کا تعلق ایک طرف ہاروت ماروت
کی روایت سے ہے اور دوسری طرف افرو دیتی کی عشوہ کاریوں اور
دل ربائیوں سے - اس ترکیب کے استعمال سے خیالات کا جو سلسلہ پیدا
ہوتا ہے ، وہ یہیں ختم نہیں ہو جاتا - ہم دیکھتے ہیں کہ غالب
ستارہ سحری کے ساتھ ہمیں پریدن چشم فلک کا منظر بھی دکھاتا ہے -

نشاط^۱ گوش بر آواز قلقلست بیا

پیالہ چشم براہ کشیدنست مخسپ

نشان^۲ زندگی دل دویدنست مایست

جلائے آئنه^۳ چشم دیدنست مخسپ

زدیدہ^۴ سود حریفان کشودنست میند

زدل مراد عزیزان تپیدنست مخسپ

۱۔ اس شعر میں چڑھے ہوئے سر زیادہ لگائے گئے ہیں۔ خاص طور پر حرف ش کی تکرار پر غور کیجیے، جس کی تندی اور تیزی محتاج اثبات نہیں؛ نشاط، گوش، چشم، کشیدن۔ اسی طرح پ اور ق کی تکرار۔ دوسرے مصرعے میں شعر جس سر سے شروع ہوتا ہے اسی سر پہ ختم ہوتا ہے۔ جیسے بعض صورتوں میں راگ کی تان ہوتی ہے۔ پہلے مصرعے میں قلقل کی صوت خود بتاتی ہے کہ اس لفظ کا مطلب کیا ہے۔

۲۔ عالم مجاز میں محالب کی فن کاری پر پھر غور کیجیے؛ پہلے آنکھ میں اور آئینے میں مشابہت ڈھونڈی، اس کے بعد اس آئینے کی جلاکاری کی ترکیب بتلائی کہ وہ دیدن ہے، یعنی مشاہدہ، معائنہ۔ اگر آنکھ یہی کام نہ کرے تو کس کام کی۔ یہی وجہ ہے کہ آنکھ کو اپنے منصب کے اعتبار سے دید بھی کہتے ہیں یعنی دیدہ۔ روسی کہتا ہے: آدمی دیدست باقی پوست است دید آن باشد کہ دید دوست است جملہ تن را در گداز اندر نظر در نظر رو در نظر رو در نظر پہلے مصرعے میں دل کی زندگی کا نشان یہی بتایا کہ وہ حرکت میں رہے۔ اور اس اعتبار سے خطاب کا انداز کتنا خوبصورت ہے کہ مایست یعنی رک نہ جا، کھڑا نہ رہ۔ دل رک گیا تو پھر زندگی کہاں، اور جو معانی مجازی ہیں ان میں اس تنبیہ نے کہ رکنا مناسب نہیں، کیسی اہمیت پیدا کی ہے۔

۳۔ یہ مصرع شعر ماسبق کے دوسرے مصرعے کی ایک نئی صورت ہے اور میں نے بہت سوچا ہے کہ ان دو شعروں کی یہ صورت بہتر ہے یا نہیں۔ نشان زندگی دل دویدنست مایست ز دل مراد عزیزان تپیدنست مخسپ زدیدہ سود حریفان کشودنست میند جلائے آئنه^۳ چشم دیدنست مخسپ

ابذکر مرگ شبی زندہ داشتن ذوقیست
گرت فسانہ غالب شنیدنست محسب

فطری مناظر کو غالب کس طرح جذبے سے مربوط کر دیتا ہے اور اس ارتباط میں کس طرح توافق اور اختلاف کی کیفیتیں دکھاتا ہے، اس کی مثالیں اردو دیوان میں بھی موجود ہیں۔ مثلاً:

مجھے اب دیکھ کر ابرشفق آلودہ یاد آیا
کہ فرقت میں تری آتش برستی تھی گلستان پر

یہاں منظر اور پس منظر میں توافق نہیں ہے بلکہ جیسا کہ بیان کیا جا چکا ہے، تضاد ہے۔ اس کے برخلاف اس فارسی شعر میں منظر فطرت اور جذبے میں ارتباط کا تعلق ہے۔ صورت بدہ ہے کہ غالب نے شام کے وقت باغ کا منظر دیکھا ہے۔ دھندلایا ہوا، کجلا یا ہوا؛ سرو کے درختوں کی قطار دور تک چلی گئی ہے۔ ایک ایک چاند طلوع ہوتا ہے اور یوں معلوم ہوتا ہے جیسے تمام باغ میں رنگ اور نور کا سیلاب امڈ آیا ہو۔ اس موقع پر غالب کہتا ہے:

مہ بہ باغ از افق سرو شبے کرد طلوع
سرو گفتند بدار ماہ سراپا ماند

۱۔ پھر عالم مجاز و بدیع میں غالب کی فن کاری پر غور کیجیے۔ شب زندہ داشتن سے فوراً شب زندہ دار کا خیال آتا ہے اور ذکر کا کلمہ خیال کو مزید شہ دیتا ہے۔ ساتھ ہی مرگ اور زندہ کے تضاد پر بھی غور کر لیجیے۔

(باقی حاشیہ اگلے صفحے پر)

میں نے کہا تھا کہ غالب مناظر فطرت کے بیان میں ایرانی روایات ملحوظ رکھتا ہے۔ اس کی نہایت خوبصورت شہادت منقبت کے اس قصیدے سے مل سکے گی جس کا مطلع ہے :

اُبراشک بار و ما خجل از نا گریستن
دارد تفاوت آب شدن تا گریستن^۱

اسی قصیدے میں سے جستہ جستہ شعر سنئے :

از رشک شمع سوختم اندازہ دان کسیست
خوش جمع کردہ سوختنی با گریستن^۲

اندوہ و خوشدلی نہ شناسیم کار ماست
یا خندہ بر سحاب زدن یا گریستن^۳

(باقی حاشیہ گزشتہ صفحے کا)

فسانہ غالب کے بعد فوراً کلمہ 'شنیدن' کا استعمال اور ساتھ ہی محسب پڑھنے والے کو گویا چونکا دیتا ہے کہ کو مل سریں لگ رہی تھیں۔ یعنی گرت فسانہ غالب، ناگہاں شنیدنست محسب کہنے سے لے بھی تیز ہو گئی اور چڑھے ہوئے سروں کے استعمال کا بھی شعور ہوا۔ کلمہ 'فسانہ' کے معانی کی داستان دراز ہے۔ بہ اجمال ایک اور مقام پر اس کا ذکر آتا ہے۔

۱۔ 'آب شدند' یعنی پانی پانی ہو جانا۔ دیکھیے بادل بھی پانی پانی ہوا جاتا ہے اور ہم بھی، لیکن ہمارا پانی پانی ہونا شرم سے ہے۔ کلمہ 'تا' کس خوبی سے استعمال ہوا ہے جو اس بات پر دلالت کرتا ہے کہ غالب ایرانی زبان سے خوب آگاہ ہے۔

۲۔ اس شعر میں کلمہ 'خوش' نہایت بلیغ استعمال ہوا ہے۔ یعنی کیا خوب! کس سلیقے سے شمع نے جلنا اور رونا جمع کر لیا ہے؛ کیوں نہ ہو اندازہ دان محبت ہے، محرم اسرار عشق ہے۔

۳۔ اس شعر میں یہ بات واضح ہو گئی ہے کہ ہنسنا خوش دلی کی دلیل نہیں۔ چنانچہ 'خندہ بر سحاب زدن' میں اگرچہ ہنسنے کا جزو شامل ہے لیکن نشاط کا عنصر موجود نہیں۔

مسکین نہ دیدہ ز مغان شیوہ بانوان
 در خواب گہ بہمن و دارا گریستن
 گاہ بداغ شاہد و ساقی گداختن
 گاہ بہ مرگ مامک و بابا گریستن

یہی وہ قصیدہ ہے جس کی اہل زبان نے بھی تعریف کی تھی ۔ اس قصیدے میں اسلوب سخن اور بات کا رنگ ڈھنگ ، مضمون کی چلت پھرت بالکل ایرانی ہے ۔ عرفی کی غزل ضرور یاد آتی ہے لیکن اس سے بھی زیادہ ایران قدیم یاد آتا ہے ۔ ترکیب 'مغان شیوہ بانوان' ایسی بلیغ واقع ہوئی ہے کہ داد نہیں دی جا سکتی ۔ بہمن و دارا سطوت و عظمت کے نشان ہیں اور خواب گہ سے مراد وہ جگہ ہے جہاں انہوں نے وفات پائی ، یعنی خواب گہ ابدی ۔

میں کہہ چکا ہوں کہ مناظر فطرت کے بیان کی ایک یہ صورت بھی ہوتی ہے کہ معلوم ہو فطرت فن کار کی روح میں رس بس گئی ہے اور فن کار بغیر کسی اور آمیزش اور آرائش کے محض حسن فطرت سے لذت اندوز اور مسرت آموز ہو رہا ہے ۔ ایسے شعر مشرق کی زبانوں میں بہت کم ہیں جو حسن فطرت کی ایسی پرستش پر مشتمل ہوں ۔ میر حسن کے ہاں بھی آخر کار

۱۔ 'مغان' پر نوٹ پہلے آچکا ہے۔ 'مغان شیوہ' کی ترکیب بلیغ اور معنی آفرین ہے۔ اس کے معانی شیریں حرکات اور کرشمہ سنج اور سحر ساز ہیں۔ اس کی وجہ یہ ہے کہ مغ عربی میں مجوس بنتا ہے اور یہی مغ انگریزی زبان میں کلمہ magic کا مادہ ہے۔ مغ کو انگریزی میں magian کہتے ہیں اور اس کی جمع magi آتی ہے۔ دیکھیے شیلے کی "تاریخ مآخذ الفاظ" نیو یارک فلا سافیکل لائبریری۔

فطری مناظر کسی جشن کا ، کسی بزم کا ، کسی رقص کے منظر کا پس منظر بن جاتے ہیں ۔ ایسے شعر شاذ و نادر نظر آتے ہیں کہ فن کار نے فطرت ہی کو شاہد و نگار کا مرتبہ دے دیا ہو ۔ غالب کے ان شعروں میں مناظر فطرت کے حسن سے فن کار کو جو علاقہ ہے وہ بڑی خوبی سے ظاہر ہوتا ہے :

عالم آئنے راز است چہ پیدا چہ نہاں
تاب اندیشہ نداری بہ نگاہے دریاب^۱
گر بہ معنی نہ رسی جلوۂ صورت چہ کم است
خم زلف و شکن طرف کلاہے دریاب^۲
فرست از کف مدہ و وقت غنیمت پندار
نیست گر صبح بہاری شب ماہے دریاب^۳

ان تمام اشعار سے زیادہ بلیغ غالب کا ایک شعر ہے جسے میں کئی دیوانوں پر بہاری سمجھتا ہوں ۔ زمین ہے 'پردہ دار برد'،

۱۔ اس سلسلے میں غالب نے وحدت وجود پر جو کچھ لکھا ہے وہ بھی ملحوظ خاطر رہے ۔

۲۔ اردو میں آپ پڑھ چکے ہیں :

نہیں گر سرو برگ ادراک معنی تماشائے نیرنگ صورت سلامت
یہ بات بھی واضح ہو گئی کہ کسی محبوبہ کی تخصیص نہیں ،
طرف کلاہ جس کی بھی جواہر نگار ہو ، خوب ہے اور خم زلف جس کا بھی
سواد ناز ہو ، مرغوب ہے ۔ اس کی تفصیل بھی آگے آتی ہے ۔

۳۔ یہاں غالب زیادہ کہل گیا ہے کہ فطرت اپنی ہر ادا میں حسین ہے ،
اردو میں یہی مضمون کم تر سطح سے کہا گیا ہے :

غالب چھٹی شراب پر اب بھی کبھی کبھی
پیتا ہوں روز ایر و شب ماہتاب میں

’آشکار برد‘ پہلے ایک شعر محبوب کی خوش ادائی کے متعلق ہے اور پھر پھول کی تعریف ہے۔ قیاس چاہتا ہے کہ گلاب کا پھول مراد ہو:

تا خود بہ پردہ رہ ندهد کام جوی را
در پردہ رخ نمود و دل از پردہ دار برد^۱

گل چہرہ بر فروخت بدانساں کہ بارہا
پروانہ را ہوس بسر شاخسار برد^۲

دوسرے شعر میں جس کا نقل کرنا دراصل مطلوب تھا، غالب نے فطرت کی حسن شناسی کا جو ثبوت دیا ہے، اس کے متعلق یہی کہا جاسکتا ہے کہ:

’خوش تقریر بدرجہ ایست کہ بہ تحریر نمی گنجد‘

اس بلاغت کا کیا ٹھکانا ہے کہ ’گل شگفتہ‘ اس طرح فروزاں ہے جیسے باغ میں شمع جل رہی ہو۔ یہ وہی غالب ہے جو اردو میں لکھتا ہے:

باغ پا کر خفقانی یہ ڈراتا ہے مجھے
سایہ شاخ گل افعی نظر آتا ہے مجھے

۱۔ یہ وحدت وجود کا شعر ہے اور مجاز سے اس کا تعلق واجبی ہے۔

۲۔ کلمہ ’بارہا‘ ظاہر کرتا ہے کہ یہ بات پیوستہ ہوتی آئی ہے کہ پھول مشعل کی طرح جلا ہے اور پروانے نے ہمیشہ دھوکا کھایا ہے۔ ہوس صرف بمعنی ’تمنا‘ ہے — شاخ سار: جہاں شاخیں کثرت سے ایک دوسرے میں الجھی ہوئی ہوں اور سر شاخ بھی۔

اس سلسلے میں خاتمہ کلام کے طور پر میں قصائد میں سے ایک بہاریہ تشبیب کے کچھ شعر نقل کرتا ہوں۔ اس میں مناظر کی جو تصویر کشی دکھائی دیتی ہے، اس کی صورت وہی ہے جو مصوری میں Landscape کی۔ ان اشعار میں بھی منظر کو اجاگر کرنے کے لیے کبھی پس منظر سے توافق کا اور کبھی تضاد کا کام لیا جاتا ہے۔ میں نے کہا تھا کہ غالب جیسا ایران شناس بھی بعض دفعہ ٹھوکر کھاتا ہے۔ اس قصیدے میں اس سے ایک لغزش ہوئی ہے جس کا ذکر حواشی میں ملے گا۔ ان اشعار میں بہار باغ کی جو صورت گری کی گئی ہے اس میں حرکت کم ہے، سکون زیادہ ہے۔ یوں معلوم ہوتا ہے جیسے پھول، شاخیں، درخت کسی طلسمی اثر سے مبہوت اور ساکت ہو گئے ہوں۔ ہوا کی سرسراہٹ کا احساس نہیں ہوتا۔ پرندے بھی جو چہچہا رہے ہیں تو بہ رسم مغان زیر لب گنگنا رہے ہیں۔ بلاشبہ یہ تصویر کشی جامد یا Static ہے۔ لیکن اس میں بھی ایک خاص قسم کا حسن ہے۔ اور یہ بات تو بالکل واضح ہے کہ غالب کے ہاں بہاریہ تشبیب رسمی نہیں ہوتی۔ ایرانی روایات اور ایرانی ثقافت کے تلازمات برابر قائم ہیں :

باز بہ اطراف باغ آتش گل در گرفت
مرغ بہ رسم مغان زمزمہ از سر گرفت

۱۔ زمزمہ : واضح رہے کہ فارسی میں زم کے معنی ہیں آہستہ اور زمزم منطقی طور پر آہستہ آہستہ کے معنی دیتا ہے ؛ اصطلاح میں ان کلمات کو کہتے ہیں جو جماعت مغان آتش پرستی کے وقت، نہاتے اور کھاتے وقت اور عبادت کے وقت ادا کرتی ہے۔ اسی سے زمزمہ ہے، پڑھنا اور زیر لب ترنم (مزدیسنا : ۲۵۴)۔ مزید تفصیلات کے لیے لغت فرس، فرہنگ آئند راج، اور بہار سے رجوع کرنا چاہیے۔ معین نے بھی ۲۵۷ تک اس کلمے سے بہ تفصیل بحث کی ہے۔

سبزہ پر اندام خاکِ حله زخمل برید
مہر بہ دیدار باغ آئنه در زر گرفت^۱

دشت بہ پرکار باد طرح صنم خانہ ریخت
باد بر اطراف دشت صنعت آزر گرفت^۲

سرو بہ بالائے سرو طرہ ز سنبل فگند
گل بہ تماشاے گل دیدہ ز عہر گرفت^۳

قامت رعنائے سرو پردہ گلبن درید
عارض زیبائے گل دل ز صنوبر گرفت

گرچہ گل از ہر زمیں تخت گہے برگزید
لیک بسر سنگیش سبزہ سراسر گرفت

۱۔ آئینہ در زر یعنی آئینہ زریں اور وہ آئینہ جس پر سنہرا کام ہو، مراد آفتاب۔

۲۔ اس شعر میں تین کلمات توجہ کے محتاج ہیں: طرح، صنعت، آزر۔ طرح بڑا وسیع المعانی لفظ ہے۔ نقاشی اس کے معنی میں شامل ہے، یہ صاحبِ فرہنگ آندراج کا قول ہے لیکن حقیقت یہ ہے کہ طرح مکان کے پہلے نقشے کو بھی کہتے ہیں اور مصوری کی اصطلاح میں وہ پہلا خاکہ ہے جس کی تکمیل اور رنگ آمیزی مطلوب ہے۔ اس مصرعے میں دو معانی کی جھلک دیتا ہے؛ ایک تو یہ کہ صنم خانے کا نقشہ قائم کیا اور دوسرے یہ کہ صنم خانے کی بنیاد رکھ دی۔ طرح انداختن بنیاد رکھنا۔ میرے خیال میں پرکار کے ہوتے ہوئے یہ زیادہ قرین قیاس ہے کہ پہلا مطلب ملحوظ ہو۔ اگر یہ صورت ہو تو ایہام تناسب کی سی شکل پیدا ہوگی۔ صاحبِ برہان قاطع اس کلمے کو نہیں پہچانتے۔ دیکھیے آندراج—صنعت کا مادہ 'ص۔ ن۔ ع' ہے، اسی سے صانع، مصنوع، تصنع اور صنعت برآمد ہوتے ہیں۔ بد بڑی معنی خیز بات ہے کہ انگریزی میں بھی صنعت کے مقابلے میں جو لفظ آرٹ ہے، اس سے دو (باقی حاشیہ اگلے صفحے پر)

بات یہ ہو رہی تھی کہ غالب نے زندگی سے جو سمجھوتا کیا ہے ، اس کے جزو اعظم دو ہیں ؛ ایک حسن کی پرستش اور دوسرے فن کی پرستاری ۔ فن بھی در اصل عالم معنویات میں حسن ہی کی ایک صورت ہے ۔ ہم دیکھ چکے ہیں کہ عالم جسمانیات میں غالب نے مناظر فطرت سے کس طرح اپنی شیفتگی کا اظہار کیا ہے ۔ اب یہ دیکھنا چاہیے کہ حسن جسمانی سے غالب کی شیفتگی کی کیا کیفیت ہے ۔ اس سلسلے میں دو باتیں جو بنیادی اہمیت کی حامل ہیں ، صراحت سے کہہ دینی چاہئیں ۔ یہ بات واضح ہے کہ غالب نے ایک جیتی جاگتی عورت سے عشق کیا ہے ۔ اس عورت کا ذکر غالب کے خطوط میں ملتا ہے اور غالباً اسی کا مرثیہ اردو

(بقیہ حاشیہ صفحہ ۸۵)

کلمات برآمد ہوتے ہیں : Artistry یعنی صنعت اور Artificiality

یعنی تصنع ۔ اب صانع خدا سے منسوب ہے اور فن کار کے لیے کلمہ صنّاع استعمال ہوتا ہے ۔ صنعت فن کاری کی صحیح روش ہے اور تصنع صنعت کے مقابلے میں فن کاری کی بگڑی ہوئی صورت — تیسرا کلمہ آزر ہے ، بہ فتح ثالث بر وزن مادر ۔ بعض لغات میں حضرت ابراہیم عد کے باپ کا نام اور بعض میں ان کے چچا کا نام بتایا جاتا ہے ۔ حقیقت یہ ہے کہ قرآن پاک میں ($\frac{6}{74}$ الانعام) حضرت ابراہیم عد کے باپ کا نام آزر بتایا گیا ہے ۔ پرانے صحائف میں حضرت ابراہیم عد کے والد کا نام تارح یا تارخ بتایا جاتا ہے ، مشہور بت تراش اور صنم گر ہے ، آزر سے اشتباہ نہ ہونا چاہیے ۔ دیکھیے برہان : ۳۶۔

۳۔ واضح رہے کہ نرگس کی دو قسمیں ہیں : ایک شہلا کہ پھول کے وسط میں سیاہ داغ ہوتا ہے ، اسی کو آنکھ سے تشبیہ دیتے ہیں اور دوسرے عبہر جس کا پھول زرد ہوتا ہے اور یہ عام نظر آتی ہے ۔ ظاہر ہے کہ یہاں غالب کو شہلا کہنا چاہیے تھا ۔ سعدی :

سر بیالین عدم باز نہ اے نرگس مست
کہ ز خواب سحر آن نرگس شہلا برخاست

دیوان میں موجود ہے ۔ لیکن اس کے باوجود غالب کی اصل وابستگی ، فریفتگی اور شیفتگی حسن سے متعلق ہے ، کسی مخصوص حسین سے نہیں ۔ حسن ہر رنگ میں ہر روپ میں غالب کو کیف و سرور کی وہ دولت بخشتا ہے جو اسے یورشِ آلام سے نجات دیتی ہے ۔ حسن جسمانی کے جو پیکر اردو اور فارسی کلام میں نظر آتے ہیں ، وہ دو قسم کے ہیں۔ ایک تو وہ ہے جسے ہم حسن مطلق کہتے ہیں۔ حسن مطلق سے منسوب جو محبوبہ غالب کے کلام میں نظر آتی ہے وہ بے حرکت ، جامد اور ساکت ہے ۔ وہ پتھر کا ایک بت ہے جو نہ التفات کرتا ہے نہ غالب کے التفات کی پروا کرتا ہے ۔ اس کے مقابلے میں حسن کا دل پسند نمونہ یا پیکر ایک جیتی جاگتی شوخ و شنگ عورت سے عشق ہے جسے اپنے روپ کی نفاست اور عشوہ گری کا بخوبی علم ہے اور وہ چاہتی بھی ہے ، اور یہ بھی چاہتی ہے کہ اسے چاہا جائے ، یہ ضروری نہیں کہ وہ غالب ہی کو چاہتی ہو ۔ اس جیتی جاگتی عورت سے غالب کا رشتہ محبت استوار ہے ۔ پہلی بار اردو میں محبوبہ کے متعلق ایک نئے لہجے کی کھنک سنائی دیتی ہے ۔ غالب کے لیے یہ بات کافی ہے کہ محبوبہ حسین ہے ، طرح دار ہے ، سبج دھج رکھتی ہے اور اس آن سے متصف ہے جو روپ کا مان اور حسن کی جان ہے ۔ وہ شگفتہ جبین ہے ، ہنستی ہے ، مسکراتی ہے ، چاہتی ہے کہ غالب اسے چاہے لیکن اس بات کی کوئی ضمانت نہیں دیتی کہ وہ بھی اسے چاہے گی ۔ غالب یہ سمجھوتا قبول کرتا ہے ۔ یہ بڑا معرکے کا سمجھوتا ہے ۔ یہ اردو غزل میں ایک نیا موڑ ہے ، یہ شعری روایت کے خلاف ایک کھلی بغاوت ہے ۔ پہلے شاعر کا موقف یہ تھا کہ میں جو محبوبہ کو چاہتا ہوں تو اب میرا حق ہے کہ وہ بھی مجھے چاہے ۔

غالب محبوبہ کا یہ حق تسلیم کرتا ہے کہ اسے اختیار ہے کہ وہ کسی اور کو دل دے اور اسے چاہے۔ اندازہ کر لینا چاہیے کہ غالب اغطراب کے کن دوزخوں سے اور کرب کی دن منزلوں سے گزرا ہوگا تب ذہنی تہذیب کا یہ بلند مقام اسے حاصل ہوا ہے کہ وہ حسن سے نہ وفا کی توقع رکھتا ہے نہ التفات کی، نہ عفت و عصمت کی؛ حسن بہر حال حسن ہے، دل پزیر ہے، عالم گیر ہے، ہوش ربا ہے، دل کشا ہے؛ طرح داری کے ساتھ اگر سیاہ کاری بھی ہے تو کیا ہوا، محبوبہ کا محض حسین ہونا ہی کافی ہے، اس سے یہ توقعات قائم رکھنا کہ وہ غالب کی خاطر غنیف بھی رہے گی، عصمت کا بلند معیار بنی قائم رکھے گی، غالب کے جذبہ شوق کی قدر کر کے اس کی دل نوازی کرے گی، غلط ہے۔ حسن کا بلند رتبہ پرستار خود Amoral یعنی ماورائے اخلاق ہوتا ہے، Immoral نہیں یعنی، بدکردار و بد اخلاق حسن کو بھی غالب Amoral تصور کرتا ہے کہ اسے عفت اور عدم عفت کے پیمانوں سے نہیں جانچنا چاہیے؛ روپ سروپ، سچ دھج اور حسن کی چھب اس قسم کی جانچ پرکھ سے ماورا ہے۔ حسن پر غالب کا یہ نقطہ نظر بالکل انوکھا، نیا اور اپنے تمام معاصر شعرا سے مختلف ہے۔ غالب ہی کے موقف کو پہلے حفیظ جالندھری نے اور پھر تاثیر مرحوم نے اپنایا، نکھارا اور سنوارا کہ بیسویں صدی میں ایسی محبوبہ عموماً نظر آتی ہے جو دلبری کی تمام اداؤں سے مسلح ہو کر دیکھنے والوں پر حملہ آور ہوتی ہے اور انہیں مسخر کرتی ہے لیکن خود مسخر ہونے سے انکار کرتی ہے۔ غالب کی عظمت فکر اور تہذیب ذہنی کا روشن ترین ثبوت یہی ہے کہ اس نے حسن سے جو روابط ناز و نیاز قائم کیے ان میں زبردستی کی جھلک تک نہ تھی۔ اس نے محبوبہ

کا یہ موقف قبول کیا ”میں تمہیں اس بات سے نہیں روکتی کہ تم مجھے چاہو، حسن طبعاً پرستار کا متقاضی ہوتا ہے، مجھے تمہاری پرستاری قبول ہے، لیکن جس طرح تمہیں یہ حق حاصل ہے کہ جسے چاہو اپنی محبوبہ بناؤ، مجھے بھی یہ حق حاصل ہے کہ جس سے چاہوں محبت کروں۔ میری دلبری کی ادائیں، میری سچ دھج، میرا روپ سروپ سب مسلم، لیکن ان باتوں کا مطلب یہ نہیں کہ میں تمہاری طرف ملتفت ہوں۔ میری شگفتہ جبینی سے دھوکا نہ لہاؤ؛ روپ کی مدد ماتی سندر نار ضرور ہنسے گی اور مسکرائے گی، اسے تم التفات سمجھ لو تو یہ تمہاری غلطی ہے۔“ اب خود اندازہ کر لیجیے کہ اردو شعرا کی زار نالی اور محبوبہ سے شکوہ سنجی کتنی بیہودہ بات ہے؛ یہ کیا ضرور ہے کہ جسے ہم چاہیں وہ بھی جواب میں ہمیں چاہنے لگے۔ بے شک جوانی کی شوریدہ سری تبسم کو التفات سمجھتی ہے اور آرائش کی بناوٹ دو لگاؤ جانتی ہے لیکن اس میں حسن کا کیا قصور ہے؛ وہ تو آرائش، زیبائش اور نمائش پر مجبور ہے۔ اگر نئی شخص حسن کی صفات طبعی کو لگاؤ یا لگاؤ یا التفات سمجھ لے تو حسن کا کیا قصور۔ اب واضح ہو گیا ہوگا کہ غالب، محبوبہ کی جو تصویر ہمیں دکھاتا ہے، وہ بہت تیکھی اور بانکی ہے اور اردو کے تمام شعرا کے تصورات سے بالکل مختلف ہے۔ محبوبہ کی جو دو قسمیں ہمیں غالب کے ہاں نظر آتی ہیں اور غالب جس طرح حسن سے اپنے روابط کا اظہار کرتا ہے، اس کی جھلک اردو کلام میں بھی دکھائی دیتی ہے لیکن جو صراحت، وضاحت اور خوب صورتی فارسی کلام میں ہے، اس کا شائبہ بھی اردو میں موجود نہیں۔ مثال کے طور پر اردو میں متصوفانہ حسن یا حسن کے ساکت اور جامد پیکر

کی تصویر ان اشعار میں دکھائی گئی ہے :

تھک تھک کے ہر مقام پہ دو چار رہ گئے
تیرا پتا نہ پائیں تو ناچار کیا کریں

دونوں جہان دے کے وہ سمجھے یہ خوش رہا
یاں آ پڑی یہ شرم کہ تکرار کیا کریں

اصل^۱ شہود و شاہد و مشہود ایک ہے

حیراں ہوں پھر مشاہدہ ہے کس حساب میں

۲ شرم اک اداے ناز ہے اپنے ہی سے سہی

ہیں کتنے بے حجاب کہ ہیں یوں حجاب میں

۳ آرائش جہال سے فارغ نہیں ہنوز

پیش نظر ہے آئینہ دائم نقاب میں

۱۔ ”تمام عالم بہ وجود واحد موجود ہے تو شاہد و مشہود ایک ہی ہوئے۔

اور ایک کے سوا دوسرا موجود نہیں ہے اور اس کا بھی وجود و مشہود کوئی شے عارضی نہیں ہے بلکہ وجود عین ذات موجود ہے — جب مغایرت ہی یہاں نہیں ہے تو پھر مشاہدہ کیسا ، جس کی امید آخرت میں لوگ رکھتے ہیں“ شرح : ۱۱۰

۲۔ ”اس غزل کے اکثر شعر تصوف کے مضمون کے ہیں — جب غمزہ و ادا خود ایک طرح کی بے حجابی ہے تو اس کا حجاب کرنا عین بے حجابی ہوا۔“ شرح : ۱۱۰

۳۔ ”نقاب استعارہ ہے حجاب قدس سے اور آئینہ اس میں علم ’مایکون وماکان‘ ہے اور آرائش جہال سے فارغ نہ ہونا تفسیر ”کل یوم ہونی شان“ ہے شرح : ۱۱۰ — موجودہ نقاد اور شارح اس شعر سے یہ مراد لیتے ہیں کہ کائنات دائماً ارتقا پزیر ہے اور صانع کائنات آئینہ کائنات میں برابر اپنے روز افزوں جہال کا مشاہدہ کر رہا ہے ، کہ صانع اپنی مصنوعات میں ظاہر ہے۔

میں اور صد ہزار نوائے جگر خراش
تو اور ایک وہ نہ شنیدن کہ کیا کہوں

محرم نہیں ہے تو ہی نواہائے راز کا
یاں ورنہ جو حجاب ہے، پردہ ہے ساز کا

آئینہ کیوں نہ دوں کہ تماشا کہیں جسے
ایسا کہاں سے لاؤں کہ تجھ سا کہیں جسے

اب اس کے مقابلے میں حسن کا وہ پیکر دیکھیے جو جیتا جاگتا
ہے ، شوخ و شنگ ہے اور جس کے متعلق غالب کا عقیدہ
یہ ہے کہ اس کا حسین ہونا ہی کفایت کرتا ہے ، اس کا التفات
شرط نہیں :

بلائے جاں ہے غالب اس کی ہر بات
عبارت کیا ، اشارت کیا ، ادا کیا

گدا سمجھ کے وہ چپ تھا مری جو شامت آئے^۱
اٹھا اور اٹھ کے قدم میں نے پاسباں کے لیے

-
- ۱ - 'ادا' کا اصطلاحی مفہوم بھی ہے ، لغات سے رجوع کیجیے -
۲ - مجھے یقین ہے کہ پہلے مصرع کے اخیر میں 'آئے' ہے ، 'آئی' نہیں کہ
اہل زبان کے محاورے میں یہاں ماضی مطلق کا مقام نہیں ہے بلکہ
مضارع کا ہے

وعدہ آنے کا وفا کیجیے یہ کیا انداز ہے !
تم نے کیوں سونپی ہے اپنے گھر کی دربانی مجھے

ایسے بہت سے شعر نقل کیے جا سکتے ہیں لیکن بہ خوف طوالت، صرف ان ہی پر اکتفا کرتا ہوں اور اب وہ دو شعر نقل کرتا، ہوں جن سے میرے اس موقف کا اثبات ہوگا کہ غالب کو اس بات کی کوئی پروا نہیں کہ حسن التفات بھی کرتا ہے کہ نہیں۔ حسن کی عشوہ گری، دل ربائی اور دل بری پرستش کے لیے کافی ہے، حسن بنفسہ اپنا جواز آپ ہے۔ غالب کہتا ہے :

نہ ہو بہار کو فرصت نہ ہو، بہار تو ہے ۲
طراوت چمن و خوبیءِ ہوا کہیے
نہ ہو نگار کو الفت نہ ہو، نگار ۳ تو ہے
روانی روش و مستیءِ ادا کہیے

مجھے یہ شعر پڑھ کر بے ساختہ اثبات وجود باری تعالیٰ کے سلسلے میں ایک شعر یاد آتا ہے جس کا مصنف نامعلوم ہے، کیا شعر ہے ! :

۱۔ اس شعر میں شترگربہ کا عیب ہے، پہلا مصرع آپ کا مفہوم لیے ہوئے ہے اور دوسرے مصرع میں تم ہے۔

۲۔ ظاہر ہے 'کہ فرصت نہ ہو' سے یہاں مراد کمی ہے یعنی بہ اعتبار زمانی، مراد یہ ہے کہ مراد کے دن بہت کم ہوتے ہیں۔ اور 'کہیے' سے مراد یہ ہے کہ ان باتوں کا ذکر تو کیجیے، کم فرصتی کا رونا کیوں روئیے، جتنا کچھ ہے اسی سے فائدہ کیوں نہ اٹھائیے۔

۳۔ نگار محبوب کے لیے استعمال ہوتا ہے۔

وہ اپنی نظیر آپ ہے اور اپنی مثال آپ
آنکھوں سے نہاں ، دل میں عیاں ، اپنی دلیل آپ

فارسی اشعار سے پہلے میں آپ کو حسن کا جامد و ساکت پیکر دکھاتا ہوں جو مسلک تصوف سے مخصوص و منسوب ہے ۔ ظاہر ہے کہ غالب کسی اعتبار سے صوفی نہ تھا اور جیسا کہ اس نے مکاتیب میں تصریح کی ہے ، فکر شعر کے لیے کچھ تصوف بھی لگا رکھا تھا ؛ لیکن اس میں قطعی کوئی شک نہیں کہ غالب کو نظریاتی طور پر تصوف کے خاصے اسرار و رموز کا علم تھا ، کسی حد تک یہ نتیجہ ہے کلام بیدل کے عمیق مطالعے کا اور کسی حد تک غالب کے عمومی مطالعے کا اور اس کی ژرف نگاہی کا ۔ یہ بات شروع ہی میں عرض کر دینی چاہیے کہ حسن مطلق بھی تصوف میں تین پہلو رکھتا ہے ، تین روپ دھارتا ہے ۔ تین کا عدد مذاہب و ادیان اور تصوف و معرفت میں ہمیشہ بہت معنی خیز اور پر اسرار رہا ہے ؛ ویدانت میں حقیقت مطلقہ کے تین پہلوؤں کے نام بتفصیل ذیل ہیں ، یہ گویا صفات کی طرح ہیں :

(۱) ست (۲) چت (۳) آند ۔

ست : سچ کو بھی کہتے ہیں ، حقیقت کو بھی ، وجود کو بھی ،
چت : آگاہی ، دانش اور دریافت کو کہتے ہیں ۔

۱۔ مدت ہوئی شروع بلوغت میں یہ شعر سنا تھا ، ممکن ہے وقت کے گزر جانے کی بنا پر حافظے میں صحیح شکل موجود نہ ہو ، لیکن دوسرے مصرع کے متعلق مجھے وثوق کامل ہے ۔ اس شعر پر رومی کے مصرع کا فیضان واضح ہے ، ہر چند کہ شعر کی انفرادیت قائم ہی ہے ، آفتاب آمد دلیل آفتاب ۔

آئند: اس مسرت کو کہتے ہیں جسے تصوف کی اصطلاح میں سعادت کہا جاتا ہے۔

حقیقت مطلقہ کی اعلیٰ ترین صورت اپنی صفات کے مجموعے کا نام ہے اور جب انسان کی آتما ان صفات سے کاملاً آگہ ہو جاتی ہے تو وہ بھی اسی مقام پر پہنچ جاتی ہے یعنی ست، چت، آئند۔ ست، چت، آئند کا دوسرا روپ وشنو، شیو اور برہما کی صورت میں تریمورتی بن کر نظر آتا ہے؛ یہ وہ مشہور مجسمہ ہے جس میں حقیقت مطلقہ کے تین پہلو یک جا دکھائے گئے ہیں، برصغیر پاکستان و ہند کے نوادرات میں یہ مجسمہ شامل ہے۔

عیسائیوں کی تریمورتی باپ، بیٹا اور روح القدس کا روپ دھارتی ہے، اسے اصطلاح میں تثلیث کہتے ہیں۔ بات یہیں ختم نہیں ہوتی؛

۱۔ لغت فلسفہ، تالیف رونز، فلاسفیکل لائبریری نیویارک، سن اشاعت نامعلوم: ۲۷۷۔ یہ تو صفات ہوئیں؛ قادر مطلق کی قدرت کے تین پہلو ہندو فلسفے میں وشنو، شیو اور برہما کے نام سے یاد کیے جاتے ہیں۔ وشنو خالق ہے یعنی پیدا کنندہ، برہما کائنات کا نظم و نسق اپنے تصرف میں رکھتا ہے، اس لیے قائم دارندہ کہلاتا ہے۔ شیو ہلاکت سے منسوب ہے، اسے ہلاک کنندہ کہتے ہیں۔ شیو سے جو مسلک اور مذہب منسوب ہے اس کے کوائف بہت پیچیدہ ہیں، تفصیلات کے لیے کتاب مذکور سے رجوع کرنا چاہیے۔ یہ دیوتا مختلف روپ دھارتا ہے۔ موسیقی اور رقص اسی سے منسوب ہے اور اس اعتبار سے نٹ راگ کہلاتا ہے۔ کلاسیکی سنگیت کے ماہر شام کی چیزوں میں بھوپالی گاتے ہیں تو نٹ راگ کو ان مشہور بولوں کے لیے خراج عقیدت پیش کرتے ہیں ”ہے مہادیو“۔ مہادیو سے مراد ہے سب سے بڑا دیوتا، اس دیوتا کے نہایت خوبصورت مجسمے برصغیر پاکستان و ہند میں پائے جاتے ہیں۔ پاروتی یا پاربتی مشہور دیوی جو گنگا سے مربوط ہے، اسی کی بیوی ہے۔ اس کا ذکر آگے آتا ہے۔

غور کیجیے عالم بھی تین ہیں ؛ عالم نباتات ، جہادات اور حیوانات۔
ابعاد اور پہلو بھی تین ہیں ۔ اقبال کہتا ہے :

سہ پہلو این جہان چون و چند است

چوتھا بعد اب دریافتِ حوا (Fourth Dimension) ۔ نفس کی
کیفیتیں بھی تین ہیں ۔ یعنی امارہ ، لواہ اور مطمئنہ یا ناطقہ ۔
فرائڈ ان کیفیات کے مقابلے میں تین کیفیتوں کا ذکر کرتا ہے ۔ یعنی Id
یہ نفسِ امارہ ہے جہاں خواہشات گویا کیڑوں کی طرح کلبلاقی
ہیں ۔ پھر اغو (Ego) اس میں ضمیر یعنی نفسِ لواہ شامل ہے ۔
اسی کو Conscience کہتے ہیں ۔ لوم ملامت کرنے کو کہتے
ہیں ۔ ضمیر ہمیں برے کام پر سرزنش کرتا ہے اس لیے لواہ
کہلاتا ہے ۔ نفسِ مطمئنہ یا ناطقہ وہ مقام ہے جہاں انسان ضمیر
کی طاقت سے کام لے کر خواہشات کی تہذیب اور ترفیع کر لیتا ہے ۔
یعنی Sublimation کر لیتا ہے ۔ اسے فرائڈ Super Ego کا
منصب سمجھتا ہے ۔

بات یہیں ختم نہیں ہو جاتی ۔ تخلیق کائنات کے بعد اہم ترین
شخصیتیں جو ابھریں وہ تین ہیں ۔ یعنی آدم ، حوا اور ابلیس ، جو
کتبِ قدیم میں سانپ کا روپ دھارتا ہے ۔ پھر ازلی مثلث پیدا
ہوتا ہے ۔ یعنی دو مرد اور ایک عورت یا دو عورتیں اور ایک
مرد ۔ آدم کے بعد ایک عورت کے لیے ہابیل اور قابیل میں لڑائی
ہوتی ہے ، پھر سلسلہ آگے چلتا ہے ۔ انسان فن کار بنتا ہے اور
دنیا کے واقعات کو تمثیل کی شکل میں پیش کرتا ہے ، تو
تین وحدتوں کو پیش نظر رکھتا ہے ۔ انگریزی اصطلاح میں اسے
Three Unities کہتے ہیں ۔ جس چیز کو صداقت یا Truth کہتے
ہیں اس کے متعلق تین نظریات بہت مشہور ہیں ۔ مختصراً یہ

نظریات یوں بیان کیے جا سکتے ہیں -

(۱) کوئی بات یا قضیہ اس وقت صداقت سے متصف ہوتا ہے ،

اگر وہ کسی واقعے کا صحیح بیان کرے۔

(۲) صداقت دراصل ایک منظم کل کا جزو ہے۔ اس میں

صرف منطقی یک آہنگی ہی نہیں پائی جاتی بلکہ یہ ایک منظم کل کا جزو لازم ہوتا ہے۔

(۳) تجرباتی نظریات کے مطابق کوئی بات یا قضیہ اس وقت

صحیح ہوتا ہے کہ کام دے سکے یا کسی کسوٹی پر پرکھا جا سکے۔ کام اور پرکھ کے متعلق مختلف معیار پیش کیے گئے ہیں۔

اسی طرح تین کے عدد کی اہمیت کی سینکڑوں مثالیں دی

جا سکتی ہیں۔ آپ غور کریں گے تو آپ کے ذہن میں خود بہت

سی مثالیں ابھریں گی۔ تصوف کے نظام فکر میں حقیقت مطلقہ

میں رخ یا پہلو بتفصیل ذیل ہیں۔ خدا (۱) حق مطلق بھی ہے۔

(۲) حسن مطلق بھی۔ (۳) اور خیر مطلق بھی^۲۔ تفصیل اس

کی یہ ہے کہ خدا وہ حقیقت ہے جو تمام حقیقتوں سے ماورا اور

تمام حقائق کا سرچشمہ ہے۔ خدا کی حقیقت سے صوفیہ کی جو کتابیں

بحث کرتی ہیں ان کا مقصد یہی ہے کہ خدا کو اس حقیقت سے دیکھا

جائے کہ وہ ماورا الورا ہے۔ وحدت وجود اور وحدت شہود کے مباحث

اس پہلو سے پیدا ہوتے ہیں۔ صداقت مطلقہ کا یہ پہلو فکر کو دعوت

تگ و تاز دیتا ہے۔ اس لیے مابعدالطبیعیات کا اہم ترین مسئلہ یہی ہے

کہ حقیقت ذات خداوندی کیا ہے اور اسی سے یہ سوال پیدا ہوا ہے

۱۔ لغت فلسفہ : ۳۳۱، ۳۳۲

۲۔ ان کی تفصیل آگے آتی ہے ، یہاں صرف اتنا کہہ دینا کافی ہے کہ وحدت وجود کے قائل کے مسلک سے یقیناً متاثر ہیں۔ مختصراً ان کا نعرہ ہے

(بقیہ حاشیہ صفحہ ۹۷ پر)

کہ ہم حقیقت کو کس حد تک پہچان سکتے ہیں۔
حقیقت ہماری فہم ناقص کے بیانون کے مطابق ہمارے
ذہنوں پر منعکس ہوتی ہے۔ ذات باری تعالیٰ کا یہ پہلو
یعنی اس کا حق مطلق ہونا بڑے دقیق مباحث پر مشتمل ہے۔
ذات خداوندی کے اسی پہلو کا سہارا لے کر منصور نے انا الحق
کا نعرہ لگایا تھا۔ صداقت کے معانی کے جو تین سلسلے اوپر
بیان کیے گئے ہیں، ان میں سے صوفیا اس سلسلے سے منسوب ہیں جو
صداقت کو ایک منظم کل کا جزو لازم خیال کرتا ہے۔

خدا اس معنی میں حسن مطلق ہے کہ حسن و جمال کا
کمال اسی کی ذات میں نظر آتا ہے؛ صوفیا حسن مجازی کی ہرستش
اسی لیے کرتے ہیں کہ وہ حسن حقیقی تک پہنچنے کا ایک زینہ
ہے۔ اس نظریے سے بہت فساد پیدا ہوا، یہاں تک کہ امرد پرستی نے
بہت سے لوگوں کو گم راہ کر دیا۔ حافظ کے زمانے میں یہ حالت
تھی کہ کلمہ صوفی مرد ریا کار اور مرد فاسق کے معنی میں
استعمال ہوتا تھا۔ سعدی نے بڑی صراحت اور بے باکی سے کہا :
محتسب در قفاے زندان است غافل از صوفیان شاہد باز

(بقیہ حاشیہ صفحہ گزشتہ)

ہمہ اوست - دنیا میں وجود باری تعالیٰ کے سوا اور کوئی چیز ہے ہی نہیں
اور جو ہے تو حجاب ہے، وہم ہے۔ ویدانت کی اصطلاح میں مایا ہے،
ہر چند کہ یہ حجاب بھی محرم راز کے لیے بے حجابی ہی کی طرف
جاتا ہے۔ وحدت شہود جس کے اعلیٰ ترین مفسر مجدد ثانی ہیں، کا
مفہوم یہ ہے کہ صانع اور مصنوعات میں خالق و مخلوقات میں
مغایرت ہے۔ اس تعلق کو وہ مختصراً ہمہ از اوست کے ذریعے ادا
کرتے ہیں۔ مراد یہ ہے کہ بے شک ہر چیز اسی کے وجود اور حکم
کی مرہون منت ہے۔ لیکن اس کے باوجود اس سے جدا ہے۔

حافظ نے بھی ایسے صوفیوں کی قلعی کھولی ؛ بہر حال اس فساد سے قطع نظر خدا کا حسین و جمیل ہونا اس کی ذات کا ایک اہم پہلو ہے ۔ جب صوفی اپنے لیے عاشق ، رند اور اسی طرح کے کلمات کا استعمال کرتے ہیں تو وہ خدا کے اسی پہلو کی تعریف و توصیف ملحوظ رکھتے ہیں ؛ وہ اسی اعتبار سے محبوب ہے کہ غایت حسن ہے ، عیب سے مبرا ، نقص سے منزہ ۔ حسن مطلق کی پرستش میں صوفیوں نے رندانہ اور مستانہ انداز میں بہت خوب صورت غزلیں کہی ہیں جو فارسی غزلوں کا سرمایہ ہیں ۔ ذات باری تعالیٰ کے اسی پہلو نے طبعاً عشق کو بھی شعر میں ایک مقام بلند بخشا ۔ عاشقانہ شاعری کی تہذیب میں خدا کے اس تصور نے کہ وہ حسن مطلق ہے ، بڑا حصہ لیا ہے ۔ حافظ کے ہاں جہاں مجاز اور حقیقت مل کر شیر و شکر ہوتے ہیں ، اس صنف سخن کا معراج کمال نظر آتا ہے جس میں عشق اور حسن کے کوائف کی تعبیر دو طرح کی جا سکتی ہے ۔ اردو میں بھی یہ کھیل بڑی خوب صورتی سے کھیلا گیا ہے لیکن فارسی میں اس کی رنگینی کا عالم اور ہی ہے ۔ اسی کہتا ہے :

دل گردوں سے لے کر تا دل دوست

گیا نالہ کئی منزل ہمارا

نہیں ہوتا کہ بڑھ کر ہاتھ رکھ دیں

تڑپتا دیکھتے ہیں دل ہمارا

اب چاہیں تو حقیقت کے روئے رنگین پر جو باریک ریشمی آنچل پڑا ہے ، وہ اٹھا دیں اور دوست کے پردے میں حسن مطلق کو دیکھ لیں ورنہ بہر حال حسن تو ہے ہی ، چاہے مجازی ہو ۔ اسی طرح فارسی کے اس مصرع میں :

ہرچہ از دوست میرسد نیکوست

آپ چاہیں تو صبر و رضا کا مقام دیکھ لیں اور چاہیں تو معنی مجازی تک محدود رہیں، اپنی طبیعت کی بات ہے؛ یہ بات نیاز فتح پوری کو بہت کھٹکتی ہے۔ فارسی کے اس مصرع میں :

دشمن چہ کند چوں مہرباں باشد دوست

یہی کھیل بڑی خوب صورتی سے کھیلا گیا ہے؛ دوست کے معانی میں جو وسعت ہے، اس کا اندازہ کرنا ناممکن ہے۔

اب رہی تیسری بات کہ خدا خیر مطلق ہے تو اس کا مفہوم یہ ہے کہ خدا تمام نیکیوں اور سعادتوں کا سرچشمہ ہے، اس سے صدور شر ہو ہی نہیں سکتا۔ شر ایک منفی چیز ہے، خیر ایک مثبت حقیقت ہے؛ شر خیر کی نفی سے پیدا ہوتا ہے؛ اصل چیز دھوپ ہے، روشنی ہے کہ ایک مثبت حقیقت ہے، تاریکی اس کی نفی سے پیدا ہوتی ہے؛ سچ خیر ہے اور مثبت ہے، کذب و دروغ اس کی نفی ہے۔ ایمان اصل حقیقت ہے، کفر و الحاد اس کی عدم موجودگی اور نفی ہے۔ اس اعتبار سے دنیا میں شر کا وجود بالخارج تو ہے لیکن ایک مثبت حقیقت کی طرح نہیں، یہ اور بحث ہے کہ خیر و شر کی معرکہ آرائی نفس انسانی کی تہذیب کے لیے کتنی ضروری ہے۔ صوفیان اخلاق نے آداب کے متعلق جو کچھ لکھا ہے وہ ذات باری تعالیٰ کے اسی پہلو سے متعلق ہے کہ وہ خیر مطلق ہے۔ غالب نے جو متصوفانہ پیکر حسن پیش کیا ہے، وہ ان تینوں پہلوؤں کو محیط ہے؛ وہی حقیقت ہے جو کبھی حسن کا روپ دھارتی ہے، کبھی نیکی کے پہلو میں جلوہ گر ہوتی ہے۔ انگریزی میں بھی یہ تین پہلو شاعری کا محبوب موضوع ہیں، یعنی Virtue (خیر)، Truth (حق)، Beauty (حسن)۔

اب میں دکھاتا ہوں کہ فارسی میں غالب نے صداقت مطلقہ کے یہ تینوں پہلو کس طرح ملحوظ رکھے ہیں - وحدت وجود اور وحدت شہود کے متعلق اتنا کہہ دینا کافی ہے کہ غالب اول الذکر کا قائل ہے - جو اشعار میں نقل کر رہا ہوں ، ان سے مراد صرف یہ ہے کہ وہ جو میں نے کہا تھا کہ غالب کے ہاں متصوفانہ پیکر حسن بھی موجود ہے ، اس قول کی تشریح ہو جائے اور معلوم ہو جائے کہ غالب پر گو متصوفانہ واردات اور کیفیات نہیں گزریں لیکن وہ نظریاتی طور پر تصوف کے اہم مباحث اور بنیادی مسائل سے کاملاً آگاہ ہے - بعض مقامات پر تو ایسا معلوم ہوتا ہے گویا اس نے اس مسلک کے اسرار و رموز کا بغور مطالعہ کیا ہے اور شبستری کی ”گلشن راز“ اس کے پیش نظر رہی ہے جس میں کیفیات تصوف اور صفات خداوندی کے علائم و رموز کا ذکر کیا گیا ہے ، مثلاً یہ کہ اصطلاح میں زلف ، خال ، رخ وغیرہم سے کیا مراد ہے ؟

تو پہلے حسن مطلق اور اس کے مختلف پہلوؤں کی تصویر کشی کا رنگ دیکھیے اور یہ بھی دیکھیے کہ حسن مطلق سے غالب کے روابط ناز و نیاز کی کیا کیفیت ہے - اسی سلسلے میں میں کچھ شعر وہ بھی نقل کروں گا جن میں مجاز اور حقیقت ایک دوسرے سے مل کر اس طرح شیر و شکر ہو گئے ہیں کہ دونوں کے درمیان خط امتیاز کھینچتا دشوار نظر آتا ہے - وحدت وجود کے متعلق اشعار میں یہاں انتخاب نہیں کروں گا :

ترا گویند عاشق دشمنی آری چنیں باشد

ز رشک غیر باید مرد گر مہر تو کیں باشد

چہ رفت از زھرہ با ہاروت خاکم در دھن بادا
تو مریم باشی و کار تو با روح الامیں باشد

کوٹہ^۱ نظر حکیم کہ گفتے ہر آئینہ
نتوان فزون ز حوصلہ جبر اختیار کرد

نومیدی^۲ از تو کفر و تو راضی نہ بکفر
نومیدیم دگر بتو امیدوار کرد

بندۂ دیوانہ ام مخطی و ساهی خوشم
حکم ترا مخطیم قہر ترا ساهیم

جذب تو باید قوی کان برد باک نیست
گر نتواند رسید بخت بہ ہمراہیم

غالب نام آورم نام و نشانم مپرس
ہم اسد اللہم و ہم اسد اللہم

شوخی خوی ترا قاعدہ دانست خزاں
خوبی^۱ روی ترا آئینہ دارست بہار

در غمت غازہ رخسار ہوشست جنون
در رھت شانہ گیسوی غبارست بہار

۱ - فانی مرے عمل ہمہ تن جبر ہی سہی
سانچے میں اختیار کے ڈھالے ہوئے تو ہیں

۲ - غالب : شنیدہ ام کہ نہ بینی و ناامید نیم
ندیدن تو شنیدم ، شنیدم بنگر

هم حریفان ترا طرف بساطست چمن
هم شهیدان ترا شمع مزارست بهار

جعد مشکین ترا غالیه سائست نسیم
رخ رنگین ترا غازه نگارست بهار

وحشته میدمد از گرد پر افشانی رنگ
از کمین گاه که رم خورده شکارست بهار؟

بجهان گرمی هنگامه حسنت ز عشق
شورش اندوز ز غوغای هزارست بهار

چون زبانها لال و جانها پر زغوغا کرده
بایدت از خویش پرسید آنچه باما کرده

۲ گر نه مشتاق عرض دستگاه حسن خویش
جان فدایت دیده را بهر چه بینا کرده

۳ هفت دوزخ در نهاد شرمساری مضمهرست
انتقامست این که با مجرم مدارا کرده

صد کشاد^۴ آنرا که هم امروز رخ بنموده
مژده باد آنرا که محو ذوق فردا کرده

۵ خوبرویان چون مذاق خوی ترکان داشتند
آفرینش را بر ایشان خوان بغا کرده

خستگان را دل پرسشهای پنهان برده
با درستان گر نوازشهای پیدا کرده

(حواشی اگله صفحه بر)

(حواشی صفحہ گزشتہ)

۱۔ گنگ ، خاموش ، ساکت ۔ یہاں تصوف کے اس مسلک کی طرف اشارہ ہے کہ جو ارباب نظر کسی مقام بلند تک پہنچ جاتے ہیں ، وہ منصور کی منزل سے بھی آگے نکل جاتے ہیں اور انا الحق کہنے کی بجائے کاملاً خاموش ہو جاتے ہیں ؛ یہ وہ مقام ہے جو ”ترک دنیا ترک عقبی ، ترک ترک“ کی طرف جاتا ہے ۔

۲۔ غالب کا اردو شعر تو مشہور ہی ہے یعنی :
آرائش جال سے فارغ نہیں ہنوز پیش نظر ہے آئینہ دائم نقاب میں
فانی کہتا ہے :

جلوے محسوس سہی آنکھ کو آزاد تو کر
قید آداب تماشا بھی تو محفل سے اٹھا

۳۔ ہفت دوزخ کی تفصیل حسب ذیل ہے : [ہندوؤں کے علم الاصلام میں بھی سورگ اور نرگ (بہشت و دوزخ) کے طبقات مقرر ہیں] (۱) سقر (۲) سعیر ، (۳) لطیہ ، (۴) حطمہ ، (۵) جحیم ، (۶) جہنم ، (۷) ہاویہ ۔ صاحب لطائف معنوی نے لکھا ہے کہ ہاویہ دوزخ کا اسفل ترین طبقہ ہے۔ غالب اس سے آگے ہے جیسا کہ اس کے مکتیب شاہد ہیں ۔ اپنے آپ کو ”ہاویہ زاویہ اور سقر مقر“ کہتا ہے ۔
عرفی کہتا ہے :

کفران نعمت گلہ مندان بے ادب
در کیش ما ز شکر گدایانہ بہتر است

ظاہر ہے کہ عرفی کے اس شعر کا اثر غالب نے قبول کیا ۔

۴۔ کشاد ۔ دراصل تصوف کی عربی اصطلاح بسط کا ترجمہ ہے ۔ بسط کے لغوی معنی ہیں کھلنا اور پھیلنا ، اسی سے ہے بساط فرش جو بچھایا جائے اور بساط شطرنج بھی کہ بچھتی ہے اور مبسوط بھی کہ مفصل ہے اور انبساط بھی کہ آدمی خوشی سے باہر ہو جاتا ہے یعنی پھیل جاتا ہے ۔ صوفیوں کے احوال میں دو چیزیں بہت اہمیت رکھتی ہیں : ایک تو انقباض یعنی گھٹ جانا ، اس کا اصطلاحی مفہوم یہ ہے کہ سالک سے جلوہ خداوندی گریزاں ہو ، محرومی اور

(بقیہ حاشیہ اگلے صفحہ پر)

چشمہ نوشت از زہر عتابت کام جاں
تلخی مے در مذاق ما گوارا کردہ

(گزشتہ صفحے کا بقیہ حاشیہ)

حسرت کی ایک خاص کیفیت ہے کہ یوں معلوم ہوتا ہے جیسے تجلی کبھی طلوع ہی نہ ہوگی۔ اس کے مقابلے میں بسط ہے؛ یہ وہ کیفیت ہے جب تجلی سالک کی استعداد اور مقام کے مطابق جلوہ گر ہوتی ہے اور اسے عرفان ذات ہوتا ہے۔ غالب نے بسط کا نہایت خوبصورت ترجمہ کشاد کیا ہے۔

۵۔ خوب رو ظاہر ہے کہ محبوب کو کہتے ہیں لیکن واضح رہے کہ خوب حقیقت کے تینوں پہلوؤں کو محیط ہے اور یہی بات جان کلام ہے۔ خوبی نیکی بھی ہے جیسے اس میں کئی خوبیاں ہیں اور خوب سخن درست بھی ہے جیسے خوب کہا اور خوبی حسن بھی ہے۔ حسرت کہتا ہے :

نہیں عیب کچھ ان میں اور ہو بھی حسرت

تو ہم لوگ ہیں صرف آگاہ خوبی

یہی کیفیت کلمہ نیکو کی ہے، اور نکو کی بھی کہ حقیقت کے تینوں پہلوؤں کو محیط ہے۔ بات بھی نیکو ہوتی ہے یعنی درست، محبوب بھی نیکو ہوتا ہے یعنی حسین، جمع نیکواں، اور صداقت بھی نیکو ہوتی ہے، جیسے نکوگفتی یعنی خوب کہا اور درست کہا۔ اس زبان کی تہذیب اور ثقافت کی کیا تعریف ہو سکے جو کلمات نیک اور خوب میں حقیقت کی تینوں سطحیں مخفی رکھتی ہے اور رمز صداقت کو پہچانتی ہے۔ ۱۔ شیریں اور شہد و شراب کے لیے بھی استعمال کرتے ہیں۔ قدیم فارسی میں انوشہ بمعنی جاوداں آتا ہے، انوشیروان بمعنی صاحب روح جاوداں اور انوشہ جس سے نوش برآمد ہوا ہے کہ مختلف معنی ہے: خوش اور خوشا، خرم اور خوش حال۔ شراب انگوری۔ بادشاہ جواں اور آفریں و بارک اللہ جسے عربی میں مرحبا کہتے ہیں۔ یہاں یہ کلمہ مے کی رتائیت سے نہایت بلیغ واقع ہوا ہے اور قطعاً کوئی شک نہیں کہ غالب اس کلمے کے مختلف معانی سے، دلالیوں سے اور اس کی قدیم شکل سے آگاہ تھا، برہان: ۱۷۸

۱ ذرہ را روشناس صد بیابان گفتہ
 قطرہ را آشنائے ہفت دریا کردہ
 ۲ دجلہ می جوشد ہانا دیدہ ہا جویای تست
 شعلہ میبالد مگر در سینہ ہا جا کردہ
 ۳ جلوہ و نظارہ پنداری کہ از یک گوہر است
 خویش را در پردہ خلقی تماشا کردہ
 ۴ چارہ در سنگ و گیاه و رنج با جاندار بود
 پیش ازاں کاین در رسد آنرا مہیا کردہ
 ۵ دیدہ میگریذ زبان مینالد و دل مے تپد
 عقدہ ہا از کار غالب سر بسر وا کردہ

۱ - تصوف کا معمولی مضمون ہے۔ اردو میں یہ مضمون زیادہ خوب صورتی سے ادا ہوا ہے :

قطرے میں دجلہ دکھائی نہ دے اور جزو میں کل
 کھیل لڑکوں کا ہوا دیدہ بیٹا نہ ہوا

دلِ ہر قطرہ ہے سازِ انا البحر
 ہم اس کے ہیں ہمارا پوچھنا کیا

۲ - شعلے کے لیے بالیدن سے استعارہ اخذ کرنا فن کاری کا بڑا بلند مقام ہے۔ اس کی وجہ یہ ہے کہ مصدر بالیدن میں معانی کی بہت سی سطحیں موجود ہیں، مثلاً افزودن - بڑھنا، نمو کردن اور بزرگ شدن - پھیلنا، پرورش پانا اور قد و قامت میں بیٹی بڑھ جانا۔ اب غور کیجیے کہ شعلے کے لیے بالا کا کلمہ کتنا موزوں ہے۔ برہان : ۲۲۶ -

(باقی حاشیہ اگلے صفحے پر)

(بقیہ حاشیہ صفحہ گزشتہ)

۳۔ وحدت وجود کا شعر ہے اور اس کا ہم معنی شعر (کم و بیش) اردو میں موجود ہے :

اصل شہود و شاہد و مشہود ایک ہے

حیراں ہوں پھر مشاہدہ ہے کس حساب میں

فرق یہ ہے کہ اس شعر میں اس بات کی صراحت کر دی گئی ہے کہ جلوہ و نظارہ یک گوہر ہیں یعنی ان کی اصل ایک ہے۔ گوہر وہی کلمہ ہے جو معرب ہو کر جوہر بنتا ہے، جمع جواہر؛ فارسی میں صرف فلسفیانہ اصطلاح ہی نہیں ہے کہ اصل ذات کو کہتے ہیں بلکہ خاندان کے لیے بھی یہی کلمہ استعمال ہوتا ہے اور نسب کے لیے بھی، جیسے عالی گوہر یعنی عالی نسب اور عالی خاندان۔ تماشا کا مادہ مجرد ثلاثی مشی ہے، اس میں حرکت کا عنصر لازماً شریک ہوگا۔ جو لوگ اس کلمے کے اسرار و رموز سے آگاہ ہیں، وہ اس کے استعمال میں بہت احتیاط برتتے ہیں، غالب ان میں شامل ہے۔ اس سلسلے میں آتش کا ایک شعر بھی قیامت کا ہے کہ محبوب کی پتلیوں کی حرکت کا عنصر عجیب رنگ میں دکھایا گیا ہے :

آنکھیں عاشق کو نہ تو اے بت رعنا دکھلا

پتلیوں کا کسی ناداں کو تماشا دکھلا

۴۔ نہایت خوبصورت اشارہ ہے اس بات کی طرف کہ عوالم کے نشو و نما کی تدریج کیا رہی ہے : جہادات، نباتات، پھر حیوانات، پھر اشرف المخلوقات۔ انسان جسے ہر چیز کی ضرورت تھی، وہ تب وجود میں آیا جب تینوں عالم موجود تھے، معلوم تھے اور ارتقا پزیر تھے۔

۵۔ اشارہ ہے اس بات کی طرف کہ غالب کو آزار میں لذت ملتی ہے، اس کی تشریح آگے آتی ہے۔

'زہے باغ و بہار جان فشانان
 غمت چشم و چراغ راز دانان
 'غمت را بختیاں زنار بندان
 گلت را عندلیباں یید خوانان
 'وصال جان توانا ساز پیران
 خیالت خاطر آشوب جوانان
 غم دوزخ نہیت را بدامن
 گداز زھرہ آتش زبانان
 دل از داغت بساط گل فروشان
 تن از زخمت ردائے باغبانان
 سر راہ ترا در خاک روی
 نسیم پرچم^۴ گیتی ستانان
 بہ پشتی بانی^۵ لطف تو امید
 قوی ہم چون نہاد سخت جانان
 بیالا دستی^۶ عفو تو عصیاں
 ربوں ہم چون نشست ناتوانان

دل برد و حق آنست کہ دلبر نتوان گفت
 بیداد توان دید و ستم گر نتوان گفت

۱ - تمام غزل استعاروں کے کھیل پر مبنی ہے - جانفشاناں سالک ہیں کہ
 غم محبت انہیں انبساط سے لبریز کرتا ہے -
 (بقیہ حاشیہ اگلے صفحے پر)

در رزم گہش ناچخ^۱ و خنجر نتوان برد
 در بزم گہش بادہ و ساغر نتوان گفت
 پیوستہ دہد بادہ و ساقی نتوان خواند
 ہموارہ تراشد بت و آزر نتوان گفت
 آن رازکہ در سینہ نہان است نہ وعظ است
 بردار توان گفت و بہ منبر نتوان گفت

(بقیہ حاشیہ صفحہ گزشتہ)

۲ - بختی: شتر قوی، بالضم شتر قوی و بزرگ، سرخ رنگ، خصوصاً خراسانی - آئند راج جلد اول: ۳۹۴ - لیکن واضح رہے کہ برہان میں (۲۳۹) بختہ ملتا ہے اور اس پر معین نے نوٹ چڑھایا ہے: خایہ کشیدہ - میں کہہ نہیں سکتا کہ آیا بختی سے اس کلمے کا تعلق ہے کہ نہیں - زناہر بنداں سے مراد یہ ہے کہ اسیر و مقید ہیں، بید یعنی وید جیسے رگ وید - آریائی زبانوں میں ”ب“ اور ”واؤ“ کا تبادلہ عام ہے۔
 ۳ - خاطر آشوب وہ شے جس سے دل پریشان ہو کہ خاطر دل کے معنی میں بھی آتا ہے اور خیال کے معنی میں بھی - رند کہتا ہے:

زاہد کا دل نہ خاطر مے خوار توڑیے
 سو بار توبہ کیجیے سو بار توڑیے

۴ - پر اسرار الفاظ میں سے ہے - بہ فتح چ فارسی بروزن مرہم - ایک سیاہ چیز کہ نیزے اور علم سے باندھتے ہیں - معین نے برہان میں (۳۴۸) اس کلمے پر بڑا طویل نوٹ دیا ہے، مختصراً یوں کہا جا سکتا ہے کہ پرچم پہاڑی گائے کے سیاہ بالوں کو کہتے ہیں، مراد یاک سے ہے - منگولوں کا قاعدہ تھا کہ خانوں کے خیموں کے آگے گاومیش کوھی یعنی یاک کے بالوں کا گچھا نیزے سے باندھ کر زمین میں گاڑ دیتے تھے یا علم سے لٹکا دیتے تھے - رفتہ رفتہ خود پرچم جھنڈے کے معنی میں استعمال ہونے لگا، اگرچہ یہ استعمال غلط ہے - معین کا خیال ہے کہ لغت اصلاً ترکی نہیں بلکہ ایرانی ہے -

۵ - معاونت -

۶ - اقتدار - مقام بلند -

۱ - بہ فتح ج فارسی، تبر زین؛ ایک ہتھیار کہ گھوڑے پر زین کے قریب باندھا جاتا ہے، تبر بڑا ہے -

میں نے عرض کیا تھا کہ غالب حسن مطلق سے جو روابط قائم کرتا ہے ، ان میں ناز و نیاز کی عجب کیفیت ہوتی ہے ؛ یہ کیفیت جسے ایک قسم کی شوخی کہا جا سکتا ہے ، اردو غزلوں میں بھی ملتی ہے مثلاً :

آتا ہے داغ حسرت دل کا شمار یاد

مجھ سے مرے گنہ کا حساب اے خدا نہ مانگ

زندگی اپنی جو اس شکل سے گذری غالب

ہم بھی کیا یاد کریں گے کہ خدا رکھتے تھے

لیکن فارسی میں جو لطافت ، نفاست اور سلیقہ نظر آتا ہے ، اردو میں اس کا عشر عشر بڑی نہیں ہے ۔ ”مثنوی ابر گوهر بار“ کا ذکر آگے یقیناً تفصیل سے آ رہا ہے ، یہاں یہ کہنا مطلوب ہے کہ بارگاہ خداوندی میں روز حشر غالب رحمت باری تعالیٰ پر بھروسہ کر کے کچھ باتیں ذرا شوخ انداز میں کہتا ہے ۔ بات یہاں سے شروع ہوتی ہے :

بروزے کہ مردم شوند انجمن شود تازہ پیوند جاں ہا بہتن
اس دن نیک لوگ اپنے اپنے گوہر ہائے شاہوار پیش کریں گے
اور طالب جزا ہوں گے ۔ کچھ لوگ جنہیں غالب خستہ جان اور
خستہ جگر کہتا ہے ، اس وقت عرق ندامت سے غرق چپ چاپ سر
جھکائے کھڑے ہوں گے ؛ انہیں میں غالب بھی ہوگا جو خدا
کی رحمت پر توقع رکھ کر یہ کہے گا کہ لوگوں نے بے شک
اعمال نیک کیے ہیں لیکن مجھ پر تو اتنی مصیبتیں پڑی ہیں کہ
خوب و زشت کی تمیز جاتی رہی تھی ؛ یوں معلوم ہوتا تھا جیسے آندھی
ایک برکاہ کو اڑائے پھرتی ہے ۔ جیتے جی دوزخ میں تھا تاہم
اگر حساب کتاب ضروری ہے تو مجھے کچھ عرض کرنے کی

اجازت دی جائے۔ اب یہ معروضات سنئے، پہلے بات کرنے کی اجازت طلب کی ہے:

مرا نیز یارائے گفتار دہ
چوں گویم براں گفتہ زہار دہ

ہانا تو دانی کہ کافر نیم
پرستار خورشید و آذر نیم

مگر مے کہ آتش بگورم ازوست
بہ ہنگامہ پرواز مورم ازوست

من اندوہگین و می اندہ ربای
چہ می کردم؟ اے بندہ پرور خدای

حساب می و رامش و رنگ و بوی
زجمشید و بہرام و پرویز جوی

کہ از بادہ تا چہرہ افروختند
دل دشمن و چشم بد سوختند

۱۔ کلمہ جمشید بہت قدیم ہے۔ سنسکرت میں اس کلمے کی شکل یمہ ہے، اور اوستا میں یمہ۔ یہ ایک دیوتا ہے جو سورج دیوتا کا فرزند ہے۔ (مزدیسنا: ۴۱) فارسی میں شید اور شیت اور شت بزرگی اور عظمت کے لیے استعمال ہوتا ہے۔ یہی کلمہ خورشید میں ہے، یعنی خور بزرگ، اور خور وہی کلمہ ہے جو ہندوستان کی زبان میں سورہ ہے، یعنی سورج۔ فردوسی اس کی ایک شکل ہور استعمال کرتا ہے۔ اس کے معنی کا سلسلہ تین مختلف دالاتوں تک پھیلا ہوا ہے۔ اگر اس کلمے کے ساتھ خاتم، نگین، اسپ، تخت، باد، آصف، ماہی، طیور کا ذکر ہو تو حضرت سلیمان علیہ السلام مراد ہیں؛ اگر آئینہ، آب، اور آب حیوان کا ذکر ہو تو سکندر (بقیہ حاشیہ اگلے صفحہ پر)

(گزشتہ صفحہ کا بقیہ حاشیہ)

مراد ہے۔ اگر جام شراب اور جشن نوروز اور عیش و نشاط کا ذکر ہو تو ایرانی داستانوں اور روایات کا جمشید بادشاہ مراد ہے۔ دیکھیے غالب جمشید کو سلیمان کے معنی میں استعمال کرتا ہے :

سلطنت دست بدست آئی ہے جام مے خاتم جمشید نہیں
خواجو کہتا ہے :

بر یاد بزم آصف جمشید مرتبت

برکف گرفتہ لالہ دل خستہ جام جم

یہاں بھی سلیمان مراد ہے، لیکن جب حافظ کہتا ہے :

آئینہ سکندر جام جم است بنگر تابر تو عرضہ دارد احوال ملک دارا
تو غالباً سکندر ہی مراد لیتا ہے۔ اگرچہ معانی کچھ مبہم ہیں۔

غالب نے مثنوی میں مے و نشاط کا ذکر کیا ہے تو جمشید بادشاہ مراد ہے۔ اس جمشید کے پاس وہ جام تھا جسے جام جم کہتے ہیں اور جو کشف اسرار تھا۔ جمشید ہی کی رعایت سے جام شراب کو جام کیان بھی کہتے ہیں کہ جمشید روایت میں کیانی بادشاہ تھا۔ واضح رہے کہ فارسی ادبیات میں جام جم کے سات خط بتائے جاتے ہیں :

(۱) خط جور، (۲) خط بغداد، (۳) خط بصرہ، (۴) خط ازرق، (۵) خط درشکر، (۶) خط قاصد گر، (۷) خط فرودینہ۔

جب دشمن کو ہلاک کرنا چاہتے تھے تو لبالب جام دیتے تھے یعنی خط جور تک پہانہ بھر دیتے تھے۔ جب تک جام جم کے خطوط یا لکیروں کی داستان معلوم نہ ہو بہت سے اشعار بے مزہ معلوم ہوں گے مثلاً :

مئے لعل کو آب حیواں بنا

خط جام مے کو رگ جاں بنا

جاں فزا ہے بادہ جس کے ہاتھ میں جام آ گیا

سب لکیریں ہاتھ کی گویا رگ جاں ہو گئیں

اور غالب ہی کہتا ہے :

قطرہ مے بس کہ حیرت سے نفس پرور ہوا

خط جام مے سراسر رشتہ گوہر ہوا

اس کے بعد یہ کہا ہے کہ میں نے دنیا میں ایسی نامرادی کی،
زندگی بسر کی ہے کہ اگر فردوس میں بھیج دیا گیا تو بھی
تلافیٰ مافات نہ ہوگی اور مجھے آسودگی نصیب نہ ہوگی، اس کی
وجہ یہ ہے کہ:

صبحی خورم گر شراب طہور کجا زھرہ صبح و جام بلور
دم شب روی های مستانه کو بہنگامہ غوغای مستانه کو
دراں پاک میخانہ بیخروش چہ گنجائی شورش نای و نوش
سیہ مستی ابر و باران کجا خزاں چوں نباشد بہاراں کجا

ان تمام اشعار سے واضح ہو گیا ہوگا کہ غالب حقیقت مطلقہ کو
تمام پہلوؤں میں جانتا ہے کہ وہ سراسر خیر بھی ہے، خوبی بھی
ہے اور صداقت بھی ہے۔ ایک جگہ خدا کو خطاب کرتے ہوئے
اس بات سے تعرض کرتا ہے کہ اس کے وجود کی کوئی دلیل بھی
ہے کہ نہیں۔ غالب کی ژرف نگاہی اسی بات سے ثابت ہے کہ وہ
کانٹ کی طرح یہ سمجھتا ہے کہ خدا کے وجود کا شعور ہمارے ضمیر
میں جاگزیں ہے اور عقل و ادراک سے ماورا ہے۔ واقعی اثبات
وجود باری تعالیٰ پر جتنی دلیلیں اب تک لائی گئی ہیں، سب باطل
ٹھہری ہیں۔ چنانچہ علامہ اقبالؒ نے اپنے خطبات میں (تشکیل
جدید الہیات اسلامیہ) جو مشہور تین دلیلیں دی ہیں، پہلے ان کی
تشریح کی ہے، پھر ان کو باطل ٹھہرایا ہے۔ بات وہیں آ ٹھہرتی ہے
کہ خدا کے وجود کا شعور ہمارے بطون میں خود بخود پیدا ہوتا ہے۔
یہ بات ملاحظہ رکھیے اور غالب کے یہ شعر دیکھیے:

اے بہ سہار قضا دوختہ چشم ابلیس
بدم گرم رواں سوختہ بال جبریل

باتوام محرمیٰ خاطر موسیٰ بر طور
 باخودم خستگیٰ لشکر فرعون بہ نیل
 بر کمال تو در اندازہ کمال تو محیط
 بر وجود تو در اندیشہ وجود تو دلیل
 نہ کنی چارہ لب خشک مسلمانی را
 اے بترسا بچگان کردہ مے ناب سبیل
 غالب سوختہ جاں را چہ بگفتار آری
 بدیاری کہ ندانند نظیری ز قتیل

آخری دو شعروں میں جس شوخی سے کام لیا گیا ہے ، وہ غالب سے مخصوص ہے اور یوں اس پوری غزل پر غالب کی انفرادیت کی چھاپ لگی ہے ۔ تیسرے شعر میں غالب نے اثبات ذات باری تعالیٰ کی وہ دلیل دی ہے جس کا جواب آج تک بن نہیں پڑ سکا کہ اندیشے میں یعنی سلسلہ فکر میں اس کے وجود کا تصور ہی اس کے وجود کی دلیل ہے اور اس کے وجود کا تصور ہمارے ضمیر اور بطون خاطر میں یوں جا گزیں ہے کہ ہم کسی طرح اس سے نجات نہیں پا سکتے ۔ ایک ایسی قدرت کا جو ہر طرح مطلق ہو ، شعور ہوتا ہے اور اعتراف کرنا پڑتا ہے کہ اگرچہ اس وجود کے رموز مکشوف نہیں لیکن اس کے کمال کا اظہار ہر چیز سے ہوتا ہے ؛ یہ اور بات ہے کہ مخلوقات سے خالق کا کیا تعلق ہے ، جیسا کہ میں کہہ چکا ہوں ۔ اس کی تفصیل آگے آتی ہے ۔

یہ تو تھا حسن مطلق کا مشاہدہ اور معائنہ ، اب دیکھا چاہیے کہ حسن مجاز کو غالب کس طرح دیکھتا ہے ۔ پہلے کہا جا چکا ہے کہ حسن بہر حال حسن ہے ؛ سیاہ کار ہے تو کیا ہوا ، طرح دار تو ہے ۔ بلکہ غالب کے خیال میں تو شوخی طرح داری کے کمال پر

دلالت کرتی ہے ۔ وہ نظیری کا ہم نوا ہے :

دلے سوگوار ما را بت شوخ و شنگ باید
مئے تلخ تر مناسب بہ مزاج درد منداں

اس بات کی بھی وضاحت کی جا چکی ہے کہ غالب کے ہاں جو جیتا جاگتا پیکر حسن کا ملتا ہے ، اس کے متعلق غالب کو یہ اصرار نہیں کہ وہ بھی اسے چاہے ، اگرچہ کبھی کبھی اشتباہ ہو جاتا ہے اور بے چارہ دلربائی کو کرم گستری سمجھ بیٹھتا ہے :

کشتہ دل خویشم کز ستم گراں یکسر
دید دلفریبی ہا گفت مہربانی ہا ست

اب دیکھیے کہ غالب نے فارسی میں محبوبی اور خوبی کے (عالم مجاز میں) کیا کیا رنگ دکھائے ہیں ۔ تقابلی مطالعہ تو ہوتا رہے گا ، پہلے یہ دیکھیے کہ غالب کی نظر میں حسن ماورائے اخلاق ہے اور ہر طرح سزاوار پرستش ہے :

بہ شب حکایت قلم ز غیر مے شنود
ہنوز فتنہ بذوق فسانہ بیدار ست
بیا کہ فصل بہار است و گل بہ صحن چمن
کشادہ روئے تر از شاہدان بازار ست

بتان ! شہر ستم پیشہ شہریارانند
کہ در ستم روش آموز روزگاراند

۱۔ قیاس چاہتا ہے کہ یہ دہلی کے محبوب ہیں جن کے متعلق مصحفی کہتا ہے :

اے مصحفی تو ان سے محبت نہ کیجیو
ظالم غضب کی ہوقی ہیں یہ دلی والیاں

۱ برند دل باداے کہ کس گان نہ برد
 فغان ز پردہ نشینان کہ پردہ دارانند
 بچنگ تاجہ بود خوی دلبران کاین قوم
 در آشتی نمک زخم دلفگاراند
 نہ زرع و کشت شناسند نی حدیقہ و باغ
 ز بہر بادہ ہوا خواہ باد و بارانند
 ۲ ز وعدہ گشتہ پشیان و بہر دفع ملال
 امیدوار بمرگ امیدوارانند

۱۔ دیکھیے داغ :

حسن بے پردہ تو ہوتا ہے فقط ہوش رہا
 وہ قیامت ہے جو پردے کی جھلک ہوتی ہے
 خود غائب کہتا ہے :

شرم اک اداے ناز ہے اپنے ہی سے سہی
 میں کتنے بے حجاب کہ ہیں یوں حجاب میں
 ہے تیوری چڑھی ہوئی اندر نقاب کے
 ہے اک شکن پڑی ہوئی طرف نقاب میں

لیکن پردے پر غالب کا یہ اردو شعر قیامت ہے :
 در پردہ انہیں غیر سے ہے ربط نہانی
 ظاہر کا یہ پردہ ہے کہ پردہ نہیں کرتے

۲۔ دیکھیے عرفی :

عرفی بہ حال نزع رسیدی و بہہ شدی
 شرمت نیامد از دل امیدوار دوست

۱' ز روی خوی و منش نور دیدہ آتش
برنگ و بوے جگر گوشہ بہاراند

۲' تو سرمہ بین و ورق در نورد و دم درکش
میں کہ سحر نگاہان سیاہ کاراند

پہلے عرض کیا جا چکا ہے کہ غالب نے روز حشر خدا سے یہ شکوہ کیا تھا کہ شراب ڈھب سے پینے کو نہ ملی اور زندگی سلیقے سے بسر نہ ہوئی ، پھر کہا تھا کہ اگر تلافی مافات کے طور پر مجھے جنت میں بھیج بھی دیا گیا تو حوروں سے میرا دل کیا بھلے گا کہ میں دنیا کی شوخ و شنگ محبوبوں کا ادا شناس ہوں ۔ ان محبوبوں کی تصویر کشی میں بڑے سلیقے سے کام لیا گیا ہے اور غالب کو ابلاغ مطالب پر جو قدرت حاصل ہے ، اس کا اظہار بھی بہ خوبی ہوتا ہے :

نہ بستان سرائی نہ میخانہ
نہ دستان سرائی نہ جانانہ

نہ رقص پری پیکراں بر بساط
نہ غوغای رامش گراں در رباط

۱ - حسن کے لیے ، موسیقی کے لیے اور متعلقہ کوائف کے لیے غالب ، تابش ، نور اور آتش سے بہت سی تشبیہیں اور استعارے اخذ کرتا ہے :

ڈھونڈے ہے اس مغنی آتش نفس کوچی
جس کی صدا ہو جلوہ برق فنا مجھے

۲ - یہی شعر جان غزل ہے اور حاصل کلام ہے ۔ مراد یہ کہ جن کی آنکھوں میں جادو ہوتا ہے ، وہ تو عرض حسن پر گویا مجبور ہوتے ہیں ، پھر اس کا شکوہ کیسا ۔

۱ اگر حور در دل خیالش کہ چہ
 غم ہجر و ذوق وصالش کہ چہ
 چہ منت نہد ناشناسا نگار
 چہ لذت دہد وصل بے انتظار
 گریزد دم بوسہ اینش کجا
 فریبد بسوگند دینش کجا
 برد حکم و نبود لبش تلخ گوی
 دہد کام و نبود دلش کابجوی
 ۲ نظر بازی و ذوق دیدار کو
 بہ فردوس روزن بہ دیوار کو
 نہ چشم آرزومند دلالہ
 نہ دل تشنہ ماہ پرکالہ
 ۳ ازینہا کہ پیوستہ میخواست دل
 هنوزم ہاں حسرت آلاست دل

(۸)

کہا گیا تھا کہ حسن میں جب تک ایک خاص آن نہ ہو، وہ
 نامکمل و ناقص ہے۔ رنگ گورا ہوتا ہے، بال لمبے ہوتے ہیں،
 آنکھیں سحر کار ہوتی ہیں، قامت بلند ہوتا ہے، ناک ستواں

-
- ۱۔ جس میں لاکھوں برس کی حوریں ہوں
  - ۲۔ ایسی جنت کو کیا کرے کوئی
لگایا آئنے یہ کہہ کے اس نے روزن در میں
  - ۳۔ مثنوی ابر گوہر بار کے مطالب کا خلاصہ غالب کے اس شعر میں
سمو دیا گیا ہے :

آتا ہے داغ حسرت دل کا شہار یاد
 مجھ سے مرے گنہ کا حساب اے خدا نہ مانگ

ہوتی ہے ، ابرو کشیدہ ہوتے ہیں ، بدن سڈول ہوتا ہے ، ہر چیز اپنی جگہ پہ خوب صورت ہوتی ہے لیکن روز کا مشاہدہ ہے کہ ایسی حالتوں میں بھی مجموعی تاثر حسن کا پیدا نہیں ہوتا ۔ کہا جا سکتا ہے کہ خوب صورتی دیکھی جا سکتی ہے لیکن اصطلاح میں حسن خوب صورتی سے ماورا ایک کیفیت ہے جو خد و خال سے متعلق بھی ہے اور اس سے بلند تر بھی ہے ۔ حسن کی یہ پر اسرار صفت جسے گریز پا کہا گیا ہے ، بیان میں نہیں آتی اس لیے کبھی چھب ، کبھی سچ دھج اور کبھی آن کہہ کر اس کی طرف اشارہ کرتے ہیں ۔ اس سلسلے میں فارسی کے کچھ شعر نقل کیے جا چکے ہیں ، کچھ اب سن لیجیے ۔ حافظ کہتا ہے اور کیا خوب کہتا ہے :

نہ ہر کہ چہرہ بر افروخت دلبری داند
نہ ہر کہ آئینہ سازد سکندری داند
ہزار نکتہ باریک تر ز مو این جاست
نہ ہر کہ سر بتراشد قلندری داند

غالب حسن کی اس پر اسرار صفت سے خوب آگاہ ہے ۔ یہ بھی جانتا ہے کہ الفاظ اس کے بیان سے قاصر ہیں اور اس بات سے بھی واقف ہے کہ یہ صفت اور یہ کیفیت ایسی گریز پا ہے کہ دام خیال میں آتی ہے اور نکل جاتی ہے ۔ اردو میں وہ کہتا ہے :

تمثال جلوہ عرض کر اے حسن کب تلک
آئینہ خیال کو دیکھا کرے کوئی

فارسی میں وہ کہتا ہے :

روی خوش باید و تاب کمر و طرز خرام
نبرد دل ز کف ار موئے میانے دارد

نطق تنہا نبود مشق سخن را کافی
 سخن اینست کہ این تیر کہانے دارد
 ہم ازینجاست کہ دانا دل شیراز سرود
 بندہ طلعت آن باش کہ آنے دارد
 دم گرمی کہ بمن دادہ بہ ہر کس نہند
 گفتہ باشد سخنی ہر کہ زبانے دارد
 چون بہ ہوئی بزمین چرخ زمین تو شود
 خوش بہشتی ست کہ کس راہ نشین تو شود
 لبم از نام تو آن مایہ پرستے کہ اگر
 بوسہ بر غنچہ زم غنچہ نگین تو شود
 'چون بہ سنجد کہ نہ آنست بکاہد از شرم
 ماہ یک چند بہ بالد کہ جبین تو شود
 صد قیامت بگدازند و ہم آمیزند
 تا خمیر دل ہنگامہ گزین تو شود
 ۲جلوہ جز در دل آگاہ سرایت نکند
 من در آتش فم از ہر کہ قرین تو شود
 ۳چشم و دل باختہ ام داد ہنر خواہد داد
 آنکہ چون من ہمہ داں و ہمہ بین تو شود

-
- ۱ - ہو گیا بدر ہلال اس کا سبب روشن ہے
 روز گھستا تھا ترے در پہ جبین تھوڑی سی
- ۲ - یہ خاص غالب کا مضمون ہے، یعنی رشک، لیکن یہاں رشک صرف
 ارباب نظر پر ہے اور یہ روش عام سے ہٹی ہوئی بات ہے۔
- ۳ - یہی شعر حاصل غزل ہے۔ محبوب کے حسن گریز پا کی یہ صفت
 بتائی ہے کہ کیا بصیرت اور کیا بصارت، دونوں بوجہ احسن کام میں
 لائی جاتی ہیں تو حسن محبوب کا ادراک اور شعور ہوتا ہے۔

یہ ضروری نہیں کہ جس چیز کو آن کہتے ہیں ، شوخی اس کو لازم ہو لیکن اس میں بھی کوئی شک نہیں کہ شوخی سے آن کا تعلق بھی ضرور ہے۔ محبوبہ کی شوخی طبعیت جسم کی صحت مندی پر دلالت کرتی ہے۔ اگرچہ یہ صحت مندی نزاکت کو ممانع نہیں ، نہ نفاست طبع میں خارج ہے۔ جیسا کہ پہلے عرض کیا چکا ہے ، نظیر کی طرح غالب کی محبوبہ شوخ و شنگ ہے کہ دل سوگوار کے لیے یہی مے تلخ غم رہا ہوتی ہے۔ یوں تو محبوبہ کی شوخی کے متعلق جستہ جستہ غالب کے ہاں بہت سے شعر ملیں گے لیکن میں سمجھتا ہوں کہ مندرجہ ذیل اشعار میں شوخی کی جو ادائیں دکھائی گئی ہیں ، وہ اپنی نظیر آپ ہیں :

۱ چہ فتنہ ہا کہ در اندازہ گمان تو نیست
قیامتست دل دیر مہربان تو نیست

۲ دلم بعہد وفاے فریفت نامہ سپار
خوش است وعدہ تو گرچہ از زبان تو نیست

۳ شکستہ رنگ تو از عشق خوش تماشائیست
بہار دہر برنگینی خزان تو نیست

۱۔ رشک کہتا ہے کہ اس کا غیر سے اخلاص حیف

عقل کہتی ہے کہ وہ بے مہر کس کا آشنا

۲۔ اس کے مقابلے میں یہ شعر دیکھیے :

بجلی اک کوند گئی آنکھوں کے آگے تو کیا

بات کرتے کہ میں لب تشنہ تقریر بھی تھا

رنگ شکستہ صبح بہار نظارہ ہے

یہ وقت ہے شگفتن گل ہائے ناز کا

۱ شباہتِ نیست مر آن را کہ بر نیامده است
 و گرنہ موی بیاریکی میان تو نیست
 ۲ دل از خموشی لعلت امیدوار چراست
 چہ گفتہ بزبانی کہ در دہان تو نیست
 ۳ گمان زیست بود برمنت ز بیدردی
 بدست مرگ ولی بدتر از گمان تو نیست
 تغافل تو دلیل تجاہل افتادست
 تو و خدائے تو ! غالب ز بندگان تو نیست

(۹)

بنارس میں غالب نے جو پری چہرہ نازنین دیکھے ہیں ، ان کی شوخی ، نزاکت ، نفاست طبع اور لطافت تن کی بڑی دلکش تصویر تیسری مثنوی میں نظر آتی ہے جو ”چراغ دہر“ کہلاتی ہے : شیخ علی حزن بھئی اس شہر میں آ کر پکار اٹھے تھے :
 از بنارس نہ روم معبد عام است این جا
 ہر برہمن پسر لچہمن و رام است این جا

یوں بھئی بر صغیر ہند پاکستان کی یہ تین چیزیں ہمیشہ سے مشہور رہی ہیں اور داستان ہائے ناز و نیاز کی زب و زینت یعنی

۱ - کمر یار کی نزاکت پر غالب ہی کا شعر ہے :
 ما لاغریم گر کمر یار نازک است
 فرق است درمیانہ کہ بسیار نازک است

۲ - عجیب و غریب شعر ہے : معلوم نہیں کہ خموشی سے جو کلام پیدا ہوا ہے ، وہ حسن نگاہ کا مرہون منت ہے یا کسی اور ادائے دلبری کا ، جو التفات اور مہربانی پر دلالت کرتی ہے ۔

۳ - یہ مضمون کہ عشق میں مر مر کے جیے جانا موت سے مشکل ہے ، عصر حاضر میں بہت مقبول ہوا ہے ۔

صبح بنارس ، شام اودھ اور شب مالوہ - صبح کے وقت بنارس میں دریا پہ طلوع آفتاب کا منظر ، سیڑھیوں پر پجاریوں اور پجارتوں کا ہجوم ، نکہت و جلوہ و رنگ ، نشاط و نغمہ و آہنگ - آج تک سیاح دور دور سے آتے ہیں اور اس جوہری دور میں بھی بنارس کے مناظر فطری کی دل کشی سے لطف اٹھاتے ہیں - حال ہی میں ایک سیاح نے بنارس میں صبح کے وقت کنارہ دریا کے سہاں سے متاثر ہو کر لکھا ہے :

”دریا کے آس پار دور تک پھیلے ہوئے افق کی دھندلی فضا میں ہر صبح آتشی آفتاب طلوع ہوتا ہے - گوشوں میں جو سائے پناہ گزین تھے ، آہستہ آہستہ کرنیں انہیں روشنی کے دائرے میں کھینچ لائی تھیں . . . . . عورتیں اپنی ساڑیوں کے پلو پھیلا کے دریا کے زخار میں صدف شہوار کی طرح جیسے گم ہو جاتی ہیں . . . . . یوں معلوم ہوتا ہے جیسے پانی کی سطح سے ذرا نیچے نادرہ کار رنگ برنگ کی مچھلیاں تیر رہی ہوں - ساڑیوں کے پلو مچھلیوں کے پروں کی طرح چمکتے نظر آتے ہیں - ان عورتوں کے لمبے لمبے بال کسی پر اسرار سمندری پودے سے مشابہ معلوم ہوتے ہیں جو زندہ ہو اور شکار کی تلاش میں ہاتھ پاؤں مار رہا ہو - نہانے کے بعد جب یہ عورتیں سیڑھیوں پر کھڑی ہوتی ہیں تو کپڑے بدن سے چپک جاتے ہیں ، بدن کے تمام قوس اور تمام خطوط صاف دکھائی دیتے ہیں ، یوں معلوم ہوتا ہے جیسے وہ لباس سے معرا ہوں -“

۱ - ”ہندوستان خواب اور حقیقت“ (انگریزی) تالیف Schmid ، مترجمہ (I. Osers) لندن ، ۱۹۶۱ ، صفحہ ۳۹ - ترجمے میں میں نے کوشش کی ہے کہ مصنف کا مفہوم بوجہ احسن ادا ہو جائے - کچھ غیر ضروری فقرے ترک کر دیے گئے ہیں کہ مقصد کنار دریا کا منظر سامنے لانا ہے ، فروعی باتوں سے قطع نظر کر لیا گیا ہے -

یہ تو نہیں کہا جا سکتا کہ غالب نے گلیوں گلیوں پھر کر بنارس کی سیر کی ہے لیکن اس نے بنارس کی حسینوں کی جو تصویریں کھینچی ہیں ، اس سے یہ بات ثابت ہو جاتی ہے کہ نازنین پجارتوں کو کنار دریا اس نے ضرور دیکھا ہے۔ بنارس ایسے علاقے میں واقع ہے جہاں حسن جسمانی کے نہایت بائقے تیکھے نمونے دکھائی دیتے ہیں۔ بدن کا سڈول پن اور چال ڈھال کی خوب صورتی اس علاقے کی خاص چیزیں ہیں۔ بہر حال اب غالب کے عہد کا بنارس اور وہاں کے نازنین دیکھیے :

تعالیٰ اللہ بنارس چشم بد دور
بہشت خرم و فردوس معمور

۱' یا اے غافل از کیفیت ناز
نگاہی بر پری زادانش انداز
۲' ہمہ جانہای بے تن کن تماشا
ندارد آب و خاک این جلوہ حاشا

خس و خارش گلستانست گوئی
غبارش جوہر جانست گوئی

دریں دیرینہ دیرستان نیرنگ
بہارش ایمن است از گردش رنگ

۱ - بنارس جو ہندوؤں کے علم الاصنام کا مرکز ہے اور جہاں کی فضا میں دیوی دیوتا گویا محو پرواز ہیں ، وہاں کے نازنینوں کو پری زاد کہنا بڑے سلیقے کی بات ہے۔

۲ - جاں ہائے بے تن سے مراد نازنینوں کی نزاکت بدنی ہے :
یا تنگ نہ کر ناصح ناداں مجھے اتنا
یا چل کے دکھا دے دھن ایسا کم ایسی

بود در عرض بال افشانیِ ناز
 ۱ خزانِش صندل پیشانیِ ناز
 عبادت خانہٗ ناقوسیانست
 ہانا کعبہٗ ہندوستانست
 بتانِش را ہیولی شعلہٗ طور
 سراپا نور ایزد ۲ چشم بد دور
 ۳ میانہا نازک و دلہا توانا
 ز نادانی بکار خویش دانا
 ۴ تبسم بسکہ در لب ہا طبیعیست
 دہن ہا رشک گل ہاے ربیعیست
 ۵ ادائے یک گلستان جلوہ سرشار
 خرامی صد قیامت فتنہ دربار

-
- ۱ - ایک تو خزاں کو صندل کہنا اور پھر اس کے لیے ناز کی پیشانی مہیا کرنا ، ایسا اسلوب بیان ہے کہ تعریف نہیں ہو سکتی ۔
 ۲ - ایزد در اصل مسلک زرتشت میں فرشتے کو کہتے ہیں ، جمع ایزداں ۔ لیکن فارسی کی ادبی روایت میں اب یہی جمع یعنی کلمہ ایزداں ، یزداں کی صورت میں مستعمل ہے اور رب نور یا رب خیر کو کہتے ہیں ، مطلقاً رب بھی مراد لیتے ہیں ۔
 ۳ - سادگی و ہرکاری بے خودی و ہشیاری حسن کو تغافل میں جرأت آزما پایا
 ۴ - یاد کیجیے تاثیر کا شعر :
 یہ دلیل خوشدلی ہے مرے واسطے نہیں ہے
 وہ دہن کہ ہے شگفتہ وہ جبین کہ ہے کشادہ
 ۵ - غالب :

ترے سرو قامت سے اک قد آدم
 قیامت کے فتنے کو کم دیکھتے ہیں

بہ لطف از موج گوهر نرم رو تر
 بنار از خون عاشق گرم دو تر
 ز انگیز قد انداز خرامے
 پیامے گلبنے گسترده دامے
 از رنگین جلوہ ہا غارتگر ہوش
 بہار بستر و نوروز آغوش
 ز تاب جلوہ خویش آتش افروز
 بتان بت پرست و برہمن سوز
 بسامان دو عالم گلستان رنگ
 ز تاب رخ چراغان لب گنگ^۳
 قیامت قامتان مژگان درازان
 ز مژگان بر صف دل نیزہ بازان
 بہ تن سرمایہ^۴ افزایش دل
 سراپا مژدہ آسایش دل

۱۔ یہاں اتنا کہہ دینا کافی ہے کہ حسن گریز پا کی کلیت کو یا اس کے تمام روپ سروپ کو جلوہ کہتے ہیں۔ یہی وجہ ہے کہ اکثر اعلیٰ درجے کے فن کار حسن کی مختلف اداؤں کے پیش نظر کلمہ جلوہ کی بجائے جلوے استعمال کرتے ہیں۔ مثلاً:
 جلووں نے تیرے آگ لگا دی بہار میں

جلوے محسوس سہی آنکھ کو آزاد تو کر
 قید آداب تماشا بنی تو محفل سے اٹیا
 حسن کی اداؤں کے تنوع کے لیے کہا گیا ہے:
 جلوہ ترا جس رنگ میں ہے ہوش رہا ہے
 ۲۔ جیسا کہ پہلے کہا جا چکا ہے، غالب کی پیکر تراشی میں آتش، آب و تاب، تپش اور نور کو بڑی اہمیت حاصل ہے۔
 (بقیہ حواشی اگلے صفحے پر)

(گزشتہ صفحہ کا بقیہ حاشیہ)

۳۔ عجیب و غریب تشبیہ ہے۔ گنگا کے کنارے سے چراغاں کا جو منظر نظر آتا ہے، اس کا تصور کیجیے اور پھر غور کیجیے کہ یہ سب روشنی اور رنگا رنگ کی جھلمل جھلمل تاب رخسار کی یاد دلاتی ہے۔ ظہیر فاریابی کہتا ہے :

بتے دارم فرنگی زادہ حسنش کا فرمستانے
نگارستان ، بہارستان ، گلستان در گلستانے
یہ مصرع بھی یاد کر لیجیے :

گلستان لالہ زارے گشت از حسن فرنگ او
شبلی نے حسن کے مختلف رنگ گناتے ہوئے یہ مصرع بھی نقل کیا ہے :
حسن مہتابی* دلدار تماشا دارد

لب گنگ سے اور بھی شعر افق ذہن پر ابھرتے ہیں۔ مثلاً مصحفی :
جمنا میں جب نہا کر کل اس نے بال باندھے
ہم نے بھی اپنے جی میں کیا کیا خیال باندھے
۴۔ اس شعر میں کچھ اسی قسم کی کیفیت ہے کہ :

مگس کو باغ میں جانے نہ دینا
کہ ناحق خون پروانے کا ہوگا

اس شعر کے مقدمات یہ ہیں :

(۱) شہد کی مکھی باغ میں رس چوسنے کے لیے جائے گی ،

(۲) رس سے شہد کے چہتے میں موم بنے گا ،

(۳) موم سے شمع تیار ہوگی ،

(۴) پروانہ شمع پر عاشق ہے ،

(۵) پروانہ جل مرے گا۔

نتیجہ : باغ میں شہد کی مکھی کو جانے نہ دینا چاہیے۔
یہ تو برسبیل تفنن ہے۔ غالب کے شعر کے مقدمات ، تفنن اور تکلف بر طرف ، یوں ہیں :

(بقیہ حاشیہ اگلے صفحے پر)

(۱۰)

اس سے پہلے کہا جا چکا ہے کہ نرگس کی طرح غالب خود اپنے آپ پر عاشق ہے۔ اس نے اپنے ہی فن کے حسن کا مشاہدہ کیا اور اسی میں مگن رہا۔ تفصیل اس کی یہ ہے کہ غالب کے خیال میں اس دنیا میں فطرت نے توازن اس طرح قائم کیا ہے کہ کچھ لوگوں کو دولت بخشی ہے کہ ضامن ہنگامہ ہائے عیش و نشاط ہے، کچھ لوگوں کو جو فن کار کہلاتے ہیں، فطرت نے خیال آرائی اور سخن سرائی کی سعادت بخشی ہے کہ ان کے لیے موجب انبساط ہے۔ آردو میں بھی غالب جستہ جستہ اس توازن کی طرف اشارہ کرتا ہے اور اس حقیقت کی بھی نشان دہی کرتا ہے کہ اس کی فن کاری کا حسن بدیع النظیر ہے۔ مثلاً وہ کہتا ہے :

(بقیہ حاشیہ صفحہ گزشتہ)

- (۱) محبوبوں کا بدن (اگر معیاری ہو تو) کندن ہوتا ہے ،
- (۲) کندن یعنی سونے سے کشتہ بنایا جاتا ہے ،
- (۳) سونے کا کشتہ دل کی بیماریوں میں مفید ہوتا ہے ،
- (۴) محبوبوں کے کندن رنگ کو دیکھنا دل کو سونے کا کشتہ کھینچتا ہے ۔

نتیجہ : یہ کشتہ کھانے سے دل کو تسکین ہوگی ۔
میں نے عرض کیا تھا کہ اس شعر میں تفنن اور تکلف ہے ۔ لیکن ذرا تفنن سے ہٹ کر سوچیے تو واضح ہوگا کہ بدن کے رنگ کی کتنی اچھی تصویر کشی کی ہے ۔
کسی کا شعر ہے :

نور مہتاب کا دیکھنا جو غبار تیری تابانی تن یاد آئی
اس کی تابانی تن جیسے ہو کندن روشن
یاد ہے شعلہ دیدار کی آس رات کا دن

وہ سحر مدعا طلبی کے نہ کام آئے
جس سحر سے سفینہ رواں ہو سراب میں

وہ نالہ دل میں خس کے برابر جگہ نہ پائے
جس نالے سے شگاف پڑے آفتاب میں

بزم شہنشاہ میں اشعار کا دفتر کھلا
رکھو یا رب! یہ در گنجینہ گوہر کھلا

میں چمن میں کیا گیا گویا دبستان کھل گیا
بلبلیں سن کر مرے نالے غزل خواں ہو گئیں

سخن کیا کہہ نہیں سکتے کہ جو یا ہوں جواہر کے
جگر کیا ہم نہیں رکھتے کہ کھو دیں جا کے معدن کو

لیکن حق یہ ہے کہ فارسی میں جس طرح غالب نے اپنے
خیالات کا اظہار کیا ہے اور جس سلیقے سے اپنے نظریات
پیش کیے ہیں، اردو کلام پر اس کی پرچھائیں بھی نہیں پڑی -
پہلے تو اس بات پر غور کیجیے کہ غالب کو دنیا میں جو توازن
نظر آتا ہے، اس کی کیا صورتیں بتائی گئی ہیں - وہ اپنے ایک
مشہور قصیدے میں کہتا ہے :

اہست از تمیز گر بہ ہما استخوان دہد
آئین دہر نیست کہ کس را زیاں دہد

مردست مرد ہرچہ کند بے خطر کند
رادست راد ہر چہ دہد رائگاں دہد

---

۱ - صراحت سے کہا گیا ہے کہ قانون فطرت کے مطابق دنیا میں توازن
قائم ہے -

۱ گلزار را اگر نہ ثمر گل بہم نہد
 درویش را اگر نہ سحر شام نان دہد
 ۲ گنج سخن نہد بہ نہانخانہ ضمیر
 وانگہ کاید گنج بدست زیان دہد
 نظارہ متاع اثر بر دکان نہد
 اندیشہ را شمار گہر در نہان دہد
 ۳ آنرا کہ بخت دسترس بذل مال نیست
 طبع سخن رس و خرد خردہ دان دہد
 ۴ آنرا کہ طالع کف گنجینہ پاش نیست
 نعم البدل ز خامد پروین نشان دہد
 ۵ رنگ از گلست و سایہ ز نخل و نواز مرغ
 ہر جا بہار ہرچہ بود در خور آن دہد
 ۶ پرویز دیر یاب شہی بود ورنہ بخت
 آوارہ را براہ ز شیریں نشان دہد
 ۷ فرہاد زود میر کسے بود ورنہ دہر
 کام دل غریب پس از امتحان دہد

۱، ۲ - مراد یہ ہے کہ فن کار غربت کے عالم میں اپنی ہوتو اسے پروا نہیں ہوتی کہ وہ اپنی محفل خیال میں ایسی ایسی دلفریب صورتیں دیکھتا ہے جو ارباب دولت کو نظر نہیں آسکتیں۔

۳، ۴ - یہاں بات بالکل واضح ہو گئی کہ غالب قنوطی قطعاً نہیں ہے، اس کا مسلک رجائیت ہے کہ رجائیت کی پہچان ہی یہ ہے کہ انسان کو کائنات میں ایک خاص توازن دیکھائی دیتا ہے جس کی بنا پر وہ زندگی کے آلام سے سمجھوتا کر لیتا ہے۔ یہاں جو بات خاص طور پر (بقیہ حاشیہ اگلے صفحے پر)

صرف قصائد ہی میں نہیں غزلوں میں بھی غالب اس بات کی صراحت کرتا ہے کہ فن کار کے لیے یہی سعادت بہت ہے کہ اسے تخلیق حسن کی قوت بخشی گئی۔ وہ اسی میں مگن رہتا ہے۔ دنیا میں جو غم اسے پہنچتے ہیں وہ فن کار کے وجود باطنی کو متاثر نہیں کر سکتے۔ اس کی وجہ یہ ہے کہ اصلاً فن کار فن کی حسن کاری کے مشاہدے میں اتنا محو ہوتا ہے کہ معمولی حوادث اسے مضطرب نہیں کر سکتے۔ فن کار اپنی زندگی کس طرح گزارتا ہے؟ اسے دنیا میں توازن کہاں کہاں نظر آتا ہے؟ وہ عام لوگوں سے کس طرح بے نیاز ہوتا ہے اور اپنے آپ میں کس حد تک مگن ہوتا ہے؟ ان باتوں کی طرف جیسے کہ میں پہلے کہہ چکا ہوں، غالب نے اپنے فارسی اشعار میں اشارے کیے دیں اور کہیں کہیں وضاحت سے اپنی نظریات پیش کیے دیں۔ ان اشعار پر غور کیجیے:

مرا دلیست بہ پس کوچہ گرفتاری
کشادہ روئے تر از شاہدان بازاری
بہ تنگی دهن دوست خاطرے دارم
کہ دل ربودہ ز دشمن بہ نغز گفتاری

(بقیہ حاشیہ صفحہ گزشتہ)

- توجہ طلب ہے، وہ یہ ہے کہ غالب کو توازن خاص اس صورت میں نظر آتا ہے کہ جہاں مال و دولت نہیں ملتا، وہاں الفاظ کے گنجینہ گوہریں پر فن کار کو تصرف حاصل ہوتا ہے۔
- ۵۔ بہار یہاں فطرت کی علامت ہے جو انہیں مقررہ قوانین کے مطابق کائنات کی ہر چیز کو نعمتوں اور سعادتوں سے بہرہ یاب کرتی ہے۔
- ۶۔ تلمیح ہے۔ خسرو پرویز کو شیریں کے حصول میں بہت مشکلات پیش آئیں۔ فرہاد کو آوارگی ہی میں سعادت عشق نصیب ہو گئی۔
- (بقیہ حاشیہ اگلے صفحہ پر)

زطوطیان شکرخا مگوی و از من جوی
 نشاط زمزمہ و لذتِ جگر خواری
 ہرچہ فلک نخواستست ہرچہ کس از فلک نخواست
 ظرفِ فقیہ می نہ جست بادۂ ما گزک نخواست
 جاہ^۱ ز علم پیخبر علم ز جاہ بے نیاز
 ہم محک تو زر ندید ہم زر من محک نخواست
 بحث^۲ و جدل بجائے ماں میکدہ جوئے کاندراں
 کس نفس از جمل نہ زد کس سخن از فدک نخواست

بر روئے حاسداں در دوزخ کشودہ رشک
 از بہر خویشِ جنت در بستہ اہم ما

آنکہ بے پردہ بصد داغ نمایانم سوخت
 دیدہ پوشید و گمان کرد کہ پنہانم سوخت
 نہ بدر جستہ شرار و نہ بجا ماندہ رماد
 سوختم لیک ندانم بچہ عنوانم سوخت
 خود^۳ را بشاہدی پیرستیم زبں سہس
 در راہ عشق جادۂ دیگر کنیم طرح

(بقیہ حاشیہ صفحہ گزشتہ)

- ۷۔ - یہاں بات اور بھی صاف ہو گئی ہے ، فرداد فن کار کی علامت بن گیا ہے ۔ مفہوم یہ ہے کہ دنیا میں امتحان کے بعد ہر ایک کو حسب استعداد نعمت و سعادت سے بہرہ یاب کیا جاتا ہے ۔ فرداد بد نصیب تھا کہ جلدی مر گیا یا اس نے اپنے آپ کو جلدی ہلاک کر لیا ورنہ قانون فطرت کے مطابق اسے اپنی محنت کشی کا صلہ ضرور ملتا ۔
- ۱۔ - وہی توازن قائم ہے کہ ارباب علم دولت مندوں سے مستغنی ہیں ۔
- ۲۔ - شبہ ہوتا ہے کہ یہاں مے کدے سے مراد فن کار کی دنیاۓ ذہنی ہے ۔
- کہ فن کار Amoral ہوتا ہے ، یعنی ماورائے اخلاق ۔ اس کی نظر (بقیہ حاشیہ اگلے صفحے پر)

از داغ شوق پرده نشینی نشان دہیم
 در زخم رشک روزنہ در کنیم طرح
 از تارا و پود نالہ نقابے دہیم ساز
 وز دود سینہ زلف معبر کنیم طرح
 مژدہ صبح دریں تیرہ شبانم دادند
 شمع کشتند و ز خورشید نشانم دادند
 رخ کشودند و لب ہرزہ سرایم بستند
 دل ربودند و دو چشم نگرانم دادند
 سوخت آتش کدہ ز آتش نفسم بخشیدند
 ریخت بت خانہ ز ناقوس فغانم دادند
 گہر از رایت شاعران عجم برچیدند
 بعوض خامہ گنجینہ فشانم دادند
 بے دشنہ و خنجر نبود معتقد زخم
 دل ہائے عزیزان بغم افکار نداند
 بر تشنہ لب بادیہ سوزد دلش از مہر
 اندوہ جگر تشنہ دیدار نداند

(بقیہ حاشیہ صفحہ گزشتہ)

- میں سنی شیعہ اختلافات بالکل بے معنی ہیں۔ داغ کہتا ہے :
- جمع ہیں پاک اک زمانے کے   ہائے جلسے شراب خانے کے
- ۳۔ عرض کیا گیا تھا کہ غالب خود اپنے فن میں مگن ہے اور نرگس کی طرح اپنے آپ پر عاشق ہے۔ اس غزل کے اشعار اسی دعوے کی شرح ہیں۔
- ۱۔ ظاہر ہے کہ غالب کے خیال میں خارجی حقائق بھی فن کار کی ذہنی کیفیات کی صورتیں ہیں۔
- ۲۔ دو چشم نگران سے مراد وہ بصیرت و بصارت ہے جس سے کام لے کر فن کار پیکر تراشی کا عمل سرانجام دیتا ہے۔

گویم سخن از رنج و براحۃ کندش طرح
روز سیه از سایہ دیوار نداند
دشوار بود مردن و دشوار تر از مرگ
آنست کہ من میرم و دشوار نداند

فن کار کی زندگی میں سب سے زیادہ اہمیت عمل تخلیق کو حاصل ہے۔ یہ تو سب جانتے ہیں کہ یہ عمل ایک پراسرار کیفیت پر مشتمل ہے جس کا بیان لفظوں میں نہیں ہو سکتا۔ صرف فن کار جانتا ہے کہ اپنے خام مواد سے کام لے کر وہ حسن کس طرح تخلیق کرتا ہے۔ تخلیق حسن کے متعلق بھی دو نظریے ہیں؛ ایک تو بہت قدیم ہے۔ عبدالرحمان بجنوری نے مقدمہ دیوان غالب میں مائیکل انجلو کا ایک قول نقل کیا ہے: ”مجسمہ ساز بت کو مرمر تراش کر نہیں بناتا بلکہ بت ابتدا ہی میں سنگ سفید میں موجود ہوتا ہے اور جلوہ نمائی کا منتظر اور متقاضی، استاد کامل محض پتھر کی عارضی چادر کو علیحدہ کر دیتا ہے۔“

ملک الشعراء دربار اکبری یعنی فیضی فیاضی کے ہاں بھی اس قسم کے نظریے کا سراغ ملتا ہے، کہ حسن مکشوف ہوتا ہے۔ دریافت کیا جاتا ہے، اختراع نہیں کیا جاتا۔ اس نظریے کے مطابق یوں کہنا چاہیے کہ مخلوقات حسن خام مواد میں محو خواب ہوتی ہیں۔ فن کار فطرت سے ہم آہنگ ہو کر ان مخلوقات کو بیدار کر دیتا ہے، یا علامہ اقبال کے الفاظ میں صرف وہ جو ہے، اسے دریافت کرتا ہے، وہ جسے ہونا چاہیے دریافت نہیں ہوتا، بلکہ اختراع کیا جاتا ہے، فیضی مثنوی ”نل دمن“ میں کہتا ہے:

۱۔ فانی نے اس مضمون کو گویا اپنے لیے مخصوص کر لیا ہے:

نہیں ضرور کہ مر جائیں جاں نثار ترے
یہی ہے موت کہ جینا حرام ہو جائے

آہم کہ زسحر کارئی ژرف
 از شعلہ تراش کردہ ام حرف
 بگداختہ ام دل و زباں را
 کیں نقش نمودہ ام جہاں را
 بانگ قلم دریں شب تار
 بس معنی خفتہ کردہ بیدار

غالب بھی فیضی کا ہم نوا ہے ۔ وہ بھی اس بات کا ادعا کرتا ہے کہ حس فطرت میں موجود ہوتا ہے ۔ فن کار خام مواد کے نقاب کو ہٹا کر حسن کو اپنی تمام رنگینی میں جلوہ پیرا کر دیتا ہے ۔ یوں کہنا چاہیے کہ غالب اس سلسلے میں ذرا آگے جاتا ہے ۔ اس کے خیال میں مخلوقات حسن جہاں کہیں بھی ہوں ، فن کار کو اپنی کامل ترین صورت میں نظر آتی ہیں ۔ فن کار کی چشم تخیل خام مواد کے حجاب کے اس پار مخلوقات حسن کی تمام رعنائیاں دیکھ لیتی ہے ۔ یوں تو غالب نے اپنی غزلوں میں بھی اس حقیقت کی طرف اشارہ کیا ہے ، لیکن اس کا ایک ترکیب بند اس سلسلے میں حجت قاطع شمار ہوتا ہے ۔ یہ اشعار ملاحظہ فرمائیں :

دیدہ ور آن کہ دل نہد تا بشمار دلبری
 در دل خاک بنگرد رقص بتان آذری

آن سحر خیزم کہ مہ را در شبستان دیدہ ام
 شب نشیناں را دریں گردندہ ایوان دیدہ ام
 اینت خلوتخانہ روحانیاں کانجا ز دور

زہرہ را اندر ردائے نور عریان دیدہ ام
 ہر یکی فارغ زغیر و ہر یکے نازاں بخویش
 لولی را در دو عشرت گہ دو مہبان دیدہ ام

ہر گز ای نادان برسوائی نہ بندی دل کہ من
 ماہ را در ثور و کیوان را بہ میزان دیدہ ام
 رفتہ ام زان پس بسیر باغ و مرغان را بیابغ
 سر برسم خواب زیر بال پنهان دیدہ ام
 کلک موج نکہت گل دم زگردش نازدہ
 نامہ فیض سحر بنوشته عنوان دیدہ ام
 شانہ باد سحر گاہی بہ جنبش نامدہ
 طرہ سنبل بیالین بر پریشان دیدہ ام
 باد سرمستانہ می جنبید و شبنم می چکید
 شنبہ را در رخت خواب آلودہ دامن دیدہ ام
 محرم راز نہان روزگارم کردہ اند
 تا بحر فم گوش ننہد خلق خوارم کردہ اند

مخلوقات حسن کو بے حجاب کرتے ہوئے اور ذاتی واردات
 و کیفیات کو بے نقاب کرتے ہوئے فن کار اضطراب کی ایک خاص
 منزل سے گزرتا ہے جسے اضطراب تخلیق کہا جا سکتا ہے ۔ یہ
 اضطراب بھی آخر نشاط پر منتج ہوتا ہے ۔ تفصیل اس اجمال کی یہ
 ہے کہ شعر جذبے کا اظہار و ابلاغ ہے ، جذبے کے جسمانی
 تغیرات کا اظہار نہیں ۔ مثال کے طور پر اگر کسی نے آپ کو
 گالی دی ، آپ کو غصہ آیا ، آپ کے ماتھے پر بل بڑے ۔ آپ کی
 مٹھیاں پہنچ گئیں اور آپ نے دلی دینے والے کے منہ پر تھپڑ
 مارا ، تو ظاہر ہے کہ آپ نے جذبے کا اظہار تو کر دیا ہے ،
 لیکن شعر نہیں کہا ہے ۔ بات یہ ہے کہ جب جذبے کے جسمانی
 تغیرات کا اظہار ہوتا ہے تو جذبہ زمین دوز ہو جاتا ہے ، باقی
 نہیں رہتا ۔ تھپڑ مارنے کے بعد آپ کا جی ٹہنڈا ہو گیا اور جس
 جذبے سے آپ متاثر تھے ، وہ زمین دوز ہو گیا ، گم ہو گیا ۔

شعر کہنے سے یہ صورت نہیں ہوتی۔ وہاں یہ ہوتا ہے کہ جذبات کے جس سلسلے سے شاعر متاثر ہوتا ہے، اس کی شدت اور حرارت جوں کی توں قائم رہتی ہے اور شعر کہا جاتا ہے۔ بہ الفاظ دیگر شعر کہنے سے ان جذبات کی شدت میں کوئی کمی واقع نہیں ہوتی جو شعر کو جنم دیتے ہیں۔

اب رہا یہ کہ شعر کہتے وقت یعنی عمل تخلیق کے دوران میں جو اضطراب پیدا ہوتا ہے اس کی کیا نوعیت ہوتی ہے؟ تو حقیقت یہ ہے کہ اچھا شاعر بلند رتبہ اور اعلیٰ منزلت۔ جن طراز سامنے کے عامیانہ اور سادہ جذبوں سے متاثر نہیں ہوتا۔ جو جذبہ یا جذبات کا جو سلسلہ شعر کا محرک بنتا ہے وہ عموماً نہایت پیچیدہ ہوتا ہے۔ تو شعر کہتے وقت شاعر دو طرح کی الجھنوں میں گرفتار ہوتا ہے؛ ایک الجھن تو یہ ہوتی ہے کہ مجھے ہوا کیا ہے، میں کن جذبوں سے متاثر ہوں، میرے تاثر کی نوعیت کیا ہے، مجھ پر کیا بیت رہی ہے، میری واردات کی صحیح صورت و شکل کیا ہے؟ جب شاعر یہ دریافت کر چکتا ہے کہ وہ کن جذبات سے متاثر ہے تو دوسری الجھن شروع ہوتی ہے؛ وہ یہ کہ میں اپنے تاثر کو سننے والوں تک کس طرح پہنچاؤں۔ جب شاعر اپنے ذہن میں اپنی واردات سے کاملاً آگاہ ہو جاتا ہے تو جذبے کا اظہار ہو چکتا ہے۔ البتہ ابلاغ باقی رہتا ہے۔ چنانچہ جب شاعر موزوں تشبیہات و استعارات اور پیکر تراشی کے ذریعے اپنی واردات دوسروں تک پہنچانے میں جزواً کامیاب ہو جاتا ہے تو ابلاغ کا فریضہ بھی پورا ہو جاتا ہے۔ اب اس کی دونوں الجھنیں رفع ہو جاتی ہیں۔ لیکن ظاہر ہے کہ جن جذبات سے شاعر متاثر ہوتا ہے، شعر کہنے سے ان میں کوئی کمی واقع نہیں ہوتی۔ شب ہجراں کی واردات کے اظہار و ابلاغ سے شب ہجراں کے آلام میں کوئی

کمی محسوس نہیں ہوتی - یہ عمل تخلیق کی خاص رمز ہے اور تمام جلیل القدر شعرا اس سے آگاہ ہوتے ہیں - اقبال کہتا ہے :

غزلے زدم کہ شاید ز نوا قرارم آید
تپ شعلہ کم نہ گردد ز گسستن شرارہ

راقم السطور کا شعر ہے :

میں کبھی غزل نہ کہتا مجھے کیا خبر تھی ہمدم
کہ بیان غم سے ہوگا غم آرزو دو چنداں
غالب نے اس سلسلے میں جو داد سخن دی ہے وہ اپنی نظیر
آپ ہے - مندرجہ ذیل اشعار ملاحظہ فرمائیے :

رائے زدم کہ بار غم ہم برقم زدل رود
نامہ چو بستمش بیال مرغ سبک ہری گرفت
می نالی از نے کہ بہ ناخن شکستہ اند
اے وائے ناخن بدلت گر فرو کند
دیوانہ وجہ رشتہ ندارد مگر ہاں
تارے کشد زجیب کہ چاکے رفو کند
دیگر از گریہ بدل رسم فغاں یاد آمد
رگ پیانہ زدم شیشہ بہ فریاد آمد
دل در افروختنش منت دامن نہ کشید
شادم از آہ کہ ہم آتش و ہم باد آمد
تا نہ دانی جگر سنگ کشودن ہدر است
تیشہ داند کہ چہا بر سر فرہاد آمد
منون کوش مژہ و نیشتر نیم
دل موج خون ز درد خدا داد می زند
چہ خیزد از سخن کز درون جاں نبود
بریدہ باد زبانے کہ خون چکان نبود

دل از ہم ریزد و حسرت اساس محکمے خواهد
 غم آذر یزد و طاقت قاش پرنیاں دارد
 دارم دلے زآبله نازک نهاد تر
 آهسته پانہم کہ سر خار نازک است

نو گرفتار تو و دیرینہ آزاد خودم
 وہ چہ خوش بودی کہ بودی ذوق بہباد خودم
 معنی بیگانہ خویشم تکلف بر طرف
 چون مہ نو مصرع تاریخ ایجاد خودم
 جوہر اندیشہ دل خون گشتنی درکار داشت
 غازہ رخسارہ حسن خدا داد خودم
 از بہار رفتہ درس رنگ و بو دارم ہنوز
 در غمت خاطر فریب جان ناشاد خودم

میں نے کہا تھا کہ اضطراب تخلیق کے سلسلے میں آخر کار فن کار
 کو ایک خاص قسم کا نشاط بینی نصیب ہوتا ہے۔ اضطراب تخلیق
 دراصل ایک ایسی کیفیت کو وجود میں لاتا ہے جسے نفسیات
 کی اصطلاح میں ایذا پسندی یا ایذا طلبی کہتے ہیں۔ ضروری
 نہیں کہ ہر فن کار مختلف نفسیاتی پیچیدگیوں کا شکار ہو، لیکن
 اکثر مشاہدہ کیا گیا ہے کہ جلیل المرتبت شاعر اور دوسرے فن کار
 کسی نہ کسی صورت میں نفسیاتی فشار سے متاثر ہوتے ہیں۔
 غالب کو اپنی شخصیت کے دولخت ہونے کا شعور ہے اور یہ تو
 میں کہہ ہی چکا ہوں کہ اس پر وہ کیفیت طاری ہوتی ہے جسے
 ایذا طلبی یا ایذا پسندی کہتے ہیں۔ ان اشعار پر غور فرمائیے :
 باہمہ گم گشتگی خالی بود جاہم ہنوز
 گاہ گاہی در خیال خویش می آیم ہنوز

داغ تلخ گویانم لذت سم از من پرس
 محو تندخویانم حیرت رم از من پرس
 موجی از شرابستم لختی از کبابستم
 شور من هم از من جو سوز من هم از من پرس
 اے که در دلازاری بیش را کم انگاری
 در شمار غم خواری بیشی کم از من پرس

دلی دارم که در هنگامه شوق
 سرستش دوزخ ست و گوهر آتش
 بسان موج میبالم بطوفان
 برنگ شعله میرقصم در آتش

اے ترا و مرا درین نیرنگ
 دهن و چشم و دست و دل همه تنگ

راهیست که در دل فتد از خون رود از دل
 ناید بزبان شکوه و بیرون رود از دل
 آتش بدم آب تسلی شود و من
 خون گردم از آن تف که به جیحون رود از دل

تو جمع باش که ما را درین پریشانی
 شکایتیست که با خویش میتوان کردن
 سر از حجاب تعین اگر برون آید
 چه جلوه ها که بهر کیش میتوان کردن

حیف ست قتل گه ز گلستان شناختن
 شاخ از خدنگ و غنچه ز پیکان شناختن
 لب دوختم ز شکوه ز خود فارغم شمرد
 شناخت قدر پرشش پنهان شناختن
 از شیوه هائے خاطر مشکل پسند کیست
 کشتن مجرم درد ز درمان شناختن
 مرد آنکه در هجوم تمنا شود هلاک
 از رشک تشنه که بدربیا شود هلاک
 غم لذتست خاص که طالب بذوق آن
 پنهان نشاط ورزد و پیدا شود هلاک

دیوان فارسی انصاف الفصاح
 المبع البلاء مهر سپهر بلاغت سپهر مهر
 سبحان زمان سلطان جناب مستطاب میرزا
 اسد الله خان بهادر المخلص لغالب تصحیح و ترتیب نواب
 والاحباب معالی القاب قبله ارباب هم کعبه اصحاب کرم
 ضیاء الدین اسد خان بهادر نیر تحف خلف الصدق فخر الدین
 دلاور الملک نواب احمد بخش خان بهادر رستم خان
 میرور مغفور که ارشد و عظم تلامذۀ خان عالیشان
 موصوف و منجمله استاذ و زر کار اند به اهتمام عبدالاکبر
 غایت حسین بابی مطبع دار السلام واقع
 حوض قاضی گدرا اله آباد من محلات
 دار الخلد شاهجهان آباد
 زیب الطباع یافت

دیوان فارسی افصح

الفصحاء ، ابلغ البلغاء ،

مهر سپهر بلاغت ، سپهر مهر

فصاحت ، سحبان زمان ، حسان دوران ،

جناب مستطاب میرزا اسد الله خان بهادر ،

المتخلص بغالب ، بتصحيح و ترتيب نواب والا

جناب، معلی القاب، قبله ارباب هم ، کعبه

اصحاب کرم ، ضیاء الدین احمد خان بهادر نیر تخلص ،

خلف الصدق فخر الدوله ، دلاور الملک، نواب احمد بخش خان بهادر

رستم جنگ ، مبرور و مغفور که ارشد و اعظم تلامذه

خان عالی شان موصوف و منجمله اساتذه روزگار

اند - باهتمام عبد الاقل ، عنایت حسین ،

بانی مطبع دارالسلام واقع حوض

قاضی گزر اله آباد سن

محلات دارالخلافة شاهجهان

آباد ، زیب انطباع یافت -

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بگانه یزدان را بزبانیکه بخشیده اوست سپاسگزارم و خود مرا چه پایاب سپاسگزاری اوست که چون منی را که حرف از خرف نمیشناسم، آن همه نیرو کرامت کرد که پرده از رخ این شاهد نوحاسته که خرد نخستین دیوانش نامد، برگرفتم و بهوای جلوۀ دیگر که هنوز صفحۀ اندیشه بیرنگ آن نیز یرفته، آینه زدایی از سر گرفتم - بار خدایا درد ناروایی کالا دل را آنچنان فرو نگرفته که تن بزبونی در ندهم و بدین آرزو منت بر خویشتن ننهم که یا رب! پس از من چون من بگرد سراپای گفتار گردیده‌ای بیافرینی، تا وارسد که دیوار کاخ والای سخن در چه پایه بلند است و سر رشته کمند خیالم در آن فرازستان بکدامین ذروه بند -

فرد

ذوقیست^۲ همدی، بفغان بگزرم ز رشک

خاررخت پهای عزیزان خلیده باد

بنا میزد، نخستین نقایست از روی شاهد هر هفت کرده
معنی بجنبش نسیم برافتاده، یعنی ننگ کشاکش
دست ناکشیده، باز پسین چراغیست از گرمی چراغان نیم سوخته^۱

۱- طبع لکنهؤ "درجه پایه"

۲- غزل از خود غالب است و مطلعش چنان نوشته:

تیغت ز فرق تا بگلویم رسیده باد

شوخی ز حد گزشت، زبانم بریده باد

پهلو، رخ با فروختن داده، یعنی داغ منت خس نادیده - کهن داغهای
جنون است، سراسر بناخن شوخی نفس خراشیده - گرما گرم خونابه
درونت، بتغ پنهانی دل ناگه از ناسور تراویده - کاغذی
پیرهنانند، چون پیکر تصویر از حیرت واقعه خاموش - مشعل بکن
گرفتگانند، چون آدر را از دود دل [لکهنو ۳] سیه پوش - قلمز آشامان
نگه را بدستگیری صلاهی فراوانی باده دریاب! که ابن خسروی میکده ایست
در بروی انجمن باز کرده - زمزمه سنجان طرب را بدمسازای نوید
انبوهی نغمه بنواز! که این باربیدی پرده ایست از بال موسیقار ساز
کرده - خسروی شبستان ایست، بصاعقه سرگرمی ذوق انجمن آرا آتش خیز
گردیده، بچشمک زنی درخشندگی اجزای خاستری از اندوه سرآسدن
هنگامه برده کشای - قیصری شارسان ایست، بزلزله وجد دل
کارفرما از هم پاشیده، بشورافگنی تابش ذره های آفتابی، از درد
برشکستن بارنامه داستان سرای:

نگویم، دود و چراغست یا لاله و داغ، اما سوختگی را
سرگزشت است و خستگی را رویداد - نگویم، تجلی و طور است با
جنت و حور، اما نازش را قلمرو است و آرامش را سواد - طلسم
شعله و دود است، باز بسته زردشت خیال، شعله پنهان و دود پیدا -
دل لوح طلسم و زبان طلسم کشا - هنگامه ابر و باد است،
برانگیخته جادوی فکر ابر گهرپاش و باد الماسرفشان، اندیشه
طومار نیرنگ و لب افسون خوان - خیل غزالیست، بسامان
جنبشی که در کمین گاه روی داده است، از دام بدرجسته - دود کبابی
است، بانداز پیچ و تاب که از شعله در دل افتاده است، بر هواتق

۱- طبع لکهنو «آذر»

۲- طبع لکهنو اول «ناسازش» طبع دوم مطابق متن

بسته - جہالیست ، در پردہ 'نمایش خویش مشاطہ' حقیقی را
ستایش نگار - نہالیست ، در سایہ 'برومندی خویش نخلبند ازل را
سپاس گذار -

مثنوی^۱

ای نہان بخش آشکار نواز دل بغم تن بجان گرامی ساز
شرری کز تو در دل سنگ است بر رخ لعل جلوہ رنگ است
ای بساط زمین نشینان را وی مشام یگنہ بینان را
از رگ نوبہار نافہ کشای وز دم باد صبح غالیہ سای
ای فگنہ بروی شاہد ذات عنبرین طرہ از نقاب صفات
بفروغت مہین نیایش جای از بساط سیاہ کیوان زای
ای فلکبہا حباب قلمزم تو وی زمین ، لای بادہ خم تو
از رحیق خمت بدیر مغان لای پالای می سہیل فشان
بودنی بخش خوب و زشت تویی رونق کعبہ و کنشت تویی
ای گزبن نقشہا کشیدہ تو ہرچہ ۲ و ہرکہ آفریدہ تو
دیدہ ۳ را جوی خون کشادہ تست نالہ را بال برق دادہ تست
ای مرا فر خسروی دادہ پارسی را بمن نوی دادہ
ہم بتسلیم عجز تن زدہام کز تو در مدح خویشتن زدہام
ناتوانی قوی اساسیمہاست خود نمایی خدا شناسیمہاست
سخن آفرین خدای گیتی آرای را ستایم کہ تا نہانخانہ ذہیرم را
از فراوانی رنگا رنگ معنی ، بلعل و گوہر انپاشت، بازویم را بترازوی

۱- پنج آہنگ طبع دوم دہلی میں عمرماً بہت غلطیاں ہیں۔ نیز نسخہ مذکور میں "نظم" بجائے "مثنوی"۔

۲- پنج آہنگ طبع ۲ ، "ہرکہ و ہرچہ آفریدہ تو"۔

۳- پنج آہنگ طبع ۲ ، "دیدار"۔

مرجان سنجی و خامه ام را هنگامه گهر پاشی ارزانی داشت - اینست
رایگان دهنده ، منت نانهنده ، سخنور نواز ، داور پیروزگر را
نازم که چون تن بکشاکش تحسین دادن ، ننگ گرانمایگی
بیانم شناخت ، بنارش والای بهین روشها و برازش زیبای
گزین اداها ، از قبول خلق بی نیازم ساخت - آنت دشمن کام آفریننده
بکوری چشم دشمن برگزیننده فطرت پاکیزگی گوهرم را ، در خور
آلایش داغ هم چشمی ندید و پیداست که یکتایی جز او را نزیبد ،
لاجرم مژهام را در خونابه فشانی با زبانم همداستان کرد -

زهی ، یگانه داور دانا ، رحمت حوصله آفرینش را گنجایی
اندوه غم خواری من نبخشید و دانست که رنجور جز بتیاری
نشکبید ، هر آینه دلم را درین جان گزایی برمن بدرد آورد -

خهی مهربان خدای توانا که بهوایش سینه از یتایی نفسم آدر نگار ،
بشنایش صفحه از شادابی رقص بهار اندای - نهادی در گداز
هفت دوزخ غوطه خوار ، سوادى از راز هشت گاشن برده کشای ،
خرد آشوب زمزمه ای که بذوق بخشی نشاط سماعش زهره از آسمان
فرود آید بزبانم ودیعت نهاده اوست و هوش ربا جنبشی که
کرشمه ریزی انگیز ادایش از حوران طوبی نشین درود آید ، بنی کلکم
باز داده او :

فرد

رشح^۲ کف جم میچکد از مغز سفالم
سیرابی نطقم اثر فیض حکیمست

۱- دهلی "رقم بهار اندای -"

۲- اس غزل کا مطلع ه

در بذل لآلی ورقم دست کریم است
فی فی ، فی کلکم رگ مژگان یتیم است

تار و بود تشریف عقیدت سلمانیم^۱ و فرزانه قهرمان قلمرو سخندانی^۲،
دل بشراک نعلین محمد صلی آویختن کیش و آئین من و طغرای
والای یا اسد الله الغالب نقش نگین من -

لای خم میخانه^۳ سرمدی نسبت ناچشیدگان سگالند که هیچمدانی
را این مایه سیرابی نطق از کجاست غافل که نم رشحه^۴ یک
غیض است که سبزه را دمیدن و نهال را سرکشیدن و میوه را
رسیدن و لب را زمزمه آفریدن آموخت - پیرتو مهتاب ازلی
هدایت شبگیر نکردگان اندیشند که تیره سرانجامی را این همه
روشنای گفتار چراست - بیخبر که فره تابش یک نور است که
شمع را بشعله و قدح را بباد و گل را برنگ و درون را بسخن
یر افروخت -

آنکه سیه خیمه^۵ لیلی منشان را بفروغ شمعهای کافوری خاورستان
کرد، وادی مجنون روشن را از هجوم کرمک شب تاب پرداز چراغان
بخشید - ربشه^۶ نخل آرزو آب از مغز سرقارون میخورد - مایه داری
بی نوایان دریاب، خامه^۷ در ایثار لعل و گوهر عرض گنجینه^۸ توانگران
میبرد - فراوانی دستگاه معنی نگاران بنگر، باغ از گل افشانی نهالهای
دست نشان^۹، نامه^{۱۰} اعمال نکوکاران خداپرست است و راغ از انبوهی
گوناگون لاله های خودرو، کارگه خیال هوسناکان شاهد باز -

۱- طبع دوم "عقیدت مسلمانی" -

۲- پنج آهنگ طبع ۲ - "سخن رانی" نیز "نعلین محمدی" -

۳- پنج آهنگ طبع دوم "و خامه در ایثار" -

۴- طبع دهلی "دست نشان" -

بیت

هز دل شده از دوست در انداز سپاسیست^۱

مانا که نگاه غلط انداز ندارد

رهرو آزردہ پای را ، سایه^۲ خاربن نشیمن پرداز ست- و در سپنج
کشاورز اخگر تافتہ گوهر شب چراغ - سیل سرشکی که بروی
ماتمیان میدود ، دیار غم را روی فرمان دراوست و دامن برچیده‌ای
که بدست آزادگان اندر است ، ده کیای قلمرو خرسندی را توقیع -
تنومندان را رخ برافروختگی ، فرخ سرمایہ^۳ همان کف خونست که
اگر بشراین دویز ، گرما گرم از مژہ ریختیم و اگر رنگ گردید ،
دما دم بروی شکستیم - خودآرایان را اطلس و سنجاب ارزانی ، فرجام
جز آزدن اندام نیست و ما بتن از ناتوانی تاب گرانی نداریم و
بدل از نازی رنج تنگی قبا برنتاییم - لطافت تازہ بہار رنگہای
شکستہ دریافتن نہ زہرہ^۴ در دیدہ دور است و بنزاکت ویژه
قماش کتانہای ماحتای وارسیدن نہ اندازہ^۵ هر ادا شناس - اگر
ذره از برہنگی آفتاب پوشستی ، زرین طیلسانان خودآرای را
چہ رشک؟ و اگر ویرانہ از جگرتفتگی ، ماحتاب آشامستی شبستانیان
آرمیدہ درون را چہ خبر؟ داغم از کوتہ نظران تنگ چشم کہ دیدن
تازہ گل از گیاه درخشیدن برق بشبہای سیاه ، شگفت ندارند
و جنییدن زبانہای گویا، بسخنہای نغز دشخوار انگارند - غنچہ مشکین
نفس است و باد غالیہ سای و گل کشادہ روی و بلبل نواسنج ،
زبان چہ گنہ کردہ است کہ سخن سرای نباشد؟ مہر جلوہ برتابد
و ذرہ بیتابی و بحر روانی و قطرہ اشتلم ، دل را کہ گفتم است کہ
از شورش ستوہ آید؟ ہانا بدانست این گروہ بادہ در خمخانہ^۶ توفیق

۱- متن کلیات ۱ ، ۲ میں ”دل شدہ از دوست“ لیکن پنج آہنگ میں
”دل شدہ از دست“۔

همانقدر بود که حریفان گزشته را تردماغ ساخت ، حالیا بساط بزم
 سخن برچیده و جام و سبو برسرهم شکسته و ازان قلزم قلزم راوق
 برجای نمانده پندارند - کاش ! بانجمنی که من در فرودین^۱ رده بجلقه^۲
 اوباش قدح میگیرم ، فرارسند تا وارسند که می فراوان است و
 ساقی بیدریغ بخش ، پیانه ها جرعه ریزست و لبها العطش گوی -
 لله درمن قال بیت^۳

هنوز آن ابر رحمت درفشان است می و میخانه با مهر و نشان است
 آری ، صهبای سخن بروزگار من از کهنگی تند و پرزور است و شب
 اندیشه را بفر دمیدن سپیده سحری برات فراوانی نور است -
 هر آینه رفتگان سرخوش غنوده اند و من خرابستم - پیشینیان چراغان
 بوده اند و من آفتابستم -

نظم^۴

مسنج شوکت عرفی که بود شیرازی
 مشو اسیر زلالی که بود خوانساری

بسومنات خیالم درآی تا پینی
 روان فروش بر و دوشهای زناری

قلم که رودبار ناپیداکنار اندیشه را هنجاره آبنج بوده است -
 بروزگار گزیده یابیم لولوخیز گردابی پیموده است که از بسکه دران
 آمد شد بناف صدفهای بگوهر آستن خلیده ، پنداری خط شعاعی
 مهر است بمغز شبنمستان فرو دویده - ورق که میکده سخن را کاسه^۵
 باده پبایست ، بدوران پسندیده جوییم از باده نای شاداب
 رشحه ربایست که از بسکه نم آن قدسی زلال کیفیت نشئه^۶ خضری

۱- پنج آهنگ ۲ "من در فرور دین" -

۲- پنج آهنگ طبع دوم "فرد" -

۳- کلیات طبع اول ندارد - پنج آهنگ طبع دوم "قطعه"

بطینتش در آورده ، گویی چمن سرمایۀ سقایی است ، دسته دسته
 ریحان از خویش بر آورده - دل بنور دین افروخته ، باز پسین و خشورم ،
 اگر گویم که گزشتن من بیایه ، از گزشتگان عجب نیست ،
 چه عجب - پرورش آموخته نخستین دستورم ، اگر بنجم که سر آمدن
 من در شیوه بر هم فنان شگفت نیست ، چه شگفت - خوان ایزدی
 نیایش بتره ستایش خویش آراستن بشاره بخششهای داور
 افزونی ذوق سپاس خواستن است - تکلف بر طرف سعیم در منعم
 پرستی است ، نه در خود فروشی - زمزمه نعت و منقبت در یک
 پرده بیک آهنگ سرودن ، دلدادۀ نوای سبز در سبز تولا بودن است -
 تعصب پیشکش قدم در جاده پیاییست ، نه در بیراهه روی -

قطعه ۱

نه چنانم که بر عقیده خویش از فسون کسی هراس کنم
 نتوانم که از نصیحت و وعظ عالمی را خدا شناس کنم
 نه که اخبار پاستانی را دیو افسانه ها قیاس کنم
 نه که ز آثار هرچه مشهور است اثری تازه اقتباس کنم
 نه که از بهر حنده های بهشت ترک آرایش لباس کنم
 نه که در عالم فراخ روی عار از ژنده پلاس کنم
 چون نه من ساقیم نه محاسبم نبریزم ، نه می بکاس کنم
 نه بواجب ز سعی وامانم نه بهر مدعا مکاس کنم
 بر مدارا اگر مدار نهم کاخ الفت قوی اساس کنم
 لیک ناید ز من که در گفتار مدحت لاله سورداس کنم
 فصلی از مدح خود توانم خواند گر نه لب را ز لاف پاس کنم
 خوشنوایم مرا رسد که ز رشک زهر در جام بونواس کنم

میتوان پنجه از نظامی برد پاره‌ای جمع گر خواص کنم
 توسن طبع من بدان ارزد که ز بال پری قطاس کنم
 مزرع خویش را بگاه درو ناخن حور صرف داس کنم
 همچو سرو از غم خزان برهد گلبنی را که من مساس کنم
 کوثر از موج وا کند آغوش اگر انداز ارتماس کنم
 چه ازین فرقهٔ ادانشناس خویشان را هلاک یاس کنم
 بدویتی ز گفته‌های حزین صفحه را طرهٔ ایاس کنم
 لایق مدح در زمانه چو نیست خویشان را همی سپاس کنم
 کس زبان مرا نمیفهمد بعزیزان چه التماس کنم
 سرو اگر بهوای تلافی عطیهٔ نشو و نما سر پهای ابر ساید و ابر
 در ادای سپاس سرمایه بخشی گهر بر فرق دریا افشاند ، دیده‌وران
 شناسند که نیروی گستاخی سرو ، هم از پهلوی ابر است و فراخی
 دستگاه ابر ، هم از گنجینهٔ دریا - ای بشادروان سهیل و زهره فشان معنی
 بار نیافته و مرا از کوتاهی برداشت یا درازی فرو گذاشت
 بترخانی نپزیرفته ، یکره بدانش و داد گرای و بورزش هنجار درونی
 جستجو و گردش پر در آمیغی تگاپو سراپای چون بوی گل از بساطت
 منای سخن را پیمای و هم از خود پرس که روان بشناختن رمز هر گونه
 گزارش چه مایه دانا و بنان بکزاردن حق هر شیوه نگارش ،
 چقدر توانا گردد تا ادای سره‌روشی و انداز ویژه خرامشی دست بهم
 دهد و از عالم ناهمواری کیش و آئین هستی نشانان آشکارا سگال
 چها در انبشه گرد آید تا برخاستن فرجام دوروی و درست نشستن
 نقش بکتا گزینی را دلکشا نگاره‌ای وجود بپذیرد - بزبان موجی که صهبارا
 پیمانه اندر است سرگزشت جوش خویشان پالایی که در خلوت
 خم میزند شنیدنی است - و بنده رگ تپشی که پروانه را در بال و

پر است ، ذوق هستی‌فشانی که در نهاد دل دارد ، دیدنی - چنانکه
 انتهای آرزوی متقدمین و ابتدای آبروی متاخرین ، شیخ علی‌حزین سراید :

فرد ۱

شمعها برده‌ام از صدق بخاک شهدا
 تا دل و دیده خونابه‌فشام دادند

انصاف بالای طاعت است ، در هوایی که بال بالا خوانی زده^۱ ، و
 در ادایی که خود را بشگرفی ستوده‌ام ، نیمه^۲ ازان شاهد بازیست ،
 یعنی هوا پرستی و نیمه^۳ دیگر توانگرستایست ، یعنی بادخوانی -
 پیداد بین که هر جا بشانه خمی از زلف مرغوله مویان کشوده شود ،
 بلا در من آویزد ، تا دل پیچپاک آن شکن بندمی و خواری نگر
 که هرگاه از خود غافل و از خدا فارغی ، بر اورنگ سروری کج نشنید ،
 هوس مرا برانگیزد^۳ تا پیشش بنده‌وار راست استمی - شادم از
 آزادی که بسا سخن بهنجار عشقبازان گزاردستم و داغم از آزمندی
 که ورق چند بکردار دنیاطلبان در مدح اهل جاه سیه کردستم -
 دریغا ! که عمر سبک‌سیر ، لختی بیچامه و چنگ سرآمد و پاره‌ای بدروغ و
 دریغ رفت ، فرجام گرانخواستی بر نخاست و آشوب هوسناکی فرو
 نشست - هنوز خون را در پوست هنگامه^۴ شورش رستخیز این آژ گرم
 و در جیب دل از خارخارشوق ، زبان خواهش این آرزو دراز است
 که هرآینه گفتارهای پریشان بفراهم آوردن ارز و خواهی
 نخواهی ، اوراق پراکنده بشیرازه بستن سزد ، چه مایه شرمندگیست
 درین جهان باد پیمودن و در آن گیتی گسسته دم بودن ،

۱- طبع نول کشور "زمزمه"

۲- پنج آهنگ "زده‌ام"

۳- طبع لکهنو "برانگیز"

حسن را نظرفریبی رنگ و روان آسای بوی و نشست کرشمه
و انگیز اندام و درازی مژه و کوتاهی نگاه و راستی بالا
و کژی خوی و دم سردی وفا و خونگرمی جفا و دلربایی التفات
و جانگزایی تغافل و سبکخیزی مهر و گرانی پای کین و نکویی
روی و زشتی گمان و توانایی دل و نازکی میان مسلم و سخن را
دوشیزگی نهاد و پاکیزگی گوهر و برشته گی مضمون و گداخته گی
نفس و چاشنی سپاس و نمک شکوه و نشاط نغمه و اندوه شیون
و روایی کار و رسایی بار و پرده کشای راز و جلوه فروشی نوید
و سازگاری آفرین و دلخراشی نکوهش و همواری صلا و درشتی
دورباش و گزارش وعده و سپارش پیام و بارنامه بزم و
هنگامه رزم حاصل - اما من و ایمان من که بوالادید یگانه بینان
سهی کیش که سیاه و سپید را وجود و پلاس و پرنیان را تار و پود
نیافته اند - این بچراغان دل پروانه و آن بهاران زیر بال بلبل ماند -
اشیا صور علمیه حق اند و الوان نگار بال عنقا بنقشهای از رگ
کاک فرونریخته - نقاش را صد رنگ پرده دری و بنواهای از
ساز بدر ناجسته ، مطرب را هزار پرده رامشگری - هرچه از پرده
گفت بال هویدایی زند ، جنبش موج شال ست و هرچه از آئینه
دید جلوه انگیزد ، گردش فانوس خیال - سبک مغزانی که بیاد
آویخته اند از گفتار جز گفتار چه دریافته و گرانجانی که بهستی اشیا
هستوشده اند از سمر او جز سمر چه واشگافته ؟ چنانکه پرده سنج این
سوز و ساز ، خداوند گلشن راز فرماید :

فردا

ہر آنکس را کہ اندر دل شکی نیست

یقین داند کہ ہستی ، جز یکی نیست

ہلہ ہان ، اسد اللہ جامہ گردآور نامہ سیاہ ای بکنش تیرہ و بدانش
تباہ ، جامہ گزاشتن دل در نبرد گردن کشان ہوا و دامن بدنہان گرفتن
خرد در پیکار زورآوران ، ہوس نہ کم اندوہی و اندک تشویر نیست
کہ بجلقہ ماتم نشستہ این مصیبت نشاط کار دیگر در خود آہنجہد
و چشم بر پشت پا دوختہ این خجلت سر از زانو برداشتن سنجہد ۔

دین کہ اشارت بکارنامہ مینوست و آن رنگا رنگ آرزوہای
ہرزہ خون گشتہ تن پرورانی است کہ بگیتی از سرمایہ کامرانی
بی برگ و نوا ۔ مشتی بفرمان تہیدستی پا بگل و گروہی بامید
پاداش سر بہوا بودہ اند ۔ مزد حسرتیان دنیا کہ عبارت از ہنگامہ
جاہ است و آن گونه گون نقشبہای بگزاف انگیختہ بیخبرانی
است کہ سراب را بمحیطی و هیچ را بہمگی برگرفتہ ، بی شرارہ
و خاشاک باہم در گرفتہ اند ۔ مفت کثرتیان خیالی ، در نظر خون
کردن و گلستان نامیدن ، غباری از رہگزر وہم برانگیختن و
آسمان نقش بستن ۔ از معنی بصورت آیم و بمذاق آشکارا پرستان
پوزش گزار ، بیادافراہ این شوخ چشمی کہ بستودن خویش در
حاسد آزاری دلیر کردہ ، خونہا در دل و عقدہ ہا بر لب افگندہ ام ،
سخن را در حق خویش پیستی درافکنم تا آموزگارانہ فطرت را
گوش تابی دادہ باشم ، لختی خذف ریزہ بریسمان کشیدن و سلک گوہر
شاہوار^۲ شمردن ، مشتی فی پارہ بدمہ دم برافروختن و خود را
”ہیر بد“ آدر کدہ پارس دانستن ، بوریا بافتن و بدیبا طرازی نام

۱۔ طبع لکھنؤ و پنج آہنگ ”یت“

۲۔ طبع دہلی میں یہ صفحہ الٹا اور بے محل چھپا ہے ۔

برآوردن ، سنگ آسیا آژدن و آوازه الماس تراشی درافکندن ،
روابوده کدام دستور و باز نموده کدام فرهنگ است؟ ای آزاده
آزگرفتار و ای فرورفته نشیب لاخ پندار ، ای مسلمان زاده
کافر ماجرا و ای شایسته نفت و بوریا، ای بزبان جهان جهان شور و غریو
و ای بدل یک اهرمنستان رنگ و ریو ، دلت از تاب ناروا
اندیشه ها خون و زبانت بکیفر بیمزه گفتارها از قفا بیرون باد !
فرییم دهی که هنگام را گنجایی خرد الفنجیدن نیست و
پیوستین یاران افی که هنگامه روایی هنر سنجیدن ندارد - آخر نه
از تست ؟ در بروی هوس فراز کردن و دیده بدانست خویش باز
کردن ، راه دانش و داد سپردن و روزگار بآراستن خواها
و کاستن آرزوها و بسر بردن باخویشتن^۱ درافت و با خلق میاویز!
بکنج تنهایی بنشین و از سر انجمن آرای برخیز! فرد^۲

ز لا دم زن و تسلیم لا شو! بگو الله و برق ماسوی شو!
اندیشه نسجد و گان نسکالد که غالب از دانش^۳ بی بهره
بدسته بستن این گلهای خرزهره ، آهنگ خودآرای و انداز
انگشت نمایی دارد -

بلکه خون گرمی ابرام والا برادر ، صد ره از جان گرامی تر ،
بمهر ابر گوهر بار بخشم آتش بیزینهار ، تقوی پیشه ، سروری
دستگاه ، راستی اندیشه ، کج کلاه ، بر ورع پیشگی از جنید و شبلی
خرقه یاب و بکج کلمهی روکش کیخسرو و افراسیاب ، پرویز بزم ،
تهمن رزم ، مهر جال ، مشتری خصال ، بهشتی روی ، بهاران خوی ،
جفا گسل ، وفا پیوند ، دوست کشای ، دشمن بند -

۱- پنج آهنگ ۲ "باخویش"

۲- پنج آهنگ ۲ "یت"

۳- طبع دهلی میں یہ صفحہ بھی الٹا چھپا ہے -

مثنوی

بگیتی از وفاداری ، جهانی محبت را زمین و آسمانی
 بدارایان ، بدارایی نشانه بدانایان ، بد دانایی فسانه
 بنیرو، سرکشان را پنجه برتاب بدانش ، صاحب آثار فرتاب
 نظر، پروانه شمع جالش تماشا ، بلبل باغ خیالش
 نگاهش ، سالک در دل دویدن دلش ، مجذوب بار دل کشیدن
 دل و جان تمنا ، جلوه گاهش هجوم آرزوها ، گرد راهش
 خطش ، عنوان نگار خوبروی لبش ، فرهنگ دان بذله گویی
 بهمت ، دهر گلشن ساز ابری بسطوت، سینه روزن کن هزبری
 نهادش را ، ز والایی نشانها زبانش را ، ز دانایی بیانها
 خیابان نکویی را ، نهالی بیابان شگرفی را ، غزالی
 بدریای محبت بی بها در "امین الدین احمد خان بهادر،
 آنکه پارسایی را در سرشتش ، از استواری آن پایه که چون منی
 عمرها از یکدلی یکروی بوده و هیچگاه در حلقه رسوایی من و خلوت
 برنایی خویش ، لب بمی نیالوده - آنکه مهرش از دل نشینی در نهادم
 بدانمایه که اگر بشایستگی رونمایش مسلم نداشتی جان را گرامی
 نپنداشتمی - مرا برین کار داشته و همتم را پینه دوزی این
 کهن دلق گماشته است - رنگهای از خجالت این خود نمایی برو
 شکسته را دیدن برنتابد و ننگهای از قبول این رسوایی بخود باز بسته
 را شنیدن درنیابد - نه بدان معنی که از سبک مایگی کالا خواری
 میکشم ، بلکه چون متاعم باب این قلمرو نیست ، از گرانی خاطر
 احباب شرمساری میکشم - آری چرا چنین نباشد که شخص استعداد
 مرا پیرایه نازش فضلی و تشریف وجود مرا سرماییه برازش کمالی

۱- پینه بر وزن کینه بمعنی 'پیوند' و هندی آن "تهنگلی" ۱۲ -

نہ ترانہ‘ صرف و اشتقاق بر لب است و نہ زمزمہ‘ سلب و
 ایجاب بربان نہ خون صراحم بگردن است و نہ نعل قاموسم بر
 دوش۔ نہ آبلہ پای جادہ صنائع و نہ گوہر آمای رشتہ‘ بدایع۔ کباب
 گرمی آتش بیدود پارسیم و خراب تلخی بادہ‘ پرزور معنی۔ آتشکدہ
 ناؤسیان عجم را سمندرم ، سوز من ہم از من پرس و گلزار نخل بندان
 پارس را بلبلم ، شور من ہم از من جوی۔ سبزہ دماندہ‘ ابرست
 و گل فشاندہ‘ باد و چیدن و دستہ بستن کمینہ صنعت است و یاران
 پیشہ وراند۔ آری ، بیکار نشاید زیست ، نفس در شرارہ کشتن است
 و زبان در زبانہ درودن در گرفتن و ہم از خود مایہ بر گرفتن شگرف
 حالت است و ما اندرین ہنگامہ ایم ، یعنی از ذوق میتوان مرد۔ فردا
 در تہ ہر حرف غالب چیدہ ام میخانہ ای^۲
 تا، ز دیوانم کہ سرمست سخن خواہد شدن^۳

قطعات

غالب ، از خاک پاک تورانیم لاجرم ، در نسب فرہ مندیم
 ترک زادیم و در نژاد ہمی بسترکن قوم پیوندیم
 ایبکیم^۴ از جامعہ‘ اتراک در تمامی ، ز ماہ دہ چندیم
 فن آبای ما کشا و زریست مرزبان زادہ سمرقندیم
 ور ز معنی سخن گزاردہ ای؟ خود چہ گوئیم تا چہ و چندیم
 فیض حق را کمینہ شاگردیم عقل کل را بہینہ فرزندیم
 ہم بتابش برق چہ نفسم ہم ببخشش ، بابر مانندیم

- ۱۔ طبع دہلی ندارد۔ پنج آہنگ ”بیت“
- ۲۔ شروع میں غالب کا خیال تھا کہ اس دیوان یا کلیات کا نام ”میخانہ“
 آرزو، رکھیں گے ، اسی لیے برائت استہلال کے طور پر ”میخانہ“
 آراستہ کرنا لکھا ہے۔
- ۳۔ یہ دیباچہ ۱۸۳۵ء کے قریب لکھا گیا ہے۔
- ۴۔ ”ایبک“ بہمزہ مفتوح و موحدہ مفتوح ، قومی از اقوام ترک“ ۱۲
 حاشیہ‘ طبع لکھنؤ ، از غالب۔

بتلاشی کہ ہست ، فیروزیم بمعاشی کہ نیست، خورسندیم
 ہمہ بر خویشتن ہمہگیریم ہمہ بر روزگار میخندیم

قطعہ ۱۲

ساقی چو من پشنگی و افراسیایم
 دانی کہ اصل گوهرم از دودہٗ جم است؟

میراث جم کہ می بود ، اینک بمن سپار!
 زین پس رسد بہشت کہ میراث آدم است

قطعہ ۳

آنم کہ درین بزم صریر قلم من
 در رقص درآوردہ سپہر نہمین را

رضوان کند از ریزہٗ کاکم ، بتبرک
 پیوندگری نخلہٗ فردوس برین را

ہر ناوک اندیشہ کہ از شست کشادم
 بر رہگزر وحی رہ افتاد کمین را

بر محضر استادی من بسکہ زند مہر
 بر خاتم جم سودہ شود نقش نگین را

با این ہمہ آرایش گفتار کہ گفتم
 از جیبہٗ بختم نبود فاصلہ چین را

بخت صلہٗ مدح و قبول غزلم نیست
 تسکین بچہ بخشم دل ہنگامہ گزین را

ور بانگ زنی کان ہمہ دادند بحافظ
 گویم بجلش باد! ولیکن چہ شد این را

قطعہ ۴

منکران شعر من ، ہاں تا نگوی حاسد اند
 کاین قیاس از بہرشان سامان نازی بودہ است
 رشک از کالاشناسی خیزد و آن مایہ ایست
 کاش باشد رشک کانرا ہم جوازی بودہ است
 ور بگویی چون حسد نبود خلاف از بہر چیست
 گویم آری ایں حقیقت را مجازی بودہ است
 خویش را چون من ، مرا چون خویش میدانستہ اند
 چون ، ہمہ بینند کاین را سوز و سازی بودہ است
 لاجرم ، بر فکر خود ہم اعتادی کردہ اند
 وین نمیدانند کاخر امتیازی بودہ است
 باغ و زندان را غنایی و اعنایی دادہ اند
 کوه و ہامون را نشیبی و فرازی بودہ است
 بیحیا نبوم معاذ اللہ ! کہ گویم در جہان
 ترہ و سروی و گنجشکی و بازی بودہ است
 در تمیز ار پایہ احباب کاہم ، کافر
 شیوہ من الفت و عرض نیازی بودہ است
 لیک در فطرت ز ہم بیگانہ ایم و عیب نیست
 آفرینش را بہر یک پردہ ، رازی بودہ است
 نالہ ناقوس ما و دوستان بانگ نماز
 نالہ ناقوسی و بانگ نمازی بودہ است
 اضطراب بسمل از ما ، ترکتاز از ہمہ فنان
 اضطراب بسملی و ترکتازی بودہ است

۱۔ لکھنؤ ”غنای و غنای“ صحیح ”غنای“ ”عنا“ معنی مصیبت ۔ غنا و
 عنا میں تجنیس کے علاوہ تضاد نے بڑا لطف پیدا کر دیا ہے ۔

ما و درد و داغ و همکاران ما و برگ و ساز
 درد و داغی بوده است و برگ و سازی بوده است
 دل اگر خام است باید کز فشردن نم دهد
 وین بریزش نسبت دور و درازی بوده است
 نازم آن دل را که چون اجزای شمع از تاب خویش
 سوزد و ریزد فرو، کاین اهتزازی بوده است
 اینکه افشارند و نم گیرند، مشقی بیش نیست
 وینکه خود خون گردد و ریزد، گدازی بوده است
 غالبا، دم درکشیدم وین ز عجز نطق نیست
 طبع را از خودنمایی احترازی بوده است

قطعه ۵

هزار معنی سرجوش خاص نطق من است
 کز اهل ذوق دل و گوی از غسل برده است
 ز رفتگان یکی گر تواردم رو داد
 بدان که خوی آرایش غزل برده است
 مراست ننگ، ولی فخر اوست کن بسخن
 بسعی فکر رسا جا بدان محل برده است
 مبر گان توارد یقین شناس که دزد
 متاع من ز نهان حانه ازل برده است

قطعه ۶

غالب، درین زمانه بهر کس که واری
 مضمون غیر و لفظ خودش بر زبان اوست
 زین مایه از کجا که نبالد بخویشتن
 هر گنج شایگان که بود رایگان اوست

کس را ز دست برد خیالش نجات نیست
گر پیش ازو گذشته و گر در زمان اوست

مضمون هر که را خوش ادا میکند بناز
گویی بیزم اهل سخن ترجان اوست

اما بکنه حسن ادا نارسیده است
میلرزد از نهیب و دلم رازدان اوست

جز من کسی بدرد سخن وانمیرسد
گو خوش بخوان که انجمنی مدح خوان اوست
آری نه چک بود نه تمسک ، ز هر که هست
نی دستخط ، نه مهر ، نه نام و نشان اوست

مضمون شعر نوتا بود فی زماننا
یعنی ، بدست هر که بیفتاد ، آن اوست

قطعه ۷

ای که در بزم شهنشاه سخن رس گفته ای!
کی پیرگویی ، فلان ، در شعر همسنگ منست

راست گفתי ، لیک میدانی که نبود جای طعن
کمتر از بانگ دهل گر نغمه چنگ منست

نیست نقصان یکدو جزو است از سواد ریخته
کان دژم برگی ز نخلستان فرهنگ منست

فارسی بین تا بینی نقشهای رنگ رنگ
بگذر ، از مجموعه اردو که بیرنگ منست

فارسی بین ، تا بدانی کاندرا اقلیم خیال
 مانی و ارژنگم و آن نسخه ارتنگ منست
 کی درخشد جوهر آینه تا باقیست زنگ
 صیقلی آینه‌ام ، این جوهر ، آن زنگ منست
 هان، من و یزدان، بنای شکوه بر مهر و وفاست
 تا نپنداری ، پرخاش تو آهنگ منست
 دوست بودی شکوه سر کردم، ولی جرم تونیست
 کاین همه بیداد بر من ، از دل تنگ منست
 بخت من ناساز و خوی دوست زان ناسازتر
 تاجه پیش آید کنون با بخت خود جنگ منست
 دشمنی راهمفنی شرط است و آن دانی که نیست
 از تو نبود نغمه‌ور سازی که در چنگ منست
 در سخن چون همزبان و هم‌نوی من نه‌ای
 چون دلت را پیچ و تاب از رشک آهنگ منست
 راست می‌گویم من و از راست سر نتوان کشید
 هرچه در گفتار فخر تست ، آن ننگ منست
 می‌فرستم تا نظرگاه جهاندار این ورق
 نامه بر ، بادا اگر خود طایر زنگ منست
 دیده‌ور سلطان ، سراج الدین بهادر شه که او
 آن شرر بیند که پنهان در رگ سنگ منست
 جم‌حشم شاهی که در هنگامه عرض سپاه
 میتواند گفت دارا را که سرهنگ منست

۱- گویند مانی در یکی از غارهای ترکستان کتاب نوشته و مدعی شد که
 از آسمان برایش فرود آمده‌است و این کتاب که با تصویرهای زیبا زینت
 یافته ارژنگ و یا ارتنگ و یا ارغنگ و یا صحف انگلیون نام دارد ، مقدمه
 نفحات جامی از مهدی وحیدی ص ۵۶ -

انوری و عرفی و خاقانی سلطان ، منم
 بادشه ، طهمورث و جمشید و هوشنگ منست
 شاه میداند که من مداح شاهم ، باک نیست
 گر تو اندیشی که این دستان و نیرنگ منست
 از ادب دورم ز خاقان ، ورنه در اظهار قرب
 خطوه و گام تو گوی میل و فرسنگ منست
 مقطع این قطعه زین مصرع مصرع باد و بس
 هرچه در گفتار فخر تست ، آن ننگ منست

قطعه ۸

فرصت اگر دست دهد ، مغتتم انکار
 ساقی و مغنی و شرابی و سرودی
 زنهار ازان قوم نباشی که فریبند
 حق را بسجودی و نبی را بدرودی

قطعه ۹

زاهد ، ز طعنه برق فسوسم بجان مریز
 نسبت مکن بزنده؟ ای زشت خو مرا!
 گوی که "با کلام مجیدت رجوع نیست"،
 دل تیره شد ز کلفت این گفتگو مرا
 حق است مصحف و بود از روی اعتقاد
 در عزت کلام الهی غلو مرا
 هر صفحه زان صحیفه مشکین رقم بهچشم
 باشد نکوتر از خط روی نکو مرا
 شیطان عدو است لیک ازان نامه هر ورق
 بخشد خط امان ز نهیب عدو مرا

دانم که امر و نهی بود در کلام حق

سیرابی نمی است ازان آجو مرا

با این همه که در خم و پیچ غم و تعب

سرگشته دارد این فلک جنگجو مرا

برخاسته است گرد ز سرچشمه حواس

وز حافظه نمانده نمی در سبو مرا

”لا تقربوا الصلوة“ ز نهیم بخاطر است

وز امر یاد مانده ”کلاوا واشربوا“ مرا

قطعه ۱۰

ساقی بزم آگهی روزی

راوقی ریخت در پیاله من

چون دماغم رسید زان صمبها

شدم از ترکناز وهم ایمن

هم دران سرخوشی حریفانه

بیمحابا گرفتمش دامن

گفتم: ”ای محرم سرای سرور!

از ادب دور نیست پرسیدن

اول از دعوی وجود بگو“

گفت، کفر است در طریق من!

گفتم، آخر نمود اشیا چیست؟

گفت، هی هی نمیتوان گفتن!

گفتمش، با مخالفان چه کنم؟

گفت، طرح بنای صلح فکن!

گفتم، این حب جاه و منصب چیست؟

گفت، دام فریب اهریمن!

گفتمش ، چیست منشأ سفرم ؟
گفت ، جور و جفای اهل وطن !
گفتم ، اکنون بگو که دهلی چیست ؟
گفت ، جانست و این جهانش تن !
گفتمش ، چیست این بنارس ؟ گفت
شاهدی ، مست محو کل چیدن !
گفتمش ، چون بود ، عظیم آباد ؟
گفت ، رنگین تر از فضای چمن !
گفتمش ، سلسبیل خوش باشد ؟
گفت ، خوشتر نباشد از اسوهن !
حال کاکته باز جستم ، گفت
باید اقلیم هشتمین گفتن !
گفتم ، آدم بهم رسد در وی ؟
گفت ، از هر دیار ، از هر فن !
گفتم ، این جا چه شغل سود دهد ؟
گفت ، از هر که هست ، ترسیدن !
گفتم ، این جا چه کار باید کرد ؟
گفت ، قطع نظر ز شعر و سخن !
گفتم ، این ماه پیکران چه کس اند ؟
گفت ، خوبان کشور لندن !
گفتم ، اینان مگر دلی دارند ؟
گفت ، دارند ، لیکن از آهن !
گفتم ، از بهر داد آمده ام
گفت ، بگریز و سر بسنگ مزن !

گفتم ، اکنون مرا چه زبید؟ گفت
 آمستین بر دو عالم افشاندن!
 گفتمش ، باز گو طریق نجات؟
 گفت غالب ، بکربلا رفتن!

قطعه ۱۱

چون مرا نیست دستگاه ستیز چون مرا نیست رسم و راه مصاف
 میکشایم لبی بهایاهای! میکشم ، خنجر زبان ز غلاف
 لیک! در همچو بایدم امساک در شکایت نشایدم اسراف
 بنده را بوده است از سرکار دست مزد مشقت اسلاف
 زر سالانه ای برای دوام وجه شایسته ای بقدر کفاف
 ملزوم کرده اند هان ، بدروغ حق من خورده اند دین ، بگزاف
 آه! از اقبای بی آرم داد ، از حاکمان نا انصاف

قطعه ۱۲

ای که خواهی که بعد ازین باشم مخلص صادق الولای تو، من
 گر ترا شیوه شاهی بودی کردمی جان و دل فدای تو، من
 و ترا پیشه شاعری بودی سودمی چشم و سر پپای تو، من
 و ترا پایه خسروی بودی سفتمی گوهر ثنای تو، من
 چون ازین نهاده ای ، مرا چه ضرور که شوم هرزه مبتلای تو، من
 راست گویم بهانه چند آرم ناصح مشفقم برای تو ، من
 بسکه بر مال و جاه مغروری نیستم خوش ازین ادای تو، من
 چه کنی، این فساد سیم و زر است و ای من ، گر بوم بجای تو، من
 بتو هرگز ندادمی زر و سیم خواجه گر بودمی خدای تو، من

قطعه ۱۳

ایا ، بی هنر دشمن دیوسار! چه نازی بهنگامه زور و زر
 زما باش فارغ که ما فارغیم نداریم پروای این شور و شر

ترا شیوہ دزدی و ما بینوا تو بدروی و بدگوی و ما کورو کر

قطعہ ۱۴

دیدی؟ آن بد گھر و مہر و ولایش یزید
 کہ بخشم آید اگر زشت و پلیدش گویند
 زانکہ او خود بسر ابن علیء تیغ تراند
 خواجه از بنگ نخواهد کہ یزیدش گویند
 گفتم ابته کہ شیر بدان میارزد
 کہ شہیدش بنویسند و سعیدش گویند
 گفت؛ زان رو کہ عزیزان ہمہ مسلم بودند
 نتوان کرد گوارا کہ شہیدش گویند

قطعہ ۱۵

ایا ستم زدہ غالب! ز ہاکنس؟ مسکال
 منہ بسینہ یکینہ از شکایت داغ
 اگر بصدر خلاف تو کردہ است رپورت
 وگر بخصم بقتل تو بستہ است جناغ
 قضا بنای خرابی فگندہ ہم ز نخست
 ندیدہ ای کہ ہان عکس "غالب" است "بلاغ"

۱۔ طبع دہلی "شہیدیش"

۲۔ فرانسس ہاکنس رزیڈنٹ دہلی نواب شمس الدین کے دوست تھے۔ اس لیے مرزا کے خلاف انہوں نے رپورٹ لکھ دی اور کہا کہ ان کا مطالبہ غلط ہے۔ جس سے متاثر ہو کر مرزا نے ایک تو یہ قطعہ لکھا دوسرے اپنا ایک پرانا قصیدہ:

یافت آیینہ بخت تو ز دولت پرواز
 جو اسی ہاکنس کی مدح میں تھا چارلس مشکف کے نام کر دیا۔

قطعه ۱۶

کرده‌ای جهدی که در ویرانی کاشاندام
 چرخ در آرایش هنگامه عالم نکرد
 گر بهجوت رانده باشم نکته‌ها بر خود میبچ
 زانکه حرفی ز آنچه گفتم خاطر مخرم نکرد
 ییتی از استاد دیدم ذوقی بخشید لیک
 هیچ در تسکین نیفزود و ز وحشت کم نکرد
 همچو تو ناقابلی در صلب آدم دیده بود
 زان سبب ابلیس ملعون سجده بر آدم نکرد
 حاشا لله! بودند در صلب آدم تهمت است
 پیش هر کس گفتم این اندیشه، باور هم نکرد

قطعه ۱۷

ایا، زیان زده غالب! که از حدیقه بخت
 نمیرسد بتو خار و خسی ز هیچ سبیل
 چو لازم است که پروردگار تا دم مرگ
 بود برزق ضروریه در عباد کفیل
 چراست این که نداری زر از سیاه و سپید؟
 چراست این که نیابی بر از کثیر و قلیل؟
 فتاده در سر این رشته عقده‌ای ورنه
 نه مرده‌ای تو و فی رازق العباد بخیل
 ز چند سال بمرگ تو و تباهی رزق
 شده است حکم خود از پیشگاه رب جلیل
 فرشته‌ای که وکیل است بر خزاین رزق
 نکرد هیچ توقف برزق در تعطیل

دوم فرشته که یادش بخیر مقرون باد
 روا نداشت در اهلاک شیوه تعجیل
 لطیفه‌ای کنم از قول شاعری تضمین
 که در لطیفه مراو را کسی نبود عدیل
 ”اگر خدای بداند که زنده‌ای تو هنوز
 هزار مشت زند بر دهان عزرائیل“

قطعه ۱۸

چون الف بیگ در کهن سالی پسری یافت سر بسر غمزه
 نام او ”همزه بیگ“ کرد بلی الف منحنی بود همزه

قطعه ۱۹

دارم بجهان گربه پاکیزه‌نهادی
 کز بال پریزاد بود موج رم او

سر مست ادا چون بزمین باز خرامد
 از خاک دمد غنچه ز نقش قدم او

چون صورت آینه ز افراط لطافت
 آید بنظر بچه او از شکم او

هر شیر ژبانی که بینی بنیستان
 دارد سر دربوژه غرش ز دم او

گر جانوری مرده ببیند سر راهی
 از پاکی طینت نخورد غیر غم او

هر بچه که گنجشک بوی باز سپارد
 در پرورش او نخورد جز قسم او

آری بود از غیرت انداز خرامش
 بر کبک و تدر و است اگر خود مستم او

رخشنده ادیم تنش از لطف زبانش
گوی باثر تاب سهیل است خم او

جوش گل و بالیدگی موجه رنگ است

دم لابه کنان آمدن دمبدم او

در عربده چون بند ز دم باز کشاید

لرزد شکن طره خوبان ز خم او

تا مهره کش صفحه افلاک بود مهر

بادا کف دست من و پشت شکم او

قطعه ۲۰

ای که شایسته آنی که ترا جم و فغفور و سکندر گویم
چون نداری سر شاهی ناچار حاکم و والی و داور گویم
گفته ام مدح تو زین پیش و کنون خواهم از گفته نکوتر گویم
باید امسال که چون پار و پرار سخن غیر مکرر گویم
جلوه روی دل افروز ترا مهر یا ماه منور گویم
لمعه قهر جهان سوز ترا برق یا شعله آذر گویم
لیک غم سخت گرفتست مرا غم نگویم دم اژدر گویم
زان نیازم که باندازه شوق مدح نواب گورنر گویم
جای آنست که چون غمزدگان غم دل پیش تو یکسر گویم
که ز بیمهری گردون نالم که ز ناسازی اختر گویم
چون تو دانی که چه حالست مرا از ادب نیست که دیگر گویم
گویم این سال مبارک بادت وین دو حد سال برابر گویم

قطعه ۲۱

هوا غیرفشانست و ایر گوهربار

جلوس گل بسریز چمن مبارکباد!

رباب نغمه نواز است و نی ترانه فروش
 خروش زمزمه در انجمن مبارکباد
 بیزم نغمه چنگ و رباب ارزانی
 بباغ جلوه سرو و سمن مبارکباد!
 ز شمعها که بکاشانه کمال برند
 فروغ طالع ارباب فن مبارکباد!
 ز باده‌ها که بمیخانه خیال کشند
 طلوع نشئه اهل سخن مبارکباد!
 فضای آگه جولانگه مسیح دمی است
 ز من بهمنفسان وطن مبارکباد!
 چه حرف همفسان ، فرخی ز بخت منست
 ز بخت فرخ من ، هم بمن ، مبارکباد!
 بمن که خسته و رنجور بوده‌ام عمری
 نشاط خاطر و نیروی تن مبارکباد!
 هزار بار فزون گفتم و کم است هنوز
 گورنری "بجمس طامسن" مبارکباد؟

قطعه ۲۲

هر کجا منشور اقبالی پدید آورده‌اند
 نام "مکنائن" بهادر زیب عنوان دیده‌ام
 در شبستانی که بزم آرای عیشش کرده‌اند
 زهره را رقص و کیوان را نگهبان دیده‌ام
 هر بساطی کاندران محفل شب گسترده‌اند
 صبح زان محفل کله بر فرق خاقان دیده‌ام
 تا سراورا در جهان فرمانروایی داده‌اند
 چرخ را از فتنه‌انگیزی پشیمان دیده‌ام

هم بیزم شب‌نشینان بساط عشرتش
مهر را پروانه شمع شبستان دیده‌ام

هم بجمع صبح‌خیزان دعای دولتش
آسمان را از کواکب سبزه گردان دیده‌ام

هم بخلقتش، پیشوای مهرورزان گفته‌ام
هم بدینش، رهنمای حق‌پرستان دیده‌ام

کارگاه دولتش را عالم‌آرا خوانده‌ام
شاخسار همتش را میوه‌افشان دیده‌ام

سایه‌اش را طیلسان مشتری دانسته‌ام
پایه‌اش را گوشه دیهم کیوان دیده‌ام

حرف من شیرین که با وی در میان آورده‌ام
چشم من روشن که رویش بامدادان دیده‌ام

داورا امیدگاه! من که اندر عمر خویش
سختی و بیمهری از گردون فراوان دیده‌ام

آن اسیر تیره‌روزستم که عمری در جهان
آفتاب از روزن دیوار زندان دیده‌ام

لاغرم زانسان که هر که موج بیتابی زده‌است
دل ز پهلوی چون می از مینا نمایان دیده‌ام

هر نفس پیچد ز وحشت دود سودا در سرم
بسکه در شبهای غم خواب پریشان دیده‌ام

بعد عمری کاین چنین بگزشت در پایان عمر
از تو نیروی دل و آسایش جان دیده‌ام

مدتی خون کرده‌ام دلرا ز درد بیکسی
کز تو چشم التفات و روی درمان دیده‌ام

با تو میگویم مثالی زان که در عالم ترا
 مدعایاب و ادافهم و سخندان دیده‌ام
 در پریشانی بدان مانم که گویی پیش ازین
 خویش را سرگشته درکوه و بیابان دیده‌ام
 تند بادی میوزیده‌است اندران وادی کزو
 خویشتن را دسبدم چون پیدلرزان دیده‌ام
 وندران! صحرانوردیها بشبهای میاه
 رخت‌خواب راحت از خار مغیلان دیده‌ام
 با تو پیوستن چنان دانم که ناگاهان براه
 چشمه‌سار و سبزه‌زار و باغ و بستان دیده‌ام
 باچنین بختی که من دارم عجب دارم که من
 خویشتن را مستحق لطف و احسان دیده‌ام
 وهم مستولیست بر من وین چرا نبود که من
 خود چه نومییدی ز گردشهای دوران دیده‌ام
 یک دو پرسش دارم و از لعل گوهر بار تو
 آرزو را تشنه‌کام پاسخ آن دیده‌ام
 عقده‌ خاطر هانا بر تو خواهم عرضه داد
 چون کشایش بی تو مشکل وز تو آسان دیده‌ام
 از لببت فیض دم عیسی اگر جویم رواست
 زانکه رشح خامه‌ات را آب حیوان دیده‌ام
 زآستینت گنج گوهر گر طمع دارم بجاست
 زانکه دستت را بریزش ابر نیسان دیده‌ام
 گر نهادم دل ببخششهای ظاهر جرم نیست
 کز تو گوناگون نوازشهای پنهان دیده‌ام

ور نمودم با تو در خواهش فضولی عیب نیست
 خویش را بر خوان افضال تو مهان دیده‌ام
 شادمان باش ای که در عهد تو دادم داده‌اند
 جاودان زی کز تو کار خود بسامان دیده‌ام
 قطعه ۲۳

ایا محیط فضائل که تا تو در نظری
 نظر بشوکت دارا و کیقبادم نیست
 بدیده سرمه کشم از سواد نامه تو
 اگرچه دیده شناسای آن سوادم نیست
 تو اصل دانش و دانسته‌ای که از نه سال
 همیتم به تمنای داد و دادم نیست
 بصدر میرود این باز پرس ، بسم الله
 همین مراد منست و جز این مرادم نیست
 هزار شیوه گفتار و یک قبولم فی
 هزار بستگی کار و یک کشادم نیست
 تو کردی و تو کنی کارم اعتقاد اینست
 بکارسازی بخت خود اعتقادم نیست
 رسیدمی و پپای تو سودمی سر عجز
 بضاعت سفر و دستگاه زادم نیست
 مفید مطلب من هر کتابتی که بود
 تو جمع کن که بساز آن میانه یادم نیست
 امید لطف تو دل میدهد ، بدین شادم
 وگرنه تاب صبوری ازین زیادم نیست
 بذوق قرب زمان مراد بیتام
 وگرنه شورش تعجیل در نهادم نیست

بنیم روز بلندن رساندمی زورق
ولی چه چاره که فرمان بر آب و بادم نیست
بالتفات تو صد گونه اعتماد هست
ولی شتاب که بر عمر اعتماد نیست

قطعه ۲۲

ایا خجسته خضالی که رزق عالم را
کف تو تا بقیامت کفیل خواهد بود
پشت گرمی لطف تو هر کجا که روم
طرب رفیق و سعادت دلیل خواهد بود
بخدمت تو پی عرض حال بیکسیم
خیال بیکسی من وکیل خواهد بود

قطعه ۲۵

ای نیلگون حصار فلک یادگار تو
وی بارگه تو ز حوادث حصار من
ای نوبهار باغ جهان گرد راه تو
وی گرد راه تو، بجهان نوبهار من
ای در ثنای خاطر معنی گزین تو
پویان بفرق خامه معنی نگار من
وی بر توقع نگه حق شناس تو
نازان بیخت خویش دل حق گزارا من
ای برده گرد راه تو در معرض خرام
مشک و عبیر هدیه بجیب و کنار من

ای ادادہ تاب روی تو در موقف سوال
 از ماہ و مہر مژدہ بلبل و نہار من
 ای طرہ تو ہندوی روی نکوی تو
 وی دامن تو قبلہٴ مشت غبار من
 رویت بیاض صفحہ نگار یمین تو
 مویت سواد نامہ نویس یسار من
 مہر تو در حیات بہار بساط من
 داغت پس از وفات چراغ مزار من
 فصل بہار شعلہ ز رویت نہاد من
 لوح طلسم دود ز خویت دمار من
 از تو کہ داد از تو و از روی و موی تو
 از من کہ وای بر من و بر روزگار من
 از دستہ دستہ سنبل و گل رختخواب تو
 وز پستہ پستہ دود و شرر پود و تار من
 نواب ذوالفقار بہادر کہ بودہ است
 یاد تو در مصاف فلک ذوالفقار من
 دانی کہ در فراق تو ای رشک مہر و ماہ!
 روزم سبہ تر است ز شبہای تار من!

۱۔ کلیات طبع لکھنو ”وی دادہ تاب“،

۲۔ نواب ذوالفقار الدولہ بہادر نواب باندہ ، دہلی اردو اخبار ، کی اشاعت
 یکم جون ۱۸۵۱ء یکشنبہ ۲۹-رجب ۱۲۶۷ھ یکشنبہ میں ہے
 ”۱۷۔ مئی کو نواب صاحب کا لاشہ باندے سے آگرے آیا اور ہاتھی
 گھوڑوں ، پانسو آدمیوں کے ساتھ خواجہ صاحب لایا جا رہا ہے، -
 (امتیاز علی خان عرشی)

آلوده دامت نکند روز باز پرس
 در خون طپیدن^۱ دل امیدوار من
 خم خم شراب عربده داری دگر چراست؟
 خاطر شکستن و نشکستن خار من
 خود در هوای نامه^۲ ناز تو بوده است
 گنجینه پاشی، کف گوهرشمار من
 ای صد هزار فصل ربیعی نثار تو!
 وی بی شمار مرگ طبیعی دوچار من!
 ای از خیال و وهم فزون اختیار تو
 وی از شمار خلق برون اضطرار من
 آرم باستعاره دو مصرع ز اوستاد
 گرد سر تو زندگی مستعار من
 ”یادم نمیکنی و ز یادم نمیروی
 عمرت دراز باد فراموش کار من“
 باید نگاه داشتن اندازه ادب
 کوتاه کنم سخن، نه فضولیت کار من

قطعه ۲۶

مرا در بیخودی نظاره گاهیست تعالی شانه الله اکبر
 نه باغستی که در پهنایش بینی گل و ریحان و شمشاد و صنوبر
 محبت نام، نورانی بنایی است ز سیای نکویان دلکشاتر
 فضایی در وی از فیض الهی بساطی در وی از مهر پیمبر
 قضایش را صبا حی جلوه پالا بساطش را نسیمی روح پرور
 صباحش چون دل عارف منزّه نسیمش چون دل غالب معنبر
 نسیمش رنگ و بوی هشت گلشن صباحش آبروی هفت کشور

۱- کلیات طبع لکهنؤ: ”تپیدن دل“.

نسیمش چون دم عیسی روان بخش
 صباحش را سرشت از غازه حور
 صباحش را شهودی در مقابل
 دم صبحش ز مهر آینه در کف
 دم صبحش بفیروزی مشخص
 دم صبحش "ضیاءالدین احمد"،
 نسیمش "ذوالفقار الدین حیدر"،

قطعه ۲۷

آن پسندیده خوی ، عارف نام
 از نشاط نگارش نامش
 آنکه در بزم قرب و خلوت انس
 زور بازوی کامرانی من
 همنفس گشته در ستایش من
 بتولا فدای نام علی است
 هم بروی تو مائلم ، مائل
 هم ز کاک تو خوشدلم ، خوشدل
 سود سرمایه "کمال منی
 جای دارد که خویش را نازی
 جای دارد که خویش را نازم
 بیقین دان که غیر من نبود
 جاودان باش! ای که در گیتی
 ای که میراثخوار من باشی
 ارمغانی ز مبدأ فیاض

که رخس شع دودمان منست
 خامه رقاص در بنان منست
 غم گسار مزاجدان منست
 راحت روح ناتوان منست
 بمسیحا که مدح خوان منست
 چون نباشد چنین که جان منست
 کاین گل باغ و بوستان منست
 کآن نهال ثمرشان منست
 سخت گنج شایگان منست
 که ظهور تو در زمان منست
 که فلانی ز پیروان منست
 گر نظیر تو در گمان منست
 سخت عمر جاودان منست
 اندر اردو که آن زبان منست
 باد آن تو هرچه آن منست

قطعه ۲۸

ای کاک تو در معرض تحریر گهرپاش
 وی تیغ تو در موقف پیکار سرافشان

ای کوی تو چون عرصه^۱ گلزار فرح بخش
وی دست تو چون پنجه^۱ خرشید زرافشان
ای بوی تو بر مغز صبا غالیه پیا
وی خشم تو در پیرهن جان شرافشان
در رزمگه از بیم تو صفها متزلزل
در بزمگه از جود تو کفها گهرافشان
در محکمه از عدل تو جانها طرب آباد
بر مایده از فیض تو لبها شکرافشان
در شوق تو باخویش کنم عهد که هان دل
چندان که توانی بطلب بال و پرافشان
در هجر تو بر دیده زخم بانگ که هان چشم
گر خون نبود از مژه لخت جگر افشان
آیا چه شد آن هدیه که بردی دلم از دست
باری چه شد آن نخل که بودی ثمرافشان
جاوید بمان تازه و چون نخل بهاری
چندان که ثمر بیش رسد بیشتر افشان
هم بوی نشاط از گل ذوق سخن انگیز
هم گرد کساد از رخ جنس هنر افشان
قطعه ۲۹

ای که والای متاع سخن میتوانی که در نظر سنجی
گنج قارون رود پیاسنگی هر کرا پایه^۱ هنر سنجی
پایه^۱ فضل من گرایش تست بس بود گر خود اینقدر سنجی
دانیم بیش ازین گرانمایه بار احسان خویش گر سنجی
بو که از ساز نطق زمزمه ای بنواسازی اثر سنجی

۱- طبع لکهنو "خورشید"،

این نخواہم کہ در ستایش خویش پیکرم را بسیم و زر سنجی
بر خریدار عرضه ده گہرم تا برم سود در گہر سنجی

قطعه ۳۰

”جان جاکوب بہادر، کہ ز یزدان دارد
خوبی خوی و فروزندی جوہر رای
طالعش حوت بود تا بنظر گاہ کمال
مشتری سوی سعادت بودش راہ نمای
بحمل مہر درخشان و عطارد با وی
چون دبیری کہ بود پیش شہنشاہ بپای
بسوم خانہ کہ ثور است مہ و زہرہ و راس
آن یکی در شرف خویش و دگر خانہ خدای
بنہم خانہ ذنب عقدہ طراز و برجیس
بقوی پنجگی از کار ذنب عقدہ کشای
دلو کان زایل ساقط بود از روی حساب
کردہ مریخ و زحل ہر دو دران زاویہ جای
مہر در ساقط مایل شدہ تمثال طراز
ماہ در زایل ناظر شدہ آیینہ زدای
ہر دو نیر ز شرف یافتہ اقبال قبول
ہر دو کوکب ز خوشی آمدہ اندوہ ربای
زہرہ و ماہ بہم فرخ و فرخ تر ازان
کہ شود راس بدین فرخی اندازہ فزای
ماہ و ناہید بتسدیس بطالع نگران
زدہ برجیس بتثلیث دم مہر گرای

۱۔ طبع نول کشور میں اس قطعے سے پہلے نواب یوسف علی خان کے لیے
قطعہ تہنیت اور اس کے بعد اڈمنسٹرن کی تعریف ہے، پھر یہ قطعہ ۳۳

نظر کلفت تحسین ز طالع ساقط
چشم بد دور ازین طالع عالم آرای
آن کہ این اختر مسعود نگارد غالب
بہر تحریر مداد آورد از ظل ہای
در ۱ تہنیت عطای ملک از جانب سرکار انگریزی
بہ حضرت فلک رفعت ، نواب یوسف علی خان بہادر،
فرمان روای رام پور
قطعہ ۳۱

ای آنکہ خود بہر ہمپروری مرا
از غیب مزد کار تو اجر عظیم باد!
رای تو در زمانہ بامضای کارہا
با اہتمام سہم سعادت سہم باد!
در صبح دولت توز گلہای رنگ رنگ
دائم مشام دہر رہین شمیم باد!

۱۔ دیوان طبع دہلی میں اس کے بعد قطعات تاریخ ہیں لیکن کلیات میں کچھ قطعات کا اضافہ ہے۔ ہم پہلے کلیات کے قطعات نقل کرتے ہیں پھر قطعات تاریخ۔

۲۔ یہ قطعہ طبع دہلی میں نہیں ہے، طبع نول کشور میں اس کا نمبر ۳۰ ہے اور صفحہ ۲۶ سطر ۶ سے شروع ہو کر صفحہ ۲۷ سطر ۷ پر ختم ہوتا ہے۔ عرشی صاحب نے لکھا ہے کہ ۲۵-نومبر ۱۸۵۹ء کو گورنر جنرل کی طرف سے ایک خط لکھا گیا جس کی رو سے ”پرگنہ“ کاشی پور ضلع مراد آباد جس کی جمع ایک لاکھ چار ہزار چار سو روپے سالانہ ہے معافی میں بخشا، صفحہ ۲۴، مکاتیب غالب طبع اول۔ یہ قطعہ اسی موقع پر لکھا گیا، لیکن تاریخ کی تعیین اس لیے نہ ہوسکی کہ قطعہ شامل مثل نہیں ہے۔

آن دم که مرده را باثر زنده ساختی

در باغ طالع تو بجای شمیم باد!

پاشند آب گر برهت بهر دفع گرد

هر قطره زان نمونه در یتیم باد!

هر صیغه‌ای که وضع وی از بهر امر تست

فارغ ز ننگ زحمت تقدیم میم باد!

گر بهر خویش نیز دعایی کنم، چه باک

این نغمه هم گزیده طبع سلیم باد!

آزاده‌ام، خلوص وفا شیوه منست

راهم ورای مسلک امید و بیم باد!

چون رهروی که بر نمط جاده ره رود

پیوسته سیر من بخط مستقیم باد!

مانند فکر من، رخ بخت تو دل‌فروز

مانند کلک من، دل دشمن دو نیم باد!

پابسته زمان و مکان نیست دردمند

گر خود رود بکعبه برین در مقیم باد!

شادم بکنج امن و نگویم که بنده را

خشتی ز زر خالص و خشتی ز سیم باد

مقصود از لباس، همان پوشش تنست

پوشش گر از حریر نباشد، گلیم باد

بالجمله این سه بیت که سرجوش فکر تست

درخورد لطف خاص و عطای عمیم باد

نواب مهر مهر، منوچهر چهر را

حاصل جمال یوسف و قرب کلیم باد

چون غنچه‌ای که پهلو گل بشکند بباغ
ملک جدید شامل ملک قدیم باد

هر دم ترا بخلوت راز و بیزم اس
روح الامین مصاحب و غالب ندیم باد

قطعه ۳۲

فرزانه یگانه ، اذمنسٹن بهادر
کاموخت دانش ازوی آیین کاردانی

در محفل نشاطش ، زهره بنغمه‌سنجی
هر گوشه رباطش ، کیوان پیاسبانی

ای شمع بزم صورت، روی تو در فروزش
وی موج بحر معنی ، رای تو در روانی

دانم که میشناسی کاندلر قلمرو هند
کس در سخن ندارد چون من گهرفشانی

از غم چنان ستوهم کاینک نماند با من
تاب سخن طرازی ، نیروی مدح‌خوانی

اکنون در آتش غم، با داغ همنشینم
در نطق بود زین پیش با شعله هم‌زبانی

سوزان چو شمع بودن دانی که میتوانم
داغ از دلم زدودن، دانم که میتوانی

در آتشم بیفکن تا سر بسر بسوزم
گر خود نیم‌گرایی کاین را فرونشانی

از حضرت شهنشه خاطر نشان من بود
در مزد مدح‌سنجی صد گونه کامرانی

ناگه ز تند بادی کان خاست در قلمرو
 برهم زد آن بنا را نیرنگ آسانی
 در وقت فتنه بودم غمگین و بود با من
 زاری و بینوایی پیری و ناتوانی
 حاشا که بوده باشم باغی با آشکارا
 حاشا که کرده باشم ترک وفا نهانی
 از تهمتی که بر من بستند بدسگالان
 حکام راست با من یک گونه سرگرانی
 در پیریم ازین غم جز مرگ چاره نبود
 خود پیر گشتمی من بودی اگر جوانی
 دارم شگرف حالی از مرگ و زیست بیرون
 جان گرچه هست شیرین ، تلخست زندگانی
 رونق فزای ملکی در معدلت طرازی
 امیدگاه خلقی در منفعت رسانی
 زان پس که از تو در دل نومید گشته باشم
 هیچ آرزو ندارم جز مرگ ناگهانی
 قطعه ۳۳

ای خداوند هنرمند هنرور پرور
 مهردیدار ، فلک مرتبه ، سیسل بیژن
 هرچه از جاه فریدون شمری تا هوشنگ
 هرچه از شوکت کسری نگری تا بهمن
 شود این تذکره چون حرف مکرر بیکار
 رود آنجا که ز فرتاب شکوه تو سخن

بامید توام از یاری اختر فارغ
 در پناه توام از گردش گردون ایمن
 مسکن من بجهان صورت مدفن دارد
 بزمین بسکه فروبرد مرا بار محن
 آن کرم پیشه "پرنسب"، دگر آن "استر لنگ"،
 آن "جمن تاسن"، و "ماڈک"، و جی مکنائن،
 همه را بود بدین خسته جگر، در هر وقت
 خواندن از رافت و از راه کرم پرسیدن
 حیف باشد که ز الطاف تو باشد محروم
 هم چو من بنده دیرین و نمکخوار کهن
 نالم از غم که نه شایسته و درخور باشد
 خاص در عهد تو، ناکامی و نومیدی من

قطعه ۳۲

ایا، بکوشش و بخشش رئیس ملت و ملک
 ایا، بدانش و بینش مدار دولت و دین
 غبار راه ترا آفتاب ذره نشان
 لواء جاه ترا روزگار سایه نشین
 بداستان تو شه در سپاس رانده زبان
 بر آستان تو مه در سجود سوده جبین
 هم از روانی حکم تو در دل اندیشم
 که خاتم تو ز الماس تیغ داشت نکین
 هم از بلندی جاه تو در نظر دارم
 که منظر تو ز سطح سپهر یافت زمین

کشاده لب بامان چرخ تا کشیده کمان
 کشیده رخت به خون فتنه تا کشاده کمین
 پس از ثنای تو دارم سر ستایش خویش
 سخن شناس چنان و سخن سرای چنین
 منم بدهر که پیش از وجود لوح و قلم
 به خامه شیوه تحریر کرده ام تلقین
 قلم ز نسبت دستم نهال روضه خلد
 ورق ز صنعت کاکم نگارخانه چین
 دلم خزینه راز دو عالم است ولی
 ز ییزبانی خویشم بکنج راز امین
 نبشته ام بثنای شه ستاره سپاه
 قصیده ای که ز خوبی بود بدان آیین
 که گر بشاه دهی، شه گمان کند که وزیر
 بروی تخت فرو ریخت ز آستین پروین
 قصیده ای که گرش بر گذشتگان خوانند
 ز همفنان نوآیین ترانه پیشین
 کمال را بعناد از نفس چکد زهراب
 ظهیر را ز حسد در جگر خلد ژوپین
 چه خوش بود که بری پیش شاه عرضه دهی
 که اینت پیشکش شاه سلک در ثمین
 حریص بخشش شاهم، ولی پس از انصاف
 نوازش صله خواهم، ولی پس از تحسین
 امید جائزه و چشم آفرین دارم
 ز بادشاه سخن رس، هم آن خوش است و هم این

سخن دراز شد این پرده تا کجا سنجم
گرفتم آن کہ دل از کف برد نوای حزین
دگر ز بہر بقای تو و سلامت شاہ
ز من نوای دعای و ز روزگار آمین

قطعه ۱۳۵

بہار در چمن انداز گلفشانی کرد
بشاخ نخل تمنا ثمر، مبارک باد
زمانہ بزم طرب را ز انجم آیین بست
طلوع مہر و فروغ سحر، مبارک باد
عروس ملک بآرایش دوام جہال
شاهزادہ فرخ گہر، مبارک باد
بیور شاہ ”جوان بخت“ در سلامت شاہ
نشاط فتح و نوید ظفر، مبارک باد
دگر بشہرجنبیت کشان موکب خاص
زدند گل بسر رہ گزر، مبارک باد
شہ فرشتہ سپہ شد سوار، نیست عجب
کہ بشنوند ز دیوار و در، مبارک باد

۱۔ قطعہ نمبر ۳۵، طبع لکھنؤ—عرشی صاحب فرماتے ہیں کہ اردو اخبار اشاعت ۱۱۔ اپریل ۱۸۵۲ء مطابق ۲۰۔ جمادی الآخرہ ۱۲۶۸ھ میں ہے ”۲۷۔ مارچ سال حال کو ساچق مرشد زادہ آفاق مرزا جوان بخت بہادر کی گئی، ۳۱۔ رچ کو حنا بندی اور یکم ماہ حال کو برات اور دوسری کو وداع عروس—جہیز وغیرہ از طرف ولی داد خان بہادر بھی زائد از متخیلہ“ خاص و عام نمایاں ہوا۔ اس موقع پر مرزا نے یہ قطعہ لکھا جو اخبار مذکور میں شائع ہوا۔

غبار راه گزر سرمه سلیمانیست
 صفای آینه های نظر، مبارک باد
 صلاهی عام تماشای جشن جمشیدی
 بعهد خسرو جمشیدفر، مبارک باد
 نه اهل شهر رضاجوی شهریار خوداند؟
 بلی، بیک دگر از یک دگر، مبارک باد
 بمن که از ستم چرخ تیزگرد مرا
 کمست ساز طرب، بیشتر، مبارک باد
 پروی چتر ز بالا همیفشاند مشک
 بیوی گل ز هوا بال و پر مبارک باد
 بدیده بینش و بینش بجلوه کامرواست
 بقای پادشه دیده ور، مبارک باد
 عطای شاه بنزدیک و دور یکسانست
 ازین نشاط بدوران خبر، مبارک باد
 چو شد نثار شهنشه، قبول دیگر یافت
 بمهر ارزش لعل و گهر، مبارک باد
 بیادشه نظر انجم و بانجم چرخ
 شمار کثرت ذوق، نظر، مبارک باد
 هر آنچه در دو جهان دستایه ناز است
 بقبله دو جهان، "بوظفر"، مبارک باد
 لواء و پرچم و اورنگ و چاربالش ناز
 نگین و تیغ و کلاه و کمر، مبارک باد
 دگر خطاب زمین بوس مالد از تیغش
 شرف بغالب آشفته سر مبارک باد

بلندنام ، جہان داورا! بہفت اقلیم
طراز سکھ نامت بزر مبارک باد

ترا بقا و بقا را سعادت ارزانی
مرا دعا و دعا را اثر مبارک باد

قطعہ ۳۶

در تہنیت شادی

دیدہ ور یوسف علی خان کز فروغ رای او
مہر تابان برد قسط فیض و من ہم یافتہ
از ولی عہدش سخن را نم کہ چون ماہ منیر
طلعتش را دیدہ روشن ساز عالم یافتہ
وان دگر فرزاندہ فرزندش کہ ہست
کو کبی کش در دل افروزی مسلم یافتہ
خواست تا سازد بآیین بہینش کہ خدا
شاد گشتم چون خبر زین جشن اعظم یافتہ
بہرہ بردم در تصور زان ہمایون انجمن
بسکہ در خود طاقت رنج سفر کم یافتہ
بزم طوی فرخ "حیدر علی خان"، را بدہر
خوشر و خرم تر از بزم کی و جم یافتہ

۱۔ قطعہ ۳۶، طبع اول لکھنؤ۔

صاحبزادہ سید حیدر علی خان ، نواب یوسف علی خان کے منجھلے بیٹے
کی شادی ۱۷۔ ذی الحجہ ۱۲۷۷ھ ۲۷۔ جولائی ۱۸۶۱ء کو ہوئی تھی ،
نواب صاحب نے اس سلسلے میں مرزا کو بھی دعوت دی تھی ، لیکن
مرزا نہ جا سکے ، نواب صاحب نے تورہ و خلعت بھیجا ، مرزا نے یہ
قطعے شکرے میں ارسال کیے ۔ مکتیب طبع اول حاشیہ ص ۲۹

سال این دولت فزا شادی بامعان نظر
مشتری با زهرہ در طالع فراہم یافتہ^۱
قطعه ۳۷

ہم در تہنیت این شادی

بہار ہند کہ نامند برشگال آن را
پس از دو سال باہل جہان مبارک باد
بیاغ و کشت و بیابان و کوه سر تا سر
سحاب و سبزہ و آب روان مبارک باد
گزشت عہد سموم و وزید باد خنک
ز جان بتن، دگر از تن بجان مبارک باد
اگرچہ رحمت عامست، لیک بالتخصیص
برام پور، کران تا کران، مبارک باد
ز برگ برگ نیستان کہ گرد آن شہراست
رسد بگوش چنان کز زبان مبارک باد
ز انبساط پراست آن چنان کہ از رگ ابر
بجای قطرہ تراود ہان مبارک باد
مہس بداد گرایم کہ اہل دانش را
شود ہر آینہ خاطرنشان مبارک باد
خود ابرو باد بگیتی ز دہر باز نبود
عطیہ ایست کہ بر ہمگان، مبارک باد
معاف باشم اگر خود ز خویشتن پرسم
برام پور خصوصاً چسان مبارک باد

۱- مشتری، زہرہ اور طالع کے اعداد جمع کرنے سے ۱۲۷۷ شادی کا
سنہ مستخرج ہوتا ہے۔ ۱۲ فاضل

چو رام‌پور بود وجه تازه‌رویی دهر
ز هرچه این همه گل کرد آن مبارک باد

ز فیض همت فرمان‌روای آن شهر است
که ورد خلق بود هر زمان مبارک باد

ظهور میمنت کتخدایی فرزند
بر آن رئیس سپهرآستان مبارک باد

که میبهن حق است آن و ما طفیلی او
نزول مائده بر میبهن مبارک باد

بجیب و دامن مردم ز بخشش نواب
متاع خاصه دریا و کن مبارک باد

کشایش در گنجینه وانگه از در گنج
بدر شتافتن پاسبان مبارک باد

بطالبان زر و سیم ، سیم و زر فرخ
بسائلان تهی‌کسه نان مبارک باد

بمن که تشنه لب باده‌های پرزورم
از آن میان ، دوسد رطل گران ، مبارک باد

مگو ز شادی اهل زمین که میگویند
فرشتگان بلند آسمان مبارک باد
بدین تراند که هان ای امیر شاه‌نشان

نرید فرخی جاودان مبارک باد
از آن جهت که ستایش‌نکار نوابی
نرا هم ای اسد الله خان مبارک باد

قطعه ۳۸

جم چشم شاہزادہ فتح الملک
 مرحبا طالع مظفر تو
 خود ظفر بی تو ناتمام بود
 گرچہ جزو بست از ظفر فر تو
 ای کہ از روی نسبت ازلی
 درخور افسر است گوہر تو
 نہ ز تقصیر ، بلکہ از ادبست
 افسر ، ارجا نکرد بر سر تو
 نہ ز تعطیل ، بلکہ از خوئیست
 مملکت گر نشد مسخر تو
 بادشاہ قلمرو بازی
 کلہ کج خوش است افسر تو
 مرزبان ممالک حسنی
 ملک دلہا بس است کشور تو
 ہم فلک را نباشد این رفعت
 کش توان گفت طرف منظر تو
 ہم زمین را نباشد این وسعت
 کہ شود خیمہ گاہ لشکر تو
 این کہ پنداشتی فلک ، نبود
 جز غبار رم تگاور تو

۱۔ شہزادہ غلام فخر الدین عرف مرزا فخر ، مخاطب بہ فتح الملک ابن بہادر شاہ متوفی ۱۰۔ جولائی ۱۸۵۶ء کی مدح ہے اور اشعار سے معلوم ہوتا ہے کہ ۱۸۵۰ء یا اس سے کچھ پہلے کہے گئے ہیں ۔

وین که دانسته ای زمین نبود
 جز فضای فراخ بر در تو
 ای که باشد فروغ اختر روز
 لمعه ای از فروغ اختر تو
 آفتابی و شیر مرکب تست
 آسمانی و جبهه نیر تو
 مهر و مه صرف آب و گل کردند
 تا ییاراستند پیکر تو
 نرسد تا ز چشم زخم گزند
 گشت انجم سپند مجمر تو
 رنگ بازد ز بس نکوروی
 لاله در پیش ورد احمر تو
 بالد از بس بلندبالای
 سرو در سایه صنوبر تو
 بندد از برگ بوی گل احرام
 در هوای طواف بستر تو
 آورد خط بندگی ریحان
 پیشگاه خط معنبر تو
 ای که باشد خط غلامی من
 نام آبای من بدفتر تو
 پیش ازین گرچه ز اقتضای قضا
 بنده را ره نبود بر در تو
 میشمردم ولی ز روی شمار
 خویش را زله خوار و چاکر تو

خستہ دھرم و بود بسخن
 دم من تیزتر ز خنجر تو
 نیست در بذلہ کس قرینہ من
 نیست در بذل کس برابر تو
 ابری و جوی خضر رشحہ تو
 تیغی و فتح ملک جوهر تو
 غالب می کشم ، نہ گستاخی ست
 گر کنم عرض مدعا بر تو
 چشم دارم عطیہ تحسین
 از لب لعل روح پرور تو
 تشنہ بادہام تکاف چیست
 بنمی قانعم ز کوثر تو
 رنذ و آزادہام چرا نخورم
 بادہ از دست فیض گستر تو
 آن کرم کن کہ در جہان خراب
 تا زیم می خورم ز ساغر تو
 خوش بود گر بجرعہای باشم
 ہم دعاگوی و ہم ثناگر تو
 لطف خاص تو باد یاور من
 ایزد پاک باد یاور تو
 قطعہ ۳۹
 در ثنائی ، معظم الدولہ ،
 عقل فعال ہم زبان منست

منش امیدگاه خود سنجم
عقل سنجد که قدردان منست

من خداوند خویشتم گویم
عقل گوید خدایگان منست

عقل گوید، نعم، اگر گویم
آستان وی آسان منست

گویم "آری"، اگر خرد گوید
رای وی شمع دودمان منست

در هنر من ثناگر عظم
در سخن عقل مدح خوان منست

من ز خودرفته رسایی عقل
عقل دل داده بیان منست

هان و هان گرچه عقل دوراندیش
در ره مدح همعنان منست

لیکن از روی رشک همسخنی
محو سود خود و زیان منست

من عیار خرد همیگویم
عقل در بند امتحان منست

هرچه از غیب در دلم ریزند
عقل گوید که هم آزان منست

هرچه دانش ز خامه انگیزد
گویم آورده بنان منست

من سخن گوی و عقل گرم نزاع
کاین متاعیست کز دکان منست

عقل اندیشہ زای و من بفرغان
 کاین حدیثیست کز زبان منست
 غالباً ، گر بحضرت نواب
 گفتمی قطعہ ارمغان منست
 عقل ہر مصرع مرا بگزاف
 گفتمی ، این ناوک از کمان منست
 لاجرم مہر بر ورق زدہ ام
 خود ہمین نام من نشان منست
 قطعہ ۲۰۱

در فتح پنجاب

چون بر ہزار و ہشتصد و چل فزود شش
 نوشد شمار سال درین کاخ ششدری
 ناگہ درین زمانہ فرخ کہ آفتاب
 در دلوجای داشت بتربیع مشتری
 روزی کہ بست و ہفتم ماہ گزشتہ بود
 وان بود چار شنبہ آخر ز جنوری
 دشتی کہ بر کنارہ دریای ستلج است
 گردید جلوہ گاہ دو سد سکندری

۱۔ طبع اول نول کشور "قطعہ ۴۰" ، اکیس شعر ہیں ۔

۱۷۔ نومبر ۱۸۴۵ء سے انگریزوں اور سکھوں میں جنگ شروع ہوئی ،
 ۲۸۔ فروری ۱۸۴۶ء کو انگریزوں نے لاہور پر قبضہ کیا ، لیکن
 ۱۳۔ جنوری ۱۸۴۹ء کو جلیانوالہ میں اور ۲۱۔ فروری کو گجرات میں
 معرکہ ہوا ، آخر مولراج نے بھی شکست کھائی ، ۲۹۔ مارچ ۱۸۴۹ء
 انگریزوں نے دایپ سنگھ کو معزول کر کے پنجاب پر مکمل قبضہ کر لیا۔

بستند از دو سو دو سپه صف بعزم جنگ
بر خویشتن دمیده فسون دلاوری

زین سو بهادران جهانجوی نامدار
استاده زیر ظل لوای گورنری
دریاکشان میکده علم و آگهی
مشائیان قاعده جاه و سروری

از حق امیدوار بفرخنده طالعی
با خلق سازگار ز پاکیزه گوهری
زان سو سیه دلان کج اندیش بدنهاد
در سرفکنده باد خلاف از سبکسری

داغ جبین دهر ز ناپاک مشربی
روز سیاه خویشتن از تیره اختری
از مغرب آن رسیده بسان سواد شام
از مشرق این دمیده چو خورشید خاوری

دلها ز تاب کینه چنان گرم شد که کرد
هر قطره خون به جمره سیند اخگری
دانا دلان دادگر انگلند را
بخشیده حق زبسکه بهر شیوه برتری

دارند هم بتیغ زنی زور رستمی
دارند هم بکج کاهی فر قیصری

بستند راه خصم و شکستند فوج خصم
از روی چیره دستی و زور غضنفری
با دشمنان دولت فرماندهان شرق
دولت نکرد مهری و بخت یآوری

لاهوریان هرزه ستیز گریزپا
 کردند در گریز دখانی و صرصری
 چل (م.) توپ کان بماند بمیدان کارزار
 با جان آن گریختگان کرد اژدری
 سرهای شان شکسته بچوگان ز بی‌تنی
 تنهای شان فتاده بمیدان ز بیسری
 عنوان فتحنامه پنجاب بوده‌است
 سیای این فتوح که فتحیست سرسری
 این قطعه بین که کرد "اسدالله‌خان" رقم
 روز دو شنبه و دوم ماه فروری

۶۱۸۴۶

قطعه ۲۱

دی بهنگامه هنگام فرو رفتن مهر
 روی ابروی نمود از افق چرخ هلال
 اندرین روز دل‌افروز بود عید سعید
 عید فرخنده فرخ رخ ماه شوال
 عید را آینه طلعت سلطان خواهم
 تا بدان آینه در بنگرم آثار جلال
 نه جالیکه بود آینه‌ساز رخ و زلف
 نه جالیکه بود نکته‌طراز خط و خال
 بی خط و خال جالیکه بود در اسلوب
 مصدر اسم جمیل و متقابل بجلال
 مظهر کامل آثار جلال آمده‌است
 ذات سلطان فرشته‌فر فرخنده خصال

جامع مرتبهٔ علم و عمل "فتح الملک"

فخر دین عین یقین عز شرف حسن کمال

گر باندازهٔ سرمایه کند جلوه گری

اندر آینه هر آینه نگنجد تمثال

ای ارم در ره همتایی گلزار تو زار

وی زبان در دم گویایی اجلال تو لال!

فتح خود نامزد تست بتوقع ازل

دیگران راست ز نام تو نوید اقبال

گوی از دودهٔ گشتاشپ نبردی شه روم

گر نه در معرکه نام تو همیبرد بفال

زان سیاست که بود عدل ترا در همه جای

زان حراست که بود لطف ترا در همه حال

دم ضیغم زده در کلبهٔ روبه جاروب

چشم شاهین شده در پای کبوتر خلخال

ناز بر خود کند ار خست بتیر تو عقاب

باز بر گردد اگر جست ز دام تو غزال

باد را گرد سپاه تو در آرد از پای

ابر را برق سنان تو کشاید قیفال

شه نشانا! بتو صد حرف موجه دارم

کرده ام نظم درین قطعه بوجه اجمال

حیله بهر طلب دایه به از عید کجاست

شوق میگویدم امروز که همچون اطفال

هرچه در دل گزرد خواه ز یزدان بدعا

هرچه ممکن نبود جوی ز سلطان بسوال

خواهم اما نه چو آلوده درونان بفریب
که نمایند همی مشک و فروشند زغال
از تو گیرم بگدائی زرو پاشم بر خلق
گوی از جود تو آموخته‌ام بذل و نوال
فی‌المثل گر بودم دست بکنجینه غیب
چون شوم تشنه ببخشم بدمی آب زلال
هفت کنجینه پرویز نسنجم بدو جو
تشنه باده نابم ، نه گدایشه مال
چون عطای تو بود پاک ز تحریم چه باک
می حرام است ولی میخورم از وجه حلال
آنچه میخواهم ازین توطیه دانی چه بود
کنجی از باغ و خمی از می و جامی زسفال
بسته بر غیر در کلبه و بر نظم طراز
رفته از زاویه خاشاک و ز دل گرد ملال
که دران گوشه ز خود رفته و گاهی هشیار
که در اندیشه غزل سنج و گهی مدح سگال
که ز اسرار ازل یافته در سینه نشان
که ز آثار خرد ریخته بر صفحه لال
تا بود روز بهر سو که فتد سایه بخاک
جا گزینم بکنار چمن و پای نهال
چون شود شام نهم شمع فروزنده پیش
از درخشندگی جوهر عقل فعال
دارم امید که غالب اگرش عمر بود
هم بدین سان گزراشد شب و روز و مه و سال

جاودان شاه نشان باش که اندر کف تست
 دولت دین که بود ایمن از آسیب زوال
 دولت و عمر ازان بیش که گنجد بشمار
 شوکت و جاه فزون زانکه درآید بخیال

قطعه ۲۲

بر رگ شاه بوسه زد نشتر
 آهنین دل ادب نگاه نداشت
 لیک دایم که اندرین پرخاش
 سر آزار جسم شاه نداشت
 آری آهن که اصل شمشیر است
 جز کف دست شه پناه نداشت
 جزو آن کل که بیشتر باشد
 چون محابا ز عز و جاه نداشت
 داشت لیکن ز روی رای صواب
 در دل اندیشه زین گناه نداشت
 در تن شاه تیره خونی بود
 وان خود از هیچ سوی راه نداشت
 راه واکرد تا فرو ریزد
 ره همین بود و اشتباه نداشت
 در سخن گرسخن بود، گو باش
 نتوان طعنه زد که آه نداشت
 همچو مژگان که دم بدم جنبد
 هرگز آرام هیچ که نداشت
 درد دل با زمانه چون میگفت
 لب گویای عذرخواه نداشت

در دلم رخ نهفت از تشویر
 زین نکوتر گریزگاه نداشت
 رفت و با خود گرفت غالب را
 چه کند چون دگر گواه نداشت
 وای کان خسته خود ز تنگ دلی
 راه در صحن بارگاه نداشت
 پا اگر داشت ، پا نمی جنبید
 سر اگر داشت ، سر کلاه نداشت
 داشت آهنگ پای بوس ولی
 طالع مهر و بخت ماه نداشت

قطعه ۲۳

ای که گفתי که در سخن باشد
 حاصل جنبش زبان ، گفتن
 تا ندانی که راز دل با دوست
 جز بگفتن نمی توان گفتن
 خامه را نیز در گزارش شوق
 هست دستی بداستان گفتن
 گر قلم و زبان ترا نه یکیست
 این نوشتن شما و آن گفتن
 بقلم ساز میدهم گفتار
 تا نگنجد درین میان گفتن
 زانکه دانم کزین خروش لب
 ریش گردد ز الامان گفتن
 مشکل افتاده است درد فراق
 با مظفر حسین خان گفتن

قطعه ۲۲

بآدم زن شیطان طوق لعنت
سپردند از ره تکریم و تذلیل

ولیکن در اسیری طوق آدم
گران تر آمد از طوق عزازیل

قطعه ۲۵، بیان چراغان کہ در دہلی بباغ بیگم
بکمال تجمل و تکلف رونق پذیرفته بود

درین روزگار ہایون فرخ
کہ گوی بود روزگار چراغان

شدہ گوش پر نور چون چشم اینا
ز آوازہ اشتہار چراغان

مگر شہر دریای نور است کاین جا
نکہ گشتہ ہر سو دوچار چراغان

بسر بردہ بر چرخ مہر منور
ہمہ روز در انتظار چراغان

گواہ من اینک خطوط شعاعی
کہ دارد دلش خارخار چراغان

درین شب روا باشد از چرخ گردان
کند گنج انجم نثار چراغان

نبود است در دہر زین پیش ہرگز
بدین روشنی روی کار چراغان

۱۔ یہ قطعہ دیوان طبع اول دہلی میں اور دستنبو طبع اول میں نہیں ہے۔
غالب نے دستنبو طبع ثانی میں، پھر کلیات طبع اول لکھنؤ میں اس کا اضافہ
کیا، طبع لکھنؤ میں اس قطعے کا نمبر ۹۰ اور دستنبو میں صرف ”در
روشنی دہلی“ لکھا ہے۔ دونوں نسخے بلا اختلاف ہیں۔

شد از حکم شاهنشہ انگلستان
 فزون رونق کاروبار چراغان
 جهاندار و کثوریا، کز فروغش
 ز آتش دمد لاله زار چراغان
 ز عدلش چنان گشته پروانه ایمن
 کہ شد دیدبان حصار چراغان
 بہ فرمان "سر جان لارنس" صاحب
 شد این شهر آیینہ دار چراغان
 بدہلی فلک رتبہ "سانڈرس" صاحب
 بر آراست نقش و نگار چراغان
 شد از سعی "ہنری اجرٹن" بہادر
 روان ہر طرف جویبار چراغان
 سخن سنج غالب ز روی عقیدت
 دعا میکند در بہار چراغان
 کہ بادا فزون سال عمر شہنشہ
 بروی زمین از شہار چراغان
 ۱ قطعہ ۲۶ در مدح ویسرای صاحب بہادر

۳

سپہر مرتبہ ای ویسرای کشور ہند
 کز التفات^۲ تو دل بشگفتہ چو گل ز نسیم
 بقدر فہم منست این کہ گفتہ ام ورنہ
 نوازش تو دمد روح در عظام رجم

۱۔ سید چین میں اس کا عنوان ہے "قطعہ در مدح گورنر صاحب بہادر"
 ۲۔ مطابق ابر گہر بار و سید چین، لیکن باغ دودر میں "ز التفات"۔

ز روی و خوی تو هر دم مدد رسد در بزم
 نگاہ را بفروغ و مشام را بشمیم
 شگفت نیست کہ نوشیروان و سنجر را
 کنی قواعد انصاف گستری تعلیم
 تو آن امیر کبیری کہ در جہانگیری
 خدا کلاہ ترا دادہ ارزش دیدیم
 رواست سکہ بنام تو لیک حرف این است
 کہ ننگ داشتہ نام تو از سبیکہ^۱ سیم
 ز رفت تو الف دال یافت بعد از شین
 بہر کجا کہ الف نون بود بعد از جیم
 پس از خرابی دہلی تو آمدی کہ دگر
 کنی فلک زدگان را درین دیار مقیم
 سپس بنام تو شہری جدید خواہد بود
 نہ آنکہ شاہ جہان ساخت در زمان قدیم
 ترا چنانکہ توی چون توان ستایش کرد
 چہ آید از اسد اللہ خان بجز تسلیم
 قطعہ ۴۷

بزم	نواب	جم	حشم	مکلوڈ
بوستانیست	پر	ز	نعمت و	ناز
وندران ^۱	بزم گاہ	گسترده		
اطلس	چرخ	جای	پانداز	
در	فیضش	بسان	آئینہ	
ماندہ	ہموارہ	بر	رخ	ہمہ باز

۱- سید چین میں "اندران بزم گاہ" ہے۔

سوده از بهر سرفرازی خویش
 سروران بر درش جبین نیاز
 ما همه بندگان فرمان‌بر
 او خداوندگار بنده‌نواز
 آدم تا پیش وی نالم
 از جفای زمانه ناساز
 از ادب دم نمی‌توانم زد
 با چنین داغهای سینه‌گداز
 آله ساعتم که در شب و روز
 ندهد جز بوقت خویش آواز
 چون رسد وقت کار سر تا سر
 گویم اما بشیوه ایجاز
 مدح بانوی انگلستان است
 بر زبان من از زمان دراز
 اندرین پایه با من مسکین
 نیست در هند هیچ کس انباز
 غالم اسم شعر و نام من است
 اسد الله خان مدح‌طراز

قطعه ۲۸ در 'امیدواری پروانه' آفرین

فلک مرتبت منگمری بهادر
 که در سروری میکنی بادشاهی
 بزم طرب ماه گیتی فروزی
 بزم عدو شاه انجم سپاهی

بدست تو مفتاح کشورکشائی
بفرق تو دییم عالم پناهی

هم از روی معنی سلیمان شکوهی
هم از روی صورت فلک بارگاهی
تو ای ماه تابان به پرتو فشائی
تو ای مهر رخشان بزرین کلاهی

بسویم که نومیدم از چرخ و انجم
هر آئینه بنگر که امید گاهی
عجب نیست پیش از اجل گریبم
که پیوسته غم میکند عمر گاهی

فرو مرد بختم بخواب از گرانی
گرو برد روزم ز شب در سیاهی
نبوده است در هیچ هنگام کارم
بغیر از دعا گوئی و خیر خواهی

در آن دم که برگشت هنجار گردون
خرد را نگهداشتم از تباہی
همین خوبی* نظام من در ستایش
دهد بر وفاداری* من گواهی

مہین داورا غالب خسته دل را
کنه نیست جز دعوی* بی گناہی
وگر خود کنه گارم ، امیدوارم
که آمرزشم از گورنمنت خواهی

دما دم فزون باد لطف تو بر من
بدانسان که بر تست فضل الہی

قطعه ۴۹ مبارک باد سال نو

در آخر دسمبر و آغاز جنوری
سال نو است و روز کلان روزگار را
از من هزار گونه نیایش قبول باد
کشور خدیو ، نامور نامدار را
یا رب! ز روی عین عنایت نگه دار
چهرتبه مشکمیری والاتبار را
یا رب! بروز نامه عمر عزیز او
این یک هزار و هشت صد و شصت و چار را
هم به روی خجستگی پیشار بخش
هم بر بقای وی بفزا این شمار را
نشکفت ، گر دهند دیران دفترش
توقع لطف غالب امیدوار را

قطعه ۵۰ ، در تهنیت به شهزاده فتح الملک

نوروز و مهرگان نبود در طریق ما
اما شگفته روئی گلهای تر خوش است
نوروز عید نیست ، بهارست و در بهار
آئین شادمانی و ذوق نظر خوش است
از باد زمهریر بگیتی نشان نماند
جوش گل و نشاط نسیم سحر خوش است
بویش مشام پرور و رنگش نظرفروز
خوش باد وقت گل که جهان سربسر خوش است
از رنگ رنگ تره و از گونه گونه گل
گلزار و شهر و بیشه و کوه و کمر خوش است

دریا خوش و شراب خوش و کوهسار خوش
 منزل خوش است و توشه خوش است و سفر خوش است
 این ها خوش است و بهر تو آورد روزگار
 هم بهر تست هرچه ازین بیشتر خوش است
 از حسن التفات ولی عهد و پادشاه
 با ما جلال فتح و کمال ظفر خوش است
 از بهر آنکه بر سر ما سایه گسترد
 فرزانه بادشاه کیومرث فر خوش است
 وز بهر آنکه ظلمت بدعت ز ما رود
 سلطان حق پرست حقیقت نگر خوش است
 امسال و سال دیگر و دیگر هزار سال
 در شادی و خوشی همه با همدگر خوش است
 برخوردار روزگار که ما از تو بر خوریم
 خوش باش کز تو غالب آشفته سر خوش است

قطعه ۵۱ در ارسال اشعار

دگر در	سرستم	که از روی	مستی
شرابی	بساقی	کوثر	فرستم
	بپهنای	فردوس	سنبل
	بگردون	گردنده	اختر
باستاد	منشور	معنی	نویسم
بجمشید	اورنگ	و افسر	فرستم
	برخساره	مهر	گلگونه
	بگنجینه	شاه	گوهر
			بخشم
			فرستم

ہانا بر آئم کہ اشعار خود را
بمرزا خدا بخشا قیصر فرستم

قطعہ ۵۲

در خطرہ بودن عزت و جان

جان عزیز است و اہل عزت را
عزت از جان عزیز تر باشد

خود بفرما چسان تواند زیست؟
ہرکرا ہر دو در خطر باشد

قطعہ ۵۳

بتقریب ولادت ”فرزند معظم الدولہ امین الملک“
اختصاص یار خان، فرزند ارجمند، جان پیوند سلطانی،
بارنٹ تامس تھیافلس مٹکاف^۲ بہادر فیروز جنگ

۳

امین ملک و ممالک، معظم الدولہ

امیر شاہ نشان و کریم ابر نوال

سران بمعرکہ فیروزجنگ خوانندش

زہی بطلع فیروز خویش فرخ فال

۱۔ شاہ عالم بادشاہ کے نواسے مؤلف تذکرہ گلستان سخن کے مامون، مومن کے شاگرد بہت منکسر مزاج، شعر دوست اور معمر بزرگ تھے۔ غدر مین مرزا کالے کی رپورٹ پر پھانسی دی گئی۔ (صابری: ۱۸۵۷ء کے مجاہد شعرا، ص ۳۱۵)

۲۔ یہ قطعہ سید چین اور باغ دودر میں نہیں ہے۔ ہم ’غالب‘ طبع ۱۹۴۶ء لاہور، ص ۴۷۰ سے نقل کر رہے ہیں۔ یہ مٹکاف صاحب وہی ہیں جو کئی سال تک دہلی کے رزیڈنٹ رہے۔ ان سے اور مرزا سے اچھے تعلقات تھے، کلیات کا قطعہ ۳۹، (نول کشور، ص ۳۴) بھی انہی سے متعلق ہے۔

ستوده ، متکف فرزانه ، تهیافلس تامل
ریاض شان و شکوه و بهار جاه و جلال

مآثر حکمش نور دیده دولت
مکارم کرمش^۱ روح قالب اقبال
ز ترکتاز سواران موکب جاهش
بسان سبزه شود چرخ نیلگون پامال
به منظرش چه زنی دم ز نیر رخشان
که آن در اوج هوا طائریست زرین بال
کدام نیر رخشان که خود ز منظر او
پدید گشته در آئینه^۱ فلک تمثال

زهی عطای تو کشف عقد حاجات
خهی نگه تو و صف صورت آمال
ز قیصر و جم و دارا فساندها دالم
ولی نظیر توام نگزد به وهم و خیال
مگر خدای جهان آفرین بشوکت و جاه
نیافریده ترا در جهان عدیل و همال
یکی منم ز مسیحادمان فن کلام
یکی منم ز هاشمپران اوج کمال
که چون بمدح تو روی آورم فروماند
زبان ز نکته سرانی چنان که گردد لال
به بارگاه تو کز آسمان بود صحنش
یکنم بسخن تحفه^۱ دعا ارسال

۱- مآثر قلمش- آجکل دهلی فروری ۱۹۶۵ ع -

ترا که رونق این گلشنی ، مبارکباد
 طرب‌فزائی پیوند نمودمیده نهال
 ثمرشانی این نخل بینی و بجهان
 ز نخل عیش و طرب برخوری هزاران سال

قطعهٔ مثنوی ۵۴

از جگر تشنه بدریا سرود
 وز تن بیجان بمسیحا درود
 از شب دیجور بنیر سلام
 وز لب مخمور بصمها پیام
 از دل افکار بمهرم سپاس
 وز من رهجوی بخضر التماس
 (کلیات نثر ص ۱۶۸)

قطعه ۵۵

بروز حشر الهمی چو نامهٔ علم
 کنند باز که آن روز بازخواه منست
 بکن مقابله آن را ز سرنوشت ازل
 اگر زیاده و کم باشد آن گناه منست
 (تذکرهٔ غوثیه ، ۳۵۶)

قطعهٔ مثنوی ۵۶

وفات حسرت آیات میرزا یوسف
 دریغ آن که اندر درنگ سه بیست
 سه ده شاد و سی سال ناشاد زیست
 ته خاک بالین ز خشتش نبود
 بجز خاک در سرنوشتش نبود

خدایا ! برین مرده بخشایشی
که نادیده در زیست آسایشی

سروشی بدلجوئی او فرست
روانش بجاوید مینو فرست
(دستنبو، طبع دوم، ص ۳۶)

قطعه ۵۷ تهنیت سال گره

ترا ای آفتاب عالم افروز
پس از نوروز سال نو مبارک
گره بعد از گره در رشته عمر
مسلسل تا ابد بشنو مبارک
نظام الدین وقتی در طریقت
بغالب پایده خسرو مبارک

قطعه ۵۸

تهنیه "دستنبو"، بنواب وزیر الدوله^۱

نذر نواب وزیرالدوله
آن محیط کرم و دانش و داد
هم بدین حیلہ مگر یاد آید
غالب خسته که رفتست ز یاد

قطعه ۵۹ برای "درفش کاویانی"

نازم بخرام کاک و طرز رقص
ماناست ز تیزی بدم تیغ دمش
چون اسم کتاب قاطع برهان بود
گردید، درفش کاویانی علمش

۱- ماه نامه 'آجکل'، دهلی، فروری ۱۹۵۷ع-
۲- دیباچه درفش کاویانی -

قطعه ۶۰ سفرنگ دساتیر^۱

نگار خانه چین شد دژم ازین ارتنگ
لطافت قلم نقشبند را میرم

هم آن دیبر روان تازمساز را نازم
هم این سواد سویداسپند را میرم

قطعه ۶۱ اعتذار بنام حالی پانی پتی

توای که شیفته و حسرتی لقب داری
همی بلطف تو خود را امیدوارکنم

چو حالی از من آشفته بی سبب رنجید
تو گر شفیع نگر دی ، بگو، چه کارکنم؟

دوباره عمر دهندم اگر بفرض محال
بران سرم که دران عمر این دو کارکنم

یکی ادای عبادات عمر پیشینه
دگر به پیش گه حالی اعتذار کنم

قطعات تاریخ

۱۔ طبع اول نول کشور میں ہے ”قطعه ۵۴“۔ لیکن طبع اول دہلی میں مندرجہ بالا عنوان بتاتا ہے کہ اب قطعات تاریخ شروع ہوتے ہیں ، چنانچہ ہم نے طبع اول کشور کے قطعات تاریخ کو اس متن کے ۴۶ نقل کیا ہے ۔

(۱) در وفات مستر استرلنگ بهادر

فروغ طالع ایام مستر^۱ "استرلنگ"
 که فر خسرویش تافتی چو خور ز جبین
 شگفته روی و پسندیده خوی و مشکین موی
 به رأی نیک و بگوهر خوش و بشیوه گزین
 بهار خوش نگهان را نسیم پرده کشا
 بساط کج کلهان را امیر صدرنشین
 لطافت از لب و کامش اسیر حرف و سخن
 سعادت از سر و دستش رهین تاج و نکین
 سواد هند ز فیضش شکنج طره حور
 بساط دهر ز لطفش فضای خلد برین
 بدهر زد سر پائی و جان بجانان داد
 ز خود گزشت بیال نگاه بازپسین
 بصد نشاط سی و پنج ساله از دنیا
 جریده رفت و جوانان چنین روند چنین
 بروز بست و سوم از می بهنگامی
 که بود خسرو انجم برج ثور مکن
 هزار و هشتصد و سی ز عهد عیسی بود
 که جست برق جهان سوز این الم ز کمین
 من و خدا که درین پیچ و تاب نیست شگفت
 زهم گسستن شیرازه شهر و سنین
 تنی چنانکه شگفتی بهار ازو گل گز
 سری چنانکه فشاندی فلک بر او پروین

۱- یادگار غالب صفحه ۵۲ هر چهار قطعات الا در هیچ مجموعه داخل نشده بود.

چه افتاده که از خاک باشدش بستر
چه روی داده که از خشت گرددش بالین

همین مراست نه تنها زبان فغان‌پیل

همین مراست نه تنها جگر شکاف آگین

لباس نیلی و رخت سیاه پوشیده

سپهریان بسپهر و زمینیان به زمین

دگر زبان بثنای که جنبدم بدهن؟

دگر امید وفای که بخشدم تسکین؟

بشوق کوی که کردم دگر بسر بویان؟

بذوق حرف که سازم دگر سخن شیرین؟

ز مدح فیض که بخشم سفینه را زیور؟

ز شکر لطف که بندم صحیفه را آئین؟

ستم نگر که کنون بایدم بمرثیه ریخت

ز درج مدح گهرهای آبدار ثمین

نه رفته نقش خیال وی و نخواهد رفت

ز خاطره اسدالله دادخواه دیزین

برای آنکه بهشت برین بود جایش

ز من دعا و زانصاف پیشگان "آمین"

(۲) در تاریخ ورود نواب گورنر جنرل بهادر بدلی

داور شاه‌نشان ، لارڈ کونڈس بٹنگ

کز نمیش تپش از شعله رمیدن دارد

کوکب از چرخ ز تاثیر نگه غضبش

متصل چون عرق از جبهه چکیدن دارد

هر کجا برق عتابش علم افراشته است
 شعله را ریشه بر اندام دویدن دارد
 هر کجا پرتو لطفش اثر انباشته است
 گل شاداب ز هر خار دمیدن دارد
 بسکه چون مهر جهانتاب بسرگرمی مهر
 خود بحال دل هر ذره رسیدن دارد
 اندرین سال مبارک ز غبار ره خویش
 بر رخ هند سر غازه کشیدن دارد
 خستگان ، مژده! که نواب معلی القاب
 کردن و گفتن و پرسیدن و دیدن دارد
 با خرد گفتم اگر سال ورودش در هند
 بازجویی و بگوئی که شنیدن دارد
 لیک در تعمیه آویز و هم از لفظ "ورود"
 طرحی انداز که این شیوه گزیدن دارد
 گفت نواب ز آغاز و ز انجام "ورود"
 از کرم جان بتن خلق رسیدن دارد

ع ۱۸۳۱

(۳) در تاریخ طوی کتخدائی شاه سلیمان جاه
 پادشاه اوده^۱

لوحش الله ز جوش گل که دهد
 عرض گنجینه صبا و شال

۱- طب اول لکهنؤ "قطعه ۷۴" در تاریخ طوی کتخدائی پادشاه اوده.
 -نصیر الدین حیدر سلیمان جاه، ابن غازی الدین حیدر، مولود ۲۲- جادی
 الاولی ۱۲۱۸هـ، تخت نشینی ۲۸-ربیع الاول ۱۲۳۳هـ، مطابق ۲۰-اکتوبر
 ۱۸۲۷ع، متوفی ۳-ربیع الآخر ۱۲۵۳هـ، مطابق ۸-جولائی ۱۸۳۷ع-

بخت گوید بخرمی که بناز
عیش پیچد بتازگی که بیال

رنگ را بو رسد بعذر قدوم
لاله را گل دود باستقبال

همه می میچکد زمغز غبار
همه گل میدمد ز شاخ غزال

باغ از نقشهای رنگا رنگ
نیکوان راست نامه اعمال

راغ از لاله‌های گونا گون
عاشقان راست کارگاه خیال

سروها در هجوم جنبش شاخ
قمریان زمردین پر و بال

شاخها در نمایش شبم
حله پوشان گوهرین تمثال

دهر گوئی شده است سر تا سر
بزم طوی شه ستوده خصال

شاه عالم نصیر دین که بود
دولتش ایمن از گزند زوال

بطراز رقم سلیمان جام
بنشاط اثر هایون فال

بادای ادب سپهرشکوه
بصلای کرم سحاب‌نوال

بزمش از دلکشی بهشت‌نظیر
قصرش از برتری سپهرمثال

طالعش نقد کیسه ایام
 دولتش روح قالب اقبال
 رزم گاهش خطر که ارواح
 بزم گامش نظر که آمال
 می بجامش چو نور با نیر
 زر بدستش چو آب در غربال
 هر ادای که آیدش بضمیر
 هر نوای که پیچدش بخیال
 بندد آن باغ خلد را آئین
 گردد این ساق عرش را خلخال
 چون چنین شاه را چنین جشنی
 آمد آرایش دوام جمال
 اسد الله خان که خوانندش
 در سخن غالب لطیفه سگال
 بادای گذارش تاریخ
 ریخت بر گوشه بساط آل
 بر ترتیب این هایون جشن
 که بخسرو خجسته باد بقال

زد رقم "بزم عشرت پرویز"

۵۱۲۵۰

وینکه گفتم بود ز روی 'وصال'

ور تو خواهی که آشکار شود
 نقش اندازه مسیحی سال

”شاہد بخت بادشاہ نویس
وانگہش بر فزای“ ”جشن کمال“

۱۸۳۴ء

(۴) در تاریخ اتمام مثنوی^۲

چو از خامہ فکر فضل عظیم
فرو ریخت این سلک در یتیم
تماشای این عنبر آگین بساط
بیندود مغزم بعطر نشاط

بایجاد تقریب عرض نیاز
شدم فکر تاریخ را چارہ ساز
درخشید برق ز جیب خیال
کہ کار عظیم است تاریخ سال

۱۲۳۱ھ

(۵) در تاریخ تعمیر مکان^۳

حان جاکوب آن امیر نامور
دست وی آرایش تیغ و نگین
ساخت زانسان منظری کز دیدنش
حور گفت احسنت و رضوان آفرین

-
- ۱۔ طبع اول دہلی ”برفرازی حسن کمال۔“
  - ۲۔ طبع اول نول کشور ”قطعہ ۴۸ تاریخ اتمام مثنوی“ آخر میں اعداد نہیں ہیں، طبع اول دہلی میں تمام قطعات کے نیچے اعداد ہیں۔
  - ۳۔ طبع اول لکھنؤ میں اس سے پہلے قطعہ ۴۹، ۵۰، ۵۱، ۵۲، ۵۳ ھے اور یہ قطعہ نمبر ۵۴ ھے۔ ہم نے یہ قطعات قصائد سے پہلے والے حصے میں درج کیے ہیں۔ (مرتضیٰ)

در بلندی افسر فرق سپهر
 در صفا گلگونه روی زمین
 بایدهش گفتن گلستان ارم
 زبدهش خواندن نگارستان چین
 خود سه اشکوب وهر اشکوبش در اوج
 در نظر باشد سپهر هفتمین
 غالب جادو دم نازک خیال
 کش بود اندیشه معنی آفرین
 گفت تاریخ بنای آن مکن
 آسمانی پایه کاخ دل نشین

۸۱۲۵۵

(۶) در تاریخ بنای چاه^۱

آن میجر فرزانه که موسوم بجان است
 وان راست دم دانش و والائی دریافت
 فرمود پئی کنندن چاهی که درانست
 آبی که سکندر بهوس جست و خضر یافت
 خود چشمه "فیض ابدی" گفت بغالب
 بنوشت چو آن دل شده از راز خبر یافت
 بستود و درین قطعه در آورد و همان وقت
 تاریخ دگر نیز بامعان نظر یافت
 "خرشید زمین" گفت و درین زمزمه دل بست

۸۱۲۵۵

وین تعمیه را خوبتر از گنج گهر یافت

۱- طبع اول لکهنؤ "قطعه ۵۵۰-"

(۷) در تاریخ تعمیر مسجد و امام باڑه^۱

صبحن امام باره و مسجد هر آن که دید
در کربلا زیارت بیت الحرام کرد
مفتی^۲ عقل از پئی تاریخ این بنا
ایما بسوی من ز ره احترام کرد
گفتم بوی بدیده خوشا خانه خدا
شد خشمگین دمی که نظر بر کلام کرد
خاشاک رفت و پای ادب در شکنجه ریخت
ایهام را بتخرجه معنی تمام کرد

۵۱۲۳۳

(۸) در تاریخ تعمیر امام باڑه سراج الدین علی خان

قاضی القضاات^۲

چون شد بصبحن مدفن خان بزرگوار
طرح امام باڑه عالی سپهرسا
رضوان ز خلد نور بران بام و درفشاند
تا گشت سنگ و خشت چو آئینه رونما
رحمت پئی بساط دران بزم تعزیت
آورد اطلس سیه از سایه^۳ ها
رفتم نیازمند پیش سروش فیض
گفتم که پرده از رخ تاریخ برکشا
”در تعزیت سرای“ بزد ”ناله“ و بگفت

۵۱۲۳۳

اینست ساز نغمه^۴ تاریخ این بنا

۱- طبع اول لکهنؤ ”قطعه ۴۹-“

۲- طبع لکهنؤ ”قطعه ۵۰... علی خان“ - ”قاضی القضاات“ ندارد -

(۹) در تاریخ وفات مولانا فضل امام طاب ثراہ^۱

ای درینا قدوہ ارباب فضل
کرد سوی جنت الماویٰ خرام
کار آگہی ز پرکار اوفتاد
گشت دارالملک معنی بی نظام
چون ارادت از پی کسب شرف
جست سال فوت آن عالی مقام
چہرہ ہستی خراشیدم نخست
تا بنای تخرجہ گردد تمام
گفتم اندر سادہ لطف نبی
باد آرامشکہ فضل امام

۵۱۲۳۳

(۱۰) در تاریخ وفات میر فضل علی مغفور^۲

چو میر فضل علی را نماندہ است وجود
تو روی دل بخراش ای اسیر رنج و محن
چو شد وجود گم و روی دل خراشیدہ
شود ز اسم خودش سال رحلتش روشن

۵۱۲۳۴

(۱۱) در تاریخ وفات میرزا مسیتا بیگ کوتوال لکھنؤ^۳

ز سال واقعہ میرزا مسیتا بیگ
مات راست شمار از ائمدہ اعجاد

-
- ۱- طبع لکھنؤ "قطعہ ۵۱" "طاب ثراہ" ندارد۔
  - ۲- طبع لکھنؤ "قطعہ ۵۲ تاریخ" مغفور ندارد۔ طبع لکھنؤ میں ترتیب بدل گئی ہے۔
  - ۳- طبع اول دہلی تاریخین ختم، طبع اول لکھنؤ "قطعہ ۵۳ مرورہ مرزا"۔
کوتوال لکھنؤ ندارد۔ نول کشوری ایڈیشن میں مثنویات سے پہلے نوحے اور ترکیب بند ہیں مگر ہم نسخہ دہلی کی ترتیب ہی سے شایع کر رہے ہیں۔

صحیفہ‌های سیاوی مبین از عشرات
 حدیقہ‌های بہشتی مشخص از آحاد
 بحرمت دہ و دو ہادی و چہار کتاب
 کہ در نشیمنی از ہشت خلد جایش باد

۵۱۲۴۸

(۱۲) قطعہٗ تاریخ تفسیر^۱

چشم و چراغ دودہٗ مودود آنکہ ہست
 صفدر حسن بہ تسمیہ معروف در انام
 نازم نژاد وی کہ بمودود میرسد
 تا حضرت علی نقی ، آن دہم امام
 آراست مصحفی و نوشت اندران نورد
 فہرستی از علوم^۲ بہر گونه اہتمام
 رسم الخط و قرائت و تجوید و ترجمہ
 شان نزول و ناسخ و منسوخ در کلام
 علم حدیث و فقہ و سلوک و شمار حرف
 ہر یک بشیوہ کہ پسندند خاص و عام
 شرح فوائد و قصص و نکتہ‌های راز
 ہر گونه دانشی کہ مر آن را نہند نام
 علم خداشناسی و اسرار معنوی
 تفسیر ہرچہ ہر کہ پڑوہد بہر مقام

-
- ۱- طبع اول دہلی ندارد ، طبع اول لکھنؤ ”قطعہ ۴-۵“ جناب احسان دالش نے یہ تاریخ صفدر حسن صاحب کے ترجمے سے نقل کر کے مجھے دی ، جس کا سرنامہ ہے : ”قطعہٗ تاریخ ترجمہ و تفسیر قرآن مجید از سید صفدر حسن مودودی نتیجہٗ فکر مرزا اسد اللہ خان“ ، غالب ۔
  - ۲- نقل تاریخ ترجمہ ”فہرستی از علوم بہ صد گونه ۔“

حسن نگارشی که چو بینی گمان بری
 گوهر افسانده کلک گرانمایه در خرام
 یا خود ز خط و نقطه پئی طائر نگاه
 افکنده اند دانه و گسترده اند دام
 از نقطه ، خال عارض خوبان شود خجل
 وز خط ، بنفشه زار برد تازگی بوام
 نظاره دوائر الفاظ گر کنی
 بینی پر از زلال خضر صد هزار جام
 هر جا^۱ که گشته ترجمه^۲ "واقتلوا" رقم
 گردیده نوک خامه بتیزی دم حسام
 هر جا^۳ که رفته معنی "لا تقنطوا" بکار
 پیچیده بوی سنبل فردوس در مشام
 گفتم ستایم این رقم دل فروز را
 اما نکشت همت من فائز^۴ المرام
 در راه وصف پویه روا داشتی خرد
 بودی کمیت خامه اگر گوهر بن ستام
 بالجمله مصحفی که بود جامع این چنین
 نبود بزیر این فلک آبگینه فام
 چون سید بزرگ چنین مصحف مجید
 ناگه پیش غالب مسکین مستهام

۱- نقل تاریخ "پروین فشانده -"

۲- نقل تاریخ "جای که گشته ترجمه -"

۳- نقل تاریخ "وانجا که رفته -"

۴- نقل تاریخ "همت من مفضی الدرام -"

آورد و گفت کاین گهر آگین ضحیفه را
 "ختم الصحائف" آمده تاریخ اختتام

۸۱۲۶۰

زان رو که در ضوابط فن سخنوری
 تاریخ ، جز به نظم نمی یابد انتظام
 رفتیم و ساختیم طلسم از برای گنج
 این قطعه را اساس نهادیم ، والسلام
 (۱۳) قطعه تاریخ وفات (تفضل حسین خان)

چون تفضل حسین خان که نبود
 کس نظیرش به شیوه و هنجار
 آنکه او را همی توان گفتن
 مردم دیده اولوا الالبصار
 آنکه او را روا بود خواندن
 گوهر بحر حیدر کزار
 آنکه از زای روشنش در دهر
 مهر را بود گرمی بازار
 در کرم گستری لطیف نهاد
 در وفا پیشگی شگرف آثار
 داشت اندر شکنج راحت و رنج
 داشت اندر نورد لیل و نهار
 تیزی هوش و موشگانی فکر
 خوبی خوی و شوخی گفتار
 جان بجان آفرین سپرد و گزشت
 زین گزرگاه تنگ و ناهموار

نی ، غلط گفته‌ام ، نمی‌میرد
 این چنین مرد زنده دل زنهار
 تا شود محرم سرای سرور
 زین جهان دژم گرفت کنار
 جستم از سال رحلتش اثری
 گفت غالب که خود ز روی شہار
 از بروج سپهر جوی مآت
 عشرات از کواکب سیار
 گفتم ، آحاد ؟ گفت ، شرمست باد
 از خداوند واحد القہار

۵۱۲۷۱

(۱۴) قطعهٔ تاریخ ولادت^۱ (فرزند مرزا شہاب الدین خان)

درخشید از سپهر جاہ ماہی
 بفرخ طالع و فرخندہ ہنگام
 زہی چشم و چراغ دودہ حسن
 کہ افزایش فروغ دین اسلام
 سراج الدین احمد خان بہادر
 نہادند اختر رخشندہ را نام
 ہمین نام است تاریخ ولادت
 خوشا نام‌آور شایستہ فرجام
 خدایا! اندرین گیتی کہ آن را
 نداند جز تو کس آغاز و انجام
 رسد تا قطرہ زن ابر از ہی باد
 شود تا جلوہ گر صبح از بس شام

نگهدار این هایون نامور را
نشامند نشاط و عیش و آرام
(۱۵) قطعه 'تاریخ' 'گلشن بیخار'

غالب ، این رنگین کتاب 'گلشن بیخار' نام
روکش جنات تجری تحتها الانهار هست
گر کسی لب تشنه 'تاریخ' اتمامش بود
جوی های آب هم در گلشن بیخار هست
(۱۶) قطعه 'تاریخ بنای گرمابه'

احترام الدوله فرمان داد تا
دلکشا : گرمابه 'انجام یافت
بامدادان رفت آنجا بهر غسل
آنکه در 'گفتار' غالب نام یافت
قطعه 'تاریخ' آن فرخ بنا
هم در آنجا صورت ارقام یافت
شست پا ، چون راحت و آرام جست
هر دو را در گوشه 'حمام یافت

(۱۷) قطعه 'تاریخ وفات بانوی شاه اوده'

درهزار و دوصد و شصت و شش از دنیا برفت
بانوی شاه اوده مریم مکانی نام او
آنکه چون بالای بام کاخ شستی روی خویش
آب حیوان ریختی از ناودان بام او
مردنش هم بر کمال حسن او آمد دلیل
چون مه کامل بدهر از نور پر شد جام او

۱- هر سه قطعات از "سبد چین" و "باغ دودر" است و عنوان ها از خود
بنده است که مطابق اسلوب دیوان طبع دهلی است -

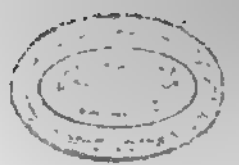
در نورد رهروی شد سامره منزل گهش
خود اساس آن زمین بود از بی آرام او
گفت غالب سال فوتش ، لیکن از روی نیاز
باد ، با بنت رسول هاشمی انجام او

(۱۸) قطعه تاریخ تعمیر چاه

میر سعادت علی کرد در اجمیر طرح
مسجد و چاهی که هست چشمه آب بقا
زانکه ز باقر علی تا بعلی میرسد
حلقه بچلقه بهم سلسله اش مرحبا
ساخته شد چون مکن کرد بدل اجر آن
از ره صدق و صفا نذر رسول خدا
از بی این سال نیک ، گفت هابون سروش
چشمه زمزم صفت ، مسجد کعبه بنا

(۱۹) قطعه تاریخ ولادت فرزند فتح الملک

با خرد گفتم ، شد فرزانه فتح الملک را
خود چگویم ، گفت فخر دوده آدم بگو
گفتم ، او را نونهالی رسته در باغ مراد
گفت ، کش سرو روان گلشن عالم بگو
گفتم ، از خوی رخس مانا بخرشید ست ، گفت
سال این فرخ ولادت "نیر اعظم" بگو
گفتمش دیگر چه گوئی ؟ زیر لب خندید و گفت
بای زاید باید افکند از "بگو" این هم بگو

(۲۰) قطعہ در تاریخ تعمیر در

نہادہ بنا احسن اللہ خان
سر رہ بدانسان در دلکشا

کہ غالب پی سال تعمیر او
رقم زد در دلکشا مرحبا

(۲۱) تاریخ تعمیر مسجد دہلی از نواب سید حامد
علی خان ملقب بہ دانش الملک، سرفراز الامرا
نواب اعتماد الدولہ بہادر مہتمم جنگ

۳

اعتماد الدولہ کز افراط جود
ہست در پیش کفش قلزم، غدیر

دیدہ ور، حامد علی خان کز صفا
بیند اسرار ازل را در ضمیر

ساخت در دہلی ہایون مسجدی
تا شود طاعت گہ برنا و پیر

غالب آن طوبی نشیمن عندلیب
زد بانداز سخن سنجی صغیر

شد نظیر کعبہ در عالم پدید
سال تعمیرش بود ”کعبہ نظیر“

۵۱۱۵۷

۱۔ ”الحمرا“ لاہور، شمارہ فروری ۱۹۵۳ ع، ص ۶۵، نیز ”العلم“، کراچی،
اپریل، ۱۹۵۹ ع، ص ۱۰۳ (ببعد)۔ یہاں سے وہ قطعات شروع ہوتے ہیں
جو سب چین اور باغ دودر حصہ نظم میں نہیں ہیں۔

(۲۲) تاریخ تعمیر امام باڑه برست ضلع کرنال

کلی ز گلبن حیدر شکفت در عالم

یباغ آل نبی حامد علی بسخا

بابر فیض دل سنگ را نماید آب

بلطف بلبل تصویر را کند گویا

بنا نمود چو قصری پی عزای حسین

زهر رواق بلند است ناله زهرا

چو آه داشت ستونش ، دگر خم محراب

دهد پیاد هلال مه محرم را

برای سال بنایش بگریه هاتف گفت

مکان ماتم آل عبا ، متین بنا

۱۲۳۸ هـ

(۲۳) تاریخ غدر

چون کرد سپاه هند در هند

با انگلسیان ستیز بیجا^۱

تاریخ وقوع این وقایع

واقع شده "رستخیز بیجا"

(۲۴) تاریخ قاطع برهان

یافت چون گوشمال این تحریر

آنکه برهان قاطعش نام^۲ است

شد مسمی به قاطع برهان

"درس الفاظ" سال اتمام است

۱- دیباچه قاطع برهان ص ۱، سبد، باغ دودر، ص ۹۳ -

۲- قاطع برهان -

(۲۵) تاریخ وفات مرزا یوسف

ز ۱ سال مرگ ستم دیدہ میرزا یوسف
کہ زیستی بجهان در زخویش بیگانه
یکی در انجمن از من همی پزوهش کرد
کشیدم آہی و گفتم ”دریغ دیوانہ“

۱۲۹۰-۱۶ = ۱۲۷۶ع

(۲۶) قطعہ ۲ تاریخ وفات فرزند علاؤالدین خاں

در گریہ اگر دعویٰ ہم چشمیٰ ما کرد
بینی کہ شود ابر بہاری خجل از ما
ناچار بگریم شب و روز کہ این سیل
باشد کہ برد کالبد آب و گل از ما
گفتی کہ نگہدار دل از کش مکش غم
خود گرد بر آورد غم جاں گسل از ما
یحییٰ شدہ از شعلہ سوز غم ہجرش
چون شمع دود دود بہ سر متصل از ما
غم دیدہ نسیمی پی تاریخ وفاتش
بنوشت کہ در داغ پسر سوخت دل از ما

۱۲۷۴ھ

۱- دستبنو، طبع ۲، ص ۳۶ -

۲- یہ قطعہ کلیات و باغ دودر میں نہیں ہے۔ غالب نے علاؤالدین احمد خان کے خط مکتوبہ ۲۷- رمضان ۱۲۷۴ھ میں لکھا ہے اور حساب یہ لکھتے ہیں: ”ما“ کے عدد ۴۱- ”دل“ کے عدد ۳۴، ”ما“ میں سے ”دل“ گیا، گویا ۴۱ میں سے ۳۴ گئے۔ باقی رہے سات، وہ ”داغ پسر“ پر بڑھائے۔ ۱۲۷۴ھ ہاتھ آئے۔“

مثنویات

انخستین مثنوی ، موسوم بہ ”سرمۂ بینش“

بشنو از نی چون حکایت میکند
 از جدائی ها شکایت میکند
 من نیم کز خود حکایت میکنم
 از دم مردی روایت میکنم
 از دم فیضی کز استاد آورم
 خامہ را چون نی بفریاد آورم
 نالہٴ فی از دم مرد رہست
 کان ہم از ساز و ہم از راز آگہست
 بر نوای راز حق گر دل نہی
 بایدت چون فی ز خود بودن تہی
 گر نہای دلریش ، از مستی ملاف
 کاین می از تندی بود پہلو شکاف
 ای کہ از راز نہان آگہ ندای
 دم مزن از رہ کہ مرد رہ ندای
 دست در دامن مرد راہ زن
 لیک رہبر را شناس از راہزن
 در ہزاران مرد ، مرد رہ یکیست
 آدمی بسیار ، اما شد یکیست

۱۔ کلیات طبع نول کشور میں مثنویات سے پہلے ”قطعات فاتحہ“ اور نوحہ جات ہیں۔ ہم نے طبع اول دہلی کی ترتیب باقی رکھی ہے جس میں یہ قطعات مثنویات کے بعد ہیں۔

مخطوطہ ۱۸۳۸ ع (جسے میں نے جناب ڈاکٹر وحید مرزا صاحب بالقابہ کے پاس دیکھا) ”افتاح عنوان مثنویات کہ چمن در چمن و باغ در باغ است بمثنوی مسمیٰ بہ درد و داغ مثنوی۔“

مرد ره باید که باشد مرد عشق
لب ترنم خیز و در دل درد عشق
ور تو میپرسی که مرد راه کیست؟
جز سراج الدین بهادر شاه کیست؟

در طریقت رهنای رهروان
در خلافت پیشوای خسروان
آن که چون از راز وحدت دم زند
دفتر کون و مکن برهم زند

آن که چون درنی نوا را سر دهد
نی شود نخلی که شبلی بر دهد
آن که چون شوق آسمان تاز آیدش
تخت چون رفرف پرواز آیدش

شبلی از منبر دهد آواز عشق
شاه ما بر تخت گوید راز عشق

عشق دارد پایه هر کس نگاه
منبر از شبلی و تخت از پادشاه

آنچه ابراهیم ادهم یافت است
بعد ترک مسند جم یافت است

شاه ما دارد بهم در رهروی
خرقه پیری و تاج خسروی

شاهی و درویشی اینجا با هم است
پادشاه عهد ، قطب عالم است

هم بشاهی ناظر وجه الهی
هم بدرویشی درش فرّ شمی

چرخ در رقص از نوای ساز اوست
 قدسیان را گوش بر آواز اوست
 دارد این دانادل دانش پسند
 در خدادانی سخنهای بلند
 به ز شه راز نهان نشناخت کس
 لیک شه را در جهان نشناخت کس
 چشم ما کوراست و حسن آئینه جوی
 فهم ما کند است و خاقان رمزگوی
 صبحدم سلطان سریر آرای بود
 از مریدان مجمعی برپای بود
 ابر رحمت گوهر افشاندن گرفت
 شاه از عرفان سخن راندن گرفت
 چون بقدر فهم مردم خواست گفت
 در لباس رمز حرفی راست گفت
 گفت کاندل معرض اسرار دوست
 هر که باشد طالب دیدار دوست
 خواهد از نور جمال یار خویش
 روکش مشرق در و دیوار خویش
 بایدش کاشانه نیکو ساختن
 حجره از نامحرمان پرداختن
 خار و خس از خانه بیرون ریختن
 مشک تر با خاک راه آمیختن
 زان سپس کاین کار را یکرو کند
 خانه را زینگونه رفت و رو کند

آورد آب و زند در ره گزار
 تا هوا از ره نینگیزد غبار
 برگ گل در ره فشاند مشت مشت
 تا نیاید خاک زیر پا درشت
 رخت گرد آلوده از تن برکشد
 خامه پاکیزه اندر بر کشد
 چون درآید آن نگار از خود رود
 خوش باستقبال یار از خود رود
 عاشق از خود رفت دلبر ماند و بس
 سایه گم شد مهر انور ماند و بس
 جمله جانان ماند و جسم و جان نماند
 حسرت وصل و غم هجران نماند
 شبنمی را طعمه خرشید کن!
 خویش را قربانی این عید کن!
 تیرگی بزدای تا رخشان شوی
 قطرگی بگزار تا عمان شوی
 معنی رمزی که شه فرموده است
 حفظ ناموس شریعت بوده است
 "رفتن کاشانه و صحن سرا"
 دفع اوهام است و نفی ماسوا
 مدعا تهذیب اخلاقت و بس
 سعی در تحصیل اشراقست و بس
 وان خودآرا دلبری کز در رسد
 جذبه باشد که از حق در رسد

«رفتن عاشق به استقبال دوست»
مطلب از محویت آثار اوست

سالک آزاده چابک خرام
چون رسد اینجا ، شود سیرش تمام
نیست کس بعد از خدا غیر از خدا
این بود سر بقا بعد الفنا

غالب از رازی که گفتی دم مزن
سنگ بر پیمانه عالم مزن
راز وحدت بر نتابد گفتگو
حرف حق را در نیابد گفتگو

بر دعای شه سخن کوتاه باد
تا خدا باشد بهادر شاه باد!

دومین مثنوی «درد و داغ» نام

بی ثمری بزرگری پیشه داشت
در دل صحرای جنون ریشه داشت

دست تپی آئینه قسمتش
زخم دل و داغ جگر دولتش
خانه اش از دشت خطرناک تر
پیرهنش از جگرش چاک تر

مایه او داغ و همان در برش
حاصل او خاک و همان بر سرش
هر سحرش تیره تر از تیره شام
فاقه پی فاقه کشیدی مدام

مادرکی و پدری پیر داشت
ربط بهم چون شکر و شیر داشت

شام و سحر گرمی دلسوزیش
خدمت شان ، کار شباروزیش

چون لب نان و دم آبش نبود
فائده جز رنج و عذابش نبود

بار که بر گردنش افتاده بود
در پی افکندنش افتاده بود

تابکی از گرسنگی سوختن
سیر شد از زندگی خویشتن

ننگ شد آئین وطن داریش
سلسلهٔ بگسیخت گرفتاریش

بسکه دل از تنگی سامان گرفت
با اب و ام راه بیابان گرفت

هر سه تن آئینهٔ وحشت شدند
بادیه‌پای سیاحت شدند

ریخت جنون بر تپش آهنگها
ماند وطن دور بفرسنگها

مرحلهٔ چند نوشتند راه
تا برسیدند بدشتی تباه

وادی دردی که هزارش بلا
خاک بلا خیز و غبارش بلا

لالهٔ خودروش ز خون شهید
ذره‌اش از جوهر تیغ یزید

گشت دران وادی آشوبناک
جامهٔ عریانی شان چاک چاک

هر قدم آنجا به سردار بود
عربده آبله و خار بود

بود بهم هر غم و رنجیکه بود
تشنه لبی آفت دیگر فزود

شد هوس آب بدل شعله زن
سوختن آمد بجگر سوختن

هوش دران معرکه بیمهوش گشت
پا بوداع قدم آغوش گشت

تیزی رفتار ستم کرده بود
پای تگ و تاز قلم کرده بود

آبله ساغر شد و ساغر نشد
زهره شد آب و لبشان تر نشد

از تپش دل بتمنای آب
طرف نبستند بجز اضطراب

دامن جهدی بکمر بر زدند
تا قدمی چند مکرر زدند

کرد سیاهی بنظر ها زدور
سایه نخلی و هجوم طیور

پا بخرامید بسعی نکه
تا برسیدند بدان جایگاه

بود به پیغوله ویرانی
تکیه درویش بیابانی

تا بسر تکیه رسیدند شان
آب به ایما طلبیدند شان

مرد فقیر از سر سجاده جست
 جام بدستی و سبوی بدست
 تا نیم آبی بگلوها رسید
 دور پیای بسبوها رسید
 ریشه^۱ هستی بدمیدن رسید
 نشه^۲ مستی برسیدن رسید
 تشنه^۳ عرض سخن آمد فغان
 گشت بیابان بسخن تر زبان
 هر یکی از درد بدرویش گفت
 پاره از درد دل خویش گفت
 کای چمن آرای گلستان فیض
 خضر قدم گاه بیابان فیض
 ما سه تن آفت زده قسمتیم
 ساغر سرشار مئی کافتیم
 در قفس گردش چرخ دورنگ
 قافیه^۴ عیش بما گشته تنگ
 از تپش آباد جنون میرسیم
 تا کمر و سینه بخون میرسیم
 گر نگهی نامزد ما کنی
 عقده ز سر رشته^۵ ما وا کنی!
 بو که هوس بال فشانی کند
 کار فرو بسته روانی کند
 از نفسی فیض مسیحا بیار
 مژده اقبال تمنا بیار

آئینهٔ بخت سیاهیم ما
 حسرتی سعی نگاهیم ما
 پیر بجوشید ز گفتار شان
 گریه اش آمد بسر و کارشان
 کرد نگه بر ورق دل درست
 طالع شان در نظر آورد چست
 دید که در قسمت شان هیچ نیست
 حاصل شان غیر خم و پیچ نیست
 باب کرم بر رخ شان باز نیست
 بخت کمانکش غلط انداز نیست
 زار بنالید که یا ذوالجلال!
 آب شدم از اثر انفعال!
 بر دل اندوه گزینم ببخش!
 جرم سه تن را یقینم ببخش!
 خسته دلانند تو مرهم فرست!
 دولت و راحت ز پی هم فرست!
 ای تو خداوند جهان رحم کن!
 بر من و این غمزدگان رحم کن!
 هاتنی از خلوت اسرار فیض
 گفت که ای جلوه طلبکار فیض
 درس حقیقت بتو فرموده‌ایم
 اخترايان بتو بنموده‌ایم
 قسمت شان از کرم ما همینست
 سابقهٔ روز ازل این چنینست

در طلبت شیفته همت است
عالم ابرام جنون وسعت است
باش که شرحی ز تسلی دهیم
پرتوی از جلوه معنی دهیم

در خم محراب فریب آرزو
با سه تن این مژده دلکش بگو
کز اثر عاجزیم در جناب
شد سه تمنای شما مستجاب

هر یکی از شوق نوائی زند
دست بدامان دعائی زند
باز سروکار دعاها بین
چشم بخوابان و تماشا بین

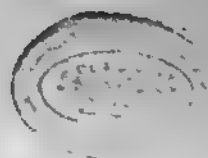
پیر برآورد سر از جیب ناز
گشت بدلداری شان نکته ساز
مژده صبح طرب آورد و گفت
رنگ تبسم بلب آورد و گفت

کای زدگان ستم روزگار
آئینه رحمت پروردگار
شاد شوید از غم دل وارheid!
دلشدگان داد هوسها دهید

رحمت حق آئینه دار شاست
وقت پزیرفتن یک یک دعاست
از غم گردون بپناهید تان
هر چه بخواهید ، بخواهید تان

سامعه را صافی این گفتگو
 داد بامواج گهر شست و شو
 ذوق بیالید و تپش ساز کرد
 حسرت دل بیخودی آغاز کرد
 راست چو گل خنده زنان خواستند
 دست فشانان و دنان خواستند
 ناله بصید اثر از خویش رفت
 هر یکی از دیگر خود پیش رفت
 ماند بران پیرزن دل جوان
 قرعه^۱ دیبا جگنی امتحان
 قامت خم گشته^۲ آن پیرزن
 راست شد از بهر دعا خواستن
 دست بر آورد و فغان ساز کرد
 مویه^۳ از درد دل آغاز کرد
 گفت که ای کارروای همه!
 سوی درت روی دعای همه!
 از غم ایام ستم دیده ام
 پیرزن عاجز غم دیده ام!
 عمر بافلاس بسر رفته است
 نقد من از کیسه بدر رفته است!
 عمر تلف گشت بداغ وصول
 تا سه دعا کرده از ما قبول
 شوهر من طالب مالست و بمن
 دولت دنیاست مرا او را هوس

۱- طبع دهلی اول "قرعه -"

تیر دعایش چو رسد بر هدف
 ساز دو عالم هوس آرد بکف
 میکشد و عرض تنعم کند
 در طرب خویش مرا گم کند
 خوش ننشیند نشکوهد ز من
 کام دل خود نپژوهد ز من
 با دگران ساغر عشرت زند
 با من ژولیده بنفرت زند
 پس ز تو خواهم که جوانم کنی!
 رونق خوبان جهانم کنی!
 ده بمن ، ای رازق برنا و پیر!
 حسن و جالیکه بود دل پذیر
 یوسف اقبال بخوابم رسان
 همچو زلیخا بشابم رسان
 چون سرش از سجده حق راست شد
 دید بدانسانکه همیخواست ، شد
 حسن خودش چون بنگه باز خورد
 آئینه گوئی دلش از دست برد
 دید که مه چهره و زیاستم
 حیرت خویشم چه تماشاستم
 چهره بر افروخت ز تاب عذار
 یافت خزان را سرو برگ بهار
 ارث خم پشت بکاکل رسید
 سلسله ناز بسنبل رسید

قمری طاؤس پدید آمده

چون رمضان رفته و عید آمده

تازه فسونی بتمنا دمید

شاد و نوان بر سر شوهر رسید

تاب عذارش بسیاهی موی

زد شبخونی بدل و جان شوی

دست کشاد آن صنم شیر گیر

دل بر بود از کف دهقان پیر

شوهرش از وجد برقص اوفتاد

دیده بگل چینی رویش کشاد

ترشد ازان شوخی و بر نائیش

ساخت سراسیمه تبه رائیش

بسکه بران دلشده مشکل فتاد

با پسرش عربده در دل فتاد

خاطرش از بند غم آزاد شد

گرم شد و مست شد و شاد شد

بهره ز امید ربایان همی

حوصله از فزایان همی

یافت پری در بر و دیوانه گشت

با زن و فرزند سوی خانه گشت

جلوه مقصود به آئینه در

حاصل آفاق بگنجینه در

خواست بکشانه در آید بناز

تا در آن خانه کشاید بناز

در حق ویرانه دعائی کند
 دعوت برگی و نوائی کند
 حال وی از مال دگرگون شود
 گنج بیندوزد و قارون شود
 خاک زاکسیر دعا زرشود
 هم بدمی چند توانگرا شود
 کرد جوان نیز تمنای خویش
 منحصر مسکن و ماوای خویش
 همچو پدر محو زراو بود نیز
 تشنه لعل و گهر او بود نیز
 شد بتگی چند خرام سفر
 تکیه درویش نهان از نظر
 بر دل از امید رقصها زنان
 دست فشانان و قدمها زنان
 هر یکی از رفته سگالش کنان
 بود دران بادیه چالش کنان
 می پیمیدند بذوق وطن
 هم چونسیم سحری درچمن
 ماند چو کاشانه بفرسنگی
 داد برون ساز غم آهنگی
 ناگه ازان بادیه گردی بجست
 بر سر اقبال هوسها نشست
 ازدل آن گرد سواری دمید
 فی غلطم آئینه زاری دمید

جلوه گر از آینه شهزاده^۱
دور ز فوج و سپه افتاده

در پی صیدی بهوس میدوید
تا بنظرگاه غریبان رسید

شد نگهش با زن دهقان دوچار
گشت دل از ناوک نازش فگار

از سر ابرو بادای شگرف
کرد عبارات دل آهنج صرف

در خم دامنش چو بیفشرد تنگ
آن زن بیچاره بگرداند رنگ

کرد دل و جان بهوایش اسیر
رفت ز دل مهر کشاورز پیر

گفت ، خوشا خوبی جاه و جلال
شوهر اگر مال برد ، کوجال؟

شوخش و نغز جوان^۲ یافتش
سر بسر آرامش جان یافتش

پشت هوسهای نهان گرم کرد
جای در آغوش جوان گرم کرد

عهد حق صحبت و الفت شکست
رنگ برخساره عصمت شکست

در هوس جلوه رنگ حنا
دست بیالود بخون وفا

۱- طبع اول دهلی "شه زاده"

۲- طبع اول دهلی "نغز و جوان"

رام نگه دید دلا آرام خویش
 حيله برانگيخت پي کام خویش
 پرده آزمون ز رخ برگرفت
 سويده کنان گريه از سر گرفت
 ناله برآورد که ای نوجوان
 داد ز بیمهري این رهزنان
 خوش کسم و هیچکسم کرده‌اند
 بلبلم و در قفسم کرده‌اند
 زیور و پیرایه من برده‌اند
 بی‌خودم از قافله آورده‌اند
 زین غم و دردم بدر دل رسان
 همراه خود گیر و بمنزل رسان
 خوش بغم خسته روانان برس
 لغز جوانا ، بجوانان برس
 برد جوانش بکمرگاه دست
 داد پس خود بتگاور نشست
 برد و روان گشت ، روان همچو باد
 گرد رهش بر سر دهقان فتاد
 وقف ردیفش چو بدین رنگ دید
 قافیه صبر و سکون تنگ دید
 مالد بحسرت نگرانش که چه؟!
 سر بفلک سود فغانش که چه؟!
 ناله نوید اثری باز داد
 هاتنی از پرده‌اش آواز داد

کای علم قدرت ایزد بدست
ناوک دلدوز رهاکن ز شست

تیر دعای نفست بی خطاست
حکم ترا حکم خدنگ قضاست

پیر خرف دود فغان برکشید
شعله شد و از دل خود سر کشید

زار بنالید پیش خدا
گفت که ای صانع ارض و سما!

روز من از جوش بلا تیره شد
چشم من از تاب جفا خیره شد

بخت درین مرحله با من چه کرد
ناله گواه ست که این زن چه کرد

انده من زهره گداز آمده است
پیش تو سائل بنیاز آمده است

خست دل از تیزی رفتار او
دادگرا! ، کینر کردار او

ساز تلافی سلوکش بساز
مسخ کن و ماده خوکش بساز

در خم پوزش بادای سجود
بود لبش محو دعائی که بود

کان زن بدطینت پنهان شکن
دید سیاه آئینه خویشتن

خوک شد و بد نفسی ساز کرد^۱
با سر و رو عربده آغاز کرد

دید جوان کاینچہ بلا شد ، چہ شد؟!

آھوکی خوک نما شد ، چہ شد؟!

از دل شہزادہ^۲ برآمد غریو

زار بترسید ز آسیب دیو

غول بیابان رگ جانش گرفت

خواست بنالد کہ زبانش گرفت

راست ز اسپش بزمین برفکند

بر سر خاک از سر زین برفکند

گشت ہراسان و عنان در گسیخت

آب رخ برق بجولان بریخت

وان^۳ زن فرتوت جوان گشتہ

در قفس خوک نہاں گشتہ

جانب شوی و پسر خود دوید

لابہ کنان در قدم شان تپید

جنبش دم طرز ہواداریش

سر زدن ، آئین طلبگاریش

حیف کنان ، بر اثر ساز خود

نوحہ بر انگیخت باواز خود

۱- طبع اول دہلی میں ہے ”وہنچہ زدن ساز کرد“ لائق مکرانی نے اس پر اعتراض کیا جسے مرزا نے قبول کیا اور کلیات طبع نول کشور میں ”وہد نفسی ساز کرد“ بنا دیا، دیکھیے ”جوہر معظم“ - متفرقات غالب ص ۱۵۶ ، پنج آہنگ ص ۲۴۴ -

۲- طبع اول دہلی میں اس کا املا ہے ”شہ زاد“

۳- طبع نول کشور ”زان زن فرتوت“

تا پسرش را بهم آمد درون
 کرد ز بیتیای خاطر جنون
 مادر خود را بچنان حال یافت
 چاره سگالید و بزاری شتافت
 کرد دعا صرف مددگارش
 زار بنالید بغم خواریش
 کای اثر ایجاد نفسهای ما
 گر تو نبینی سوی^۱ ماوای ما
 رحمت خاصی بسر ما فرست
 مژده آرامش جانها فرست
 این زن پیر آئینه^۲ عبرت است
 ننگ تخیل کده صورت است
 حسن و جمالش همه برباد رفت
 صورت اصلیش هم از یاد رفت
 داغ نکوهیده سرشتی چراست
 خوبی اگر رفت بزشتی چراست
 کسوت این شکل برآر از برش
 از وسخ مسخ بشو پیکرش
 باز نخواهم که بد انسان کنش
 صورت اصلی ده و انسان کنش
 ناله ز توفیق اثر بهره برد
 نقد تمنا بکفش در سپرد
 کسوت آن خوک قبا گشته دید
 پیکری از پوست جدا گشته دید

۱- طبع لول کشور "سو ماوای ما"

پیر زنی ، پشت خم استاده یافت
حرف و سخن را چو خود آماده یافت

چشم بمالید و مژه بر شکست
باورش آمد که هان مامکست

روی هان ، موی سفیدش هان
چشم هان ، قوت دیدش هان
پشت خم و ربط عصایش هان
وان لب و دندان و صدایش هان

آئینه از زنگ وساوس ز دود
شکر بدرگاه الهی نمود

غالب اگر محرم معنی شوی
آئینه پرداز تسلی شوی

تا نبود یاری بخت بلند
چاره عیسی نفدت سودمند

نیم دعا گر شودی مستجاب
مفت بود سود برون از حساب

طالع آن بی سر و پایان نگر
دست که عقده کشایان نگر

کز اثر رافت آن رازدار
یافته هر یک سر و برگ بهار

رحمت حق جوش عطاها نمود
رنگ اثر صرف دعاها نمود

نور اجابت ز کمین جلوه کرد
شک ز میان رفت و یقین جلوه کرد

بود زبس طالع آنان نژند
 همت شان قرعه پستی فکند
 شد سه دعا با همه لطف اثر
 صرف علاج سه بلای دگر
 آن همه آرایش حسن قبول
 رنگ هوس باخت بگرد فضول
 حاصل شان زان تگ و تاز هوس
 رفتنی و آمدنی بود و بس
 بخت چو پوید ره مکر و فریب
 کیست که از اوج نیفتد بشیب؟
 عالم تقدیر چنین است و بس
 حاصل تحریر من اینست و بس
 سومین مثنوی موسوم به "چراغ دیر"
 نفس با صور دمساز است امروز
 خموشی محشر راز است امروز
 رگ سنگم ، شراری مینویسم
 کف خاکم ، غباری مینویسم
 دل از شور شکایتها بجوش است
 حباب بی نوا طوفان خروش است
 بلب دارم ضمیر لایبانی
 نفس خون کن ، جگرپالا فغانی
 پریشان تر ز زلفم داستانی است
 بدعوی هر سرمویم زبانی است
 شکایت گونه دارم ز احباب
 کتان خویش میشویم بمهتاب

در آتش از نوای ساز خویشم
 کباب شعله آواز خویشم
 نفس ابریشم ساز فغان است
 بسان فی تیم در استخوان است
 محیط افکنده بیرون گوهرم را
 چو گرد افشانده آهن جوهرم را
 ز دهلی تا برون آورده بختم
 بطوفان تغافل داده رخم
 کس از اهل وطن غمخوار من نیست
 مرا در دهر پنداری وطن نیست
 ز ارباب وطن جویم سه تن را
 که رنگ و رونق^۱ اند این نه چمن را
 چو خود را جلوه سنج ناز خواهم
 هم از حق ، فضل^۲ حق را باز خواهم
 چو حرز بازوی ایمان نویسم
 حسام الدین^۳ حیدر خان نویسم
 چو پیوند قبای جان طرازم
 امین الدین احمد خان طرازم

۱- طبع اول دهلی "رونق است" -

۲- فضل حق ، از مدرسین مبرز فلسفه و منطق و عالم شهیر که از غالب صداقتی تمام داشت - در ۱۲۷۸ هـ در اندمان وفات یافت -

۳- حسام الدین حیدر خان بهادر حسام جنگ از اقارب سلاطین اوده که بدهلی آمده و از غالب الفت و موانست میداشت در سنه ۱۸۳۶ ع وفات یافت - امین الدین احمد خان نواب لوهارو می باشد -

گرفتم کز جهان آباد رفتم
 مرا اینان را چرا از یاد رفتم
 مگو داغ فراق بوستان سوخت
 غم بی‌سهری این دوستان سوخت
 جهان‌آباد گر نبود الم نیست
 جهان آباد بادا جای کم نیست
 نباشد قحط بهر آشیانی
 سر شاخ گلی در گلستانی
 سپس در لاله‌زاری جا توان کرد
 وطن را داغ استغنا توان کرد
 بخاطر دارم اینک گل‌زمینی
 بهار آئین سواد دل‌نشینی
 که می‌آید بدعوی‌گه لافش
 جهان‌آباد از بهر طوافش
 نگه را دعوی گلشن‌ادائی
 ازان خرم بهار آشنائی
 سخن را نازش مینوقاشی
 ز کلبانگ ستایشهای "کاشی"
 تعالی الله بنارس چشم بد دور
 بهشت خرم و فردوس معمور
 بنارس را کسی گفتا که چین است
 هنوز از گنگ چینش بر جبین است
 بخوش برکاری طرز وجودش
 ز دهلی میرسد مردم درودش

بنارس را مگر دید است در خواب
 که میگردد ز نهرش در دهن آب
 حسودش گفتن آئین ادب نیست
 ولیکن غبطه گر باشد^۱ عجب نیست
 تناسخ مشربان چون لب کشایند
 بکیش خویش کاشی را ستایند
 که "هرکس کاندران گاشن بمیرد
 دگر پیوند جسمانی نگیرد"
 چمن سرمایه امید گردد
 بمردن زنده جاوید گردد
 زهی آسودگی بخش روانها!
 که داغ جسم میشوید ز جانها
 شگفتی نیست از آب و هوایش
 که تنها جان شود اندر فضایش
 بیا، ای غافل از کیفیت ناز
 نگاهی بر پریزادانش انداز!
 همه جانهای بی تن کن تماشا
 ندارد آب و خاک این جلوه حاشا
 نهادشان چو بوی گل گران نیست
 همه جانند و جسمی در میان نیست
 خس و خارش گلستانست گوئی
 غبارش، جوهر جانست گوئی
 درین دیرینه دیرستان نیرنگ
 بهارش ایمن است از گردش رنگ

۱- طبع دهلی "ولیکن غبطه باشد گر عجب نیست-"

چه فروردین چه دی ماه و چه مرداد
 بهر موسم فضایش جنت آباد
 بهاران در شتا و صیف ز آفاق
 بکاشی میکند قشلاق و ئیلاق
 بود در عرض بال افشانی ناز
 خزانیش صندل پیشانی ناز
 به تسلیم هوای آن چمن زار
 ز موج گل بهاران بسته زار
 فلک را قشقه اش گر بر جبین نیست
 پس این رنگینی موج شفق چیست
 کف هر خاکش از مستی کنشتی
 سر هر خارش از سبزی بهشتی
 سوادش پای تخت بت پرستان
 سراپایش زیارت گاه مستان
 عبادت خانه ناقوسیان است
 همانا کعبه هندوستان است
 بتانش را هیولی شعله طور
 سراپا نور ایزد ، چشم بد دور
 میانها نازک و دلبها توانا
 ز نادانی بکار خویش دانا
 تبسم بسکه در لبها طبیعی است
 دهنها رشک گلهای ربیعی است
 ادای یک گلستان جلوه مرشار
 خراسی صد قیامت فتنه در بار

بلطف از موج گوهر نرم‌رؤتر
 بناز از خون عاشق گرم‌دوتر
 ز انگیز قد انداز خرامی
 بیای گلبنی گسترده دامی
 ز رنگین جلوه‌ها غارتگر هوش
 بهار بستر و نوروز آغوش
 ز تاب جلوه خویش آتش‌افروز
 بتان بت‌پرست و^۱ برهم‌سوز
 بسامان دو عالم گلستان رنگ
 ز تاب رخ چراغان لب گنگ
 رسانده از ادای شست و شوئی
 بهر موجی نوید آبروئی
 قیامت قاتان مژگان درازان
 ز مژگان بر صف دل نیزه‌بازان
 بتن سرمایه^۲ افزایش دل
 سراپا مژده^۳ آسایش دل
 بمستی موج را فرموده آرام
 ز لغزی آب را جشیده اندام
 فتاده شورشی در قالب آب
 ز ماهی صد دلش در سینه بیتاب
 ز بس عرض تمنا میکند گنگ
 ز موج آغوشها وا میکند گنگ
 ز تاب جلوه‌ها بیتاب گشته
 گهرها در صدفها آب گشته

۱- طبع اول دهلی "و" ندارد- "بتان بت‌پرست برهم‌سوز" متن مطابق طبع لکهنؤ-

مگر گوی بنارس شاهی هست
 ز گنگش صبح و شام آئینه در دست
 نیاز عکس روی آن پر پیچهر
 فلک در زر گرفت آئینه از مهر
 بنام ایزد زهی حسن و جالش
 که در آئینه میرقصد مثالش
 بهارستان حسن لاابالیست
 بکشورها سمر در بے مثالیت
 بگنگش عکس تا پرتو فکن شد
 بنارس خود نظیر خویشتن شد
 چو در آئینه آبش نمودند
 گزند چشم زخم از وی ربودند
 بچین نبود نگارستان چو اوئی
 بگیتی نیست شارستان چو اوئی
 بیابان در بیابان لاله زارش
 گلستان در گلستان نوبهارش
 شبی پرسیدم از روشن بیانی
 ز گردشهای گردون راز دانی
 که بینی نیکوئیها از جهان رفت
 وفا و مهر و آرم از میان رفت!
 ز ایمانها بجز نامی نمانده
 بغیر از دانه و داسی نمانده!
 پدرها تشنه خون پسرها
 پسرها دشمن جان پدرها!

برادر با برادر در ستیز است
 وفاق از شش جهت رو در گریز است
 بدین بی پردگیهای علامت
 چرا پیدا نمیگردد قیامت؟
 بنفخ صور، تعویق از پشی چیست؟
 قیامت را عنان گیر جنون کیست؟
 سوی کاشی بانداز اشارت
 تبسم کرد و گفته این عمارت!
 که حقا نیست صانع را گوارا
 که از هم ریزد این رنگین بنا را
 بلند افتاده تمکین بنارس
 بود براوج او اندیشه نارس
 الا، ای غالب کار اوفتاده!
 ز چشم یار و اغیار اوفتاده
 ز خویش و آشنا بیگانه گشته
 جنون گل کرده و دیوانه گشته
 چه محشر سرزد از آب و گل تو
 دریغا از تو و آه از دل تو!
 چه جوئی جلوه زین رنگین چمنها
 بهشت خویش شو از خون شدنها
 جنونت گر بنفس خود تمام است
 ز کاشی تا بکاشان نیم گام است
 چوبوی گل ز پیراهن برون آی
 به آزادی ز بند تن برون آی

مده از کف طریق معرفت را
 سرت گردم ، بگرد این شش جهت را
 فرو ماندن بکشی نارسائی است
 خدا را این چه کافرماجرائی است
 ازین دعوی باتش شوی لب را
 بخوان غم نامه ذوق طلب را
 بکشی لختی از کاشانه یاد آر
 درین جنت ، ازان ویرانه یاد آر
 درینا در وطن وامانده چند
 بخون دیده زورق رانده چند
 هوس را پای در دامن شکسته
 بامید تو چشم از خویش بسته
 بشهر از یکسی صحرائشینان
 بروی آتش دل جاگزینان
 مگر کان قوم را دهر آفریده
 ز سیاهی^۲ بر آتش آرمیده
 همه در خاک و خون افکنده تو
 بحکم یکسیها بنده تو
 چو شمع از داغ دل آدرفشانان
 بیزم عرض دعوی بی زبانان
 سر و سرمایه غارت کرده تو
 ز تو نالان ولی در پرده تو

۱- طبع دهلی "ازین ویرانه یاد ، آر"

۲- طبع دهلی و لکهنؤ ، "ز سیاه بر آتش آرمیده -"

ز آنانت تغافل خوشنا نیست
 بداغ شان هوای گل روا نیست!
 ترا ای پیخبر کاریست در پیش
 ییابانی و کهساریست در پیش!
 چو سیلابت شتابان میتوان رفت
 ییابان در ییابان میتوان رفت!
 ترا زاندوه مجنون بود باید
 خراب کوه و هامون بود باید!
 تن آسانی بتاراج بلا ده!
 چو بینی رنج خود را رونما ده!
 هوس را سر بیالین فنا نه!
 نفس را از دل آتش زیر پا نه!
 دل از تاب بلا بگداز و خون کن!
 ز دانش کار نکشاید جنون کن!
 نفس تا خود فرونشیند از پای!
 دمی از جاده پیمائی میاسای!
 شرار آسا فناآماده برخیز!
 ییفشان دامن و آزاده برخیز!
 ز الا دم زن و تسلیم لا شو
 بگو، "الله" و برق ماسوا شو!
 چارمین مثنوی موسوم به "رنگ و بو"
 بود جوان دولتی از خسروان
 غازه کش عارض هندوستان
 باده سرمستی دل را خمی
 از نم تردستی خود قلزمی

مانده گسترده بپهنای آرز
 عالمی از برگ نوالش بساز
 آئنه صورت جود آمده
 جود خود از وی بوجود آمده
 بسته کمر بهر کشود همه
 بوده زیان خود و سود همه
 وا بگل و خار چو آغوش ابر
 پیش کفش غاشیه بر دوش ابر
 چرخ ز دست گهرافشان او
 لطمه خور موجه طوفان او
 داشت پشی طرح کرم ریختن
 لعل و گهر بر سر هم ریختن
 صبحدمی جلوه بر اورنگ داشت
 افسرش از موج شفق رنگ داشت
 داده بهر گوشه صلاهی کرم
 هر نفسش پرده کشای کرم
 بهره پژوهنده گروهها گروه
 سر زده چون لاله ز دامان کوه
 در صف ارباب طلب نا گرفت
 نقش غمی بال زد و جا گرفت
 تیره سر انجام حریفی چو آه
 کرد سیاهی ز در بارگه
 جولقی زهر بلا خورده
 از رم طالع سر پا خورده

از تب و تاب دل خویش اخگری
زیر لحاف کف خاکستری

بوده ز خاکستر اعضای او
کلفت نظاره سراپای او

هیچ که از بخت نیاسوده
چهره بگرد سفر اندوده

سر بسر آئینه عرض شکست
کهنه گلیمی و کدوی بدست

کهنه گلیمی که ز هر پینه
پرده کشای غم دیرینه

شام بلا از رقص کرده
سایه چغد از اثرش پرده

از اثر تیرگیش در نظر
دود دلی بسته تنق سر بسر

خشک کدو کاسه ناشسته‌ای
از نم زهر آب عنا رسته‌ای

آب ز مغز سر مجنون درو
باده گلغام شدی خون درو

تا ز روش زهره ینش گداخت
سامعه آتشکده راز ساخت

گرد بلا بر سر نظاره ریخت
از نفس آهنگ بیپناره ریخت

کای شه آزاده! گدا نیستم
طالب ایثار و عطا نیستم!

شانه کش طره سوداستم
 با تو فروشنده کالاستم
 کز کرم آوازه در افکنده‌ای
 شور صلایم پسر افکنده‌ای
 بو ، که متاعم بی‌هائی رسد
 وقت مرا از تو صفائی رسد
 شه پس ازان کز نفسش راز جست
 داد زر و دلق و کدو باز جست
 برد کلیم و ز زرش مایه داد
 مهر بی‌عیانگی سایه داد
 رفت فروشنده و زر باز برد
 مشتری آن جنس بخازن سپرد
 گفت که این نقد بگنجینه به
 جای دل اندر صدف سینه به
 خود نه گایم و نه کدو برده‌ایم
 مادل غمدیده او برده‌ایم
 گرچه بدین مایه چه بالیم ما
 لیک چو در پرده سکلیم ما
 در نظر مردم دانا دل است
 نیک نگه دار هانا دل است
 چون روش نیر گیتی فروز
 پرده فروهشته برخسار روز
 خرقة بتن کرده ز کجلی پرند
 چرخ بدریوزه بر آمد نژند

در خم و پیچ روش جستجو
شام گیم آمد و ماهش کدو

شه بشبستان حرم جای کرد
اطلس افلاک ته پای کرد

خلوت ازو مژده آرام یافت
بستر خواب از تپش آرام یافت

قند بطوفان می ناب رفت
چشم جهان بین بشکرخواب رفت

تا نگهش پردگی کار شد
نقشی ازان پرده نمودار شد

دید ز تمثال سراپای حور
ریخت گل جلوه به جیب شعور

رایتی از نور برافراشته
برده رنگی بگل انباشته

پیکری از لطف فراهم شده
صافی آئینه مجسم شده

جلوه گل مشعله دار رهش
فرها گرد و غبار رهش

در نظر از شوخی اعضای او
بوده چمن خیز سراپای او

گل بگریبان جهاندار ریخت
زمزمه رخصتی از تار ریخت

شاه فرومانده پژوهد راز
کای زممنت مژده بفرمای باز

کیستی و این همه تصدیع چیست؟

آئنه پردازی تودیع چیست؟

گفت که من دولت و مال توام!

آئنه، جاه و جلال توام!

شمع طرب، محرم نور از من است

روشنی بزم سرور از من است

بوده‌ام آئینه، تمثال تو

صورت معقوله، اقبال تو

بوی گلیمی بدماغم زدی

سیلی صرصر بچراغم زدی

هین که مرا از تو درین دیو لاخ

حوصله تنگ است، بیابان فراخ

رفتم و وارستم از آزار تو

باد خدای تو نگهدار تو

همت شه عجز تقاضا نکرد

هیچ ازان عربده پروا نکرد

برگ رضا دادش و خوشنود کرد

دم ز شکر فی زد و پدرود کرد

برق دگر بر اثرش ریخت باز

جلوه دیگر ز در آمد فراز

هیکلی از کوه تنومندتر

بوده ازو جبهه الوندتر

پیل تنی کز پشی عرض شکوه

رسته رگ گردنش از مغز کوه

چین جبینش ز غضب تیغ زن
 تیزی تیغش شغب بخت تن
 رند قوی پنجه' خصم افگنی
 جم سر و برگی و تهمتن تنی
 گفت منم قوت نیروی تو
 طاقت سر پنجه' بازوے تو
 حلقه بگوش توام ار سرکشم
 آب توام گرچه نهاد آتشم
 پشت من از مژده دولت قویست
 دلق و کدو مایه' بی دولتیست
 با تو دگر نام و نشانم مباد
 جان بتن نکبتیانم مباد
 بال فشان گشت ز دنبال رفت
 بر اثر پیکر اقبال رفت
 بسکه دران فتنه محابا نرفت
 تاب و توان رفت و دل از جا نرفت
 نوری ازان پرده برون تافت باز
 دیده شه روشنی یافت باز
 بوی گلی با نفس آمیخته
 صورتی از مایه' جان ریخته
 دامن برجیده بدست اندرش
 هر مژه برهم زدنی شمپرش
 چهره بخوناب جگر شسته
 چون نفس از پرده دل رسته

راد حریفی که چو ساغر زند
 خون دو عالم بقدر در زند
 رفتگی از غاشیه داران او
 بیخودی از باج گذاران او
 جلوه گری آفت نظاره
 برق ز تمثال آوی انکراه
 رنگ گل آئینه دیدار او
 موج پری جوهر رفتار او
 جلوه حنت ز غبارش رمی
 چشمه کوثر ز محیطش نمی
 نشه ز صهبا و رسیدن ازو
 خون ز جگرها و دویدن ازو
 ولوله در جان و دل شاه ریخت
 طرح قیامت بنظرگاه ریخت
 گفت من آئینه ناز توام
 همت آفاق گداز توام
 آمده پیشم ز درت دورنی
 آمده ام پیش تو دستورنی
 شاه سر از ملتشمش^۲ باز زد
 چنگ بدامان وی از ناز زد
 گفت دریغا چه ستم میکنی
 رام نه ای کین همه رم میکنی

۱- لول کشور طبع اول "نشاه ز صهبا-"

۲- طبع اول دهلی "ملتشمش ساز زده-"

فارغ از اندیشهٔ امید و بیم
 گنج فشاندن بیهای گام
 مایهٔ تشویش نگهداشتن
 خاطر درویش نگهداشتن
 دولت و اقبال برانداختن
 آئنه، در رهگذر انداختن
 بر اثر بخت روان باختن
 دست و دل و تاب و توان باختن
 آن همه پرواز بیال تو بود
 شوخی آهنگ کمال تو بود
 منکه کنون جز توندارم دگر
 دامت از کف نگزارم دگر
 ریشهٔ مهر تو بجان منست!
 مغز تو اندر سُتخوان منست!
 شمع و چراغ شب تارم توای!
 خاکم و سامان بهارم توای!
 برق خرابی بسوادم مزن!
 آتش حسرت بنهادم مزن!
 ای ز تو کار دو جهان ساختن
 چون تونباشی چه توان ساختن
 همت از آنجا که تقاضای اوست
 کرسی نه پایه ته پای اوست
 خواری سایل نپسندد همی
 در برخ عجز نبندد همی

جوش گل از حسن خداداد زد
 بوسه بدست شه آزاد زد
 ریخت گل غمزه بچیب امید
 داد ز خرسندی خویشش نوید
 گفت که از بند غم آزاد باش!
 من بتوشادم تو بمن شاد باش!
 جان وفا زنده بیوی تو باد!
 جلوۀ من غازه روی تو باد!
 دولت و اقبال غلام تو باد!
 تاب و توان باده جام تو باد!
 کاین همه قایم بوجود من است
 بل همه موجود ز جود من است
 بال و پر نشه^۱ ز صهباستی
 دستگه قطره ز دریاستی
 نشه بود دولت و صهبا منم
 قطره بود سطوت و دریا منم
 صورت من معنی آزادیست
 پیشه^۲ من مردمی و رادیست
 همچو من آزاد و سبکبار شو
 ده همه و هیچ خریدار شو
 در شو و بر روی وفا باز باش
 در ره دل خانه برانداز باش
 درد دل از آزار دل اندیشه کن
 گنج برافشان و کرم پیشه کن

یاوری از بخت و کرامت ز تست
 دیربمان ای که سلامت ز تست
 غالب افسرده دل و جان بیا!
 بی سرو پا در صف زندان بیا!

بیخبران را خبری باز ده
 زان می دیرین قدری باز ده
 آن اثر پرده سازت چه شد؟
 زمزمه خاره گدازت چه شد؟
 آن ز جنون پرده کشائیت کو؟
 ولوله سلسله خائیت کو؟
 آن نفس ناله کمندت کجاست؟
 وان نگه جلوه پسندت کجاست؟

در هوس چاه فرورفته‌ای
 حیف که در چاه فرورفته‌ای
 راه غلط کرده بافسون دیو
 میسپری مرحله رنگ و ربو

تا پی نیرنگ و فن افتاده‌ای
 از نظر خویشتن افتاده‌ای
 بنده زر بودن از اهریمنی است
 مرد خدا، اینچه خدادشمنی است!

آه! ز دنیا طلبی‌های تو
 وین همه ابرام و تقاضای تو!
 گرمی خونت که ازین پیش بود
 صرف برانداختن خویش بود

آتش هنگامه بجان داشتی!

داغ مغان ، شیوه بتان داشتی!

بود بییچ و خم سودای کار

کار تو چون زلف بتان تار و مار

بسکه همین تیره‌تر از شام بود

روز تو داغ دل ایام بود

چشم پریشان نظری داشتی

جلوه بهر ره‌گزری داشتی

بسکه بلا بر اثر انداختی

دیده بصد جا سپر انداختی

زان همه اجزای زمانی که رفت

وان همه خونابه فشانی که رفت

هرچه کنون میرسد در نظر

شاهد و شعر است و شراب و شکر

چرخ بسا روز بگشت ابن چنین

آه ز عمری که گزشت ابن چنین

حال بدین مایه تباهی که هست

خاصه بدین روی سیاهی که هست

آن همه دیوانگی و جاهلی

وین همه ناکامی و بیحاصلی

آن همه بدمستی و تن‌پروری

وین همه شیادی و افسونگری

آن همه بیراهه‌روی های تو

وین همه بیصرفه‌دوی های تو

آن ز جنون برق بخرمن زدن
وین بغم دام هوس تن زدن
آن همه خون بوده و خاکست این
آن مرضی بود و هلاکست این

آن چه روش وین چه پسیچ است های
آن همه پوچ این همه هیچ است های
نیمه شب از عمر تو در خواب رفت
نیمه بپیمودن مهتاب رفت

هین که درین کار که پیچ پیچ
ماحصل سعی تو هیچ است هیچ
نقد تمنا بکف افتاده گیر
خسروی دست بهم داده گیر

ای همه تن وسوسه سود تو کو ؟
دهر سراب است وجود تو کو ؟
هرچه ازین پرده هویداستی
نقش و نگار پر عنقاستی

هستی اشیا که غبار فناست
پرده کشای اثر سیمیاست
خلق که از وهم نمودیش هست
وهم تو دانست که بودیش هست

پیروی وهم مکن زینهار
سر ز گریبان حقیقت بیار
خیز و چو منصور نوای بزنی!
هستی خود را سر پای بزنی

خلق اگر روس و گر روم گیر
 هرچه بخز حق همه معدوم گیر
 آنکه درین پرده سکالی بود
 از اثر همت عالی بود
 ساقی همت که صلا میدهد
 باده ز خم‌خانه لا میدهد
 کاتب توفیق که دم میزند
 بر رقم غیر قلم میزند
 همت اگر بال‌کشائی کند
 صعوه تواند که هائی کند
 نیر توفیق اگر بردهد
 لاله عجب نیست کز اخگر دهد
 همت ما نیز شهود حق است
 هرچه بسنجیم وجود حق است
 همت ما غیرت حق است و بس
 کثرت ما وحدت حق است و بس
 از اثر سطوت حق در کلام
 حرف ز لب میرمدم والسلام!

پنجمین مثنوی موسوم به "باد مخالف"

ای تماشاخیان بزم سخن!
 وی مسیحا دمان نادر فن!
 ای گران مائگن عالم حرف!
 خوش‌نشینان این بساط شگرف!

ای سخن پروران کلکتہ!
وی زبان آوران کلکتہ!

ہر یکی صدر بزم بارگہی
شمع خلوت سرای کارگہی
ہر یکی پیش تاز قافلہ
ہر یکی کدخدای مرحلہ

ای بشل وکالت آمادہ
داد غم خواری جہان دادہ
ای شگرفان عالم انصاف!
بسفارت رسیدہ از اطراف

ای سخن را طراز جان دادہ!
صفحہ را ساز گلستان دادہ
عطر بر مغز گیتی افشانان
پهلوانان پهلوی دانان!

ای گراسی فنان ریختہ گو!
نغز دریا کشان عربدہ جو!
ای رئیسان این سواد عظیم
وی فراہم شدہ ز ہفت اقلیم!

ہمچو من آرمیدہ این شہر
بہر کاری رسیدہ این شہر

۱۔ متفرقات غالب میں یہ چھٹا شعر ہے اور ”ای شگرفان عالم انصاف“
تک مسلسل ہے۔

۲۔ متفرقات غالب میں یہ تیسرا شعر ہے۔ ترتیب اشعار میں بہت اختلاف ہے۔

اسد الله بخت بر گشته^۱
 در خم و پیچ غیر سرگشته
 گرچه ناخوانده میمیان شہاست
 بی سخن ریزہ چین خوان شہاست

بتظلم رسیدہ است اینجا
 بامید آرمیدہ است اینجا
 آرمیدن دہید روزی چار
 خستہای را بسایہ دیوار

کار احباب ساختن رسم است
 میمیان را نواختن رسم است
 آن رہ و رسم کار سازی کو؟
 شیوہ میمیان نوازی کو؟
 کیستم؟ دل شکستہ غمزده
 پیدلی، خستہ، ستم زده!

برق^۲ بیطاعتی بجان زده
 آتش غم بخانمان زده
 از گداز نفس بتاب و تبی
 در بیابان یاس تشنہ لبی
 خس طوفانی محیط بلا^۳
 سر بسر گرد کاروان فنا

۱- متفرقات غالب میں اس شعر کی روایت یوں ہے :

اسدالله خان هیچ مدان جادہ پیاہی وادی حرمان

۲- متفرقات غالب میں شعر یوں ہے :

برق بی تابیی بجان زده مست آتش بخانمان زده

۳- متفرقات غالب : ”خس طوفانی هجوم بلا“

دردمندی ، جگر گداخته
 از غم دھر زھرہ باخته
 در آگاہی فنا زدہ
 ہمہ بر خویش پشت پا زدہ
 چہ بلاھا کشیدہ ام آخر
 کہ بدینجا رسیدہ ام آخر
 بسیہ روز غربتم بینید!
 تیرہ شبہای وحشتم بینید!
 اندہ دوری وطن نگرید!
 غم ہجران انجمن نگرید!
 نہ ہمین نالہ و فغان بلہم
 من و جان آفرین کہ جان بلہم!
 مویہ چون موی کردہ است مرا
 غصہ بدخوی کردہ است مرا
 'ذوق شعر و سخن کجاست مرا!
 کی زبان سخن سراسر مرا!
 دارم آری ، ز ہرزہ لائی خویش
 نوحہ بر خویش و بینوائی خویش!
 گردش روزگار خویشتم
 حیرت کار و بار خویشتم
 با من این خشم و کین ، دریغ دریغ!!
 من چنان ، تان چنین ، دریغ دریغ!!

۱۔ متفرقات غالب میں اس کے بعد یہ شعر بھی ہے :

انندہ خویش کردہ زار مرا باسخن پروری چہ کار مرا؟

بر غریبان کجا رواست ستم؟
 رحم اگر نیست خود چراست ستم؟
 ور بگویند ، ماجرائی رفت
 از تو در گفتگو خطائی رفت
 مهر بانان ، خدایرا انصاف!
 تا نخست از که بود رسم خلاف
 نمک اندر سبوی می که فکند؟
 بچمن رستخیز دی که فکند؟
 زلف گفتار را که درهم کرد؟
 بزم اشعار را که برهم کرد؟
 ”همه عالم غلط که گفت نخست؟
 پاره زین نمط که گفت نخست
 ”بیش“ را ”بیشتر“ که گفت بمن؟
 بد زمن بیشتر که گفت بمن؟
 ”موی را بر کمر“ که گفت غلط؟
 شعر را سر بسر که گفت غلط؟
 چون بدیدید کاعترض خطاست
 هر چه غالب نوشته است بجاست
 رشته باز پرس تاب که داد؟
 معترض را ز من جواب که داد؟
 چون بدیدید بیگناهی من
 تان نشستید روسیاهی من
 هر که دیدم ، ره خموشی رفت
 بود لازم برآن گرفت ، گرفت

از چه بود آن بعرضه دم نزدن؟

در ره آگهی قدم نزدن؟

نکشودن لبی بیاوریم

خیره بگذاشتن بدآوریم

تا بشورید دل ز بیجگری

بفغان آمدم ز خیره سری

از غم دل ستوه گردیدم

چهره با یک گروه گردیدم

کله مندانه گفتگو کردم

پاره در سخن غلو کردم

چون شنیدم که نکته پردازان

قدر دانان و انجمن سازان

از من آزرده اند زان پاسخ

بنیایش بجاک سودم رخ

خجالت آوردم و جنون کردم

خویشتن آب و دیده خون کردم

آب گردیدم و چکیدم من

قطره آسا بسر دویدم من

نفس من بجمع درنگرفت

کس نیازم بهیچ برنگرفت

روی دعوی بسویم آوردند

سخن من برویم آوردند

داغ گشتم ازان ملامتها

سوختم از تف ندامتها

نہ امیدم ز شاعرِست، نہ بیم
 بود شایسته مرا تسلیم
 کاش با اعتراض ساختمی
 ناله در زیر لب گداختمی
 زان کہ آنہم رضای یاران بود
 رنگی از جوش این بہاران بود
 خار دامن دوستان بودن
 خوشتر از باغ و بوستان بودن
 دیگرم با ہزار رنگ خروش
 این نوا میخورد پردہ گوش
 کہ دگر بلبل صغیر زده است
 طعنہ بر طعنہ فقیر زده است
 وای با آنکہ شعر من صاف است
 ”زده“ را میزند چہ انصاف است؟
 اعتراض آتشم بجان زده است
 شعلہ در مغز استخوان زده است
 ”زده“ را کسرہ از نارافت نیست
 یای وحدت بود، اضافت نیست
 واضع طرز ابن زمین نہ منم
 درخور سرزنش ہدین نہ منم

۱۔ متفرقات غالب میں ایک شعر زائد ہے اور ترتیب یوں ہے :

زانکہ آنہم رضای یاران بود	رنگی از جوش این بہاران بود
کاش با اعتراض ساختمی	ناله در زیر لب گداختمی
رخ دعوی نہ بر فروختمی	بیزبان همچو شمع سوختمی

دیگران نیز گفته اند چنین
 گوهر راز سفته اند چنین
 شورش آماده رفته اند همه
 ہم برین جاده رفته اند همه
 در نورد گذارش زده ها
 کرده اند از نشاط عربده ها
 اکثر از عالم "شتاب زده"
 "می زده" "غمزده" "شراب زده"
 "می زده" "غمزده" که ترکیب است
 بقیاس فقیر تقلیب است
 چون برآید ز انگبین مومش
 "زده" غم دمد ز مفہومش
 لیک در بعض جا نہ در همه اش
 لفظ "مارے ہوئے" است ترجمہ اش
 وین^۲ خود از شان فاعل است کہ هست
 حق بود حق نہ باطل است کہ هست
 همچنان آن محیط بی ساحل
 قلم فیض ، میرزا بیدل

۱۔ غزل غالب کہ شاید مورد اعتراض است :

کیستم ، دست بہ مشاطگی جان زده
 گوهر آمای نفس از دل دندان زده

متفرقات غالب میں دو شعر زائد ہیں :

میتراود ازین سیاق کلام
 حاصل معنی ای ذوی الافہام
 بیٹھے ہیں آپ کو مٹائے ہوئے
 ایک مدت سے یاں ہم آئے ہوئے

۲۔ طبع دہلی "واہین خود"۔

از محبت حکایتی دارد
 کہ بدینان بدایتی دارد
 ”عاشقی“ ، بیدلی ، جنون زدہ
 قدح آرزو بخون زدہ“
 اولش خود مضاف مقلوب است
 دویمین تاکدام اسلوب است
 کردہ ام عرض همچنان ”زدہ“
 طعنہ بر بحر بیکران زدہ ؟
 مگر این شعر زان نمط نبود
 ور بود شعر من غلط نبود
 گرچہ بیدل ز اہل ایران نیست
 لیک همچون قتیل نادان نیست
 صاحب جاہ و دستگاہی بود
 مرو را زین نمد کلاشی بود
 نہ غلط گفته است در خود گفت
 راست گویم در آشکار و نہفت
 دعویٰ بندہ بی سر و بن نیست
 شعر بیدل بجز تفنن نیست
 پارہ از کلام اہل زبان
 می فرستم بخدمت یاران
 تابدین پردہ آشنا باشند
 بامن زار ہمنوا باشند
 وہ ، کہ دیگر ز جادہ بر کشم
 خیرہ بودم ، سفید تر کشم

وعده خامشی ز یادم رفت
 شیوه عجز از نهادم رفت
 ساده لوحم مرا چه رنگ و چه ریو
 آوخ، آوخ، ز جاهلانه غریو
 من که و عزم داوری کردن؟
 ساز بزم سخنوری کردن؟!
 خاک پا می سخن و رانستم
 دوستان را، ز کمترانستم
 با بزرگان، نیازها دارم
 هم بدین شیوه، نازها دارم
 بنده ام بنده مهربانان را
 رمز فهمان و نکته دانان را
 نه ز آویزش بیان ترسم
 من و ایمان من، کزان ترسم
 که پس از من بسالهای دراز
 بزبان ماند این حکایت باز
 که سفیهی رسیده بود اینجا
 چند روز آرمیده بود اینجا
 با بزرگان ستیزه پیش گرفت
 زحمتی داد و راه خویش گرفت
 شوخ چشمی و زشت خوی بود
 بی حیای و هرزه گوی بود
 هم سفیهانه گفتگوی داشت
 هم خراباتیانه هوی داشت

برگ دنیا نه ساز دینش بود
 ننگ دهلی و سرزمینش بود
 آه، ازان دم که بعد رفتن من
 خون دهلی بود بگردن من

تابوم ، رنج دوستان باشم
 بر دل انجمن گران باشم
 شاد گردند کز میان بروم
 آوخ ، از من که من چنان بروم

خسته و مستمند برگردم
 دژم آیم ، نژند برگردم
 بهوداعم ، کس از شا نرسد
 شوق را مژده وفا نرسد

زین سپس نیست دعوی سختم
 ندمد دود شمع ز انجمنم
 ناله بی صرغه ، چون جرس نزنم
 بی صدا گردم و نفس نزنم

نشکنم بر رخ بیان رنگی
 برنخیزد ز سازم آهنگی
 تاب هنگامه ام ، خدا را نیست!
 مهربانان دلست ، خارا نیست!

وین که در پیشگاه بزم سخن
 بزبانها فتاده است زمن
 که فلاں باقتیل نیکو نیست
 مگس خوان نعمت او نیست

زله بردار کس چرا باشم ؟

من همایم مگس چرا باشم !

خود کسی نا سزا چرا گوید

ناسزا آنکه ، ناسزا گوید

فیضی از صحبت قتیلیم نیست

رشک بر شهرت قتیلیم نیست

نه هوا خواهی نه دشمنی

در میانست پای ، همفنی

حاش لله ، که بد نمیگویم

وانهم از پیش خود نمیگویم

مگر آنان که پارسی دانند

هم برین عهد و رای و پیمانند

که ز اهل زبان نبود قتیل

هرگز از اصفهان نبود قتیل

لاجرم اعتماد را نسزد

گفته‌اش استناد را نسزد

کاین زبان خاص اهل ایران است

مشکل ما و سهل ایران است

سخن است آشکار و پنهان نیست

دهلی و لکهنؤ ز ایران نیست

دوستان را اگر ز من گله است

که خرامت خلاف قافله است

می رویم از پی قتیل همه

ساخته مرو را دلیل همه

تو ازین حلقه ، چون بدر زده
 گم بر جاده دگر زده
 ای تماشائیان ژرف نگه
 هان ، بگوئید حسبہ^۱ لله
 که چسان از حزین پیچم سر
 آن بجادو دمی ، بدر سر
 دل دعد ، کز اسیر برگردم
 زان نو آئین صغیر برگردم
 دامن از کف کنم چگونه رها
 طالب و عرفی و نظیری را
 خاصه روح و روان معنی را
 آن ظموری جهان معنی را
 آنکه از سرفرازی قلمش
 آسمان ساست ارجم علمش
 طرز اندیشه آفریده اوست
 در تن لفظ جان دمیده اوست
 پشت معنی قوی ، ز پهلویش
 خامه را فروبی ز بازویش
 طرز تحریر را نوی از وی
 صفحه ارتنگ مانوی از وی
 نته^۲ گفتگوی اینانم
 مست لای سبوی اینانم
 آن که طی کرده این موافق را
 چه شناسد قتیل و واقف را

لیک با آن همه که این دارم
 گنج معنی در آستین دارم
 دل و جانم فدای احباب است
 شوق وقف رضای احباب است

میشوم خویش را بصلح دلیل
 میسرایم نوای مدح قتیل
 تا نماند زمن دگر گله
 رسد از پیروان وی صله

گفتن آئین هوشیاری نیست
 لیک دانستن اختیاری نیست
 گرچه ایرانیش نخواهم گفت
 سعدی ثانیش نخوادم گفت

لیک از من هزار بار به است
 از من و همچو من هزار به است
 من کف خاک و او سپهر بلند
 خاک را کی رسد ، بچرخ کمند

وصف او حدّ چون منی نبود
 مهر در خورد روزنی نبود
 مرحبا ، ساز خوش بیانی او
 حبذا ، شور نکته دانی او

نظمش ، آب حیات را ماند
 در روانی ، فرات را ماند
 نثر او نقش بال طاؤس است
 انتخاب صراح و قاموس است

پادشاہی کہ در قلمرو خرف
 کردہ ایجاد نکتہ ہای - شگرف
 خامہ - ہندوی پارسی دانش
 ہندیان ، سر بخط فرمانش
 این رقمہا کہ ریخت کاک خیال
 بود سطری ز نامہ اعمال
 از من نارسای ہیچ مدان
 معذرت نامہ ایست زی یاران
 بو ، کہ آید ز عذر خواہی ما
 رحم بر ما و پیگناہی ما
 آشتی نامہ و داد پیام
 ختم شد والسلام والا کرام
 بیان نموداری شان نبوت و ولایت کہ در حقیقت
 پرتو نور الانوار حضرت الوہیت است
 مثنوی ششم
 بعد حمد ایزد و نعت رسول
 مینگارم نکتہ چند از اصول
 تا سوادش بخشد اندر رسم و راہ
 دیدہ ور را سرمہ ، اعمی را نگاہ

۱۔ طبع اول دہلی ”کاش شد نامہ و داد تمام۔“
 قلمی دیوان ۱۸۳۸ع میں بھی ۱۵۴ شعر ہیں لیکن متفرقات میں ۱۷۶
 شعر ہیں اور قاضی عبد الودود صاحب کی شایع کردہ مثنوی میں شاید کچھ
 اور تعداد ہے۔

۔ طبع دہلی کی یہ آخری مثنوی ہے، اس کے بعد ”فاتحہ“

”پہر ترویج جناب والی یوم الحساب“ ہے۔

۲۔ یہ مثنویاں کلیات طبع اول لکھنؤ سے نقل کی جا رہی ہیں۔

حق بود حق ، کآمد از نورش پدید
 آسمان ها و زمین ها را ... کلید
 نور محض و اصل هستی ذات اوست
 هرچه جز حق بینی از آیات اوست
 تا بخلوت گه غیب الغیب بود
 حسن را اندیشه سر در جیب بود
 صورت فکر اینکه باری چون کند؟
 تا ز جیب غیب سر بیرون کند
 جلوه کرد از خویش هم بر خویشان
 داد خلوت را فروغ انجم
 جلوه اول که حق بر خویش کرد
 مشعل از نور محمد پیش کرد
 شد عیان زان نور در بزم ظهور
 هرچه پنهان بود از نزدیک و دور
 همچو آن ذرات کاندر تاب مهر
 از نقاب غیب بنایند چهر
 مهر بر ذرات پرتو افگنست
 عالم از تاب یک اختر روشنست
 نور حقست احمد و لمعان نور
 از نبی در اولیا دارد ظهور
 هر ولی پرتو پزیرست از نبی
 چون مه از خور مستنیرست از نبی
 جلوه حسن ازل مستور نیست
 لیک اعمی را نصیب از نور نیست

از نبی و از ولی خواهی مدد
تا نه پنداری که ناجائز بود

بر نیاید کار بی فرمان شاه
لیک آئینهاست باخا صان شاه

هر که او را نور حق نیرو فزاست
هر چه از وی خواستی هم از خداست

بر لب دریا گر آبی خورده
آب از موجی بجام آورده

آب از موج آید اندر جام تو
لیکن از دریا بود آشام تو

وقت حاجت هر که گوید "یا علی"
باحقش کارست و پوزش با علی

"یا محمد" جان فزاید گفتنش

"یا علی" مشکل کشاید گفتنش

چون اعانت خواهی از یزدان پاک
"یا معین الدین" اگر گوئی چه باک؟

ابلهان را زانکه دانش نارساست
گفتگوها بر سر حرف نداست

مولوی معنوی عبدالعزیز
وان رفیع الدین دانشمند نیز

شاه عبدالقادر دانش سگال
کاین دو تن را بود در گوهر هال

بردن نام نبی و اولیا
خود روا گفتند با حرف ندا

و آن دگر فرزانه قلسی برشت
 رهنای مسلک پیران چشت
 آنکه شیخ وقت و خضر راه بود
 نام والایش کایم الله بود
 گفت : استمداد از پیران رواست
 هرچه پیر راه گوید آن رواست
 کی غلط گوید چنین روشن ضمیر
 خرده بر قول کایم الله مگیر
 همچنین شیخ المشائخ فخر دین
 آفتاب عالم علم و یقین
 همبرین هنجار و آئین بوده است
 شیخ ما حق گوی و حق بین بوده است
 تا نه پنداری ز پیران خواستیم
 حاجت خود را ز یزدان خواستیم
 لیک در پوزش بدرگه رفیع
 ما همی آریم پیران را شفیع
 اینچنین پوزش روا نبود چرا؟
 بحث با عارف خطا نبود چرا؟
 ور سخن در مولد پیغمبرست
 بزمگه دلکش و جان پرورست
 خود حدیث از سرور دین میرو
 میرو و انکه بآئین میرو
 سعی ما مشکور و نقد ما روا
 چیست آن کن را شاری نا روا

نکمته موی مبارک جانفزاست
 یا رگ جانش همی پیوندهاست
 بر تن نیکو تر از جان رسته است
 لاجرم از آب حیوان رسته است
 دلنشین ما بود زان روی موی
 وه که گرداند کسی زان موی روی
 هر کرا دل هست و ایمان نیز هم
 چون نورزد عشق با "نقش قدم"
 در ره دین تا قدم بنهاده اند
 عشقبازان را نشانها داده اند
 برد از خویشم دو صد فرهنگ رشک
 می برم زین نقش پا برسنگ رشک
 نقش پائی کاینچنین افتاده است
 اهل دل را دلنشین افتاده است
 کی نشیند در دل آن بدگهر
 کش دلی از سنگ باشد سخت تر
 بوی پیراهن بمصر آرد صبا
 دیده یعقوب زو یابد جلا
 بر ردا و پیرهن کز مصطفی^ص است
 جان نیفشاندن ز آمت کی رواست؟
 در عرب بودست منعم زاده
 قیس نامی، دل به لیلای داده
 بر سگی کز کوچه لیلای
 قیس از خویشش فزونتر خواستی

میتوانی گفت هان ای تن پرست!

پیر کنعان بود پیراهن پرست؟

یاتوان گفتن که خود چون بوده است

سگ پرستی کیش مجنون بوده است؟

”حاش لله! کاینچنین باشد نورد

رفت از حد سوی ظن کافر نکرد

عشق گر با پیرهن ور با رداست

نیست بهر جامه از بهر خداست

حق فرستادست بهر ما رسول

کرده ایم از بهر حق دینش قبول

گر بسوی خواجه رو آریم ما

دوست از بهر حقش داریم ما

چون نگردد طالب دیدار دوست

شاد از نظاره آثار دوست

ایکه بردی بهره از خوان نبی

برده از یاد احسان نبی

آمد و آورد پیغام از خدا

”لوحش الله“ مرحبا نام خدا

جاده راهی نمایان کرد و رفت

راه رفتن بر تو آسان کرد و رفت

چون تو کی از ناسپاسانیم ما

پیرو ایزد شناسانیم ما

حق پرستان جمله این ره رفته اند

زان که با دلمهای آگه رفته اند

اصل ایمانست طرز خاص ما
خالصاً لله بود اخلاص ما

عرس واین شمع و چراغ افروختن
عود در مجمر بر آتش سوختن

جمع گشتن در یکی ایوان همی
پنج آیت خواندن از قرآن همی

نان بنان خوانندگان دادن دگر
مرده را رحمت فرستادن دگر

گر پی ترویج روح اولیاست
در حقیقت آنهم از بهر خداست

اولیا را گر گرامی داشتیم
نزد پی رومی و شامی داشتیم

از برای آنکه این آزادگان
از ره حق جان بجان دادگان

از شهود حق طرازی داشتند
با خدای خویش رازی داشتند

تور چشم آفرینش بوده اند
شمع روشن ساز ینش بوده اند

حق پرستانرا بیاطل کار نیست
محو لیلی را به محمل کار نیست

گر نه از لیلی بود دیدار جوی
کی به محمل آورد دیوانه روی؟

گر چه با لیلیست حرف از جان زدن
لیک بر محمل نکند نتوان زدن

آن ولی در یاد حق مستغرقست
عین حق گر نیست خود محو حقیقت

حق بود پیدا نهان دیگر چه ماند؟
چون ولی رفت از میان دیگر چه ماند؟

خیز تا حد ادب داری نگاه
بی ادب را بر دم تیغست راه
با ولی آویختی دیوانه*
یا بر آتش ریختی پروانه*
نیستی عارف که گویم خود مباش
بد مبین و بد مگوی و بد مباش!

بد شمردی رهروان پیش را؟
رهرو چالاک گفتی خویش را؟

گر سفر اینست منزلگه کجاست؟
«لا اله» گفتی «الا الله» کجاست

هست رسم خاص در هر مرز بوم
خود چه میخوانی ز نفی این رسوم

نفی رسم کفر ما هم می کنیم
داد با دانش فراهم می کنیم
نفی کفر آئین ارباب صفاست
نفی فیض ای تیزه دل! رسم کجاست؟

نفی رسم و ره هوا را می کشد
نفی فیضست اینکه ما را می کشد
ای گرفتار خم و پیچ خیال!
نفی بی اثبات نبود جز ضلال!

ور تو گوئی "میکنم اثبات حق"
از چه روئی منکر آیات حق؟

دانم از انکار انکار آوری
پیچشی در زلف گفتار آوری
منکر اثبات گوئی نیستم
من حریف این دو روئی نیستم
اولیا خاصان شاهی نیستند
یعنی آیات الهی نیستند

معجزات انبیا آیات کیست؟
وین صفتها را ظهور از ذات کیست؟

این و آن را هرزه انگاری همی
تا چه از حق در نظر داری همی
چون ترا انکار تا این غایتست
آنچه پزرفتی کدامی آیتست؟

من نه بد گفتم و گر گفتم مراجع!
تو کرا بد گفته در دل بسنج!

خواجه دنیا و دین را منکری!
زمره اهل یقین را منکری!

با دل رنجیده از کینه پاک
منکری را گر بوم منکر چه باک؟

درد دل در نظم گفتن نیست بحث
منکه رندم شیوه من نیست بحث

من سبکروحم گرانجان نیستم
بد نشان پیداست پنهان نیستم

وین که میگوئی توانا کردگار
 چون محمد دیگری آرد بکار
 با خداوند دو گیتی آفرین
 ممتنع نبود ظهوری این چنین

نغز گیتی نغز تر باید شنفست
 آنکه پنداری که هست اندر نهفت
 گرچه فخر دوده آدم بود
 هم بقدر خاتمیت کم بود

صورت آرایش عالم نگر
 یک مه و یک مهر و یک خاتم نگر
 اینکه میگویم جوابی بیش نیست
 مهر و مه زان جلوه تابی بیش نیست
 آنکه مهر و ماه و اختر آفرید
 میتواند مهر دیگر آفرید

حق دومهر از سوی خاور آورد
 کور باد آن کوه نه باور آورد
 قدرت حق بیش ازین هم بوده است
 هرچه اندیشی کم از کم بوده است

لیک در یک عالم از روی یقین
 خود نمی گنجد دو ختم المرسلین

یک جهان تاهست یک خاتم بس ست
 قدرت حق را نه یک عالم بس ست
 خواهد از هر ذره آرد عالمی
 هم بود هر عالمی را خاتمی

هر کجا هنگامه عالم بود
 رحمته للعالمین هم بود
 کثرت ابداع عالم خوبتر
 یا یک عالم دو خاتم خوبتر؟
 در یکی عالم دوتا خاتم مجوی!
 صد هزاران عالم و خاتم بگوی
 غالب! این اندیشه نپذیرم همی
 خرده هم بر خویش می گیرم همی
 ای که ختم الرسالینش خوانده!
 دانم از روی یقینش خوانده
 این "الف لامی" که استغراق راست
 حکم ناطق معنی اطلاق راست
 منشاء ایجاد هر عالم یکیست
 گرد و صد عالم بود خاتم یکیست
 خود همی گوئی که نورش اولست
 از همه عالم ظهورش اولست
 اولیت را بود شانی تمام
 کی بهر فردی پزیرد انقسام
 جوهر کل برنتابد تثنیه
 در محمد^ص ره نیابد تثنیه
 تا نورزی اندر امکان ریو و رنگ
 چیز امکان بود بر مثل تنگ
 میم امکان اندر احمد^ص منزویست
 چون ز امکان بگزری دانی که چیست؟

صانع عالم چنین کرد اختیار
 کش بعالم مثل نبود زینهار
 این نه عجزست اختیارت ای فقیه!
 خواجه بی همتا بود لاریب فیه
 هر کرا با سایه نه پسندد خدا
 همچو اوئی نقش کی بندد خدا؟

شم گهر مهر منیرش چون بود؟
 سایه چون نبود نظیرش چون بود؟
 منفرد اندر کمال ذاتیست
 لاجرم مثلش محال ذاتیست

زین عقیدت بر نگردم والسلام
 نامه را درمی نوردم والسلام

تهنیت عید شوال

مثنوی هفتم

باز برانم که به دیبای راز
 از اثر ناطقه بندم طراز
 باز برانم که درین جلوه گاه
 غازه نهم بر رخ خورشید و ماه
 باز ز اندازرسای سخن
 بافته ام دام های سخن
 باز باهنگ سخن گستری
 ساخته ام خامه ز بال و پری

پای فرو رفته قلم را بگنج
 خامه برقصدست و نفس نغمه سنج
 رند جهان سوز ملامت کشم
 خود ز دوگیتی بخیالی خوشم
 من نه همین پیکر آب و گام
 راز فراوان بود اندر دلم
 یافته ام منصب کار آگهی
 خاصه بتوقع بهادر شهی
 جوهر نایم من و شه جوهریست
 خوبی آئینه زرو شنگریست
 جنبش کاکم بهوای شهست
 نازش نطقم به ثنای شهست
 کرده قلم از گهر شاهوار
 بهر شهنشاه فراهم نثار
 نیست دوی در روش دین من
 شاه پرستی بود آئین من
 آنکه ز شاهیست نشا مندیش
 چون نه پزیرم بخداوندیش
 پیشه من جمله ثنا گسترست
 کار خداوند رهی پرورست
 باشدم از فره انوار شاه
 فرخی عید بدیدار شاه
 خامه من گشته بتقریب عید
 قفل در گنج سخن را کلید

نکته طرازی بمن آموخت عید
 سینه بنور خرد افروخت عید
 تا حرم از هند درازست راه
 بسته ام احرام در پادشاه
 گر نتوان گشت بگرد سرش
 جبهه توان سود بخاک درش
 طلعت شاه آینه حق نماست
 حق طلبان پیرو و شه پیشواست
 شاه فروزان رخ فرخ گهر
 قبله ارباب نظر بو ظفر
 خسرو فرزانه فیروز بخت
 هم ز ازل وارث دیهیم و تخت
 عالم و این نعمت الوان او
 زله از خوان نیاگان او
 تاجوران قافله در قافله
 راست چنان دان که درین سلسله
 راست بآدم رسد ار بنگری
 سروری و شاهی و پیغمبری
 آنکه چو شمع خرد افروخته
 مشتری از وی ادب آموخته
 ور بخدنگ افگنی آورده روی
 از قدر انداز قدر برده گوی
 قهرش اگر تفرقه افکن شود
 آیه غارت گر گاشن شود

حفظش اگر عام کند ایمنی
 شمع پزیرد ز هوا روشنی
 عزمش اگر بانگ بر اشمه‌ب زند
 قافله خور بدل شب زند
 لطفش اگر وایه به گلخن دهد
 آتش و دودش گل و سوسن دهد
 مدح شه‌نشاه همایون نژاد
 نیست نوای که توان ساز داد
 زین همه اندیشه که من میکنم
 گدیه اقبال سخن میکنم
 ور نبود حلقه برین در زدن
 گام ز اندازه فراتر زدن
 چون بسخن دسترس او بود
 بنده هان به که دعا گو بود
 خواسته غالب بسخن گستری
 تازگی طرز ستایشگری
 زاهل سخن هر که طرازد دثنا
 خاتمه آن نبود جز دعا
 شیوه گفتار بآئین خوشست
 حرف دعا از پس تحسین خوشست
 نکته سرایان فروهیده فن
 جاده شناسان طریق سخن
 حرف دعا چون بزبان آورند
 شرط جزای بمیان آورند

منکه ندانم مدخن آراستن
بس بود اینم ز خدا خواستن

دولت شاه دولت جاوید باد!
تا ابدش عید پس از عید باد!

در مهنیت عید بولی عهد

مثنوی هشتم

منکه درین دایره^۱ لاجورد
کرده ام از حکم ازل آبخورد
پیکرم از خاک و دل از آتشت
روشنی آب و گل از آتشت
آتشم آنست که دودیش نیست
بر نمط شعله نمودیش نیست
سوخته ام لیک نسوزنده ام
آتش بی دود فروزنده ام
آتشم اما بفروغ و فراغ
روشنی شمع و نور چراغ
ای که زنی دم زهواخواهم
شمع و دانی که سحرگاهیم
دارم ازین زمزمه شرمندگی
پرتو مهرم بدرخشندگی
پرتو خورشید! گر افتد ب خاک
هست ز آلودگی خاک پاک

۱- در رسم خط غالب "خورشید" بدون واو می باشد چنانکه در نسخه
نول کشور طبع اول چاپ شده است یعنی "خرشید" - فاضل

خصم گر این نکته شارد دروغ
 غم مخور اینک من و اینک فروغ
 فی فی اگر راست سرایم همی
 مهر جهانتاب نشایم همی
 ذره ام و دیده بدخواه کور
 ذره ز خورشید پزیرفته نور
 خاک ره از روشنی آفتاب
 جلوه فروشد که منم خویشتاب
 ذره اگر بال اناالشرق زد
 هم ز درخشانی آن برق زد
 با که توان گفت که این تاب چیست
 ذره منم مهر جهانتاب کیست؟
 مهر ولی عهد شهنشاه عهد
 زیب فزاینده این هفت مهد
 روشنی چشم ظفر فتح ملک^۱
 فرخ و فرخنده گهر فتح ملک
 هم بدهش داور فریاد رس
 هم بسخن خسرو مشکین نفس
 حسن بهار آینه^۲ روی او
 نکبت گل توشه کش خوی او
 کارگه بارگهش نه سپهر
 خاک نشینان رهش ماه و مهر

۱- مرزا فتح الملک بهادر پور بهادر شاه ظفر-فاضل

۲- مرزا غالب آینه را بدون همزه می نوشت-فاضل

قیصر و فغفور گدای درش
یافته اوج نظر از منظرش

باد فروش سر راهش بهار
گشته غزلخوان بنوای هزار

گوی فلک در خم چوگان اوست
نازش ایام بدوران اوست
باد گر اورنگ سلیمان برد
چون بود اکنون که فرمان بود

باد خود از بندگی آزاد نیست
توسن شه چیست اگر باد نیست
دهر به گیتی دگر آئین نهاد
تخت نهاد آن یک و این زین نهاد

در روش کوکبه خسروی
قاعده آنست که در رهروی
زین چو فرا پشت تگاور نهند
غاشیه بر دوش سکندر نهند

گردد اگر دوش سکندر فگار
خضر برد غاشیه شهریار

شکر که سعیم زقلم کام یافت
تهنیت عید سرانجام یافت

پایه سلطان بلند آستان
برتر از آنست که گفتن توان

غالب اگر دم ز ثنا زد بخند
گو نکند دعوی ناسودمند

داد نشانی ز ثنا خوانیش
 لیک نه در خورد جهانبانش
 گرچه به از نظم نظامیست این
 مدح بخوان خط غلامیست این
 گویم و دایم که ز گفتار من
 تازه شود رونق بازار من
 لیک حق مدح نگردد ادا
 هیچ نیابد زمن الا دعا
 کار نه از روی ریا میکنم
 نیشب آهنگ دعا میکنم
 با تو بگویم که چگویم همی
 بهر شه از دهر چه جویم همی
 طالع اسکندر و آن فرخی
 زندگی خضر بدان فرخی
 با نفسم فیض سحریار باد!
 سینه من مشرقانوار باد!
 دیباچه نثر موسوم به بست و هفت افسر تصنیف
 حضرت فلک رفعت شاه اوده

مثنوی نهم

بنام ایزد زه مجموعه راز
 شگفت آور تر از نیرنگ و اعجاز
 نه جادو لیک هوش افزا فسوفی
 جهان را سوی دانش رهنمونی
 تعالی الله ! کتابی مستطابی
 غلط گفتم فروزان آفتابی

پری پروانه شمعی عالم افروز
 سوادش شب ولی روشن تر از روز
 زبس خوبی سزد بهر سوادش
 سویدای دل مردم مدادش
 سوادش زلف مشکینی که با اوست
 هزاران نکته کان باریک چون پوست
 بیاضی کاندران بین السطور است
 تو گوئی موجی از دریای نور است
 مگر خود؛ چشمه نور است و از وی
 بهر سو موج می خیزد پیای
 بود هر موج از عنبر نشان مند
 که دارد جا بجا با سطر پیوند
 ید بیضا خریدار بیاضی
 که بادا گرم بازار بیاضش
 ستودم لیک وصفش نی زمن پرس
 هم از سلطان انجم انجم پرس
 که راز دهر در دفتر نگارد
 هایون، "بست و هفت افسر" نگارد
 شه فرزانه چندین افسرش بین
 بهر افسر جهان دیگرش بین
 هانا جم چشم سلطان عالم
 بهم آمیخته ارکان عالم
 طلسمی بسته اندر افرینش
 که افزایش فروغ چشم بینش

بکف ابر و بدل دریاست سلطان
بدانش گوهر یکتاست سلطان

به لهر ار سلکی از لهر گسسته
ز دانش نیز نقش چند بسته

اگر یای ز بازی داستان ها
زدین و دادهم بینی نشانها

نئی کلکش که بزم آراست از حرف
بشاخ گلبنی ماناست از حرف

که نتواند گرانی را تحمل
نگون گردد ز بار غنچه و گل

بدان ظلمت همی ماند دوآتش
که باشد در میان آب حیاتش

سکندر طالعی ، جم بارگاهی
ثریا منطری ، انجم سپاهی

به دارائی خردمند یگانه
به دانائی شهنشاه زمانه

پر از راز دو عالم سینه او
زهی شاه و زهی گنجینه او

کفش از پنجه خور زرفشان تر
رگ کلکش ز کف گوهر فشان تر

اگر مانی همی نازد به ارتنگ
فرو خورخشم و بگزر گوهر و سنگ

نگارستان معنی بین که دانی
که بی معنی است صورتهای مانی

نینگیزد چنین نقش ارچه مانیست
که آن صورت بود وین خود معانیست

چو بینی این نقوش دلنشین را
طراز شاه معنی آفرین را

سزد گر "نیر اعظم"، نهی نام
که از نامش بر آید سال اتمام

وگر باید ازین خوشتر گهر سفت
ریاض ملک معنی میتوان گفت

سپس بهر بقای حامی دین
دعا از غالب و از خلق آمین

شهنشه را حیات جاودان باد

بهارستان جاهش بیخزان باد!

تقریظ "آئین اکبری"، مصحح^۱ سید احمد خاں

صدر الصدور مراد آباد

مثنوی دهم

مژده یاران را که این دیرین کتاب

یافت از اقبال سید فتح باب

۱- غالب ماده تاریخ از "نیر اعظم" و از "ریاض ملک معنی" گرفته که عددش ۱۲۸۱ هـ می شود تا حال معلوم نه شد که این مثنوی حضرت واجد علی شاه چاپ شد یا نه - آقای مسعود حسن ادیب می نویسند که شاید این کتاب وجود نه داشته باشد مانند کتابی که امیر مینائی به آن چیزی نوشته - و لیکن بنده می گوید که عدم الوجدان لایدل علی عدم الوجود بسیار کتاب هاست که در لندن و کتاب خانه های دیگر از واجد علی شاه تازه کشف کرده اند که ما خبر نداشتیم - (فاضل)

دیده بینا آمد و بازو قوی
کهنگی پوشید تشریف نوی

وینکه در تصحیح "آیین" رای اوست
ننگ و عار همت والای اوست

دل بشغلی بست و خود را شاد کرد
خود مبارک بنده آزاد کرد

گوهرش را آنکه نتواند ستود
هم بدین کارش همیداند ستود
برچنین کاری که اصلش این بود
آن ستاید کش ریا آئین بود

من که آیین ریا را دشمنم
در وفا اندازه‌دان خود منم

گر بدین کارش نگویم آفرین
جای آن دارد که جویم آفرین

با بدآئینان بنامم در سخن
کس نداند آنچه دایم در سخن

کس مخر باشد بگیتی این متاع
خواجه را چه بود امید انتفاع

گفته باشد کاین گرمی دفتراست
تا چه بیند کان بدیدن درخور است

گر ز آیین می‌رود با ما سخن
چشم بکشا و اندرین دیر کهن

صاحبان انگلستان را نگر
شیوه و انداز اینان را نگر

تا چه آیینها پدید آورده‌اند
 آنچه هرگز کس ندید ، آورده‌اند
 زین هنرمندان هنر یشی گرفت
 سعی بر پیشینیان پیشی گرفت
 حق این قومست "آیین" داشتن
 کس نیارد ملک به زین داشتن
 داد و دانش را بهم پیوسته‌اند
 هند را صد گونه آیین بسته‌اند
 آتشی کز سنگ بیرون آورند
 این هنر مندان زخس چون آورند
 تاجه افسون خوانده اند اینان بر آب
 دود کشتی را همی راند در آب
 که دخان ، کشتی بحیچون میبرد
 که دخان ، گردون بهامون میبرد
 غلتک گردون بگرداند دخان
 نره‌گاو و اسپ را ماند دخان
 از دخان زورق برفتار آمده
 باد و موج ، این هر دو بیکار آمده
 نغمه‌ها بی زخمه از ساز آورند
 حرف چون طائر پرواز آورند
 هین ، نمی بینی که این دانا گروه
 در دو دم آرند حرف از صد گروه
 میزنند آتش بیاد اندر همی
 میدرخشد باد چون اخگر همی

رو بلندن کاندران رخشنده باغ
 شهر روشن گشته در شب بیچراغ
 کاروبار مردم هشیار بین
 در هر آیین صد نو آیین کار بین
 پیش این آیین که دارد روزگار
 گشته آیین دگر تقویم پار
 هست ، ای فرزانه بیدار مغز؟
 در کتاب اینگونه آیینهای نغز
 چون چنین گنج گهر بیند کسی
 خوشه زان خرمن چرا چیند کسی
 طبرز تحریرش اگر گوئی خوشست
 نی فزون از هر چه میجوئی خوشست
 هر خوشی را خوشتری هم بوده است
 گر سری هست ، افسری هم بوده است
 مبدأ فیاض را مشمر بخیل
 نور میریزد رطبها زان نخیل
 مرده پروردن ، مبارک کار نیست
 خود بگو ، کان نیز جز گفتار نیست
 غالب آیین خموشی دلکشست
 گرچه خوش گفتم ، نگفتم هم خوشست
 در جهان سیدپرستی دین تست
 از ثنا بگزر ، دعا آیین تست
 این سرایا فره و فرهنگ را
 سید احمد خان عارف جنگ را

ہرچہ خواہد از خدا موجود باد !
 پیش کارش طالع مسعود باد !
 مثنوی ناتمام موسوم بہ ”ابر گہر بار“
 یا اسد اللہ الغالب
 مثنوی یازدہمین
 سپاسی کزو نامہ نامی شود
 سخن در گزارش گرامی شود
 سپاسی کہ آغاز گفتار زوست
 سخن چون خط از رخ نمودار زوست
 سپاسی کہ تا لب ازو کام یافت
 روانہا بدان رامش آرام یافت
 سپاسی کہ فرزانه دم شناس
 بدان خویش را دارد از دیو پاس
 سپاسی کہ فرخ سروشان راز
 بر آن زمزم آباد گویند باز
 سپاسی کہ شوریدگان الست
 دہندش بیانگ قلم دل ز دست
 سپاسی پیوزش در آمیختہ
 ز دل جستہ و با دل آویختہ
 سپاسی ز بسیاری جوش دل
 ز اندیشہ پیوند غفلت گسل
 سپاسی دوئی سوز^۲ کثرت ربای
 سپاس دل افروز بینش فزای

۱۔ یہ مثنوی اکمل المطایع دہلی سے ۱۸۶۳ء میں علیحدہ بھی چھپی ہے ۔
 ہم نے اس کے حواشی نقل کیے ہیں ۔
 ۲۔ سپاس دوئی سوز ۔ (مثنوی ابر گہر بار)۔

خدا را سزد کز درون پروری
بدین شیوه بخشد شناساوری

خدائی که زانگونه روزی دهد
که هم روزی و هم دوروزی^۱ دهد

بنامی که گم گشته بردن درو
ز پرتی نه گنجد شمردن درو

کسی را که باشد بر انگشتی
زند گرد او حلقه دیو و پری

متاع اثر بسکه ارزان دهد
مسیحا بدان مرده را جان دهد

رضا داد ، کاید به بردن همی
دهد تن ببند شمردن همی

نباشد اگر بخشش عام او
کرا زهره بردن نام او

بفرخندگی ، هر که نامش گرفت
هما ، از هوا راه دامش گرفت

بود نام پاکش ز بس دل نشین
تراشند پاکانش از دل نگین

بدل هر که سوزنده داغش نهاد
پری رخ پیش چراغش نهاد

بود سوز داغش زبس دلپسند
سویدا سزد بر جالش سپند

رضا جوی هر دل که درویش هست
 هوا خواه هر رخ که گردیش هست
 نرنجد ز انبوه خواهندگان
 نیاید ستوه از پناهندگان
 خرد جنس هستی فروشندگان
 دهد مزد بیموده کوشندگان
 رباید دل ، اما ز دلدادگان
 کشد ناز ، لیکن ز افتادگان
 ز بادی که بردل وزد در نهفت
 زبان را پیدا در آرد بگفت
 نگه را که بیرون نباشد ز چشم
 دهد بال پیدائی مهر و خشم
 دل دوست باهم دگر دوخته
 درین کیسه کردار اندوخته
 روان و خرد باهم آمیخته
 ازین پرده گفتار انگیخته
 نه زین سو گهرها شمردن توان
 نه راه اندرین پرده بردن توان
 نگاهی بگردنده کاخ بلند
 کش اندازه چونست و آثار چند
 ز رخشانیء گونه لاژورد
 دمد گونه گون رنگش از هر نورد
 بهر یک نمودش دو صد رنگ در
 بهر یک نوردش صد آهنگ در

اگر جلوه روشن و آواز خوش
 خم رنگ خوش پرده ساز خوش
 بیندیش کاین چرخ و پروین کراست؟
 چنین پرده ساز رنگین کراست؟
 نگاهی ببازی گه روزگار
 ز بازی گرانش یکی نو بهار
 که چون سیمیا در نمود آورد
 اثرها ز بالا فرود آورد
 کشاید هوا پرنیان بنفش
 شود شاخ گل ، کاویانی درفش
 شود باغ صحرای محشر ز سرو
 پرد نامه هر سو ز بال تدرو
 بحالیکه عریان بود پیکرش
 دمد چشم نرگس ز فرق سرش
 چمن ، خلد و کوثر شود آبگیر
 خیابان ، ز جوش سمن جوی شیر
 بیندیش کاین روزگار از کجاست
 نمود طلسم بهار از کجاست
 بنیروی نه چرخ برهمزدن
 نشاید ز دانست او دم زدن
 گروهی ببند گهر یافتن
 فرو بسته دل در زمین یافتن
 یکی را دم تیشه بر کان نخورد
 یکی ره بنایاب گوهر نبرد

بدانش ترا دیده‌ور کرده‌اند!
 چراغی درین بزم بر کرده‌اند!
 خرد کز جهان‌یست پیشش خبر
 نباشد ز عنوان خویشش خبر
 نه بیند جز این هیچ بیننده‌ای
 که مارا بود آفریننده‌ای
 که اندازه آفرینش بدوست
 دم دانش و داد بینش بدوست
 جهان داور دانش آموزگار
 بخور روشنائی ده روزگار
 کشاینده گهر آگین پرند
 ز پروین پهنای آن نقش‌بند
 نگارنده پیکر آب و گل
 شمارنده گهر جان و دل
 گردش در آورنده نه سپهر
 بگردون بر آورنده ماه و مهر
 روان را بدانت سرمایه‌ساز
 زبان را بگفتار پیرایه‌ساز
 بشاهی نشاننده خسروان
 رهزن رهاننده رهروان
 بدانش به‌اندیش فرزندگان
 به‌مستی نگهدار دیوانگان
 شناساگر راز دانان براست
 توانا کن ناتوانان بخواست

جگر را ز خونابه آشامده
 نفس را بیستابی آرام ده
 بهر دم ز آواز پیوندبخش
 بهر پیکر از دل جگر بندبخش
 هم از سرخوشی شور در می فگن
 هم از ناله جان در تن می فگن
 روان را بدانش گهرزای دار
 جهان را بدستور بر پای دار!
 شناسندگان را بخود رهنمای
 هراسندگان را غم از دل ربای
 نفسها بسودای او ناله خیز
 جگرها بصحرای او ریز ریز
 رگ ابر را اشکباری ازوست
 دم برق را ببقارای ازوست
 زبانهای خاموش گویای او
 نهانهای اندیشه پیدای او
 بگویائی از وی زبان فصیح
 خورد زله^۱ زاج سورا^۲ مسیح
 بجنبش ازو نال کلک دیر
 ناید بمردم رگ جان تیر^۲
 خرد را که جوید شناسائیش
 نگه خیره در برق پیدائیش

۱- زاج سور: چغنی کی شادی - ۱۲ (ابر گهر بار)

۲- تیر: اسم عطارد - ۱۲ (ابر گهر بار)

دوئی بی کفن مرده‌ای در رهش
 خودی دادگر شهنه درگمش
 گر از جان سپاران نازش کسیست
 وراز پرده داران رازش کسیست
 مرآن را پلارگ^۱ رگ گردنی
 مراین را روان مجرد تنی
 ز گرمی که باشد پهنگامه‌اش
 ز تیزی که دارد قط خامه‌اش
 زبانهای افسردگان ، آتشین
 منشیهای سنگین‌دلان ، نازنین
 زهی هستی محض و عین وجود
 که نازد ییکتائیش هست و بود
 ز شاخابه^۲ کز قلزمی سر دهد
 بهر تشنه آشام دیگر دهد
 بیک باده بخشد ز پیانه‌ای
 بهر ذره رقص جداگانه‌ای
 جهانی ز طوفان بغرقاب در
 هنوزش همان چین بگرداب در
 گروهی ز مستی بغوغا درون
 هنوزش همان می بمینا درون

۱- پلارگ : بمعنی شمشیر - ۱۲ (ابر گهر بار)

۲- شاخابه : اس نهر کو کہتے ہیں جو کسی دریا میں سے کاٹ کر جاری کریں (ابر گهر ابر)

اسیرش ز بندی که بر پای اوست
 سگالد که بر تخت چین جای اوست
 شهیدش بخویش از طرب بهره مند
 بجز چشم زخمش نباشد گزند
 ز بانگی که خیزد ز خون در دلش
 بدان تار ماند رگ بسمش
 که چون خواهدش رغبت انگیز تر
 مغنی کند زخمه را تیز تر
 شبستانیانش ز می غازه جوی
 بیابانیانش ز خور تازه روی
 گرانمایگان غرق کوثر ازو
 خسان خسته موج ساغر ازو
 مناجاتیان پیش وی در نماز
 خراباتیان را بدو چشم باز
 اگر کافرانند زنهاریش^۱
 وگر مومنان در پرستاریش
 "هو الحق" سرایان او، غیب جوی
 "انا الحق" نوایان او، تلخ گوی
 رهش را ز جانها غباری بلند
 غمش را ز خال عروسان سپند
 نه تنها خوشی ناز پرورد اوست
 که غم نیز دل را ره آورد^۲ اوست

۱- زنهاری : بمعنی مستامن - ۱۲ (غالب)
 ۲- ره آورد : بمعنی سوغات - ۱۲ - (ابر گهر بار)

اگر شادکامی شکر میخورد
 وگر نامرادی جگر میخورد
 نه آنرا نشاطی پیوند اوست
 که اینهم بهستی نشانمند اوست
 ز آیین نگاران ، بهنگامه در
 رقم گشته نامش بهر نامه در
 لغت ، زان شود تازی و پهلوی
 که بالذ سخن ، چون پزیرد نوی
 سخن ، گر بعد پرده دمساز گشت
 چنان کامد ازوی بوی باز گشت
 بهر لب که جوئی ، نوائی ازوست
 بهر سرکه بینی ، هوئی ازوست
 اگر دیوساریست ، بیهوش و هنگ^۱
 که همواره پیکر تراشد ز سنگ
 بیت سجده زان رو روا داشته
 که بت را خداوند پنداشته
 وگر خیره چشمیست نیر پرست
 بدرد می از جام اندیشه مست
 بمهرش ازان راه جنبیده مهر
 کزین روزنش ، دوست بنموده چهر
 ز تازی^۲ درونسان اهریمنی
 گروهی بود کز خرددشمنی

۱- هنگ : مخفف فرهنگ - (غالب)

۲- تازی : مخفف تاریک : (ابر گهر بار)

ز بس داد ناآشنائی دهند
 به آتش نشان خدائی دهند
 به تن ها بآدر گرایش کنان
 به دل ها خدارا نیایش کنان
 گروهی سراسیمه در دشت و کوی
 خداوند جوی و خداوند گوی
 ز رسمی که خود را بران بسته اند
 بیزدان پرستی میان بسته اند
 زمهری که بیخواست در دل بود
 پرستند حق ، گر بیاطل بود
 نظرگاه جمع پریشان ، یکیست
 پرستنده انبوه و یزدان یکیست
 کدامی کشش کان ازان سوی نیست
 بد و نیک را جز بوی روی نیست
 جهان چیست ؟ آینه آگهی
 فضای نظرگاه وجهه الهی
 نه هر سو که رو آوری سوی اوست
 خود آن رو که آورده ای روی اوست
 ز هر ذره کاری به تنهائیش
 نشان باز یابی ز یکتائیش
 چو این جمله را گفته ای عالم اوست
 بگفت آنچه هرگز نیاید هم اوست
 چو اینجا رسیدم هایون سروش
 بمن بانگ برزد که "غالب خموش" !

بپاشید در لوزه بندم ز بند
تپان همچو بر روی آتش سپند

چو از وی پزیرای راز آمدم
مناجات را پرده ساز آمدم
بساز نیایش شدم زخمه ریز
بدان تا بدینسان کم زخمه^۱ تیز

مناجات ۲

خدایا! زبانی که بخششیده‌ای
بنیروی جانی که بخششیده‌ای
دمادم بجنبش گراید همی
ز راز تو حرفی سراید همی
ندانم که پیوند حرف از کجاست
درین پرده لحنی شگرف از کجاست
گر از دل شناسم جنون پیش نیست
که آن نیز یک قطره خون پیش نیست
خرد را مکالم که نیرو دهد
خود او را زمن حیرتی رو دهد
نه آخر سخن را کشایش ز تست
بنا بود چندین نمایش ز تست
چو پیدا تو باشی، نهان هم توئی
اگر پرده‌ای باشد آنهم توئی

۱- زخمه: بمعنی مضراب - ۱۲ (غالب)

۲- ابر کهر بارمیں "آغاز مناجات" ه -

بهر پرده دم‌ساز کس جز تو نیست

شناسنده راز کس جز تو نیست

چه باشد چنین پرده‌ها ساختن

شگافی بهر پرده انداختن

بدین روی روشن نقاب از چه رو؟

چو کس جز تو نبود حجاب از چه رو؟

هانا از اینجا که توقیع ذات

بود فرد فهرست حسن صفات

تقاضای فرمانروائی دروست

ظهور شیون خدائی دروست

ز فرمان‌دهی خاست فرمانبری

شناساوری شد شناساگری

ترا با خود اندر پرند خیال

بود نقطه‌ای از صفات کمال

کزان نقطه خیزد سیاه و سپید

و زان پرده بالذ هراس و امید

بدان تازه گردد مشام از شمیم

بدان بشگفت گل بیاغ از نسیم

از اینجا نکه روشنائی برد

وز اینجا نفس نغمه‌زائی برد

ازان جنبش آید بشوخی برون

اگر موج رنگست ، ورموج خون

اگر سود گوهر بدامن برد

زیان گر خود اخگر بخرمن برد

ز آلائش کفر و پرداز دین
 ز داغ گمان و فروغ یقین
 بهر گونه پردازش هست و بود
 جمال و جلال تو گیرد نمود

بگردون ز مهر و باختر ز تاب
 بدریا ز موج و بگوهر ز آب

بانسان ز نطق و بمرغ از خروش
 بنادان ز وهم و بدانا ز هوش

بچشم از نگاه و به آهو ز رم
 بچنگ از نوای و بمطرب ز دم

بباغ از بهار و بشاه از نکین
 بکیسو ز پیچ و بایرو ز چین

عیار وجود آشکارا کنی
 نشانهای جود آشکارا کنی

جمال تو ذوق تو از روی تو
 جلال تو تاب تو از خوی تو

جمال ترا ، ذره از آفتاب
 جلال ترا ، یوسف اندر نقاب

چه باشد چنین عالم آرائی
 هانا خیالی و تنهائی

تویی آنکه چون پا گزاری براه
 نیابی بجز خویشتن جلوه گاه

چو رودر تماشای خویش آوری
 هم از خویش آینه پیش آوری

نه چندان کنی جلوه بر خویشتن
 که کس جز تو گنجد درین انجمن
 بفرمان خواهش که آن شان تست
 هم از خویش بر خویش فرمان تست

کنی ساز هنگامه اندر ضمیر
 چو نم دریم و رشته اندر حریر
 ظهور صفات تو جز در تو نیست
 نشانهای ذات تو جز در تو نیست

ز خواهش بکوری چشم دوئی
 بآرایش دهر کانهم توئی
 کشائی نورد اهنر رنگ رنگ
 کشی پرده بر روی هم تنگ تنگ

ز هر پرده پیدا نواسازی
 بهر جلوه پنهان نظر بازی
 پدید آوری برگ و سازی فراخ
 چو نخلی بانبوهی برگ و شاخ

درین گونه کون آرزو خواستن
 بود چون ببائست آراستن
 زهر پرده رنگی که گیرد کشاد
 چنان دل کش آفتد که بی آن مباد

قلم در کف و تاج بر سر رسد
 بهر جا رسد هر چه از در رسد

۱- نورد: ملفوف و پیچ و تاب -

۲- ازدر: بمعنی لائق - (غالب)

بنه چرخ والائی و برتری
 چار آخشییج^۱ آدمی پیکری
 بیزدانیان ، فتره^۲ ایزدی
 بیونانیان ، بهره بخردی
 بکشورکشایان ، دم گیرودار
 بمسکین گدایان غم پند و تار
 بناهیدیان ، باده بیغمی
 بکیوانیان ، گونه ماتمی
 بمستان نشید و بنعشاق آه
 بآهن کلید و بزر نام شاه
 بپیرنگ^۲ نقش و پیرکار سیر
 بطامات لعن و بطاعات خیر
 بابر از پی خاک آب حیات
 بخاک ، از نم ابر جوش نبات
 بمی در فروغی که چون برآمد
 ز سیمای میخواره نیر دمد
 بنی در نوائی که چون برکشند
 باواز آن ناله ساغر کشند
 بساقی خرامی که از دلبری
 ز شاهد برد دل بساقی گری
 بشاهد ادائی که از سرخوشی
 بساقی دهد داروی بیهشی

۱- چار آخشییج : چار عنصر - (فاضل)

۲- پیرنگ : خاک - (فاضل)

بازاده دستی که ساغر زند
 بافتاده سنگی که بر سر زند
 هر آینه مارا که تر دامنیم
 ز دیوانگی با خرد دشمنیم
 ز آلودگیها گرانی بود
 همه سختی و سختجانی بود
 زهر شیوه ناسازگاری رسد
 زهر گوشه صد گونه خواری رسد
 بیزم ارچه در خوردن باده ایم
 ولیکن بدان گوشه افتاده ایم
 که چون سوی ما ساقی آرد پسیچ
 نیایم جز گردش از جام هیچ
 بکفر آنچنان کرده کوشش که خویش
 نباشیم تزاری ز زنار بیش
 ز لب جز بناگفتنی کار نه
 ز خود جز بنفرین سزاوار نه
 نه سودای عشق و نه راه صواب
 نه در سینه آتش، نه در دیده آب
 نه دستور دان و نه خسرو شناس
 نه از شهنه شرع در دل هراس
 نیاسوده از ما بکنج و کمین
 کسی جز وقائع نگار یمین
 گناه آن قدرها برون از شمار
 که رنجید یسار سروش یسار

چو از پرده پرس و جو بگذرند
 روانهای مارا بدوزخ برند
 هر آینه از ما بتردامنی
 فرو میردا آتش بدان روشنی
 بدان تا چو این گرد خیزد ز راه
 بسوزند مارا بشرم گناه
 ولی با چنین آتشی خانه سوز
 تر و خشک و آباد و ویرانه سوز
 نه این بسکه سوزان بداغ تو ایم
 ز پروانگان چراغ تو ایم
 بهر گونه کالا روئی ز تست
 بما بهره ناروئی ز تست
 ز ابری که بارد بگلزار بر
 بروید گیاهی بدیوار بر
 بدان نابرومندی آن ناتوان
 ز سرمبزی باغ بخشد نشان
 اگر خسوار و ناروائیم ما
 بیاغ تو برگ گیائیم ما
 بخویش از ظهور جلالت خوشیم
 فروزینہ ایزدی آتشم
 تراب جگر خستگی را نیست
 کہ گلهای باغ ترا شبنم نیست

۱۔ طبع دوم نول کشور "فرو میزد" - صحیح "فرو میرد" ہے جیسا کہ ابر گھر بار اور کلیات طبع اول میں ہے۔

ز رہ ناشناسان کژرو بگشت
 دمد جاده دیگر از روی دشت
 فزاید بغوغای یوسف دو بہر
 ترنج و کف خُردہ گیران شہر
 اگر ا کاسہ قیس مسکین شکست
 صدائی ز لیلی دران کاسہ هست

جکایت

شنیدم کہ شاہی درین دیر تنگ
 ز پہلو۲ برون راند لشکر بچنگ
 گزین شہسواران ، عنان بر عنان
 مہین نیزہ داران ، سنان بر سنان
 بپیچش، ز چرمین عنانہای سخت
 زحل را بدلو اندرون پارہ رخت
 بجنبش ز رخشان سنانہای تیز
 بروی ہوا ، نور خور ریز ریز
 دلیرانہ با لشکر نامجوی
 باقلیم بیگنہ آورد روی
 ز بس چست خود را بپیکار برد
 بدشمن شبیخون بایوار۳ برد
 بدان دم کہ در رہروی برگرفت
 ز بدخواہ اورنگ و افسر گرفت

-
- ۱- غالب کا ایک اردو شعر ہے :
 | من اے غارت گرجنس وفا ، سن | شکست شیشہ دل کی صدا کیا
 ۲- پہلو: خراسان قدیم ، شہر (برہان قاطع)
 ۳- ایوار: بمعنی سفر روز۔ (غالب ، ابر گہر بار)

ز کالای تاراج دامن فشاند
 بلشکر زر و مال دشمن فشاند
 ازان گنج کز لعل و گوهر شمرد
 سر خصم پامزد خود بر شمرد
 هنوز از غباری که برجسته بود
 بسا ذره بر خاک نشستہ بود
 که در جنبش از چرخ آرام یافت
 ز دادار پیروزگر کام یافت
 نیازش ز فرخندگی ناز گشت
 سوی کشور خویشتن بازگشت
 خود آهسته رو بود در ره زپیش
 فرستاد فرمان بدستور خویش
 که فرمان دهد تا بهر گونه بهر
 ببندند آئین شادی بشهر
 نمطها بآراستن نو کنند
 پرستاری بخت خسرو کنند
 بدین دل کشا مژده کز شه رسید
 بهار طرب را سحرگه رسید
 بروزی که بایستی از شاهراه
 بایوان خرامد خداوند گاه
 هم از شام مشعل بر افروختند
 امینان بکوشش نفس سوختند

۱- کلیات طبع اول و دوم نول کشور "سو کشور" بغیر "ی" ابرگهربار
 با "ی" - (فاضل)

بمهبتاب شستند سیمای خاک
فشاندند پروین بدیای خاک

ببازارها ، سو سو صف بصف
پیرایه بندی کشودند کف

ز هر پرده نقشی بر انگیزتند
بهر گوشه چینی در آویختند

بدان گونه آینه ها ساختند
که بینندگان چشم و دل باختند

سحرگاه چون داد بار آفتاب
ز هر گوشه سر زد هزار آفتاب

زمین را ز گرمی بجوشید مغز
برون داد از کان گهرهای نغز

بآرایش جاده رهگزار
صدف ریخت از بحر در بر کنار

تو گوئی ز تاب گهرها بروز
که نگسته پیرایه شب هنوز

چو هر کس به اندازه دسترس
بشادی زد از خود نمائی نفس

گروهی ز بیمایه زندانیان
علی الرغم نوکیسه سامانیان

بآئین بیستند از خویشتن
سیه پرده ای بر رخ انجمن

که هر تار زان پرده زنجیر بود
نوا ناله ، گر بم و گبر زیر بود

بمرغوله^۱ کاندر نوا داشتند
 همان دود دل بر هوا داشتند
 بر اجزای تن جا بجا بند سخت
 بر بند لختی ز تن لخت لخت
 نفس گرم شغل چراغان ز آه
 ز گرمی خس و خارسوزان براه
 چو گیتی کشا موکب خسروی
 قدم سنج اندازه زهروی
 بشهر اندر آورد از راه روی
 رسیدند گوهرکشان پوی پوی
 بدان جاده گوهر فرو ریختند
 بمغز زمین رنگ و بو ریختند
 ز آیین که در شهر بر بسته بود
 دوصد نقش بر یکدگر بسته بود
 بدان تا رود خطوه چند پیش
 بجنبید هر نقش بر جایی خویش
 جگرگون نگاهان خونین نوا
 گرفتند چون داغ بر سینه جا
 ز اشک فروخورده مشتی گهر
 ملک را فشانند بر رهگزر
 ز خون گشته پنهان هوسهای خویش
 کشیدند خوانهای یاقوت پیش
 شه دیده‌ور را دل از جای رفت
 بخاموشیش بر زبان "های" رفت

خموشی بدل جوئی آواز شد
 ترحم بگفتار دمساز شد
 لب از جوش دل چشمه نوش ریخت
 نوید رهائی بسرجوش ریخت
 ده و دوده و گنجدانها ز پی
 گدایان روان ، کاروانها ز پی
 عزیزی که یارای گفتار داشت
 بهر پرده اندازۀ بار داشت
 ز بیداد ذوق شناساوری
 فغان بر کشید اندران داوری
 که الهاس در زر نشانندگان
 نسنجیده گوهر فشانندگان
 بیایند و داغ بیبائی روند
 جگر تشنه مرحبائی روند
 همی کیسگان تادمی برکشند
 بگردون زرو لعل و گوهر کشند
 بحر قی کزو لب گهرخیز شد
 جهانیان چنین پاسخ انگیز شد
 که اینان جگرخستگان مانند
 بآهن فروبستگان مانند
 بجز موی و ناخن که بینی دراز
 زبان کوتاه از دعوی برگ و ساز
 لباس از گلیم و زر از آهنست
 گر آهن زمین و گلیم از نیست

نمانورده‌اند آنچه آورده‌اند
 ز من برده‌اند آنچه آورده‌اند
 بآیین ، در آیین^۱ انجمن
 مرا کرده‌اند آشکارا بمن
 ازان رو که در تب ز تاب منند
 همان ذره آفتاب منند
 تو نیز ای که هر چیز و هر کس ز تست
 بهار و خزان و گل و خس ز تست
 بروزی که مردم شوند انجمن
 شود تازه پیوند جانها بتن
 روان را بنیکی نوازندگان
 بصرمایه^۲ خویش نازندگان
 گهرهای شهوار پیش آورند
 فروهیده^۳ کردار پیش آورند
 ز نوری که ریزند و خرمن کنند
 جهان را بخود چشم روشن کنند
 بهنگامه با این جگرگوشگان
 در آیند مستی جگر توشگان
 ز حسرت بدل برده دندان فرو
 ز خجلت سر اندر گریبان فرو
 دران حلقه من باشم و سینه‌ای
 ز غمهای ایام گنجینه‌ای

در آب و در آتش بسر برده‌ای
ز دشواری زیستن مرده‌ای

تن از سایه خود بیم اندرون
دل از غم پهلودونیم اندرون

ز ناسازی و نباتوانی بهم
دم اندر کشاکش ز پیوند دم
ز بس تیرگیهای روز سیاه
نگه خورده آسیب دوش از نگاه

ببخشای ، بر ناکسیه‌های من
تهیدست و درمانده‌ام وای من
بدوش ترازو منه بار من
نسنجیده بگزار کردار من
بکردار سنجی . میفزای رنج
گرانباری درد . عمرم بسنج
که من با خود از هرچه سنجد خیال
ندارم بغیر از نشان جلال

اگر دیگران را بود گفت و کرد
مرا مایه عمر رنجست و درد
چه پرسی چو آن رنج و درد از تو بود
غمی تازه در هر نورد از تو بود

فرو . هل که حسرت خمیر نمست
دم سرد من زمهریر : نمست
مبادا بگیتی چو من هیچکس
جحیمی دل . زمهریری نفس

پرسشی مرا درهم افشوده گیر
پرگاه را مصری برده گیر

پس آنکه بدوزخ فرستاده دان

در آتش خس از باد افتاده دان

زدودی که بر خیزد از سوز من

شود پیشی تاریکی روز من

دران تیرگی نبود آب حیات

که بر وی خضر را نویسی برات

زدود و شراری که من در دهم

نه گردون فرازم ، نه اختر دهم

فتد برتم چون ازان شعله داغ

نسوزد بخاک شهیدان چراغ

اگر نالم از غم ، ز غوغای من

نپیچد بفردوس آوای من

که زهاد مینوشین زان صدا

بافشاندن دست ، کوبند پا

وگر همچنین است فرجام کار

که میباید از کرده راندن شار

مرا نیز یارای گفتار ده

چو گویم برآن گفته زهار ده

درین خستگی پوشش از من مجوی

بود بنده خسته گستاخ گوی

دل از غصہ خون شد نہفتن چہ سود
 چو ناگفتہ دانی بگفتن چہ سود
 زبان گرچہ من دارم ، اما ز تست
 بتست ارچہ گفتارم ، اما ز تست
 ہانا تو دانی کہ کافر نیم
 پرستار خرشید و آدر نیم
 نکشم کسی را باہریمنی
 نبردم ز کس مایہ دررہزی
 مگر می کہ آتش بگورم ازوست
 بہنگامہ پرواز مورم ازوست
 من اندوہ گین و می اندہربای
 چہ می کردم ای بندہ پرور خدای
 حساب می و رامش و رنگ و بوی
 ز جمشید و بہرام و پرویز جوی
 کہ از بادہ تا چہرہ افروختند
 دل دشمن و چشم بد سوختند
 نہ از من کہ از تاب می گاہ گاہ
 بدریوزہ رخ کردہ باشم میاہ

۱۔ ابر گہر بار طبع دہلی ، کلیات طبع اول لکھنؤ وغیرہ میں ”نہ گفتن چہ سود“
 ہے مگر غلط نامہ ابر گہر بار میں اسے ”بہ گفتن چہ سود“ کیا ہے اور یہی

صحیح ہے ۔

۲۔ غلط نامہ ابر گہر بار میں ”می گردم“ کو ”می کردم“ بتایا ہے ،
 نول کشوری نسخوں میں ”می گردم“ ہی ہے ۔

نه بستانسرای ، نه میخانه‌ای
 نه دستا نسرای ، نه حیانه‌ای
 نه رقص ، پری پیکران بر بساط
 نه غوغای رامشگران در رباط
 شبانکه ، بمی رهنمونم شدی
 سحرگه ، طلب‌کار خونم شدی
 تمنای معشوقه ، باده‌نوش
 تقاضای بی‌مهوده ، سیف‌فروش
 چه گویم ، چه هنگام گفتن گزشت
 ز عمر گرانمایه بر من گزشت
 بسا روزگاران ، بدل‌دادگی
 بسا نو بهاران ، بی‌بادگی
 بسا روز تاران و شبهای ماه
 که بودند بی می بچشم سیاه
 آفتها پر از ابر بهمن می
 سفاینه جام من از می می
 بهاران و من در غم برگ و ساز
 در خانه از بینوایی فراز
 جهان از گل و لاله پربوی و رنگ
 من و حجره و دامن زیر سنگ
 دم غم‌غیش جز رقص بسمل نبود
 باندازه خواهش دل نبود
 اگر تا فتم رشته گوهر شکست
 و گیر یافتم باده ساغر شکست

چہ خواہی ز دلق می آلود من
 بین جسم خمیازہ فرسود من
 ز پائیز گویم ، بہارم گزشت
 ز می بگزم ، روزگارم گزشت
 بنام سازگاری ز ہمسائگان
 سرمایہ جوئی ز بیابانگان
 سر از منت ناکسان ، زیر خاک
 لب از خاک بوس خسان ، چاک چاک
 بگیتی درم بینوا داشتی
 دلم را اسیر هوا داشتی
 نہ بخشندہ شاهی کہ بارم دہد
 بہر بار ز پیل بارم دہد
 کہ چون پیل زانجا برانگیزی
 زرش بر گدایان فرو ریزی
 نہ نازک نگاری کہ نازش کشم
 بہر بوسہ زلف درازش کشم
 چو زان غمزہ ، نیشی بدل بر خورد
 رگ جان ، غم نوک نشتر خورد
 بدان عمر ناخوش کہ من داشتم
 ز جان خار در پیرہن داشتم
 چو دل زین ہوسہا بجوش آمدی
 ز دل بانگ خونم بگوش آمدی

۱۔ کایات طبع نول کشور اور "ابر گہر بار" طبع دہلی "بجوش آیدی"—
 "بگوش آیدی" لیکن غلط نامہ "ابر گہر بار" "آمدی"۔ ہم نے اس کے مطابق
 متن کی تصحیح کی ہے۔

هنوزم، همان دل بجوش اندرست
زدل، بانگ خونم بگوش اندرست
چو آن نامرادی بیاد آیدم
بفردوس هم دل نیاسایدم
دلی را که کمتر شکبید بباغ
در آتش چه سوزی بسوزنده داغ
صبحی خورم، گر شراب طهور
کجا زهره صبح و جام بلور
دم شبرویهای مستانه کو
بهنگامه غوغای مستانه کو
دزان پاک میخانه ییخروش
چه گنجایی شورش نای و نوش
سیه مستی ابر و باران کجا
خزان چون نباشد، بهاران کجا
اگر حور در دل خیالش که چه
غم هجر و ذوق وصالش که چه
چه منت نهد ناشناسا نگار
چه لذت دهد وصل بی انتظار
گریزد دم بوسه اینش کجا
فریبد بسوگند دینش کجا
برد حکم و نبود لبش تلخ گوی
دهد کام و نبود دلش کابجوی
نظر بازی و ذوق دیدار کو
بفردوس، روزن بدیوار کو

نه چشم آرزومند دل‌الهای
نه دل تشنه ماه‌پرکاله

ازینها که پیوسته میخواست دل
هنوزم همان حسرت آلاست دل

چو پرسش رگی را بکاود ز دل
دو صد دجله خونم تراود ز دل

بهر جرم کز روی دفتر رسد
ز من حسرتی در برابر رسد

بفرمای کاین داوری چون بود
که از جرم من حسرت افزون بود

هر آینه ، همچون منی را ببند
تلافی فراخور بود ، فی گزند

بدین مویه در روز امید و بیم
بگیریم بدانسان که عرش عظیم

شود از تو سیلاب را چاره جوی
تو بخشی بدان گریه‌ام آبروی

وگر خون حسرت هدر کرده‌ای
ز پاداش قطع نظر کرده‌ای

گزشتم ز حسرت ، امیدیم هست
سپید آب روی سپیدیم هست

که البته این رند ناپارسی
کج اندیشه گبر مسلمان نما

پرستار فرخنده منشور تست
هوادار فرزانه وخشور تست

بیند امید استواری فرست
بغالب خط رستگاری فرست

نعت

بنا میزد ، ای کلک قدسی صریر
به هر جنبش از غیب نیرو پذیر
زمهرم بدل همچو آه اندر آی
ز دل تا بر آرم بگردون بر آی
چو بر سلسبیلست ره افتد بخم
خیابان خیابان بمینو بچم
بدم در کش آب گهرسای را
نمودار کن گوهر لای را
فرورو بدان لای و دیگر بروی
ز سرسبز گرد و فروسو پیوی
شگافی ازان در بخویش اندر آر
بهشتی نسیمی پیش اندر آر
بدان نم که اندر سرشت آوری
بدان باد خوش کز بهشت آوری
دلاویزتر جنبشی ساز کن
بجنبش رقم سنجی آغاز کن
درودی بعنوان دفتر نویس
بدیاجه نعت بیمبر نویس
محمد کز آئینه روی دوست
جزینش ندانست دانا که اوست
زهی ، روشن آئینه ایزدی
که در وی نگنجیده زنگ خودی

ز راز نهان پرده‌ای بر زده
 ز ذات خدا معجزی سر زده
 تمنای دیرینه کردگار
 بوی ایزد از خویش امیدوار
 تن از نور پالوده سرچشمه‌ای
 ولی همچو مهتاب در چشمه‌ای
 بهر جام ازو تشنه‌ای جرعه‌خواه
 بهر گام ازو معجزی سربراه
 کلامش ، بدل در فرود آمدن
 ز دم بسته پیشی ، بزود آمدن
 خرامش بسنگ از قدم نقش بند
 برنگی که نادیده پایش گزند
 بدمتش کشاد قلم نارسا
 بکلمکش سواد رقم نارسا
 دل امید جای زیان دیدگان
 نظر قبله‌گاه جهان دیدگان
 برفتار صحرا گلستان کنی
 بگفتار کافر مسلمان کنی
 بدنیا ، ز دین روشنائی دهی
 بعقبی ، ز آتش رهائی دهی
 بخوی خوش ، اندوه‌گاه همه
 بآمرزش ، امیدگاه همه

لب نازینش ، گزارش پزیر
 جهان آفرینش ، سپارش پزیر
 زمین ، دل ز کف داده پای او
 خود از نقش پایش سویدای او
 پی آنکه او را ببوسد قدم
 لب آورده یثرب ز زمزم ۴۲
 ز بس محرم پرده راز بود
 بنزدیکی حق سرافراز بود
 ز رازی که باوی سرودی سروش
 هدائیش بودی ز اول بگوش
 خمی قبله آدمی زادگان
 نظرگاه پیشین فرستادگان
 کسائی^۱ ده نسل آدم بخویش
 روانی ده نقد عالم بخویش
 بلندی ده کعبه ، بالای او
 گرامی کن سجده ، سیای او
 یمن روشن از پرتو روی او
 ختن بسته^۲ چین کیسوی او
 بکیش فریور^۳ ، جهان رهنای
 ز بیراهه پویان خرامش ربای
 ز بت بندگی ، مردم آزادکن
 جهانی ، یک خانه آبادکن

۱- کسائی: بمعنی شخصیت - ۱۲ (ابر گهر بار)

۲- فریور: صاحب دبدبه - ۱۲ (ابر گهر بار)

بمحراب مسجد رخ آرای دیر
 به اندیش خویش و دعاگوی غیر
 تو گوئی ز بس دل ز دشمن رباست
 که سنگ درش سنگ آهن رباست
 ز خونیکه در کربلا شد سیل
 ادا کرد وام زمان خلیل
 گزین بنده کز بندگی سر نتافت
 ز والا بسیجی عوض برنتافت
 کنش را بدان گونه شیرازه بست
 بدین صفحه نقشی چنان تازه بست
 که تا گردش چرخ نیلوفری
 بود سبزا جایش پیغمبری
 دل افسرده مالک ز خوش خویش
 کمر بسته رضوان بدل جویش
 ز کوثر ببینند تا در گمش
 ز طوبی^۱ همان تا بلشکر گمش
 کدوی گدا و شراب طهور
 کف پای درویش و رخسار حور
 ز بادی که از دم بر افلاک زد
 ز نقشی که از مهر بر خاک زد
 فرا زین جهانش ز خود بیش دید
 فرودین گروهش هم از خویش دید

۱- سبز بودن جای: بمعنی خالی بودن جای - ۱۲ (غالب، ابر گهر بار)

مگس‌ران خوانش ، پر جبرئیل
 بخوان گستری ، پیشکارش خلیل
 جالش ، دل‌افروز روحانیان
 خیالش ، نظرسوز یونانیان
 بدم ، حرز بازوی افلاکیان
 پیوند ، پیرایهٔ خاکیان
 بمعراج رایت بگردون بری
 بدین شبروان بر شبیخون بری
 سخن تا دم از ذکر معراج زد
 بمن چشمک خواهش تاج زد
 هانا تہیدم ازگاشته
 کہ خواری بمن بر روا داشته
 چو نبود مرا زین تمنا گزیر
 هر آئینه گردم تمنا پزیر
 ز مه پایه تا کلبهٔ مشتری
 برویم! فلک را بجولانگری
 نفس ریزه‌های فروزنده هور
 جگر پاره‌های کواکب ز نور
 کہ افتاده بینم بدان ره گزار
 گدایانه برجینم از ره نثار
 نثار شبی کش ستایشگرم
 بچیدن ز بالا فرود آورم
 کنم تاج طرح از گهر ریزه‌ها
 ز گوهر بتاج اندر آویزه‌ها

بسائل دہم تا رسام مرش
بجائی کزانجا رسید افسرش

بیان معراج

ہمانا در اندیشہ روزگار
شبہ بود سر جوش لیل و نہار

شبہ دیدہ روشن کن دل فروز
ز اجزای خود سرمہ چشم روز
شبہ فرد فہرست آثار عید
بیاضش ز جوش رقم ناپدید

ز ایام فیض سحر یافتہ
بشہگیر خرشید دریافتہ

بروشندلی مایہ اندوز بود
چنین شب مگر بہر یک روز بود

دران روز فرخندہ آن شب نخست
ہمہ روز خود را بخرشید شست

فرو رفت چون روز لیلای شب
بر آراست محل حمل برسم عرب

رخی جلوہ گر در پرند میاہ^۱
چو از مردمک جوش نور نگاہ

براہش ز بس نور می بیختند
بہر ذرہ خرشید می ریختند

۱- 'ابرکھربار' مین 'در پرند نگاہ' ہے اور غلط نامے میں اس کی تصحیح موجود نہیں۔

چہ بود از درخشندگی کان نداشت
 نیازی بخرشید تابان نداشت
 نگویم شبی ماه و شش دلبری
 خور از زیور پیکرش گوهری
 گر از زیوری گوهری کم شود
 چہ از تابش پیکری کم شود
 بزیر زمین کردہ خفاش روی
 پی امن گردید خرشید جوی
 چنان گشتہ سر تا سر اجزای خاک
 فروغانی و روشن و تابناک
 کہ گوئی، مگر مہر زیر زمین
 فروزان فوہ! بود و پشت نگین
 و یا خاک با جوہر آفتاب
 بیامیخت چون درد می با شراب
 سحر با خود از خود بریدہ امید
 کہ چون پیش این شب توان شد سپید
 بفرض ار دران شب ز بی رہروی
 زدی مہر تابان دم از شہروی
 بدان گونه بودی بچشم خیال
 کہ شاہد نہد بر رخ از مشک حال
 شدہ چشم اعمی دران جوش نور
 تماشاگر حال اہل قبور
 دریغاً نبودم، اگر بودمی
 وزان روشنی بینش افزودنی

بخندیدمی بر دبیر یسار
 چو او را ز خود دیدمی شرمسار
 خرد گر بگوشش نفس سوختی
 برون زین نمط مایه نندوختی
 که بر قیست امشب که رم نیستش
 ز جا جستن دمبدم نیستش
 چگویم چسان گیتی افروز بود
 شبی بود کز روشنی روز بود
 ازان روز تشبیه عارض بشب
 اگر رسم گشتی ، نبودی عجب
 دران شب زبس بوده رخشان سرشت
 فرو خواند مردم خط سرنوشت
 نگه را بهنگامه بی سعی و رنج
 نمایان زد دل راز و از خاک گنج
 زبس ریزش نور بالای نور
 بگیتی روان بود دریای نور
 که ناگه ورود سروشان سروش
 دران بیکران قلزم افکند جوش
 ز بادیکه از بال جبریل خاست
 تنومند موجی ازان نیل خاست
 صدائی رسید از پر بهمنی
 که خود گوش چشمی شد از روشنی
 مهین پرده دار در کبریا
 کشاینده پرده بر انبیا

همایون   های   پیام‌آوری
 باوردن   نامه   نام‌آوری
 روان و خرد را روانی بدو
 نبی را دم رازدانی بدو
 امینی "نخستین خرد" نام او
 ز سرجوش نور حق آشام او
 فروزان بفرّ فروغ یقین
 چنان کز محمد دل، از وی جبین
 سراینده راز، بعد از درود
 بدین پرده راز نهانی سرود
 که ای چشم هستی بروی تو باز
 نیاز تو هنگامه‌آرای ناز
 خداوند گیتی خریدار تست
 شبست این ولی روز بازار تست
 چنین لنگر ناز سنگین چرا
 نه‌ای طور اظهار تمکین چرا
 کسان، جلوه بر طور گر دیده‌اند
 ز راه تو آن سنگ برچیده‌اند
 نه بینی براه اندرون سنگلاخ
 کران تا کرانست راهی فراخ
 بلی از گدایان دیدار خواہ
 نبیند کسی جز بره روی شاه
 عزیزی که فرمان شاهش بود
 گزین پایه دربار گاهش بود

بدور تو شد لن ترانی کمن
فصاحت مکرر نسجد سخن

ترا خواستارست یزدان پاک
هر آینه از لن ترانی چه پاک
توئی کانچه موسی باو گفته است
خداوند یکتا بتو گفته است

توئی آنکه تا مرا ترا خوانده اند
درین رهگزر گرد بنشانده اند
ز ایمن چگوئی که راه ایمنست
بشگیر بر شو که شب روشنست،

بنه دره از پرتو روی خویش
چراغی فراطاق ابروی خویش
نگویم که یزدان ترا عاشقست
ولی زان طرف جذبه صادقست

جهان آفرین را خور و خواب نیست
تو فارغ بستر چه خسی، بایست
بیارای شمشاد بیسایه را
بپیمای اورنگ منه پایه را

چو خاطر بگفتار خویشش کشید
هما سایه رخشش بپیشش کشید
بروحانیان پرورش یافته
ز ریحان مینو خورش یافته

هیونی که تا دم ز مستی زند
ز بالا قدم سوی پستی زند

ز گنبد بغلطانی ار گردگان
نیفتد که آید فرو زاسان

شتابش برفتار زان حد گزشت
که تا گوی ، آید ، ز آمد گزشت

به هم چشمی "هور" ساغر سُمی
به هم دوشی "حور" گیسو دمی

سبکخیزیش ، خنده زن بر نسیم
که در جنبش انگیزد از گل شمیم

هم از باد صبحی ، سبک خیز تر
هم از نکبت گل ، دل آویز تر

ز ساق و سمش گر بیزم مدام
کنی ساز تشبیه مینا و جام

نباشد شگفت ، ار بدیدن رسد
که آن باده پیش از رسیدن رسد

ز تیزی بگلبرگ گر بگذرد
ز گلبرگ رنگ آنچنان بسترده

که دیگر بدان دیده ، راست بین
کدیور نداند گل از یاسمین

دو صد ره ز چشم ار بدل در رود
درین ره ، بجستن سراسر رود

نه اجزای بینش ز هم بگسلد
نه پیوند هنجار دم بگسلد

پیمبر بدین مؤده دل نواز
که بودش در اندیشه از دیر باز

ز بس ذوق ناسوده بریال دست
 بران باره یکبارگی برنشست
 مثل زد برین ماجرا بلبل
 که "باد آمد و برد بوی گلی"
 خرامی ز مقراض "لا" تیزتر
 جمالی ز "الا" دل آویز تر
 چو بود آتش آن پویه آتشین
 برافروختش باد دامن زین
 براق از قدم خار در راه سوخت
 پیمبر بدم "ماسوی الله" سوخت
 فرس چون سواری سرافراز یافت
 دمی تازه در خویشتن باز یافت
 بجنبش درآمد عنان ناگهش
 فضای زمین گشت جولانگهش
 به سم گنج قارون نایان کنان
 به دم عقد پروین پریشان کنان
 چنین تا ز بیت المقدس گزشت
 ازین کهنه کاخ مقرنس گزشت
 هوا تا زند بوسه بر پای او
 براه اندر آویخت درپای او
 ولی توسن از بسکه سرکش گزشت
 هوا تا دهد بوسه زاتش گزشت
 قدم تا بر اورنگ ماهش رسید
 باکیل کیوان کلاش رسید

ببالید چندان ز بیشی قدر
 که بی منت مهر گردید پدر
 شد از پر دلی هم به تحت الشعاع
 مقابل بخرشید در اجتماع
 ز مه گر کند مهر پهلوتی
 چه غم چون ز خویشش بود فرهی
 چو فرمان چنان بودش از شهریار
 که گردد دران راه منزل شمار
 بهنگام عرض نشانهای راه
 پیران پیک دانا ببخشود شاه
 بفر قبول خودش خاص کرد
 بداغش نشانمند اخلاص کرد
 بسیمای مه داغ چون بر نهاد
 دوم پایه را پایه برتر نهاد
 صفای کشاد خدنگ نگاه
 بدان حد که شد تیرش آماجگاه
 بشمعی که بینش بشبگیر سوخت
 شه دیده ور تیر بر تیر دوخت
 عطارد به آهنگ مدحت گری
 زبان جست بهر زبان آوری
 به دستوری خواهش روزگار
 نهان خود از پرده کرد آشکار
 در اندیشه پیوند قالب گرفت
 بخود در شد و شکل غالب گرفت

بدل گرمی شوق جرات فزای
 شد از دست و گردید دستان سرای
 درین صفحه مدحی که من میکنم
 خود از گفته خود سخن میکنم
 که ای ذره گرد راه تو من
 ز خود رفته جلوگاه تو من
 نظر محو حسن خداداد تو
 ستم کشته غمزه داد تو
 بر رفتار ، رخس تو اختر فشان
 بگفتار ، لعل تو گوهر فشان
 قبول غمت حرز بازوی شاه
 غریب رخت جنت آرامگاه
 خراج تو بر گنج گلشایان
 نثار تو پانچ مشایان
 جهان آفرین را گرایش بتو
 گنه بخشیش را نمایش بتو
 سر من که بر خط فرمان تست
 نجاتش ز دوران بدرمان تست
 درین ره ستایش نگارتو ام
 به بخشایش امیدوار تو ام
 ازان پس که گشت اندران مرحله
 عطارد فروزان بنور صله
 سپهر سوم گشت جولان گهش
 جبین سود ناهید اندر رهش

بط و بربط از پیش برچیدنش
 نشان می و نغمه پوشیدنش

بدان گرمی از جا برانگیخت گرم
 که خونس ز اعضا فرو ریخت گرم

نه تنها برخساره رنگش شکست
 که از لرزه در دست چنگش شکست

بناخن شکستش ازان زخمه فی
 که دلهای شوریده خستی بوی

ز بیم از کف چنگی دل نواز
 بغیر از دف مه فرو ریخت ساز

چو در حلقه شروع شد چنبیری
 بدان دف درآمد بخنیاگری

مه و زهره با هم دگر خوش بود
 چو ساقی که از نغمه سرخوش بود

بدان دم که زاورا برامش گرفت
 چو شه سوی بالا خرامش گرفت

ردائی ز نورش بانعام داد
 که در جلوه بر سر کشد بامداد

رباط سوم چون نوردیده شد
 فرازش رباط دگر دیده شد

زر اندوده کاخی گزین منزلی
 زبس روشنی دل نشین منزلی

ز هوشنگ هوشان کاؤس کوس
 بسی بر در خانه در خاکبوس
 بیالا و پائین زشش راهرو
 نظرها بدان حلقه‌ای در گرو
 بدان در بدریوزه روی همه
 وزان قلمز آبی بجوی همه
 دران کاخ جا کرده نام آوری
 شهنشه نگویم شهنشه گری
 جهانگیری شهریاران بدو
 گل افشانی نوبهاران بدو
 اگر نور گوئی نمودش ازو
 وگر سایه جوئی وجودش ازو
 به بیخواهشی با نظرهای پاک
 ز لعل وزر اکسیری سنگ و خاک
 بسرهنگی شرع هنگامه ساز
 بدو بسته گر روزه ور خود نماز
 ز شادی سر از پای نشناخته
 پذیره شده را برون تاخته
 روان پیش پیشش مسیحا و بس
 روانهای شاهان پیشین ز پس
 قدمبوس پیغمبر ، آهنگ کرد
 ز بس بوسه جا بر قدم تنگ کرد
 ز مهرش بجنبش درآمد لبی
 بهر بوسه رست از فلک کوکبی

بدینسان که گردون پُر از کوکبست
 همانا ز گل بازی آن شبست
 رسیدش بدان خسروانی مناص^۱
 به تعیم اوقات، در وقت خاص
 زنیروز نیاز و زشاهان سجود
 ز عیسی سلام و ز یزدان درود
 خرامنده کبک بلندی گرای
 بران زمره گسترده ظل های
 توانا ره انجام گردون خرام
 فرا تر زد از چارمین چرخ گام
 ز فرسوار و خرام ستور
 به پنجم نشیمن در افتاد شور
 سپهری سپید^۲ به پر کلاه
 گهر ریزها رفت از شاهراه
 ولی بود چون بر کمر دامنش^۳
 توانگر نکرد آن گهر چیدنش
 اگر خود همان یک کلاهوار برد
 نه آخر گهرهای شهوار برد
 بگو تا بدان گوهرین افسری
 بخرشید تابان کند همسری
 ازین پیش، کس چون تونگر شود
 که سرهنگ باشد برابر شود

۱- مناص: مقام، قیام گاه -

۲- سپهری سپید: مرغ - (فاضل)

۳- مثنوی ابر گهر بار طبع دهلی ۱۲۸۰ هـ میں اس کے بعد سے
 ۳۴ شعر کم ہیں (فاضل) -

ازان دم که خونش برگ گرم شد
به منت پذیری دلش نرم شد

رگ گردنش از وفا پیشگی
ثمر سجده آورد در ریشگی

صف آرا گروهی ز بهرامیان^۱
چو پیرامن کعبه ، احرامیان

نیاکان من تا جهانبان پیشگ
قدم بر قدم اندران حلقه تنگ

به آسیب بازو به بازو زدن
زهم بسته پیشی بزانو زدن

روانهای ترکان خنجر گزار
پرافشان دران بزم پروانه وار

شهنشاه چون عرض لشکر گرفت
فراز ششم چرخ ره بر گرفت

به پیش آمدش دلکشا معبدی
چنان چون بره ناگهان گنبدی

سروشان فرخنده امشا سپند^۲
زده بر در صومعه دست بند

درو بام کاشانه خرشید زای
نکو محضری را بکاشانه جای

که منشور خوبی به تمغای اوست
ظهور سعادت به امضای اوست

۱- بهرامیان : ساکنین مریج - (فاضل)

۲- امشا سپند : فرشته رحمت - (فاضل)

کنش را ببايست نپرو دهی
 منش را بفرزانگی خو دهی
 به تلخی گوارا چو قهر طبیب
 به تندي ملائم ، چو خشم اديب
 جوان بخت پیری ، همایون صفات
 ز دل زندگی بر مزاج حیات
 خداوند از پاکی گوهرش
 بیفشرد از مهر اندر برش
 خداوند دریا و برجیس میل
 ازین سوکشش بود و زان سوی میل
 بدان جذب و میلی که انگیخت نور
 چوشیر و شکر باهم آمیخت نور
 خورد آب در راه ، رهرو اگر
 پیمبر بره خورد شیر و شکر
 بجوشید سرچشمه نور ازو
 خوشا راهرو چشم بددور ازو
 بدان جرعه کز چشمه نوشن زد
 بدان ذوق کاندلش جوش زد
 به لطفش دم از آب حیوان گزشت
 بموجش سراز کاخ کیوان گزشت
 به چشم اثر بین فرزانه در
 در آمد چراغی بدان خانه در
 که گر خودتوان گوهر جان شناخت
 فروغ وی از داغ نتوان شناخت

بدل تنگی از بس فرو خورده دود
 شده شعله را روی روشن کبود
 دران پرده هندوی واژون بسیج
 بزناار تابی کفش خورده پیچ
 سرامیمه از بس به تعظیم جست
 نخ از دست رفت و بهم سود دست
 بران رفته مسکین تاصف کنان
 ز خجالت برفتن توقف کنان
 زدش بسکه در هر قدم برملا
 ادب "دور باش" و عنایت "صلا"
 فروماند حیران بدان کاردر
 گران گشت پایش برفتار در
 پیمبر که پوینده راه بود
 به دادار جوینده راه بود
 چوزینگونه زین هفت در بند ژرف
 پدید آمدش فتح یابی شگرف
 سپهر ا ثوابت به پیش آمدش
 گهرها ز اندازه بیش آمدش
 گهر پیکران از یمین و یسار
 نمودند برشه گهرها نثار
 هانا سپهر اندران مرله
 ز هجرش دلی داشت پر آبله
 ویا خود نگاهش دران شهر بند
 ز تیزی بدیوار روزن فگند

کہ از جذبہ شوق و ذوق ظہور
 ز روزن شد آن پردہ غربال نور
 زہی شوق! گستاخ دیدار خواہ
 زہی حسن مستور، عاشق نگاہ
 بدان شوق نازم کہ بے خویشتن
 دود حسن سویش چنین قطرہ زن
 مگر قدسیاں را خود از دیر باز
 براہ نبی چشمہا بود باز
 ویا رحمت حق بجولان گہش
 ز سرچوشن نور آب زد در رہش
 خرامندہ اندر گزرگاہ ناز
 خرامش ہمی کرد با برگ و ساز

بنظارہ ہفت آشنا از پیش
 روانہای کروییاں برخیش^۲
 صور گونہ گون از جنوب و شمال
 کشودند بند نقاب خیال
 حمل سربہ نرمی فرایش داشت
 سپاہی ازان لاہ بر خویش داشت
 نہ بینی کہ حیوان بیگانہ خوی
 بیوزش ز منعم بود طعمہ جوی
 چو اورا ست چوپانی آن رمہ
 ہر آیینہ تازند سویش ہمہ

۱- مثنوی ”ابرگہر بار“ میں ”زہی شوخ“ چہا ہے مگر غلط نامے میں اصلاح ہے۔

۲- برخی : بہ فتح تین بمعنی صدقہ و قربان - ۱۲ (غالب)

دود گاؤ تا سوی او بیدرنگ
 سرون خودش زد بدل گاوشنگ
 نبودی اگر شیر در عرض راه
 چریدی بچالای از خوشه گاه
 تسو گوئی براه خداوند دور
 سپهر از نمود ثریا و ثور
 گدائیست هندی که سر تا پیا
 به خرمنهره آرامسته گاو را
 بدریوزه گستاخ پوید همی
 ز رهرو بره وایه جوید همی
 برینی سروشان فرخ لقا
 ازان هر دو کاشانه دل کشا
 ز پیوند خوشحالی مهر و ماه
 پیستند حرزی به بازوی شاه
 که چون باز گردد به بنگاه خاک
 نباشد ز چشم بد اندیشه ناک
 دو پیکر که گوئی وراتوامان
 برهرو پذیری درآمد چنان
 پی هستی شه بدست نیاز
 ره آوردی از روزهای دراز
 ز بس بود جوزا دران رهروی
 کمر بسته خدمت خسروی
 بدان تا رود نیمه از نیمه یش
 ز تیزی ببرید پیوند خویش

چو همسایہ بکشد درہای نور
 بغلطید سرطان بدریای نور
 بکاشانہ^۱ مہ ازان فتحیاب
 بہ بستند پیرایہ^۲ ماہتاب
 چنان دلکش افتاد از ہر طرف
 کہ برجیس را گشت بیت الشرف
 بشاہانہ کاخی کاسد نام داشت
 دراز نقطہ^۳ اوج بہرام داشت
 کشودند در تابدان اصطکاک^۱
 شود دشمنان را جگر چاک چاک
 نشد گرچہ چون گاؤ قربان او
 ولی شیر شد گربہ^۲ خوان او
 نچندان بہ محنت کشی خو گرفت
 کہ برگاؤ بتواند آہو گرفت
 نہ در پنجہ زور و نہ در سینہ دم
 فروماند بے حس چو شیر علم^۳
 شود تا خداوند را سجدہ بر
 بر آورد از خوشہ صد دانہ سر
 دران راہ گر توشہ^۱ داشت چرخ
 ہم از خرمش خوشہ^۲ داشت چرخ
 ازین رہ بخود بسکہ بالید تیر
 ہم از خانہ^۳ خود شرف دید تیر

۱- اصطکاک : بمعنی آواز کشودن در - ۱۲ (ابر گہر بار) - ہم وا کوتن (منتخب)

۲- ”ابر گہر بار“ میں ’ی‘ کے نقطے رہ گئے ہیں اور ”شر علم“ لکھا ہے۔

کشایش در گنج تا باز کرد
 به میزان گهرسنجی آغاز کرد
 از اینجا که در مطرح روزگار
 ترازو پی^۱ سخت آمد بکار
 سپهر از شرف تا خیالی به پخت
 زحل را ب خاک ره خواجه سخت
 هم آن پله را چرخ فرسای دید
 هم این پله را بر زمین جای دید
 به عقرب خداوند آن جلوه گاه
 بران شد که تازد بسویش ز راه
 ولی چون نگهبانی راه داشت
 سر بازگشت شهنشاه داشت
 نگهداشت خود را ازان بیرهی
 که از حکم شه سر نه پیچد رهی
 به قوس اندر آورد چون خواجه روی
 سعادت ببرجیس شد ، مژده گوی
 کمان گشت زین فخر قربان خویش
 زهی طالع غالب عجزکیش
 بدین خوشدلی بایدم شاد زیست
 که در طالع من قدمبوس کیست
 پذیرفت خواهم ز گردون سپاس
 که باشد مرا طالع روشناس
 کمان چون بدینسان نمایش گرفت
 خدنگ خبر زو کشایش گرفت

۱- سختن: بمعنی وزن کردن - ۱۲ (ابر گهر بار)

چنان نجست تیر از کمان دلپسند
که نشست جز در دل گوسپند

گرفتش دوان سعد ذابح براه
که نخچیر گیرد جلودار شاه

چو شد ذابح از تشنگی تاب کش
بدولاب شد فرع دلو آب کش

عزیزان بهم کار دین می کنند
بلی ، خواجه تاشان چنین می کنند

زهی شوکت خواجه ره سپار
که باشندش اختر بره پیشکار

سپهری رفیقان بسیار فن
گسستند از دلو گردون رسن

به غمخوارگی تافتندش بدست
که گیرد مگر خواجه ماهی بشست

زحق هرکه فرمان شاهی گرفت
تواند ز مه تا به ماهی گرفت

ازان پس که این راه کوتاه شد
حمل تا به حوتش قدمگاه شد

بدان پویه پیمود این هشت چرخ
که صد بارگرد سرش گشت چرخ

نهم پایه کانرا توان خواند عرش
بره زاطلس خویش گسترد فرش

زهی نامور پایه سرفراز
سراپرده خلوتستان راز

سرشته نازش چون و چند
 به پیوند هستی بدان پایه بند
 بود گرچه برتر ز افلاکیان
 ولی لرزد از ناله خاکیان
 دل بینوائی گرآید به درد
 نشیند بدان پایه پاک گرد
 صدای شکست کمرگه مور
 درینجاست هیچ و دران پرده شور
 نه از مهر نام و نه زانجم نشان
 نه دریا نمایان نه ریگ روان
 دوگیتی نمایش ز صبحش دمی
 خود آن صبح را هر فلک شبنمی
 ز ایزد پرستان بهر سرزمین
 بود سجده آنجا چو سر بر زمین
 بساطی هم از خویشتن تابناک
 ز آرایش کلفت رنگ پاک
 ز بس پای نغز خیال از صفا
 رسیدن به پهنای آن نارسا
 درآمد گرانمایه مهان حق
 برخ ماهتاب شبستان حق
 قدم زد براهی که رفتن نداشت
 نگهبان و همراه و رهزن نداشت

در آنجا کہ از روی فرهنگ و رای
 بجا باشد ار خود نگویند جای
 جهت را دم خود نمائی نماند
 زمان و مکان را روائی نماند

غبار نظر شد ز ره ناپدید
 سراپای بیننده شد جمله دید
 در آورد بی کلفت سمت و سوی
 به نور السموات والارض روی

تماشا هلاک حال بسیط
 فروغ نظر موجه زان محیط
 شنیدن شهید کلامی شگرف
 منزله ز آمیزش صوت و حرف
 کلامی به بیرنگی ذات علم
 شنیدن به عقل اندر اثبات علم

نخستین دراز "لا"، کشود آن رواق
 ز "الا"، بصد اندرش پیشطاق

بر "الا"، رسید وز "لا"، در گزشت
 رسیدن ز پیوند جادر گزشت
 دران خلوت آباد راز و نیاز
 بروی دوئی بود چون در فراز

نماند اندر احمد زمیمش اثر
 کہ آن حلقه بود بیرون در

۱- کلیات طبع اول نول کشور، ابر گهر بار طبع دهلی میں "از خود لگویند"
 ہے، لیکن غلط نامہ ابر گهر بار میں اسے "ار خود" بتایا گیا ہے۔

احد حلوه گر با شیون و صفات
نبی محو حق چون صفت عین ذات

فروغی به مهر جهانتاب در
بهر ذره تابی ازان تاب در
ز خرشید ناگشته پرتو جدا
محیط ضیا خود، محیط ضیا

رقمهای اندازه هر شمار
همان از شکاف قلم آشکار
دو عالم خروش نواهای راز
ولیکن همان در خم بند ساز

ورق در ورق نکته دلپذیر
ولیکن همان در خیال دبیر
ز گفتن شنیدن جدائی نداشت
نمودن ز دیدن جدائی نداشت

چو اندازه هر نمایش گرفت
ز وحدت بکثرت گرایش گرفت
بحکم تقاضای حب ظهور
تنزل در اندیشه آورد زور

احد کسوت احمدی یافته
دم دولت سرمدی یافته
بکوشش ز طبع وفا کوش او
همان میم او حلقه گوش او

بهر گونه بخشش سرافراز گشت
هم از حضرت حق بحق باز گشت

بیامد بدین خاکدان بیدرنگ
 چو درجوی آب و چو بر روی رنگ
 نرفته برون پای از نقش پای
 که کرده قدم بر قدمگاه جای
 شراری که از سنگ آن آستان
 بدرجست از نعل برق جهان
 هنوزش قدم در ره اوج بود
 که آمد ز بالا به پستی فرود
 بجنبش درش حلقه در دهان
 زدی گرم بالین و بستر دهان
 سری را که رحمت نهد در کنار
 در آورد محبوب پروردگار
 بخوابی که بیداری بخت او
 زتار نظر بافتی رخت او
 سحرگه که وقت سجودش رسید
 ز همنام یزدان درودش رسید
 بشادی در آمد علی از درش
 وصال علی شادی دیگرش
 شب از باده قدس ساغر گرفت
 صبحی ز دیدار حیدر گرفت
 جمال علی چشمه نوش بود
 صبحی هم از باده دوش بود
 دو همراه با همدگر راز گوی
 نشانهای بینش بهم باز گوی

دو چشمست و هر چشم را بینشست
ولی آنچه بیند هر دو یکیست
نگنجد دوی در نبی و امام
علیه الصلوٰۃ علیه السلام

منقبت

هزار آفرین بر من و دین من
که منعم پرستیت آئین من
چراغی که روشن کند خانه ام
تو گوئی منش نیز پروانه ام
حریفی که نوشم می از ساغرش
بهر جرعه گردم بگرد سرش
بر آمم ، که دادار یکتاستی
فروغ حقائق ، ز اسماستی
بهر گوشه از عرصه این طلسم
دهد روشنائی جداگانه اسم
بر آن شی که هستی ضرورش بود
باسمی ز اسما ظهورش بود
کزان اسم روشن شود نام او
بدان باشد آغاز و انجام او
بود هر چه بینی ، به سودای دوست
پرستار اسمی ز اسمای دوست
هر آینه در کارگاه خیال
کز آنجاست انگیزش حال و قال
لم در شمار ولی اللهیست
دلّم راز دار علی اللهیست

چو مرہوب این اسم سامیستم
 نشانمند این نام نامیستم
 بلندم بدانش نہ پستم ہمی
 بدین نام یزدان پرستم ہمی
 نیاساید اندیشہ ، جز باعلی
 ز اسما نیندیشم ، الاّ ”علی“
 بیزم طرب ہمنوایم علیست
 بہ کنج غم اندہ ربایم علیست
 بہ تنہائیم ، راز گوئی باوست
 بہنگامہ ام ، پایہ جوئی باوست
 در آیینہٗ خاطر م رو دہد
 باندیشہ پیوستہ نیرو دہد
 مرا ماہ و مہر و شب و روز اوست
 دل و دیدہ را محفل افروز اوست
 بصحرا بدریا براتم ازوست
 بدریا ز طوفان نجاتم ازوست
 خدا گوہری را کہ جان خوانمش
 ازان داد تا بروی افشانمش
 مرا مایہ گر دل و گر جان بود
 ازو دانم ارا خود ز یزدان بود
 کم از نبی روی در بوتراہ
 بہ مہ بنگرم جلوۂ آفتاب

۱- تمام ماخذ میں ”از“ ہے۔ مثنوی ”ابرکھر بار“ طبع دہلی کے صحیح نامہ میں درست کر دیا گیا ہے۔

ز یزدان نشاطم به حیدر بود
ز قلمم بجو آب خوشتر بود

نبی را پذیرم به پیمان او
خدا را پرستم به ایمان او
خدایش روانیست هر چند گفت
علی را توانم خداوند گفت

پس از شاه کس غیر دستور نیست
خداوند من از خدا دور نیست
نبی را اگر سایه صورت نداشت
تردد ندارد ضرورت نداشت

دوپیکر دو جا در نمود آمده
اثرها بیک جا فرود آمده
دو فرخنده یار گران مایه بین
دو قالب ز یک نور و یک سایه بین

بدان اتحادی که صافی بود
دو تن رایکی سایه کافی بود
ازان سایه یکجا گرایش کند
که احمد ز حیدر نمایش کند

بهر سایه کافتد ز بالای او
بود از نبی سایه هم پای او

زهی قبله اهل ایمان علی
بتن گشته همسایه جان علی

پدیدار در خاندان نبی
به گیتی در از وی نشان نبی

بیک سلک روشن ده و یک گهر
نبی را جگر پاره ، او را جگر

جگر پاره ها چون برابر نهند
بگفتن جگر نام آن برنهند

علی راست بعد از نبی جای او
همان حکم کل دارد اجزای او

همانا پس از خاتم المرسلین^ع
بود تا به مهدی علی جانشین

نژاد علی با محمد^ص یکیست
محمد^ص همان ، تا محمد^ص یکیست

در احمد الف نام ایزد بود
ز میم آشکارا ، محمد^ص بود

الف میم را چون شوی خواستار
نماند ز "احمد" بجز هشت و چار

ازین نغمه کاینک ره هوش زد
بدل ذوق مدح علی جوش زد

ز کوبش به گلشن سخن می کنم
ستم بر گل و نسترن می کنم

ز نطقش ، بگفتار خوان می نهم
سخن را شکر در دهان می نهم

ز لطفش به هستی خبر می دهم
بریک روان دجله سر می دهم

علی آن ز دوش نبی رفرش
علی آن "ید الله" را کف ، کفش

خدا را گزین بنده رازدار
خدا بندگان را خداوندگار

به تن بینش افروز آفاقیان
بدم دانش آموز اشرایان

به کثرت ز توحید پیوند بخش

به بی برگ بخل برومند نخش

بسائل ز خواهش فزون تر سپار

بلمب تشنه جرعه کوثر سپار

نوید ظفر گردی از لشکرش

حساب نظر فردی از دفترش

گداز غمش ، کیمیای سرشت

غبار رهش ، سیمیای بهشت

نگه کوثر آشامد ، از روی او

روان تازه رو گردد ، از بوی او

نیازرده گوشش ز آواز وحی

ضمیرش سراپرده راز وحی

براه حق اندر نشانها ازو

بهر نکته در داستانها ازو

به پیوند او ربط هر سلسله

خود او را رهی^۱ خضر هر مرحله

گذشته به معشوق از همسری

بدوش نبی پایش ، از برتری

زمین و فلک در گذرگاه او

غبار سحر خیزی آه او

۱- رهی : بمعنی غلام - ۱۲ (ابر گهر بار)

اگر پاره گشته پستی گرا
 بود پاره همچنان بر هوا
 بیاد حق از خواهش نفس دور
 ز شادی ملول و بانده ضبور
 بچشمی که گرید به بزم اندرون
 دل آسوده خسپد برزم اندرون
 بدرویشیش فر شاهنشاهی
 زهی خاکساری و ظل الهی
 هوا و هوس گشته فرمان پذیر
 بفرمان روائی حصیرش سریر
 خرد زله خوارش بفرزانگی
 قضا پیشکارش بمردانگی
 نهانش بیاد آوری دلکشااست
 عیانش بری نام "مشکل کشا" ست
 براهیم خوئی ، سلیمان فری
 مسیحا دمی ، مصطفی گوهری
 لباس وفا را طراز عمل
 جهان کرم را صباح ازل
 نهادش به خلق خدا مهر خیز
 جبینش بدرگاه حق سجده ریز
 نوید نجات اسیران غم
 نظرگاه احرامیان حرم
 ز شش سو بسویش نگاه همه
 ولادت گهش قبله گاه همه

روان و خرد گردی از راه او
 نه ایزد، ولی کعبه درگاه او
 حدوثش نمود حدوث جهان
 بگردندگی درگمش آسمان
 اگر خاکبازان دشت نجف
 بخرشید سازی، کشایند کف
 چو انجم بشب مهر گیتی فروز
 نیارند مردم شمردن بروز
 نبی را جگر تشنه روی او
 خدا را بخواهش نظر سوی او
 کسانی که اندازه پیش آورند
 سخنها ز آئین و کیش آورند
 بنادانی از شور گفتار من
 سگالند زانگونه دنجار من
 که آرایش گفتگو کرده ام
 به حیدر ستائی غلو کرده ام
 مرا خود دل از غصه بیتاب باد
 ز شرم تنک مایگی آب باد
 چه باشد؟ ازین پیش شرمندی
 که خورا را ستایم برخشنندی
 به بحر از روانی سرایم سرود
 به خلد از ریاحین فرستم درود

۱- کلیات لؤل کشور اول و دوم "که خود را ستایم" مثنوی ابرگهو بار
 "که خور را ستایم" مطابق متن -
 خور: سورج، آفتاب - (فاضل) -

بگلشن برم برگی از نسترن
 به پیچاک سنبل فروشم شکن
 ستایم کسی را که در داستان
 شوم با سخن آفرین هم زبان
 به رد و قبول کسانم چه کار؟
 علی بایدم ، باجهانم چه کار؟
 در اندیشه پنهان و پیدا علی است
 سخن کز علی میکنم با علی است
 دلم در سخن گفتن افسرده نیست
 هانا خداوند من مرده نیست
 چو خواهم حدیثی سرودن ازو
 بود گفتن از من ، شنودن ازو
 گر از بنده های خدا چون منی
 که در خرمن ارزد به ایم ارزنی
 علی را پرستد به کیش خیال
 چه کم گردد از دستگاه جلال؟
 گلستان که هر سو هزارش گلست
 همه سبزه و لاله و سنبلست
 اگر رفت برگ خزانی ازان
 چمن را نباشد زیانی ازان
 نه دارد غم و غصه یزدان پاک
 علی را اگر بنده باشم ، چه پاک
 تو غافل ز ذوق ثنا گوئیم
 سزا گویم و ناسزا گوئیم

مرا ناسزا گفتن آئین مباد
 لب من رگ ساز نفرین مباد
 بود گرچه با هر کسم سینه صاف
 من و ایزد ، البتہ نبود گزاف
 کہ تا کینہ از مهر بشناختم
 بکس غیر حیدر نپرداختم
 جوانی برین در بسر کرده ام
 شبی در خیالش سحر کرده ام
 کنونم کہ وقت گزشتن رسید
 زمان^۱ بحق بازگشتن رسید
 دمامد بجنبش درای دلست
 شنیدن رھین صدای دلست
 کہ برخیز و آھنگ رہ ساز ده
 بہ جازۂ خفتہ آواز ده
 بشبگیر زین تیرہ مسکن برآ
 بجنبان درای و برفتن درآ
 نجف ، کان نظرگاہ امید تست
 طرب خانہ^۲ عیش جاوید تست
 نہ دورست چندان کہ فرسخ شمار
 برنجاند اندر شمردن یسار
 دلیرانہ راہی بریدن توان
 بہ آرام گاہی رسیدن توان

۱- تمام لسخوں میں یوں ہی ہے - شاید صحیح ہے - ”زمانی بحق باز“ ای
 زمانی رسید کہ بحق باز گشتم - (فاضل)

بر آنست دل ، بلکه من نیزهم
 کہ چون جان خود انجاست تن نیزهم
 بود گرچہ ثابت کہ چون جان دہم
 علی گویم و جان بہ یزدان دہم
 بہند و عراق و بہ گلزار و دشت
 بسوی علی باشدم بازگشت
 ولیکن چو آن ناحیہ دلکشست
 اگر در نجف مرده باشم خوشست
 خوشا عرفی و گوہر افشاندنش
 بہ انداز دعوی پرافشاندنش
 کہ ناگاہ کار خود از پیش برد
 بدشت نجف لاشہ خویش برد
 تن مرده چون رہ بہ مرگان رود
 اگر زندہ خواہد خود آسان رود
 چو عرفی سرو برگ نازم کجا؟
 بدعوی زبان درازم کجا
 چو عرفی بدرگاہم آن روی کو
 چنان دادرس جذبہ زانسوی کو
 نگویم غلط باخودم خشم نیست
 زمزگان خویشم خود این چشم نیست
 مزن طعنہ چون پایہ خاص ہست
 نباشد اگر جذبہ اخلاص ہست

۱- عرفی کا شعر ہے :

بہ کاوش مژہ از ہند تا نجف بروم اگر بہ ہند ہلاکم کنی و گر بہ تبار
 غالب نے گیارہ شعروں میں اس مضمون سے بڑے زکتنے پیدا کیے ہیں۔ (فاضل)

چو اینست و از خواجه آن بایدم
 زغم چشم قلزم فشان بایدم
 ز دل گریه اندوه رشکم برد
 بمژگان مگر سیل اشکم برد
 من این کار بر خود گرفتم بچشم
 بمژگان گر او رفت رفتم بچشم
 بگریم ز غم بو که شادم کنند
 گهر سنج گنج مرادم کنند
 بگریم که سیلم ز سر بگذرد
 نه از سر ز دیوار و در بگذرد
 سرشکی که از دیده من چکد
 دگر باره از چشم روزن چکد
 طلب پیشگان را بدعوی چه کار
 زبختشده یزدانم امیدوار
 که جان بر در بوتراجم دهد
 دران خاک فرمان خوابم دهد
 چه کاهد ز نیروی گردان سپهر
 چه کم گردد از خوبی ماه و مهر
 که دلاخسته دهلوی مسکنی
 ز خاک نجف باشدش مدفنی
 خدایا! بدین آرزویم رسان
 ز اشک من ، آبی بجویم رسان
 نفس در کشم ، جای گفتار نیست
 تو دانی و این از تو دشوار نیست

کزین بعد در عرصه روزگار
 بروی زمین یا بکنج مزار
 ز غالب نشان جز بران در مباد
 چنین باد فرجام و دیگر مباد
 مغنی نامه

مغنی! دگر زخمه بر تار زن
 گل از نغمه تر بدستار زن
 به پردازش آن گل افشان نوای
 نگویم غم از دل، دل از من ربای
 دل از خویش بردار و بر ساز نه
 هم از خویش گوشی بر آواز نه
 ز گنجینه ساز بردار بند
 درین پرده نقشی بهنجار بند
 برامش بزاور هم آواز شو
 به آهنگ دانش نوا ساز شو
 که دایم ز دستان سرائی چنین
 دلاویز باشد نوائی چنین
 ز کام و زبان هر سه جان را درود
 ز جان جاودانی روان را درود
 گهر جوی را مژده کز تیره خاک
 درخشد همی گوهر تابناک
 که هر گوهری را که دارند پاس
 بدان گیرد اندازه گوهر شناس
 دمی کاندرا آئین ز من میرو
 تو دانی سخن در سخن میرو

سخن گر چه گنجینه گوهرست
خرد را ولی تابشی دیگرست

همانا بشبهای چون پر زاغ
نه بینی گهر جز بروشن چراغ

به پیرایش این کهن کارگاه
بدانش توان داشت آئین نگاه

بود بستگی را کشاد از خرد
سر مرد خالی مباد از خرد

خرد چشمه زندگانی بود
خرد را به پیری جوانی بود

فروغ سحرگاه روحانیان
چراغ شبستان یونانیان

پگاهی که پوشیده رویان راز
به خمیازه جستند از خواب ناز

چه خمیازه عنوان نام آوری
خمار می خواهش دلبری

ازان پیش کاین پرده بالا زنند
نگه را صلا تماشا زنند

ردای فلک گوهر آما شود
بساط زمین عنبر اندا شود

نوردی ازان پرده بر جای خویش
برون داد نوری ز سیاه خویش

ز بالی که رخشانی برق زد
سراپرده جوش اناالشرق زد

نخستین نمودار هستی گرای
 ”خرد“ بود کاند سیاهی زدای
 به پیانہ ہای۱ نظر نور پاک
 نمودند قسمت بر اجزای خاک
 ز ہر ذرہ کان آفتابی شود
 نگہ سرخوش کامیابی شود
 ہنوزم در آیینہ۲ زنگ بست
 خیالی ازان عالم نور ہست
 کہ بینی بہ تاریکی۳ روز من
 فروزان سواد دل افروز من
 کفخاک من زان ضیا گستریست
 کہ چون ریک رخشان بانجم گریست
 کسی، کو دم از روشنائی زند
 بخود فال دانش ستائی زند
 درین پردہ خود را ستائشگرت
 کہ داند مردم کہ دانشورست
 خرد جویم۴ ار خود بود مرگ من
 بہ ہستی خرد بس بود برگ من
 سخن گرچہ پیغام راز آورد
 سرود ارچہ در اہتزاز آورد

۱۔ غلط نامہ ابر گہر بار میں ”پیانہ ہا“ اور متن کلیات و مثنوی میں ”پیانہا“ ہے۔

۲۔ کلیات کے تمام زیر نظر نسخوں میں ”خرد جویم از خود“ ابر گہر بار میں ”خرد جویم ار خود“ ہے۔

خرد داند این گوهرین در کشاد
 ز مغز سخن گنج گوهر کشاد
 خرد داند آن پرده بر ساز بست
 برامش دلمسمی ز آواز بست
 بدانش توان پاس دم داشتن
 شمار خرام قلم داشتن
 ازین باده هر کس که سرمست تر
 به افشاندن گنج تر دست تر
 بمستی خرد رهنمای خود ست
 رود گر ز خود هم بجای خود ست
 بکام دل می پرستان شبی
 بساقی گری خاست نوشین لبی
 تبسم کنان باده در جام ریخت
 پی نقل از پسته بادام ریخت
 ز لب بوسه بر لب جام زد
 بخود کرد پیانه را نامزد
 لبش را می از بسکه افشوده تنگ
 پیامیخت با لب چو با لعل رنگ
 همیخواست باتشنگان دست برد
 خودش باده خویش از دست برد
 بدان می که خود خورد و از دست شد
 نه یک تن دو تن ، کانیجمن مست شد
 کجا درخور آن شرابیم ما
 ز میخواره ساقی خرابیم ما

چو ساقی ره خود نمائی گرفت
به مستی خرد زو روائی گرفت

سیه مست تر هر که هشیار تر
سبک دوش تر چون گرانبار تر
جگر گون نوائی که نامش دلست
ز ته جرعه خواران این محفلست

نشیدی که مستان این می کشند
صریر از قلم ، ناله از فی کشند

سرودی سخن روشناس همست
که هر یک ز وابستگان دست
بود در شمار شناساوری
خرد را بگفتار هم گوهری

زهی کیمیائی معانی سخن
بخود زنده جاودانی سخن

سخن را ازان دوست دارم که دوست
به تصدیق از ما طلبگار اوست

سخن گرچه خود گوهرین افسرست
سخن در سخن لعل با گوهرست

سخن باده اندیشه مینای او
زبان بی سخن لای پالای او

به پیمودن باده پنهان گوش
خرد ساقی و خود خرد جرعه نوش

حریفان درین بزم همواره مست
به بوئی ز می جمله یکباره مست

پلنگینه پوشان درین انجمن
 چو گردون برقص اندرون چرخ زن
 خرد کرده در خود ظهوری دگر
 دل از دیده پزرفته نوری دگر
 ز گنجی که بینش بهویرانه ریخت
 در آفاق طرح پری‌خانه ریخت
 زدودن ز آینه زنگار برد
 ز دانش نگه ذوق دیدار برد
 درین حلقه اوباش دیدار جوی
 بدریوزه رنگ آورده روی
 خرد کرده عنوان بینش درست
 رقم سنجی آفرینش درست
 فروغ خرد فره ایزدییست
 خدا ناشناسی ز نابخردیست
 نظر آشنا روی دانائیش
 عمل روشناس توانائیش
 زاندیشه دم زد، نظر نام یافت
 بکردار رفت، از اثر کام یافت
 بنشم سبک سر ازو گوش تاب
 گرانیای خواهش ازو در حساب
 چنان سطوتش را زبون خشم و آزر
 که فرمان او برده گرگ و گراز
 غضب را نشاط شجاعت دهد
 ز خواهش به عفت قناعت دهد

باندازه زور آزمائی : کنند
 خورد باده و پازسائی کند
 بدین جنبش از مرگ بخشد نجات
 براندیشه پیاید آب حیات
 منش های شائسته عادت شود
 نظر کیمیای سعادت شود
 ز دانشن پدید آید آئین داد
 رسی چون بدین پایه نعم المعاد
 برند از تو گر خود سرایندگی
 ندارد زیانی به پایندگی
 جگر خون کن و از دل آزاد زی
 بدین جاودانی روان شاد زی
 چنان دان که مردی بر اسپی سوار
 بدشتی رخ آورده بهر شکار
 جگر خواره یوزیست همراه او
 جگر خواری یوز دل خواه او
 کند گر باندیشه رفتار ها
 نگهدار اندازه کارها
 نگیرد سمندش ره توسنی
 بود رام یوزش بصید افکنی
 به نیروی مردی و غمخوارگی
 همش یوز آسوده هم بارگی
 چنین کس بدینگونه رخس و پلنگ
 تواند که صیدی در آرد بچنگ

وگر دشت پیا هنرپیشه نیست
 شناسای فرجام اندیشه نیست
 ره انجام ۱، بیراهه پوئی کند
 دد ۲ اندر روش زشت خوئی کند
 چرد در چراگاه تا برگ و شاخ
 رود در پی صید در سنگلاخ
 بجوشد بسمغز رخس از تموز
 به خارا شود سفته چنگل یوز

بمستی یکی گشته پولاد پای
 ز تندی یکی رفته پولاد خای
 مراین را ز پری شکم بادناک
 مرآن را ز گرمی زبان چاک چاک
 سوار اندرین هرزه گردی نزن
 نهرویش براه و نه صیدش به بند
 سواری که رخشش نه فرمان برد
 ندانم که بیچاره چون جان برد
 من بے خبر کاین قدم میزنم
 سپندار کز داد دم میزنم
 بدین دم که درنامه رانم همی
 بدان خاک ناچیز مانم همی
 کزان خاک ریحان و سنبل دمد
 دگر گونه گون لاله و گل دمد

۱- ره انجام: مرکب (سواری) (ابر گهر بار)

۲- جانور، شیطان، درنده - (فاضل)

تماشائیان را بود سرو و تاک
 بود همچنان جوهر خاک خاک
 ز دردی که دل را بهم می‌زند
 ز جوشی که خاطر بغم می‌زند
 بود در گزرگاه آواز من
 شناور بخون گوش دمساز من
 بدانش غم آموزگار منست
 حزان عزیزان بهار منست
 غمی کز ازل در سرشت منست
 بود دوزخ اما بهشت منست
 بغم خوشدلیم غمگسارم غمست
 به بیدانشی پرده دارم غمست
 زمن جوی در بد ، نکو زیستن
 جگر خوردن و تازه رو زیستن
 درشتی به نر می زبون داشتن
 رسد گر ستم ، غمزه پنداشتن
 بعجز از درون سو جگر سوختن
 بنار از برون سو رخ افروختن
 بهنگامه تیرنگ ساز آمدن
 ز خود رفتن و زود باز آمدن
 ز دل خار خار غم انگیزختن
 خشک در گزار نفس ریختن
 مسمن چیدن و در ره انداختن
 دل افشردن و در چه انداختن

بدربوزه   گنجینه   اندوختن
 بیازیچه   دانائی   آموختن
 طرب را به میخانه گردن زدن
 طرب خانه را قفل آهن زدن
 روان کردن از چشم همواره خون
 بشورابه شستن ز رخساره خون
 برفتن سر از پای نشناختن
 بماندن تن از جای نشناختن
 شگفتن ز داغی که بر دل بود
 نهفتن شراری که در دل بود
 بدین جاده کاندیشه پیموده است
 غم خضر راه سخن بوده است
 نظامی نیم ، کز خضر در خیال
 بیاموزم آئین سحر حلال
 زلالی نیم ، کز نظامی بخواب
 بگزار دانش برم جوی آب
 نظامی کشد ناز ، تا بم کجا
 زلالی بود خفته ، خوابم کجا
 مرا بسکه در من اثر کرده غم
 بمرگ طرب مویه گر کرده غم
 نظامی بحرف از سروش آمده
 زلالی ازو در خروش آمده
 من از خویشتن با دل دردمند
 نوای غزل برکشیده بلند

غزل را چو از من توانی رسید
 ز والا بسیجی بجائی رسید
 که نشکفت کاین خسروانی سرود
 نباشم گر از گنجه ، گنجم بس ست
 بغم گر چنین پرده ننجم بس ست
 کنونم بسر شور گفتار نیست
 بسیار غزل زخمه بر تار نیست
 بشعر ارچه کمتر شکیم همی
 بدین پرده خود را فریم همی
 کسی کش بجائی بود دل به بند
 به افسانه لختی گسارد گزند
 کسی را که باغم شاری بود
 روا باشد ار غمگساری بود
 که درخستگی چاره جوئی کند
 بغم خواری افسانه گوئی کند
 چو میرد بر آن مرده نالد هم او
 سر انجام کارش بسگالد هم او
 مرا بین که چو شکل افتاده است
 چه خونهاست کاندل دل افتاده است
 خود از درد بیتاب و خود چاره جوی
 خود آشفته مغز و خود افسانه گوی
 به تنهایی از همدان خودم
 بدل مردگی نوحه خوان خودم

کسم در سخن کار فرمای نیست
به بخشندگی همت افزای نیست

چه گوید زبان آور بی نرا
چه آید ز هیلاج بی کد خدا

شب کاین ورق را کشودم نورد
به پزکار اندیشه تیز گرد

شب از تیرگی اهرمن روی بود
ز سودا جهان اهرمن خوی بود

به خلوت ز تاریکیم دم گرفت
نشاط سخن صورت غم گرفت

دران گنج تار و شب هولناک
چراغی طلب کردم از جان پاک

چراغی که باشد ز پروانه دور
چراغی که بادا ز هر خانه دور

نه بینی نشانی ز روغن درو
کند شعله بر خویش شیون درو

چراغی که بی روغن افروختم
دلی بود کز تاب غم سوختم

ز یزدان غم آمد دل افروز من
چراغ شب و اختر روز من

نشاید که من شکوه سنجم ز غم
خرد رنج از من چو رنجم ز غم

غم دل ز من مریحیا جوی باد
دلم زار و لب مریحیا گوی باد

دلم همچو غالب بغم شاد باد
 بدین گنج ویرانه آباد باد
 ساقی نامه

یا ساقی ! آئین جم تازه کن
 طراز بساط کرم تازه کن
 به پرویز از می درودی فرست
 به بهرام از نی سرودی فرست
 به دور پیای به پیمای می
 بشور دمام بفرسای نی
 قدح را به پیمودن می گوار
 نفس را بفرسودن نی گوار
 نکیسا دمان را برامش در آر
 سبی سرو را در خرامش در آر
 بخشم از بلائی ز یاران بگرد
 به کارم دل شاد خواران بگرد
 مبادا نظامی ز راحت برد
 بدستان سوی خانقاهت برد
 فریش مخور چون می آشام نیست
 ستم دیده گردش جام نیست
 خود او راست از پارسا گوهری
 سپهری سروشی بساقی گری
 ورع پیشه - مسکین چه داند ترا
 به آرایش نامه خواند ترا
 رضاجوی من شو که ساغر کشم
 گرم نیل و جیحون دهی، در کشم
 ز پیمودن می بجام سفال
 خورد دجله در ساغر خاکال

اگر زود مستم - پریشان نیم
 وگر دیر مستم گران جان نیم
 بپذیرد زمی گوهرم آب و رنگ
 بمستی فزون گرد دم هوش و هنگ
 ز اندازه سنجی بر آنم که تو
 گرانمایه ای لیک دانم که تو
 به ساقی گری رند و آزاده ای
 خوری باده ، اما تنک باده ای
 هر آینه چون یک دوساغر کشی
 ز مستی خرد را نجون در کشی
 بلغزد ترا پا برفتار در
 سراسیمه گردی بهرکار در
 بجائی رسد کار کز تاب می
 گلوئی صراحی ندانی ز نی
 ازان پیش کاین رفتگی رو دهد
 کل جلوۂ بیخودی بو دهد
 بیندیش جای و بیارای بزم
 بنه باده و گل به پهنای بزم
 فروهشته از دو سو بر عذار
 شکن در شکن طره مشکبار
 به می دادن ، ای سرو سوسن قباى
 به زلف درازت میچاد پای
 هانا تو دانسته کز دو سال
 ننوشم می الا به بزم خیال

ز لب تشنگی چون به می در خورم
 تو کمتر خور امروز تا بر خورم
 تو آن چشمه ای کز تو خضر آب خورد
 سکندر ز لب تشنگی تاب خورد

نه خضری که در آب باشی بخیل
 تو آبی ولی کوثر و سلسبیل
 هر آئینه چون اعتقاد این بود
 منوش و بنوشان که داد این بود

ز خود رفته تر کیست هندوی تو؟
 عجب نبود از خوبی خوی تو
 که جوئی رضای ز خود رفته
 دهی می به ترک جگر تفته

تو ای آنکه پهلو نشین منی
 به پیغاره اندر کنین منی
 ندانی پس از روزگاری دراز
 بمی کرده ام دست باری دراز

در اندیشه محو تلاشم هنوز
 قدح ساز و ساقی تراشم هنوز
 درین داستان نیز گر واری
 بخویشست گفتارم از بیکسی

می خویش و جام سفال خودم
 نه ساقی که من هم خیال خودم
 چه ساقی؟ یکی پیکر سیمیا
 مس آرزوی مرا کیمیا

مرا دستگاه می و شیشه کو؟

نشاطی چنین جز در اندیشه کو؟

می و شیشه بگزار و بگزر ز من

همانا نه من بلکه این انجم

گل و بلبل و گلستان نیز هم

مه و انجم و آسمان نیز هم

نمودیست کائرا بود "بود" هیچ

ز یان هیچ و سرمایه و سود هیچ

بعرض شناسائی هرچه هست

به وهم ست پیدائی هرچه هست

نه هر که که تنها نشینی بجای

بخاطر کنی طرح بستانسرای

به آرائش باغ رو آوری

دراں باغ از دجله جو آوری

دمانی گل و نرگس از روی خاک

نشانی بطرف چمن سرو و تاک

نوا گر کنی مرغ بر شاخسار

بموج آوری آب در جویبار

بخویش ارچه داری گمانی ز باغ

برون از تو نبود نشانی ز باغ

در اندیشه پنهان و پیدا توئی

گل و بلبل و گلشن آرا توئی

نمود دوگیتی به گیتی خدای

چنینست ، دیگر ندانیم رای

من و تو که بدنام پیدائیم
 رقم های منشور یکتائیم
 و لیکن چو این ایزدی سیمیاست
 بدانست حسی چنین دیرپاست

نمودی که حق راست نبود چرا؟
 زمان چون از انجا ست نبود چرا؟
 دوگیتی از ان جو نمی بیش نیست
 ازل تا ابد خود دمی بیش نیست
 زمان و مکان را ورق در نورد
 خیالی برون ریز از هر نورد

نه از من ز سعدی شنو تا چه گفت
 سخن گفت در پرده اما چه گفت
 "ره عقل جز پیچ در پیچ نیست
 بر عارفان جز خدا هیچ نیست"

دگر رهروی گوید از زیر دل
 که حقست محسوس و معقول خلق
 خیالی در اندیشه دارد نمود
 همان غیب غیبست بزم شهود

نشانه های راز خیال خودیم
 نواهای ساز خیال خودیم
 خوست باد غالب بساز آمدن
 نواسنج قانون راز آمدن

به گیتی مگر حرف دیگر نماند
 و یا خود ترا هوش در سر نماند

کہ چون سینه کمتر دهد بازگ خون
 بہ نشتر کشائی رگ ارغنون
 چہ زان راز پنهان نوا برکشی
 کہ چون باز پرسند ، دم درکشی
 بگفتار اندیشہ برہم مزن
 در اندیشہ دل خون کن و دم مزن
 ندانی ؟ کہ دانش بگفتار نیست
 درین پردہ آواز را بار نیست
 ندانی کہ مینا شکستن بسنگ
 نہ بخشد بدل ذوق گلبانگ چنگ
 تصوف نزیبد سخن پیشہ را
 سخن پیشہ رند کثر اندیشہ را
 نشان مند این روشنائی نہای
 غزل خوان و میخور ، سنائی نہای
 غزل گر نباشد نوائی دگر
 سر دل سلامت هوائی دگر
 اگر مجلس آرای را عود نیست
 بر آتش فگندن نمک سود نیست
 غزل گر ملال آرد افسانہ گوی
 کہن داستان ہائے شاہانہ گوی
 من آن خواہم ای لا ابالی^۱ خرام
 کزین پوینہ خوشتر سگالی خرام
 ز شاہان سخن گر گہر سفتنست
 سخن گفتن از حق جگر سفتنست

ننالی ز غم گر جگر سفته شد
سخنهای حق بین که چون گفته شد

خود این نامه فهرست راز حقست
درون و برونش طراز حقست

ز انگیز معنی و پرداز حرف
بهنگامه بستی طلسمی شگرف

سخن چو ز همدم به پیغاره نیست
مرا از بزی رفتنش چاره نیست

بزهدم ثناگوی نابوده کس
بوالائی جاه نستوده کس

نه زر گفت کانم ته خاک نیست
سخن در سخن می رود پاک نیست

سخن را خود آنگونه دانم سرود
کزین نیز خوشتر توانم سرود

ولی تاب در خود نیابم کنون
صریر قلم بر نتابم کنون

دریغا که در ورزش گفتگوی
به پیری خود آرائی آورد روی

ببرنائیم روی پیری سیاه
زمو بود بر فرق مشکین کلاه

کنون نیست ظل هایم بسر
به پیری فتاد این هوایم بسر

سیاهی ز موی سرم زود رفت
مگر کاتش افسرد کاین دود رفت

شبایم که تاب و تپی بوده است
 ز شبهای جوزا شبی بوده است
 بدا ، من ؟ که دارم شاری دراز
 شبی کوتاه و روزگاری دراز
 نبود ارچه لبهای خندان مرا
 ولی در دهن بود دندان مرا
 که هرگه بهنگامه غم خوردمی
 ز مردم نهان در دل افشردمی
 چه گریم که لبهای خندان کجا
 جگر خایم از غصه دندان کجا
 به بی برگیم ، گفشان بودنست
 بدم سردی آتش زبان بودنست
 دریغ از ترقی معکوس من
 که باشد سر من ، به پابوس من
 فلک بسکه ناچیز خواهد مرا
 بیالاند اما بکاهد مرا
 ز سر باد پندار بیرون شده
 سهی سرو من بید مجنون شده
 بود قد خم گشته چوگان من
 سرم گوی و اندیشه میدان من
 چه غم گر فلک رنگم از روی برد
 توانم ز خود در سخن گوی برد
 ننالم ز پیری جوانم برای
 هنوزم بود طبع ، زور آزمای

سخن سنج معنی ترازم هنوز
 بشیوائی شیوه نازم هنوز
 هنوزم جگر موج خون میزند
 ز دل نیش غم سر برون میزند
 ز چشمم همان خون بدامان چکد
 به تن نبود اما ز مرگان چکد
 ز حرفی که اندر خشمیر آیدم
 هنوز از دهن بوی شیر آیدم
 بهر بزله کز لب فشام چو قند
 خضر "در من قال" گوید بلند
 بدستان زنی خامه منقار من
 هدر خون مرغ گل از خار من
 توانم که در کارگه هنر
 به نیروی یزدان پیروز گر
 ز هم بگسلم باستانی تراز
 سخن را دهم جاودانی تراز
 سریری ترازم که در سایه اش
 بود بالش قدسیان پایه اش
 نهالی نشام که در پای او
 مه و زهره ریزد ز بالای او
 رهی پیش گیرم کز اقبال من
 دود خضر بی خود به دنبال من
 نفس را کنم با دعائی گرو
 که باشد مرآن را اثر پیش رو

مثالی نویسم کہ پیغمبران
نویسند ”لاریب فیہ“ بران
زبان تازہ سازم بہ نیروی بخت
بہ ذکر شہنشاہ بی تاج و تخت
گزشت آنکہ دستاںسرای کہن
ز کیخسرو و رستم آرد سخن
منم کم بود در تراز کلام
شہنشاہ پیمبر سپہبد امام
ز فردوسیم نکتہ انگیزتر
ز مرغ سحر خوان ، سحرخیز تر
فرو مردن شمع ساسانیان
بود صبح اقبال ایمانیان
رقم سنج منشور یزدانیم
ز ایمانیان گویم ایمانیم
کسی را کہ نازد بہ بیگانگان
خرد ور شارد ز دیوانگان
بہ اقبال ایمان و نیروی دین
سخن رانم از سید المرسلین
درین رہ بسیج سفرہا بسیست
بود راست لیکن خطرہا بسیست
ز پا لغزہا کاندین رہ بود
بود رہ دراز ، ارچہ^۱ کوتہ بود
بمستی توان نغز گفتار بود
مرا باید از خویش ہشیار بود

۱۔ نول کشور کے نسخوں میں غلطی سے ”ازچہ“ لکھا گیا ہے۔

سخن گفتن و پاس ز ره داشتن

سخن را ز سستی نگهداشتن

یکی در شبستان بشبهای دی

هم آتش نهد پیش و هم مرغ و می

یکی را بعشرتگه شهریار

ز می بوی مشک آید اندر بهار

مرا بین که دی ماه و اردی بهشت

نیاید بجز دانه سبزه کشت

به بزمی که در وی بود اجتناب

ز رود و سرود و شراب و کباب

سخنور چه گفتار پیش آورد

کزان رنگ بر روی خویش آورد

نماند بشاهان دیهم جوی

شمار شهنشاه درویش خوی

درین بزم اوباش را بار نیست

می و ساغر و زخمه و تار نیست

نه من بلکه این جا برامشگری

اگر زهره آید شود مشتری

اگر جای دستانسرای بدی

ره و رسم و جادو نوائی بدی

زبان را برامش گرو کردمی

دمی جنبش زخمه نو کردمی

همم زخمه از دیگران تیز تر

همم ساز دانش نواخیز تر

به آزادی خسروی می‌کنم
بدین پشت دولت قوی می‌کنم

نباشد اگر پای دین در میان
نهم هفت خوان بلکه هفتاد خوان

پرم از تو برتر بیال گزاف
تو سیمرخ آری و من کوه قاف

تو سوسن فرستی به خنیاگری
مرا جنبش کاک رقص پری
تو کان باده‌های گوارا زنی
دم از نقل و می آشکارا زنی

من و جام بی‌باده در خون زدن
به لب تشنگی جوش جیحون زدن
ترا زانکه این طرز و هنجار نیست
مرا با تو دعوی بگفتار نیست

بین تاجه نازان به خویش از منست
کسی کان پس از تست و پیش از منست
بنامش گر از صاف می قرعه ایست
مرا نیز فرمان ته جرعه ایست

یکی صاف آب طربناک خورد
یکی خود به ته جرعه‌گی پاک خورد
ز سرجوش نوشان چه گوئی خموش
به ته جرعه خوران رهاکن خروش

بنوشیدن ارساف می خوشترست
ولی دُرد را مستی دیگرست

دگر غالب ای عہد و رای تو مست
 بہ بیان دانش وفای تو مست
 حدیث می و شیشہ و جام چیست؟
 چہ گوئی و این شیوہ را نام چیست؟
 نہ گفتی کہ بزار گشتم ز می؟
 بریدم ز بزم و گزشتم ز می؟
 ز دیوانگی تا کی؟ ای شور بخت!
 نہی در گزرگاہ سیلاب رخت!
 بہ رفتار ناخوش مشو تیز گرد
 درین رہ بشوخی مینگیز گرد!
 بہ مستی درین راہ دستان! مزن!
 میاشوب و ہوی چو مستان مزن!
 ادب ورز، دین جوی و آئین گزین
 بہ فن سخن شیوہ دین گزین!
 بہ راہی کنی پویہ کز پای تو
 درخشد چو خرشید سیای تو
 بہ کاری زدی دست کز ساز تو
 دم جبرئیل ست ہمراز تو
 چو کشتی نشینان دریا نورد
 بہ سیر از رخت بر مخیزاد گرد
 ترا بخت درکار یاری دہاد!
 بہ پیوند دین استواری دہاد! ۲

-
- ۱- دستان: بدال مفتوح بمعنی آواز خوش - ۱۲ (ابرگہر بار)
 ۲- دیوان طبع دہلی اور کلیات طبع اول میں "فواتح" کا آغاز ہے۔ ہم چندہ
 مثنویوں کا اضافہ کر رہے ہیں۔ پھر فواتح لکھیں گے۔

مثنوی کلمات طیبات

ہلہ ہان اے دقیقہ اندیشان
 حق پرستان و معدلت کیشان
 تر زبانان وصف جہد و جہاد
 راز دانان دین و دانش و داد
 شاہی ما بدھر حادث نیست
 نو بر نخلہ حوادث نیست
 یافت ہر کس کہ جست عنوانش
 منتهی تا بہ یافت آغلانش
 زان نشانگہ تا صفی اللہ
 بود ہر دیدہ ور نبی اللہ
 شد بہ نیروی این دلیل درست
 کہ نیاگان ما ز روز نخست
 یا گراسی پیمبران بودند
 یا گرانمایہ سروران بودند
 زان سپس روزگارهای دراز
 در سراپردہ های عزت و ناز
 بود ہر کس بکشور آرائی
 تا بچنگیز خان مسیحائی

۱۔ مرزا غالب کی یہ مثنوی در حقیقت بہادر شاہ ظفر کی طرف سے ہے۔ دیکھیے میرا مضمون ”مرزا غالب کی مثنوی بے نام کا نام“ طبع نگار رام پور فروری ۱۹۶۳ء۔

دیوان کی طرح کلیات، سبب چین، باغ دودر تینوں میں اسے شریک اشاعت نہیں کیا گیا، متفرقات غالب میں جناب، سعود حسن نے شریک کیا تھا۔ ہم اصل مآخذ اور متفرقات کے مقابلہ و تصحیح سے چھاپ رہے ہیں۔

چون قراچار دم زد از اسلام
 بنگه قوم یافت ماه تمام
 بعد ازان تا بما که بوخافریم
 همه فرمان دهان داد گرییم
 هیچ کس دم ز اعتزال نه زد
 گام بر مسلک خیال نه زد
 دشمن جوهر نگاه نه ایم
 منکر رویت اله نه ایم
 رسم ما نیست ناسزا گفتن
 کار ما نیست جز ثنا گفتن
 خانه زاد رسول و آل ویم
 دشمن خصم بد سگال ویم
 خانه زاد نبی و آل نبی
 نکند باصحابه بی ادبی
 زانکه اینان امین و داد گراند
 با نبی هم نشین و هم سفراند
 کیش بیگانگی رها کرده
 بر نبی مال و جان فدا کرده
 بولای نبی و عترت او
 یافته ملک دین بدولت او
 بدسگال صحابه بی دین است
 در خور صد هزار نفرین است
 کار اصحاب بین و بد مشمر
 حال ایشان چو حال خود مشمر

گر ترا صرفہ نکو کاریست
 حبّ ایشان طراز دینداریست
 فکر بغض صحابہ سودائیست
 خاطر کفر را سویدائیست
 رفض ماخولیای خام آرد
 صید دیوانگی بدام آرد
 با تو گویم اگر یقین داری
 کان بزرگان ز روی دینداری
 خیر خواه رسول و آل ویند
 عاشق جلوہ جال ویند
 دوستان را شمرده دشمن ؟
 در خور سرزنش توی یا من ؟
 انچه اندیشہ نہانی تست
 ہمہ از روی بدگانی تست
 کار دین مشکل است ، آسان نیست
 بدگانی طریق ایمان نیست
 پیش ازین آنچنانکہ ما گفتیم
 حرفی از راز برملا گفتیم
 تاج و تیغ و نگین خود از ما بود
 دولت ملک و دین خود از ما بود
 آن نیرزد بغصبہ گر این ماند
 ملک اگر رفت گو برو دین ماند

۱۔ اصل مثنوی ”شیعیان علی در رد مثنوی جعلی“ دہلی ص ۱۶ ”با من“
 ہے لیکن صحیح ”یا من“ ہے جیسا کہ متفرقات غالب میں درج ہے۔

اندریں روزگار گز شب و روز
ما نداریم طالع فیروز

حاصل ماست باہمہ خم و پیچ
گوشہ و توشہ و دیگر هیچ
بے شکوہی^۱ و ظلمت الدینی^۲

بست بر من غلط بد آئینی
کان غلط بسکہ بر زبانہا رفت
تا اودھ زان غلط نشانہا رفت

دیدہ باشد کہ شہریار نیم
کار فرمای بند و دار نیم

شاہی من بجز ریاست نیست
بہر من پایہ^۳ سیاست نیست

لاجرم رفت و ہرچہ خواست سرود
ناروا گفت خود ، نہ راست سرود

بر چنین کس ہزار نفرین باد!
لعنت از حق ، ز خلق آمین باد!

اینکہ توقیع من نوشت بجعل
خاطرم راست اندر آتش نعل

حاش لله کہ پنجہ^۴ سیمین
سترد نقش داد و دانش و دین

پنجہ^۴ را کہ ساخت خود بہ ستیز
چون تواند شمرد دست آویز

۱۔ مرزا حیدر شکوہ نضیہ^۴ علم کے ذمہ دار ۔

۲۔ مرزا نورالدین ، حیدر شکوہ کے ساتھ اس ہنگامے کے نشانہ^۴ اول مراد ہیں ۔

راہ حق را بحرف نتوان بست
خود ز وا گوید طرف نتوان بست

آن یکی گر خدا نداشت خبر
مر نبی را شمرد جادوگر
چون نگردد رها رسول خدا
من لسان الوری فکیف انا

گرچہ بر من بزور نتوان بست
تہمتی را کہ مرد نادان بست
لیک بدنام کرد و داد اینست
کہ ز خون ریختن زیاد اینست

نخورم خون دل ز خشم چرا
کہ رود بر من این دروغ و مرا
نیست یارا دریں گذرگہ تنگ
کہ بگویم من و رود سرہنگ

تا زبان از قفا برون کشدش
چون بمیرد بخاک و خون کشدش
یا بگیرند و خوار و زار کنند
واژگون بر خرش سوار کنند

روسیہ گرد شہر گردانند
گر نگردد بقہر گردانند

۱۔ جب دنیا والوں کی زبان درازی سے آنحضرت محفوظ نہ رہ سکے تو میرا
شہار کس میں ہے۔

و تو گوئی بحال و یارا نیست
 حاکمان راست گرچه مارا نیست
 دهر را حاکمان دادگرند
 که ز هر کس به داد بیشتراند
 هر که بد کرد کیفر آن بد هست
 قتل گر نیست بند و زندان هست
 لاجرم من که بادشاه هستم
 پیش دادار داد خواه هستم
 علت جعل کم گناهی نیست
 بهر مجرم گریز گاهی نیست
 جعل سازی و فتنه پردازی
 جرم دانی و نشمری بازی
 رای حکام دهر تا چه بود
 این چنین جرم را سزا چه بود
 گر جفا پیشه را نیازدم
 به امینان ملک بسپردم
 بو ظفر! ملک و دین خدا داد است
 داد خواهیم و کار با داد است
 نامه را ختم کن که پایان یافت
 مدعا صورت نمایان یافت
 علما را ز خود دعا بفرست
 وین نمودار جا بجا بفرست

ترجمہ 'مثنوی

دعاے صباح

ای خدا ! ای داورا ! کو برکشاد
از درخشیدن زبان بامداد
بارهای تار شب را آفرید
برده های تار ظلمت در کشید
کرد صنع چرخ گردان استوار
در مقادیر تزیین آشکار
ای خداوندی ! کہ تاب آفتاب
کرد یکجا با فروغ التہاب
چہرہٴ مہر درخشان بر فروخت
با ہمہ تابش در آتش رخت سوخت
در جہان ہستیش ہم جنس کیست؟
ہیچ مخلوق بدو ہم جنس نیست؟
ای کہ ذاتش را بہ ذاتش رہبری
گشت از ہم جنسی عالم بری
برتر از کیفیت آمد گوہرش
کیفیتہا نیستی گیرد برش

۱۔ یہ منظوم ترجمہ مرزا عباس بیگ کی فرمائش سے مرزا غالب نے لکھا اور ۱۸۶۷ء کے قریب نول کشور پریس سے مع متن و ترجمہ فارسی چھپا۔ اس کا ایک نسخہ حقیر کی ملکیت ہے۔ اس کے بعد یہ ترجمہ اصل دعا کے ساتھ لکھنؤ سے متعدد مرتبہ چھپا لیکن ابھی تک کسی مجموعہ غالب میں شریک اشاعت نہیں ہو سکا تھا۔

ای که نزدیکی به خطرات ظنون
 دور تر هستی ز دیدار عیون
 یعنی از دیده شدن ذاتش بری ست
 هر کرانه از جهات پیکری ست
 گوهر او از پس و پیش ست بیش
 کرد هستی را محاط علم خویش
 هر چه در عالم به هستی رو نمود
 پیش از هستی بعلم او کشود
 ای که در گهواره امن و امان
 خواب را در چشم من کردی نهان
 باز چشم من به بیداری کشاد
 سوی احسان و عطای کو بداد
 دست او بر بست دست هر زیان
 قدرت او از بدی دادم امان
 بر فرست ای داور هستی درود
 بر کسی کو سوی تو راهم نمود
 در شب تاریک تر شد رهنا
 سوی درگاه تو ای گیتی خدا!
 از سبب های تو ای رب الامین!
 از شرف گیرنده حبل الوتین
 آن فروزان گوهری نیره نژاد
 آنکه بر دوش بلندی پا نهاد
 آنکه آمد در نخستین روزگار
 پای او بر جای لغزان استوار

نیز بر آتش که از بس طاهراند
پاک دین و برگزیده ظاهراند

نیک کرداران و یزدان برگزین
برگزیده گوهران پاک دین

ای خدا! بکشا مصاریع الصباح
از برای ما بمفتاح الفلاح
یعنی ای دادار گیتی ، دادگر
بر کشا بر ما تو درهای سحر

از کلید لطف در ها باز کن
بهر ما سامان رحمت ساز کن

بهترین پیرایه رشد و سداد
در برم پوشان تو ای رب العباد

بر نشان در من ینایع الخشوع
از روانم کن روان عین الخضوع

پیشگاه عظمت^۴ ای بی نیاز

کن روان از چشم من آب نیاز

دایم از پیم خودت ، ای کردگار !
اشکها از گوشه چشم یبار

سبکی نادانیم تادیب کن

از شکیبای مرا تهذیب کن

گرنباشد از تو آغاز کرم

ور نه توفیق تو باشد رهبرم

کس نیارد بردن من سوی تو

در کشاده تر رهی در کوی تو

گر مرا حلم تو بسپارد به آرز
 برکشد زنجیره حرصم دراز
 کس نیامرزد گناهم ، ای خدا!
 سرنگون افتادن من در هوا
 نصرت تو گر مرا ناید معین
 گاه جنگ نفس و شیطان لعین
 آن چنین خذلان بحرمانم کشد
 در همه ریج و تعب جانم کشد
 خود ترا می بینم ای هستی خدا
 کامدم سویت بامید و رجا
 دست پیوستم باطراف الجبال
 چون گنه افکند دورم از وصال
 چون بدوری در شدم از بارگاه
 زانکه چیره شد بمن دست گناه
 زشت مرکوبی که نفس من بران
 از هوا و حرص شد دایم روان
 واه از تسویل نفس ذوفنون
 کان بود از آرزوهای و ظنون
 آه ، زان خواهش کز و برخاسته
 آرزوها آردش آراسته
 هر زمان گامی بهر سویش برد
 فرش خواهش ها بهر سو گسترده
 بر درازیا کشد طول امل
 تا به دوری افتد از حسن عمل

نیست نادان نفس فرمان ناپذیر
کو بود پیش خداوندش دلیر

جرات و گستاخی و عصیان کند
سرکشی از طاعت یزدان کند

ای خداوندا ! من از دست رجا
کوفتم دروازه رحم ترا

سوی تو بگر یختم با اضطرار
از وفور خواهش نا استوار
در رسن های تو ای گیتی خدا
باز پیوستم سر انگشت ولا

در گذار از من تو ای رب الوری
هرچه کردم از گناه و از خطا
لغزشی کز من بیاید آشکار
در گزار از من تو ای پروردگار!

عفو کن ، افتادن من در بلا
باز و از هرچه زاید زان عنا
زین که هستی سرور و معبود من
غایت هر خواهش و مقصود من

در زبان هر کجا گردیدم
نیز در هنگام آرامیدم
خود چسان میرانی ای پروردگار
بی نوائی ، کمدت با اضطرار

یعنی آن مسکین که آوردست رو
با همه صد ناشکیبی سوی تو

از گناه خود گریزان آمده
در خطای خود پشیمان آمده

ره پڑوهی را که خواهد راه تو
قصد او باشد همه درگاه تو

سوی درگاه تو باشد تیزگام
میکنی دورش چرا از راه کام
تشنه را باز می‌داری چرا؟
آنکه سوی حوض تو شد ره‌گرا

آب جویان آمده بر چشمه سار
تا لب‌خود تر کند زان آبشار
زینهار! این حوض تو از پر ملال
پر بود هنگام قحط و خشک سال

باب تو مفتوح باشد جاودان
بر رخ خواننده و ناخواندگان
طالبان و هم طفیلی آشکار
بر در بکشاده ات یابند یار
هر که می‌خوانیش می‌آید بزود
وانکه ناخوانیش نیز آید فرود

این درت بر روی کس بر بسته نیست
خوانده و ناخوانده بود اینجا یکیست

از کمال جود تست این فتح باب
تا همه گردند از تو بهره یاب

بخشش خود را تو زنجیر دراز
بر کشیدی ای خدای بی‌نیاز!

خود نمی بندی درت بر روی ، بس
 جز به رحمت می نه بینی سوی کس
 لطف تو عامست هرگز نیست خاص
 دور تر رفته ازین در اختصاص

بسته نبود بر رخ کس باب تو
 هر کسی رخشان بود از تاب تو

ابر تو ریزد بهر دامن گهر
 هر کسی را فیض تو آید ز در

مسکی و بخل در تو یافت نیست
 آنکه در هستی بود ، بے بهره کیست

غایت مامول و مسئول توئی
 آخر مقصود و مامول توئی

این زمام نفس خود رای خدا
 کرده ام بر بسته بند رضا

مر کب نفسم که از بس سرکش است
 هر زمان سر بر فلک چون آتش است

بارضایت کرده ام فرمان پذیر
 تا بود در مجلس فرمان اسیر

هرچه ریزندش همه گیرد بسر
 سر نه تابد از قضا و از قدر

هرچه پیش آیدش گیرنده شود (کذا)
 هرچه بدهندش پزیرنده شود

گر همه تلخی پزیرندش بکام
 در کشد یکسر چنان کز شهید جام

خواهش خود را بنماید بی‌نشان
 خواهش تو پیش گیرد جاودان
 از گناهم بود بس بار گران
 رافت و رحم تو کردش بے نشان
 بے نشانش کردم از الطاف تو
 ساختم معدومش از اعطاف تو
 وین هوای نفس من گمراه کن
 از طریق راستی بی‌راه کن
 سوی لطف و رافت بسپردمش
 سوی غفاری و عفو بردمش
 ای خدا ! بر من بیار این بامداد
 با فروغ راستگاری و رشاد
 وین سحر را کن تو ای پروردگار
 از برای دین و دنیا پاسدار
 کن تو این شام مرا بر من سپر
 از مکائد های اعدا پر شر
 ده نجاتم از هوای نفس بد
 زانکه هستی قادری بر نیک و بد
 هرچه خواهی می کنی تو هر زمان
 ای توانا تر ، خدای مهربان !
 هر کرا خواهی تو ملکی میدهی
 تاج شاهی بر سرش هم می نهی
 می ستانی باز ملک و مال را
 آنچه خواهی میکنی اموال را

هر کرا خواهی تو عزت میدهی
هر کرا خواهی تو ذلت میدهی

ای خدا ! از دست خیر خود توئی
قادری بر جمله اشیا بس توئی
روز را در شب تو پنهان میکنی
هم توئی شب را بروزی آوری

زنده از مرده هویدا میکنی
مرده را از زنده پیدا میکنی
هر کرا خواهی تو روزی میدهی
بیش از اندازه مقدارش دهی

هرچه خواهد عفو تو خود آن کند
چاره آن جرم وان عصیان کند
بر زداید هرچه کردم از گناه
بر کرامم آرد از کار تباه
! لطف تو نگذارم در بند آرز
تا بمانم بسته بند نیاز

جز تو معبودی نشد هستی گرا
بهر تو آریم تسبیح و ثنا
مر ترا دایم ستایش گستریم
در ستایش ها نیایش آوریم

کیست آن ، کو داندت حکم و توان
بس نیابد بیم تو او را بجان
کیست آن ، کو انچه هستی داندت
پس ز تو ناترسد و ناخواندت

از توان تست تالیف الفرق
باشد از رحم تو یفلق الفلق

فرقه های مختلف یکجا کنی
صبح را از تار شب پیدا کنی

تار شب را ساختی رخشنده رخت
آب را کردی روان از سنگ سخت
آب را کردی دوگونه آشکار
یک بود شور و دگر شیرین گوار

از فشارنده که آن باشد سحاب
خود فرود آورده ریزنده آب
ساختی خورشید و مه را آشکار
در جهان مثل چراغ نور بار

بی ازان کز احتمال رنج و درد
ماندگی آید ترا از کار کرد
ای یگانه با همه عز و بقا !
بندگان را پست کردی از فنا

ای خدای پاک و ای رب ودود !
از فرازین بر فرود آور درود
بر محمد مصطفی و آل او
آن گزیده گوهران پاک خو

بشنو آوازم ، پزیرا کن دعا
دشمنانم را گزین بهر فنا

از کرم امید من کن استوار
ایکه خواندنت پی کشف اضرار

ای بعسر و یسر مامول همه
وی ز تو انجاح مسئل همه

حاجت خود پیش تو آورده ام
ناگزیری بر تو عرضه کرده ام
پس بناکامی نگردانم ز جود
از گزیده بخشش خود ای ودود !

ای دهشور ! ای دهشور ! مهربان
مهربان تر از همه رحمت کنان

ترجمہ دعای امام زین العابدین جو حضرت
بعد اس دعا کے پڑھتے تھے

یا الہی ! قلب من محبوب و تنگ
عقل من مغلوب و نفس من بتنگ

حرص من بودست بر من چہرہ دست
کثرت عصیان و طاعت اندک ست

معترف آمد زبانم در ذنوب
چہست تدبیر من علام الغیوب

ای گنہ آمرز و ستار العیوب !
عفو کن از من ببخشایم ذنوب

ای بہنگام عقوبت سخت گیر !
وی بحلم و مغفرت پوزش بزر

حاجت من بہ قرآن کن روا
وز برائے حضرت خیرالوری

ای خدا ! از آسمان آور فرود
بر نبی و آل اطہارش درود^۱

۳

مثنوی مسند نشینی نواب محمد علی خان

درین سال نواب عالی جناب
بروی زمین غیرت آفتاب
محمد علی خان فرخندہ خوی
کہ ہم نامدار است و ہم نام جوی
چو بنشست بر مسند سروری
ازو سروری یافت آن برتری
کہ از سروری یافت شاہی رواج
کلاہ مہی گشت ہمسر بہ تاج
زہی شہرت این ہایوں جلوس
کہ آوازہ افتاد در روم و روس
ز غالب کہ از روزگارہ دراز
برین عتبہ ساید جبین نیاز
بہ نظارہ حسن اقبال جشن
سخن رفت دربارہ سال جشن

۱۔ نسخہ اول بہت خوشخط جلی قلم سے لکھا ہوا ہے۔ پہلے متن ایک ایک سطر عربی پھر ترجمہ فارسی نثر، اس کے بعد غالب کا منظومہ ہے۔
۲۔ مبد چین میں ہے ”روزکاری دراز“ باغ دودر“ مطابق متن۔

پس از شکر دادار جان آفرین
 چنین گفت پیرا قناعت گزین
 کہ چون اختر نیک آمد بہ فال
 ہم از اختر نیک پیدا ست سال

 ۱۲۸۱ھ

۱- سبد چین "پیر قناعت" باغ دودر "پیری قناعت"۔
 یہ مثنوی سبد چین اور باغ دودر میں ہے۔ میں نے سبد چین کو
 اصل قرار دیا ہے۔

فاتحہ ۱

بہر ترویج ۲ جناب والی یوم الحساب
 ضامن تعمیر شارستان دلہای خراب
 جرم ۳ بخشای کہ گر جوشد بہار رحمتش
 برفنای خویش لرزد ، چون دل مجرم عذاب
 رافتش اعدائے اورا ، در شمار سال عمر
 نعل وازون بندد از ناخن بر انگشت حساب
 نوحہ عمری ماند طوفانی بہ بحر سطوتش
 تا سرو زانو بہ موحی باخت مانند حباب

۱۔ دیوان فارسی طبع اول دہلی کے صفحہ ۹۴ کی سطر ۶ سے یہ قطعہ شروع ہوتا ہے ، کلیات فارسی طبع اول لکھنؤ میں بلا اختلاف ۴۵ شعر ہیں ، لیکن بھوپال سے شائع شدہ اردو دیوان کے صفحہ ۲۸۹ پر ”قصائد“ کے ذیل میں اس ”فاتحہ“ فارسی کے ساٹھ شعر ہیں جن میں پندرہ شعر نئے اور باقی شعر مطبوعہ کلیات سے اہم اختلاف رکھتے ہیں۔

نسخہ حمیدہ ۱۲۳۷ھ کا مخطوط ہے اس لیے فارسی کا یہ قطعہ غالب کے قدیم ترین فارسی کلام کا نمونہ سمجھنا چاہیے۔
 میں نے متن کو دیوان طبع اول دہلی کے مطابق قرار دے کر حاشیہ میں اختلافات نقل کر دیے ہیں۔

۲۔ نسخہ حمیدہ مطبوعہ میں ترویج ، کو ترویج لکھا گیا ہے جو غلط ہے ، دوسرے مصرع میں ”تعمیر شارستان“ کے بجائے ”تعمیر قصرستان“ ہے۔

۳۔ نسخہ حمیدہ اور دیوان طبع دہلی کے ”جرم بخشائی“ کو کلیات طبع اول لکھنؤ میں ”جرم امرزی“ بنا دیا گیا ہے اور اس نے رواج پایا۔

سایہ اش جز در حریم قدس نتوان یافتن
کز شکست رنگ اسکان عصمتش دارد نقاب

نغمہ چون خون در رگ ابریشم ساز افسرد
ہیبت نہیش اگر ریزد ۱ نہیب احتساب

بارگاہش را خورشید است خشت آستان
شمع بزمش ر است گلگیر از دولخت مہتاب ۲

بہر ترویج جنابی ، کز نہیب ۳ عصمتش
صیقل آئینہ بر نور نظر ریزد حجاب

آستانش بر نشان گاہ جلالی کز ادب
حلقہ ۴ بیرون در گردیدہ چشم آفتاب ۴

بہر ترویج امامہ رهنمای انس و جان
عابد اللہ ، و معبود و خلائق ، بو تراب

۱- نسخہ ۱ حمیدیدہ - ”اگر جوشد نہیب“

۲- نسخہ ۲ حمیدیدہ میں ایک شعر زائد ہے :

ہم چمن زار ازل را قدرتش رنگ آفرین
ہم گلستان ابد را خوئی جان بخشش معاب

۳- نسخہ ۳ حمیدیدہ : ”جنابی اقدس کز حکم او“

۴- نسخہ ۴ حمیدیدہ میں اس کے بعد یہ شعر بھی ہے :

در پناہ عفتش حوران جنت را هنوز
پنبہ ۵ روزن بود چشم مفید مہتاب

۵- نسخہ ۵ حمیدیدہ کا مصرعہ یوں ہے :

”بہر ترویج خدای از دو عالم رستگان“

دلدل برق آفرینش را رمی کا ندر خیال
 می جہد همچون نگاہ از حلقہ^۱ چشم رکاب
 ذوالفقارش^۲ شاہدی کا ندر تماشا گہ قتل
 می کشد در شوق او از موج الف بر سینہ آب
 در خیال صدمہء جان دادگان ضربتش
 می جہد از دیدہ عیسی چراغ آفتاب
 بہر ترویج^۳ حسنء فرمان دہ اقلیم دین
 خسرو عرش آستان ، شاہنشہ جنت مآب
 توسن قدرش کہ سطح عرش^۴ جولانگاہ اوست
 از خم زانوی جبریل امین دارد رکاب

۱ - نسخہء حمیدہ میں ایک شعر یہ بھی ہے -

بسکہ شد ویران شوخی خانہ^۱ نظارہ اش
 عینک پر فلک گردیدہ ماہ و آفتاب

۲ - نسخہء حمیدہ کی ترتیب میں ”بہر ترویج خدای از دو عالم
 رستگان“ اور ذوالفقارش کے درمیان تین شعر یہ ہیں :

مہربان پیری کہ بہر دیدن ماہ صیام
 در کف مستان تیغی است از موج شراب
 بادہ خمخانہ^۲ او پرتو نور جمال
 پنبہ^۳ مینای او چشم سفید ماہتاب
 شہسوار قدرتی کز فرط تعظیم جلال
 سرمہ در چشم رکابش می کشد گرد کتاب

۳ - نسخہء حمیدہ — ”قدرت مآب“ — تین شعر دیوان فارسی میں شریک
 اشاعت نہیں ہیں :

ناظم حسن آفرینی ، کز برائے خدمتش
 از شفق بندد حنا ، بر شام دست آفتاب
 جلوہ ریز آید اگر لطفش بہنگام غضب
 دود آتش می شود باران رحمت را سحاب
 بشکند شان تغافل گریہ دلداری ناز
 لذت قند محبت جوشد از زہر عتاب

۴ - نسخہء حمیدہ — ”کہ عرش و خلد جولانگاہ اوست“ —

بہر ترویج شفیع یک جہاں عاصی ، حسینؑ
آنکہ ۱ مینو راست از گرد قدم گاہش سحاب

در گہش را مخمل خواب زلیخا فرش راہ
خیمہ ہایش را نگاہ ماہ کنعانی طناب

عاشق ۲ اللہ و معشوق وفادار رسولؐ
قبلہء عشق و پناہ حسن و جان بوتراہ

بہر ترویج امام ابن امام ابن امام
آدم ۳ آل عبا ، شاہنشہ عالی جناب

لالہ را ہمرنگی چشم بخون آلودہ اش
می زتد بر فرق از داغ غلامی انتخاب

---

۱ - نسخہٴ حمیدیدہ میں اس مصرع کی صورت یہ تھی :
آنکہ جنت راست از اشک عزا داریش آب
دو مزید شعر یہ ہیں :

بادشاہی ، صابری ، دریا دلی ، تشنہ لبی
کز غمش ، از لعل خون بارست چشم آفتاب
شاہ غیرت آفرینی کز پئے تعلیم صبر
بخیہٴ نقش قدم زد بر لب موج سراب

۲ - نسخہٴ حمیدیدہ میں ”در گہش“ بعد میں اور ”عاشق اللہ“ پہلے ہے۔
۳ - جناب امام زین العابدین ، حضرت علی بن حسین علیہ السلام مراد
ہیں۔ نسخہٴ حمیدیدہ میں اس کے بعد ہے :

آستانش عالی و منزل گہ قدرش رفیع
بارگاہش عرش سامان و جنابش مستطاب

بہر ترویج محیط فیض ، باقرؑ ، کز شرف
در هوای آستان بوسیش می بالد ثواب

بہر ترویج علی جعفر صادقؑ کہ اوست
وارث علم رسول و خازن سر کتاب

تکیہ ۲ جز بر قول او کردن ، خطا باشد خطا
راہ جز برجادہ اش رفتن ، عذاب آمد عذاب

بہر ترویج ۱ شہ کاظمؑ کہ در ہر عالم ست
چون قضا حکمش رواں و چون قدر رایش صواب

بہر ۳ ترویج رضاؑ ، کز بہر تعمیر جہان
گشتہ معمار کرم را جادۂ راہش طناب

بہر ترویج تقیؑ کاندلر تماشا گہ اوست
طاق ایوان آسمان ، سرات روش آفتاب

بہر ترویج نقیؑ ، کز بہر تقریب نیاز
ہدیہ آور دست نرگس دان بیزمش ماہتاب

۱ - امام پنجم حضرت امام محمد باقر علیہ السلام کے بعد حضرت
امام ششم کا نام لینا تھا - نسخہ حمیدیدہ میں ”بہر ترویج
محمد جعفر صدق آفرین“ اور فارسی مطبوعہ دیوان و کلیات میں
”علی جعفر“ ہے لیکن حضرت کا اسم گرامی ”جعفر بن محمدؑ“ ہے۔

۲ - نسخہ حمیدیدہ ندارد -

۳ - نسخہ حمیدیدہ میں ہے -

بہر ترویج رضاؑ ، شاہ خراسان کز کرم
بہر تعمیر جہان ، از کہکشان دارد طناب

۴ - نسخہ حمیدیدہ : ”آئینہ او آفتاب“ —

بہر ترویج حسن^{۱۴} آن آفرینش را پناہ
کز ترفع آستانش عرش را باشد جواب

زین ۲ مہمس بہر ظہور مہدی^{۱۵} صاحب زمان
ظلمتستان شب کفر و حسد را آفتاب
قول ۳ و فعلش بے سخن، کردار و گفتار نبی^{۱۶}
رسم و راہش بے تکلف رسم و راہ بوتراہ

جندام، معمار گیتی کز پئے تعمیر دین
در کف از سر رشتہ^{۱۷} شرع نبی دارد طناب
تاجبویہ خویش را زائینہ^{۱۸} رخسار او
شاہد دین نبی^{۱۹} از چہرہ بردارد نقاب

ابر لطفش ز آتش دوزخ ببالاید بہشت
برق قہرش ابر رحمت را کند دود کباب

۱ - امام حسن عسکری علیہ السلام کے لیے پہلے شعر یوں کہا تھا :

بہر ترویج حسن^{۱۴} پشت و پناہ خافین
شاہ کیوان بارگاہ و خسرو جنت مآب

۲ - نسخہ حمیدیدہ :

بعد ازین بہر ظہور مہدی^{۱۵} صاحب زمان
ظلمت آباد شب کفر و حسد را آفتاب

۳ - نسخہ^{۲۰} حمیدیدہ میں یہ شعر نہیں ہے -

۴ - نسخہ^{۲۱} حمیدیدہ — ”جندا معمار خلقی“ — نیز :

می کند از ہم جدا صراف حکم قدرتش
در سیامت گاہ نصف مس زسیم ماہتاب

بعد ازین بہر شہید انیکہ خوش جان دادہ اند
 در شہادت گاہ شاہ کربلا را در رکاب
 سیما از بہر ترویج علمدار حسینؑ
 پیشوای لشکر شیر و ابن بوتراب
 حضرت عباسؑ ، عالی رتبہ کز ذوق حضور
 زخم بر اجزائی تن پیمود و بر دل فتح باب
 یا علیؑ! دانی کہ رویم سوی تست از ہر نور
 ہر چہ آغازم مخاطب دانمت در ہر خطاب
 موی آتش دیدہ را مانم کہ بہر خویشتن
 حلقہٗ دام فنا گردیدہ ام از پیچ و تاب
 غافل! از رفتار عمر و فارغ از تکمیل عشق
 رفتہ از غفلت در آغوش و داع دل بخواب

۱- نسخہٗ حمیدیہ :

حضرت عباس عالی رتبہ کز چوگان او
 می رود مانند گوی بی سروپا آفتاب
 بعد ازین تاثیر دل جوی دعای زمرہ ایست
 کز قلق دارند، در دل آتش و در چشم آب
 بادشاہان، مومنان، جنت نصیبان، عاشقان
 بید لال ، یعنی عزاداران آل بوتراب
 راقم بیچارہٗ ہز مردہ دل ، یعنی اسد
 کز فسرد نہای دل گردیدہ پابند خلاب
 بر زبان مہر خموشی وبہ دل جوش جنون
 در ہوس آباد نادانی اسیر پیچ و تاب

۱- نسخہٗ حمیدیہ میں یہ شعر ”نقد آگاہی“ کے بعد ہے اور اس طرح :

غافل از رفتار عمر و فارغ از تکمیل عشق
 کردہ آغوش و داع دل نشیمنگہ خواب

نقد آگاهی ، بوهم فرصتی در باخته
 دست خالی برسر و دل ۱ در نورد اضطراب
 خود تو می دانی که گم گردیده دشت امید
 تشنه تر می گردو از بی آبی موج سراب
 دل ۲ ز کار افتاد و پا از رو و دست از هم شکست
 جاده نا پیدا و منزل دور و در رفتن شتاب
 فاش نتوان گفت ، یعنی شاهد مقصود من
 جز بخلوتگاه اسرار تو نکشاید نقاب
 شعله شوق هوس دارم ز کانون خیال
 کاتش افسرده را بخشد نوید التهاب
 دین و دنیا را بلا گردان نازت کرده ام
 جلوۀ رنگین تر از جنت که باشم کامیاب

۱- نسخه حمیدیه : "دل پایمال اضطراب"

بسکه در صحرای وحشت عقل و دین در باخته
 لذت قند محبت جوید از زهر عتاب

۲- نسخه حمیدیه :

دل ز کار افتاد و پاوا ماند و دست از هم شکست
 قطع منزل کی تو ان کردن باین حال خراب
 مدعا را بر زبان آور دن از بیگانگیست
 جز نگاهت شاهد مارا کفن بادا نقاب
 ذوق مطلب از تو و من از تو و مطلب ز تو
 خود توئی بخشی و می فهمی زبان اضطراب
 شعله شوق هوس دارم ز سودائے جنون
 کاتش افسرده را بخشد بهار التهاب
 دین و دنیا را بلا گردان نازت کرده ام
 جلوۀ رنگین تر از صد گلشن خلد انتخاب
 حرمت جان محمد ص، یک نظر کن سوی من
 یا علی! یا مرتضی! یا بوالحسن! یا بو تراب!

فاتحه ۱

بهر ترویج نبی^۱ حاکم ادیان و ملل
 کار - فرمای نبوت ابدآ هم زازل
 بهر ترویج گل روضه^۲ عصمت زهرا^۳
 آن به تقدیس چو ذات صمدی عزوجل
 بهر ترویج علی^۴ آن که بنزد جمهور
 قبله^۵ آل رسول است و امام اول
 بهر ترویج حسن^۶ ، چشم و چراغ آفاق
 که خیالش دهد آئینه^۷ جان را صیقل
 بهر ترویج حسین^۸ آنکه دو چشم جبریل
 از پی سرمه^۹ خاک درش آمد مکحل
 بهر ترویج امام ابن امام ابن امام
 آدم آل عبا ز آدم و عالم افضل
 بهر ترویج گل باغ محمد باقر^{۱۰}
 آن که جان^{۱۱} داده مخالف ز نهیبش چو جعل
 بهر ترویج بحق ناطق امام صادق^{۱۲}
 آن که دانای علوم است و توانای عمل
 بهر ترویج شه موسی^{۱۳} کاظم که بود
 جلوه^{۱۴} طور به آرایش بزمش مشعل
 بهر ترویج رضا^{۱۵} ضامن غربت زدگان
 خضر را ناصیه بر خاک درش مستعمل
 بهر ترویج تقی^{۱۶} وز پی^{۱۷} ترویج نقی^{۱۸}
 هر دو در دفتر ایجاد دو فرد اکمل

بہر ترویج حسن* ، عسکر دین را سالار
 قبہ* بارگہش گنبد گردون بمثل
 بعد ازین بہر طلوع مہ اوج عرفان
 مظهر عدل حقیقی و امام عادل
 حضرت مہدی* ہادی کہ وجودش باشد
 شان ماضی و گرانمایگی مستقبل
 بہر ترویج شہیدان گرامی پایہ
 با دل و جان رسول* عربی ہم مقتل
 سیا از پی ترویج علمدار حسین*
 آنکہ در لشکر اسلام بود میر اجل
 بہر جمعیت آنانکہ درین انجمن اند
 بایقینی بری از ریب و مبرا زخلل
 درحق غالب بیچارہ دعای کہ دگر
 نکشد درد سر تاب و تب طول امل
 شاد شادان بہ نجف بال کشاید کہ شود
 گرد آن بادبہ از بہر صداعش صندل
 بر رود زین تن خاکی بہ فضای ارواح
 فارغ از کشمکش سطوت مریخ و زحل

فاتحہ^۱

ای فلک! شرم از ستم بر خاندان مصطفی*
 داشتی زین پیش سر برآستان مصطفی*
 ای بمہر و ماہ نازان ہیچ میدانی چہ رفت ؟
 از تو بر چشم و چراغ دودمان مصطفی*

۱۔ طبع نول کشور "قطعہ ۶۲ نوحہ" اور دیوان طبع دہلی "فاتحہ"۔ صحیح
 ہی ہے کہ یہ نوحہ ہے۔

سایه از سرو روان مصطفیٰ نفتد بخاک
هان ، چه بر خاک افگنی سرور وان مصطفیٰ^۴
گرمی بازار امکان خود طفیل مصطفیٰ^۴ است
هین ، چه آتش میزنی اندر دکان مصطفیٰ^۴
کینه خواهی بین که با اولاد امجادش کنی
آنچه بامه کرده ، اعجاز بنان مصطفیٰ^۴
نیک نبود گر تو بر فرزند دلبندش رود
آنچه رفت از مرتضیٰ^۴ بر دشمنان مصطفیٰ^۴
یا تودانی مصطفیٰ^۴ را فارغ از رنج حسین^۴ ؟
یا تو خواهی زین مصیبت امتحان مصطفیٰ^۴
یا مگر گاهی ندیدی مصطفیٰ^۴ را با حسین^۴
یا مگر هرگز نه بودی ، در زمان مصطفیٰ^۴
آن حسین^۴ است این که سودی مصطفیٰ^۴ چشمش برخ
بوسه چون باقی نماندی در دهان مصطفیٰ^۴
آن حسین^۴ است این که گفتی مصطفیٰ^۴ "روحی فداک"
چون گزشتی نام پا کش بر زبان مصطفیٰ^۴
قدسیان را نطق من آورده غالب در سماع
گشته ام در نوحه خوانی مدح خوان مصطفیٰ^۴
نوحه^۱

ای کج اندیشه فلک ! حرمت دین بایستی
علم شاه نگون شد ، نه چنین بایستی !
تاچه افتاد که بر نیزه سرش گردانند
عزت شاه شهیدان به ازین بایستی !

حیف باشد که فتد خسته ز توسن بر خاک
 آنکه جولانگه او عرش برین بایستی!
 حیف باشد که ز اعدا دم آبی طلبد
 آنکه سائل به درش روح امین بایستی!
 تازیان را به جگر گوشه^۱ احمد^۲ ، چه نزاع
 وطن اصلی این قوم ز چین بایستی!
 ایها القوم! تنزل بود ار خود گویم
 میهمان بیخطر از خنجر کین بایستی
 سخن این است که در راه حسین ابن علی
 پویه از روی عقیدت بجین بایستی
 چشم بدور ، بهنگام تماشای رخس
 رونما سلطنت روی زمین بایستی
 داشت ناخواسته در شکر قدومش دادن
 اگرش ملک و گر تاج و نگین بایستی
 چون بفرمان خود آرای و خودینی و بغض
 آن نگردید که از صدق و یقین بایستی
 به^۱ اسیران ستمدیده پس از قتل حسین
 دل نرم و منشر مهر گزین بایستی
 چه ستیزم بقضا ، ورنه بگویم غالب
 علم شاه نگون شد ، نه چنین بایستی!

نوحه^۲

وقتست که در پیچ و خم نوحه سرائی
 سوزد نفس نوحه گر از تلخ نوای

۱- طبع نول کشور طبع اول "با اسیران -"

۲- طبع نول کشور "قطعه ۶۴ نوحه -"

وقتست که در سینه زنی آل عبا را
 سر پنجه حنائی شود و رنگ هوائی
 وقتست که جبریل ز بیایگی درد
 غم را ز دل فاطمه خواهد بگدائی
 وقتست که آن پردگیان کز ره تعظیم
 بر درگاه شان کرده فلک ناصیه سائی
 از خیمه آتش زده عریان بدر آیند
 چون شعله دخان بر سر شان کرده روائی
 جانها همه فرسوده تشویش اسیری
 دلها همه خون گشته اندوه رهائی
 ای چرخ! چو آن شد، دگر از بهر چه کردی
 ای خاک! چو این شد، دگر آسوده چرائی
 خون گرد و فرو ریز اگر صاحب مهری
 برخیز و بخون غلت گر از اهل وفائی
 تنهاست حسین ابن علی در صف اعدا
 اکبر تو کجا رفتی و عباس کجائی
 توقیع شفاعت که پیمبر ز خدا داشت
 از خون حسین ابن علی یافت روائی
 فریاد! ازان حامل منشور امامت
 فریاد! ازان نسخه اسرار خدائی
 فریاد! ازان زاری و خونانه فشانی
 فریاد! ازان خواری و بی برگ و نوائی
 فریاد! ز بے چارگی و خسته درونی
 فریاد! ز آوارگی و بی سر و پائی

غالب ! جگری خون کن و از دیده فروبار
گر روی شناس غم شاه شهدائی
نوجه !

سرو چمن سروری افتاد ز پا ، های !
شد غرقه بخون پیکر شاه شهدا ، های !
بر خاک ره افتاده تنی هست ، سرش کو؟
آن روی فروزنده و آن زلف دوتا ، های !
عباس دلاور که دران راهروی داشت
شمشیر بیکدست و بیکدست لوا ، های !
آن قاسم گلگون کفن عرصه محشر
وان اکبر خونین تن میدان و غا ، های !
آن اصغر دلخسته پیکان جگر دوز
وان عابد غمدیده بی برگ و نوا ، های !
ای قوت بازوی جگر گوشه زهرا
دست تو بشمشیر شد از شانه جدا ، های !
ای شهره بدامادی و شادی که نداری
کافور و کفن ، بگزرم از عطر و قبا ، های !
ای مظهر انوار که بود اهل نظر را
دیدار تو دیدار شه هر دو سرا ، های !
ای گلبن نورسته گلزار سیادت
نایافته در باغ جهان نشو و نما ، های !
ای منبع آن هشت که آرایش خلد اند
داغم که رسن شد بگای تورا ، های !

بالغ نظران روشن دین نبی حیف!
 قدسی گہران حرم شیر خدا ، های!
 ماتمکده آن خیمه غارت زدگان ، حیف!
 غارت زده آن قافله آل عبا ، های!
 آن تابش خورشید دران گرم روی ، حیف!
 وان طعنه کفار ، دران شور عزا ، های!
 غالب! به ملائک نتوان گشت ہم آواز
 اندازہ آن کو کہ شوم نوحہ اسرا ، های!

۲

نوحہ ۲

شد صبح بدان شور کہ آفاق بہم زد
 مانا کہ ز خون ریز بنی فاطمہ دم زد
 تا تلخ شود خواب سحر ریزش شبہم
 شورابہ اشکی بہ رخ اہل حرم زد
 چون ست کہ دستش نزند آبلہ کز قہر
 گل زاتش سوزان بہ سر طرف خیم زد
 حاشا کہ چنین خیمہ توان سوخت مگر دہر
 بر کند ازین وادی و در دشت عدم زد
 گوئی بی این خنجر بیداد فسان بود
 آن سنگ کہ کافر بہ شہنشاہ اسم زد
 عباس علمدار کجا رفت کہ شبیر
 دستی بہ پلارک زد و دستی بہ علم زد

- ۱- طبع نول کشور میں اس کے بعد ایک نوحہ اور ایک مخمس زائد ہے۔
 ۲- کلیات نول کشور طبع اول "قطعہ ۶۶ نوحہ" دیوان طبع دہلی ندارد۔

زین خون کہ دود بر رخ شبیر توان یافت
 کاندہ رہ دین شاہ چہ مردانہ قدم زد
 نشگفت کہ بالا بخود از ناز شہادت
 کش خامہٴ تقدیر بنام کہ رقم زد؟
 ہی، کاتب تقدیر کہ در زمرہٴ احیا
 چون نام حسین بن علی رفت، قلم زد
 زین حیف کہ بر آل نبیؐ عربی رفت
 آمد اجل و دست بہ دامن مسم زد
 این روز جہان سوز کدماست کہ غالب
 شد صبح بدان شور کہ آفاق بہم زد

۲

مخمس ۱

در سہد دستبرد بہ اژدر کند علی
 رفع نزاع باز و کبوتر کند علی
 از جور چرخ پرسش من گر کند علی
 زور آزمائی کہ بہ خیر کند علی
 دامن ہان بہ گنبد بی در کند علی
 رسمیت خسروانہ کہ شاہان بہ روز بار
 گیرند کار خویش ز دستور و پیشکار
 دستور شہ، نبی و خداوند دستیار
 می گویم و ہر آئینہ گویم ہزار بار
 کار خدا بہ عرصہٴ محشر کند علی

گر کار تست هرزه برو کو بکوبه گرد
 چون سوقيان به عربده درچار سوبه گرد
 سلطان دين عليست ، بيا ، گرد او به گرد
 جان رونما پزير و درين جستجو به گرد
 کز غرقه خيال تو سر ، بر کند علي
 ايمان و بغض خواجه چراغيست و تند باد
 يارب ! کسي اسير هوا و هوس مباد !
 باوي نيارم از ستم روزگار ياد
 دين بر خورد ز دانش و دانش رسد به داد
 تا کار دين بجاي پيمبر کند علي
 روي نکوي خواجه نه بينند گر بخواب
 اصحاب کيف را نبود زينهار تاب
 شد کام بخش هر که ز شاهست کامياب
 دريوزه فروغ کند از وي آفتاب
 گر ماه را به مایه توانگر کند علي
 يزدان که مست کرد روان را بيوي او
 آويخت هشت خلد پیک تار موي او
 چشم مباد گر نگرم جز به سوي او
 جرم هزار رند به بخشم به روي او
 گر خود مرا به محکمه داور کند علي
 گفتم ، بود فروغ جالش نظر فروز
 گفتم ، بود نگاه عتابش نظاره سوز
 گويم که نطق تشنه گفتن بود هنوز
 پيش وي آفتاب نمايد چراغ روز
 در چاشتکه چراغ اگر بر کند علي

اینک شیوع فتنه روز قیامتست
 پیدا ز هر نورد هزاران علامتست
 اسلام را دگر چه امید سلامتست
 بر دست آن که خاتم قوس امامتست
 آرایش جهان مگر از سر کند علی
 هر چند چرخ قاعده گردان عالمست
 بعد از نبی امام نگهبان عالمست
 اندر کف امام ، رگ جان عالمست
 دل داغ ره نوردی سلطان عالمست
 بازش بجای خویش مقرر کند علی
 بر آستان سرور عالم نشسته ام
 اندوه ناک رفته و بی غم نشسته ام
 جنگم چرا به خلق چو من هم نشسته ام
 از خواجه تاش خویش مقدم نشسته ام
 رحمی به حال غالب و قنبر کند علی

۳

خمسه بر غزل مولانا قدسی
 کیستم تا بخروش آوردم بی ادبی
 قدسیان پیش تو در موقف حاجت طلبی
 رفته از خویش بدین زمزمه زیر لبی
 ”مرحبا سید مکی مدنی العربی
 دل و جان باد فدایت که عجب خوش لقی“
 ایکه ! روی تو دهد روشنی ایمانم
 کافر کافر ، اگر مهر منیرش خوانم
 ۱۔ باغ دودر اور بعض دوسرے مآخذ میں ہے۔

صورت خویش کشیدست مصور دانم
 "من بیدل بجال تو عجب حیرانم
 الله الله! چه جال ست بدین بلعجبی"

ای گل تازه! که زیب چمنی آدم را
 باعث رابطهٔ جان و تنی آدم را
 کرده در یوزهٔ فیض تو غنی آدم را
 "نسبتی نیست بذات تو بنی آدم را
 برتر از عالم و آدم، تو چه عالی نسبی"

ای لبث را بسوی خلق ز خالق پیغام
 روح را لطف کلام تو کند شیرین گام
 ابر فیضی که بود از اثر رحمت عام
 "نخل بستان مدینه ز تو سرسبز مدام"

زان شده شهرهٔ آفاق بشیرین رطبی"
 خواست چون ایزد دانا که بساطی از نور
 گسترده در همه آفاق چه نزدیک چه دور
 حکم اصدار تو در ارض و سما یافت صدور
 "ذات پاک تو درین ملک عرب کرد ظهور"

زان سبب آمده قرآن بزبان عربی،"
 وصف رخس تو اگر در دل ادراک گذشت
 نه همین است که از دایرهٔ خاک گذشت
 همچو آن شعله که گرم از خس و خاشاک گذشت
 "شب معراج عروج تو ز افلاک گذشت
 بمقامیکه رسیدی نرسد هیچ نبی"

چه کنم چاره که پیوند خجالت گسالم
 من که جز چشمهٔ حیوان نبود آب و گلم

من کہ چون مهر درخشان بدمد ۱ نور دلم
 ”نسبت خود بسکت کردم و بس منفعلم
 زانکہ نسبت بسگ کوی تو شد بی ادبی“
 دل ز غم مرده و غم برده زما صبر و ثبات
 غم گساری کن و بنہای ہما راہ نجات
 داد سوز جگر ما چہ دہد نیل و فرات
 ”ما ہمہ تشنہ لبانیم و توئی آب حیات
 رحم فرما کہ ز حد می گذرد تشنہ لبی“
 غالب غمزدہ را نیست درین غمزدگی
 جز بہ امید ولای تو تمنای بھی
 از تب و تاب دل سوختہ غافل نشوی
 ”سیدی انت جیبی و طبیب قلبی
 آمدہ سوی تو قدسی پی درمان طلبی

ترکیب ۲ بند در منقبت حضرت علی مرتضیٰ علیہ السلام

آن سحر خیزم کہ مہ را در شبستان دیدہ ام
 شب نشینان را درین گردندہ ایوان دیدہ ام
 اینت خلوتخانہ روحانیان کانبجا زدور
 زہرہ را اندر ردای نور عریان دیدہ ام

ہر یکی فارغ زغیر و ہر یکی نازان بخویش
 لولی را در دو عشرتگہ دو مہمان دیدہ ام

۱- در اصل : ندہد -
 ۲- فقط دیوان طبع دہلی میں یہ عنوان ہے، کلیات طبع نول کشور میں ہے
 ”ترکیب بند“۔

هرگز ای نادان به رسوای نه بندی دل که من
 ماه را در ثور و کیوان را به میزان دیده ام
 رفته ام زان پس به سیر باغ و سرغان را بیاب
 سر به شرم خواب زیر بال پنهان دیده ام
 کلک موج نکست گل ، دم ز گردش ناز ده
 نامه فیض سحر ننوشته عنوان دیده ام
 شانه باد سحرگاهی به جنبش نادم
 طره سنبل به بالین بر پریشان دیده ام
 باد سرمستانه می جنبد و شبنم می چکد
 غنچه را در رخت خواب آلوده دامان دیده ام
 صبح اول گو بروی کس نیاورد از حیا
 صبح ثانی را برین هنگامه خندان دیده ام
 محرم راز نهان روزگارم کرده اند
 تا بحر فم گوش ننهد خلق خوارم کرده اند
 چشمم از انجم بدیدار عزیزان روشن است
 شام پندارم جواهر سرمه چشم من است
 تاجه بنایند هان باید نظر بر پرده دوخت
 ظلمت شام است جلاباب و هر اختر روزن است
 رامیان چرخ را آماجگه جز خاک نیست
 جان پاک از اختران بیند اثر تا در تن است
 ای که گفתי هفت کوکب در شمار آورده ام
 زانمیان بهرام شورانگیز و کیوان پُرفن است
 دشمنی دارم برون زین هفت کز غارتگری
 هم بشب دزد متاع و هم بروزم رهن است

اهل معنی را نگه دارد بسختی آسمان
 سفله را بر گنج زرینی که بند آهن است
 لطف طبع از مبدء فیاض دارم فی ز غیر
 دشت را خود رو بود گرمسرخ گل و رسوسن است
 کار چون نازک بود علت نگنجد در میان
 غنچه در تنگی قبایش بے نیاز از سوزن است
 از عطارد نبودم فیض سخن کان تنگ چشم
 خود بحکم هم فنی از رشک بامن دشمن است
 من که با ساقی ز والائی فرو ناید سرم
 آفتاب آسا، به زور خویش گردد ساغرم
 روشناس چرخ در جمع اسیرانش منم
 نور چشم وزن دیوار زندانش منم
 ثابت و سیار گردون را رصد بستم به علم
 رشته تسبیح گوهرهای غلتانش منم
 فی زندانش کامیاب و فی بسختی تنگدل
 شرمسار کوشش برجیس و کیوانش منم
 در لثیمی شهره دهر از تهیدستی است چرخ
 رفته مسکین را ز یاد و گنج پنهانش منم
 تیر تازد گر به ادریسی بخاک اندزاش
 زهره نازد گر به بلقیسی سلیمانیش منم
 کعبه بامن از مروت عذر خواه پای ریش
 وز ادب شرمنده خار مغیلانش منم
 در غریبی خویش را از غصه در دل می خلم
 خورده ام از شست غم تیری که پیکانش منم

نوش چون راه لبم گیرد ادا فهمش نیم
 نیش چون مغز دلم کاود زبان دانش منم
 مانده ام تنها به گنج از دور باش پاس وضع
 خانه دارم که پندارند دربانش منم
 پایه من جز بچشم من نیاید در نظر
 از بلندی احترام روشن نیاید در نظر
 خون گریستم گریه کلبانگ تماشا زد بمن
 چشم آن دارم که غم خود زین سپس سازد بمن
 شاهد من پایه من در وفا داند که چیست
 میکشد عمداً بناز آنگاه می نازد بمن
 بامن اندر همنشینان روی گرداند ز من
 بی من اندر نازنینان گردن افرازد بمن
 ریخت خونم بر سر ره تا حنا بندد پپای
 کرد خاک راه خویشم تا فرس تازد بمن
 چون بغیر از عمر کان مفت ست هیچم مایه نیست
 نبودم بیم زیان گر چرخ کج بازد بمن
 بر منش دستی تواند بود زان بالاترم
 دل نیازم شیر گردون ، پنجه گر بازد بمن
 هر کرا گردون بلند آوازه تر خواهد بدهر
 نوبت شاهی دهد وانگاه بنوازد بمن
 بادشاهان را ثنا گفتن نه کار هر کس است
 دیده ورشاهی که کار گفتن اندازد بمن
 و تو گوئی باشه را مایه نبود بیم نیست
 خود بشاهان مایه بخشم گر پردازد بمن

آن که چون در ملک هستی سکه شاهى زند
 سکه شاهى بطغرائى يد اللهى زند
 نو بهار آمد که رقص بر سر دیوار گل
 سرا کشد چون شعله شمع از درون خار گل
 عاشقان با عندلیبان دشمن و من در شکفت
 کز چه ماند گرچه خوش باشد بروی یار گل
 هم بدشت از کوه تا بنگاه دهقان لاله زار
 هم بشهر از باغ شه تا خانه خار گل
 قاتل ما چون سبکدست است ما هم سر خوشیم
 سر زدوش افتاده و نفتاده از دستار گل
 او پر از لیلای و لیلای نازک و غم جانگداز
 بر سر آشفته مجنون مزین زهار گل
 بستر خارم نسازد رنجه زان ترسم که دوست
 داندم در شب بیالین دیده خونبار گل
 آسمان سرگشته بود آسودگی جسم ز خاک
 باغبان ییگانه بود آوردم از بازار گل
 جنبید از باد و من انگارم که چون جنبیده مهر
 گشته از فریاد مرغان چمن بیدار گل
 چون نازد شاخ گل بر خویش چون بیند که باد
 از وی افشاند پپای حیدر کرار گل
 آن که در معراج از ذوق رخ زیبای او
 خواجه را در چشم حق بین بود خالی جای او
 صبح بر مستانه پیر خانقه را در زدم
 او سخن سر کرد از حق من دم از حیدر زدم
 ۱ - دیوان طبع اول دهلی "برکشد" - فاضل

شیخ حیران ماند در کار من و غافل که من
 بوسه‌ها از ذوق پای خواجه بر منبر زدم
 کرد یادش در صف او باش دوشم شرمسار
 خشت از خم‌کنده را بر شیشه و ساغر زدم
 بزم شوقش را نوا این شمع و خوش پروانه ایست
 بسکه بیتابانه خود را بر دم خنجر زدم
 یافتم خاکی ز راهش اشک شادی ریختم
 خواست از من بادشاهش خنده بر افسر زدم
 عذر از حق خواستم تا خواجه را گفتم ثنا
 رشته از جان تاقتم تا صفحه را مسطر زدم
 محضری آورده قاصد از علی اللہیان
 پیش ازان کز خویش پرسم مهر بر محضر زدم
 ذوق پابوش جگر را تشنه تر دارد بوصل
 در بهشت از گرمی دل غوطه در کوثر زدم
 بر نتابم آرزوی چاره در دل خستگی
 تکیه کردم بر علی تا تکیه بر بستر زدم
 ناتوانی را که لطفش طرح نیرو افکند
 فریبی هرز فسون سازان ز بازو افکند
 در عدم پندار پیدای سلیمان زاستی
 آه ازین عالم گرش در چشم موری جاستی
 هستی ایزد را و عالم سیمیای ایزدی ست
 لاجرم هر ذره را آن فره در سیاستی
 هر نوا نام دگر دارد ز فرق زیرو بم
 ورنه خود یک زخمه و یک تار و یک اواستی

در تماشاگاه جمع الجمع بر وفق نمود
 قطره ها سرچشمه و سرچشمه ها دریامتی
 گر صمد گویند و رحق کثرت اندر ذات نیست
 ما علی گفتیم و آنهم اسمی از اسماستی
 جنبش هر شی به آئین است کان شی در وجود
 هم بدان ساز است گر پنهان و گر پیداستی
 نطق من گر صورت شاهد گرفتگی فی المثل
 جای گرد از رهگزارش بوی گل برخاستی
 دین حق دارم معاذ الله نصیری نیستم
 گر نداند عیب جو ، باری خدا داناستی
 با علی ویرا ست عهد حق پرستی بسته ام
 وان به روزی بود کش روز ازل فرداستی
 حرف حق از خواجه یادم بود تا گفتم بلی
 ذوق ایمان در نهادم بود تا گفتم بلی
 مرد نبود گرا ستم بر خاطرش باری رسد
 هم ز خود رنجم گرم از دشمن آزاری رسد
 در ره یارم ز رشک پای ره پیمای خود
 خون فتد در دل ز زخمی کز سرخاری رسد
 یخ فروشم در تموز و کلبه دور از چار سوست
 می رود سرمایه از کف تا خریداری رسد
 راحت مارا ز بیرنگی برات آورده اند
 بت پرستان را سلام از نقش دیواری رسد
 دانش آن باشد که چشم دل بحق بینا شود
 فی گمان باطلی کز وهم و پنداری رسد

طور و نخل طور نبود گرچه در خرگاه خویش
 هر کس افروزد چراغی چون شب تاری رسد
 از دم باد سحرگاهی دل آساید ولی
 جانفزا تر باشد آن کز یاسمن زاری رسد
 خوش بود در یوزة فیض الهی از علی
 گرچه از هر در نصیب هر طلبگاری رسد
 کهنه دامنم گر دهنم طیلان مشتری
 تازه کردم از ردای خواجه گر تاری رسد
 عاشقم لیکن ندانی کز خرد بیگانه ام
 هوشیارم با خدا و با علی دیوانه ام
 غالبا حسن عقیدت برنتابم بیش ازین
 هم ز خود بر خویش منت برنتابم بیش ازین
 نیست ز اسای الهی بر زبانم جز علی
 بیخودم پاس محبت برنتابم بیش ازین
 بسته ام دل در هوای ساقی کوثر بخلد
 طعنه از حوران جنت برنتابم بیش ازین
 خاصه از پیر نثار بادشه خواهم همی
 آبروی دین و دولت برنتابم بیش ازین
 در نجف وقت نماز آرم بسوی کعبه روی
 قید قانون شریعت برنتابم بیش ازین
 باده در خلوت بعشق ساقی کوثر خورم
 نازش ناموس نسبت برنتابم بیش ازین
 عاشق شاهم نه کافر، عشق شاهان کفر نیست
 از غلط فهمان شهادت برنتابم بیش ازین

چون بخوابم روی ننماید نهم بزمرگ دل
 جانگدازیهای حسرت برنتابم بیش ازین
 بوده ام رنجور تا ذوق سلوکم روی داد
 لاجرم رنج ریاضت برنتابم بیش ازین
 از فنا فی الشیخ مشہودم فنا فی اللہ باد
 محو گشتم در علی دیگر سخن کوتاه باد
 ترکیب^۱ بند در مرثیہ مرزا فرخندہ شاہ
 ابن بہادر شاہ بادشاہ
 ای دل بچشم زخم حوادث فگار شو
 ای چشم از تراوش دل اشکبار شو
 ای خون بدیدہ درد گداز جگر فرست
 ای دم بسینہ دود چراغ مزار شو
 ای لب بنوحہ نالہ^۲ جانکاہ سازدہ
 ای سر بغصہ خاک سر رہگزار شو
 ای خاک چرخ گرتوان زد ز جا درآی
 ای چرخ خاک گرتوان شد غبار شو
 ای نوبہار چون تن بسمل بخون بغلت
 ای روزگار چون شب بیمہ^۳ تار شو
 ای ماہتاب روی بہ میلی کبود کن
 ای آفتاب داغ دل روزگار شو
 ای فتنہ باد صبح وزید اینقدر محسب
 ای رستخیز وقت رسید آشکار شو
 آہ این چہ سیل بود کہ ماراز سرگزشت
 تنہا ز سر مگو کہ ز دیوار و در گزشت

۱۔ طبع اول لول کشور "ترکیب بند ۲۔" دیوان طبع دہلی سے عنوان نقل کیا ہے

بگذر که بر من و تو جفا کرد روزگار
 با بادشاه عهد چها کرد روزگار
 شاه سخن سرای سخنور نواز را
 در بزم عیش نوحه سرا کرد روزگار
 شاخیکه بود موسم آتش که بر دهد
 از نخل عمر شاه جدا کرد روزگار
 مرگ اینچنین رخ و تن نازک ندیده بود
 کام اجل بهدیه روا کرد روزگار
 شهزاده خرد سال و بود روزگار پیر
 شوخی بشاهزاده چرا کرد روزگار
 فرزند بادشه شناسد معانقه
 آغوش گور بهر چه وا کرد روزگار
 ای آنکسان که خاک ره شهریار را
 توجیه آبروی شما کرد روزگار
 هرچند بی اجل نتوان هیچگاه مرد
 آتش بخود زنید که فرخنده شاه مرد
 ای قوم خویش رابشکیب امتحان کنید
 این کار را بشیوه کار آگهان کنید
 طفل است شاهزاده و در ره خطر بسیست
 منعش ز عزم رهروی آنجهان کنید
 از میوه و گل آنچه دلش خواهد آن دهید
 از حيله آنچه رای شما باشد آن کنید
 هر حرف دل نشین که بگوئید و نشنود
 آن گفته را بعربده خاطر نشان کنید

ورخود ز رفتنش نتوانید باز داشت
 بیخود شوید و جامه درید و فغان کنید
 گیرید دشنه در کف و هم بر جگر زنید
 تاسینه را ز دیده فزون خونچکان کنید
 زهار پیش شاه مگوئید و بیخبر
 تابوت را بجانب مرقد روان کنید
 ای اهل شهر مدفن این دودمان کجاست؟
 خاکم بفرق خوابگاه خسروان کجاست؟
 زان سبز خط که بر رخ او نادمیده ماند
 گردی بدل نشست و غباری بدیده ماند
 بستانیان بتمام شهزاده بیخود اند
 زین رو بود که پیرهن گل دریده ماند
 خون گشت و در دل و جگردوستان فتاد
 آن باده‌های ناب کزو ناکشیده ماند
 در مدح شاهزاده سخنه‌های دل پذیر
 دردا که هم نگفته و هم ناشنیده ماند
 در وادی عدم نتوان رفت باحشم
 ماند آنچه بود و صاحب عالم جریده ماند
 زان گلبنی که صرصر بادش ز پافکند
 خاری بیادگار بدلها خلیده ماند
 اخلاق شاهزاده بود دلنشین خلق
 بوی ازان شگفته گل نو رسیده ماند
 آن سرو سایه دار که بارش نبود کو؟
 وان نو گل شگفته که خارش نبود کو؟

دستی است ای سپهر ترا در ستمگری
باری برم ز جور تو پیش که داوری
نیرنگ ساز چرخ که بیداد خوبی اوست
با گل کند سمومی و با شاخ صرصری

داغم ز روزگار که شهزاده بر نخورد
از خوبی و جوانی و فرخنده گوهری
حیف است مردنش که در ایام کودکی
بود اوستاد قاعده بنده پروری

شه در ده دوسالگیش کرده کد خدا
با فر خسروانی و فرتاب قیصری
ناگاه روزنامه عمرش دریده شد
امضا پزیر ناشده توقیع شوهری

جز نو عروس صاحب عالم نیافتند
دوشیزه که بیوه کنندش بدختری
زیبائی و جوانی فرخنده شاه حیف
آن نونهال سرو قد کجلاه حیف

ای ره نورد عالم بالا ! چگونه؟
ما بی تو درهمیم تو بی ما چگونه؟
از سایه در غم تو سیه پوش شد ها
ای خفته در نشیمن عنقا ، چگونه؟

زان پس که با تو آب و هوای جهان ساخت
در روضه جنان بتاشا ، چگونه؟
با گلرخان دهر وفای نداشتی
با حوریان آئینه سیما ، چگونه؟

ما بیخودان بحلقه^۱ ماتم نشسته ایم
از خویشتن بگوی که تنها چگونه؟

بی مطرب و ندیم و غلامان خرد سال

بی باغ و قلعه^۲ و لب دریا چگونه؟

بعد از تو شاه خیل ترا برقرار داشت

اینجا عزیز بوده، آنجا چگونه؟

ای بعد مرگ راتبه خوار تو عالمی

پروانه^۳ چراغ مزار تو عالمی

گفتار را بنوحه گری چیده ام اساس

در نوحه شاعری مکنید از من التماس

در پرده سنجی از دم خویشم رسد گزند

در رهروی ز سایه^۴ خویشم بود هراس

من میهمان و چرخ سیه کاسه میزبان

دردی خور هلاکم و تلخابه نوش یاس

باقی نمانده اشک چه گریم^۵ به های های

از کار رفته دست، چه برتن^۶ درم لباس

سر حلقه^۷ پلاس نشینان ماتمم

اندوه همدمان شه از خود کنم قیاس

چون بود بزم ماتم شمهزاده بیخروش

من دم زدم ز تلخ نوای بریں پلاس

از نوحه عرض لطف سخن می توان گرفت

غالب سخن سرای و شهنشه سخن شناس

۱- طبع اول دهلی "چه گویم به هائی هائی" - نول کشور "چه گریم-"

یارب جہان ز فیض تو بابرگ و ساز باد
عمر ابو ظفر شہ غازی دراز باد

۲

ترکیب ۲ بند

زین خرابی کہ در جہان افتاد
بگزر از خاک ، کاسان افتاد
چشم و دل غرق خون یکدگر است
زین کشاکش کہ در میان افتاد
می کشد بی سنان و دشنہ و تیر
غم بر احباب مہربان افتاد
شعلہ در چرخ نا گرفت ، گرفت
لرزه بر عرش ناگہان افتاد
جست از سدرہ طائر قدسی
کش ازان نخل آشیان افتاد
زین قیامت کہ فی بہنگام است
در حرم شور الامان افتاد
آنچنان جوش خورد از تف غم
کاب زمزم ز ناودان افتاد

- ۱۔ دیوان طبع اول دہلی میں اس کے بعد قصائد اور طبع نول کشور میں اس کے بعد ایک ترکیب بند اور ایک ترجیع بند ہے۔
- ۲۔ جناب سیدالعلما مولانا سید حسین بن سید دادر علی شفرانماب کا مرثیہ - موصوف نے ۱۸ صفر ۱۲۷۳ھ لکھنؤ میں انتقال کیا اور اپنے والد کے امام بارے میں قبر پائی (دیکھیے ”ورثۃ الانبیاء“ تذکرہ بے بہا) یہ ترکیب بند دیوان طبع دہلی میں نہیں ہے۔ ہم کایات طبع نول کشور سے نقل کر رہے ہیں۔

از فراز فلک گزار مسیح
 سوی این پست خاکدان افتاد
 مردن خواجه چون به کعبه شنید
 مرده آسا ز نردبان افتاد
 خون زغم در دل کلیم افسرد
 لاجرم عقده بر زبان افتاد
 گر فرو افتد آسمان بزمین
 با قضا در نمیتوان افتاد
 گشت داغ غم حسین علی
 تازه در ماتم «حسین علی»،
 از زبانها ، بمعرض آثار
 خون فرو می چکد ، دم گفتار
 عالمی راست در نهان و عیان
 دل غم اندوز و دیده دریا بار
 درد این سو فشرده پا در دل
 اشک آن سو دویده بر رخسار
 ماجرا از خرد پژوهش رفت
 گفت می بین و دم مزن زهار !
 دیده باشی که خواجه چون می زیست
 لختی آن فر و فرخی یاد آر
 رگ برگی ازو نیافت گزند
 دل موری ازو نه دید آزار
 داد تن چون بخواب باز پسین
 با دل شاد و دیده بیدار

برّدد الله ، گرد مضجع او
 نقش بستند بر در و دیوار
 می نه سوزد ز تاب شعله شمع
 بال پروانه چراغ مزار
 مرگ سید حسین آسان نیست
 دهر آرد چنین کسی دشوار
 از صفر روز رفت چون ده و هفت
 شب شنبه بزاد روز شمار
 ماه و تاریخ کز امام رضا ست
 ماه و تاریخ "سید العلماء ست"
 آن امام هام یزدان دان
 قهرمان قلمرو ایمان
 آنکه گر نطق او نشان ندهد
 نرسد کس بمعنی قرآن
 آنکه گردون بدین توانائی
 باشدش گوی در خم چوگان
 آنکه باوی بهشت و دوزخ را
 چاره نبود ز بردن فرمان
 صفت ذات وی بشرط وجوب
 در نگنجد به حیّز امکان
 جوهرش را عرض بود اسلام
 این نباید ، اگر نباشد آن
 از "اولی الامر" ثامن و ضامن
 که نجات نفوس را ست خان

حسب دعوت بمامن مامون
 گشت مهر سپهر دین مهان
 آن ستم پیشه را همی بایست
 که کند خدمت از بن دندان
 بریا و نفاق و خدعه و زرق
 کرد لطف و مروت و احسان
 به ولی عهدیش فریفت مگر
 می ندانست پایه سلطان
 خیره سر بین که در حمایت عهد
 پادشه را دهد ولایت عهد
 گفت مامون شبی بچند غلام
 که همیدون درین شبا هنگام
 پای از سر کنید و بشتابید
 سوی بنگاه قبله گاه انام
 گر بود در فراز ، زود ازو
 باید آمد فرود از ره بام
 پس بدان پای ، کش صدا نبود
 جانب خوابگاه کنید خرام
 یکسره بر سرش فرود آرید
 تیغهای بر آمده ز نیام
 اهرمن گوهران تیره درون
 خانه زاد سواد ظلمت شام
 شاه را یافتند تا جستند
 محن و ایوان آن خجسته مقام

بود آن دم درون حجره خاص
 بر نهالی ، برخت خواب ، امام
 اوصیا را ست از نهایت قرب
 جامه خواب جامه احرام
 تیغها بر سرش فرود آمد
 هم چنان کز خدا درود و سلام
 همه باز آمدند و دانستند
 کار ماه تمام گشت تمام
 بستر از خون پاک نم نگرفت
 بر تنش هیچ موی خم نگرفت
 پیکر خواجه بود چشمه نور
 چشم بد باد از نکویان دور
 نور دیدی ، شود بتیغ دو نیم؟
 خون شنیدی ، چکد زرخشان هور؟
 تو و یزدان بود چنین پیکر
 درخور زخم دشنه ساطور؟
 نه پیمبر گزاشت در گیتی
 اهل بیت و کلام رب غفور؟
 پایه اهل بیت ، تادانی
 هست توأم به ایزدی منشور
 گر نه خفاش تیره روزستی
 روزماندی ازو چرا مستور
 کی فروزد ظهور نور ، دلش
 آنکه دزدد نگه ز نور ظهور

دیده باشی که نور در سرسام
 برنتابد طبیعت رنجور
 حاسدان را ازین مشاهده شد
 سینه‌ها ریش و ریشها ناسور
 ور خلاف خلافت از ره کین
 بود چون کشتن امام ضرور
 عاقبت میزبان مہمان کش
 شاه را زهر داد در انگور
 زائران را کنون به مشہد طوس
 آسمان آید از پئی پابوس
 قصہٴ سینه سوز و زهره گداز
 گفته آمد بشیوہ ایجاز
 ناز پروردہ نیازی هست
 عجز من در گزارش اعجاز
 من بدان سوختن نساختہ ام
 کہ توانم شناخت سوز از ساز
 ز آسمانم شکایت است عظیم
 بر زبانم حکایت است دراز
 اینت آشوب دل ز خون پر کن
 اینت رنج تن از روان پرداز
 مرد سید حسین و برد غمش
 از دلم تاب و از لیم آواز
 تا چہا با رسول بودش روی
 تا چہا با خدای بودش راز

خاست در حاملان عرش عظیم
 شور شیون ز شهپر پرواز
 پایه عرش هشته اند ز دست
 تا گزارند بر جنازه نماز
 در جهان مثال دارندش
 میهان بر ساط نعمت و ناز
 بهر احیای رسم جهد و جهاد
 خواجه همپای مهدی آید باز
 آفرین بر روان پاکش باد
 مهر از ذره‌های خاکش باد
 دگر ای دل ! بخون شناور باش
 آشنا روی دیده تر باش
 کمتر از شمع در شار نه‌ای
 پای برجا در آب و آذر باش
 خویشتن را فکن در آتش تیز
 گر نه پروانه‌ای ، سمندر باش
 تانیائی ز لاغری بنظر
 تاری از تارهای بستر باش
 گر گریبان ز تست چاکش کن
 ور رگ جان ز تست ، نشتر باش
 واحسینا ! بگوی و در گفتن
 بفرغان آی و شور محشر باش
 دیده را گرد و خار و پیکان شو
 سینه را تیغ و تیر و خنجر باش

غم میر اجل ، غم دین ست
 غالب از غصہ خاک بر سر باش
 گفته باشی کہ زار و غمزدہ ام
 لختی از خویشتن فزون تر باش
 خیز و گرد مزار خواجہ بگرد
 با سپہر برین برابر باش
 بیتی از خود بسینہ می خلدم
 می کنم مویہ گو مکرر باش
 گشت داغ غم حسین علی
 تازہ در ماتم حسین علی

۳

ترکیب بند ۱

خواہم از بند بہ زندان سخن آغاز کنم
 غم دل پردہ دری کرد فغان ساز کنم
 بہ نوای کہ ز مضراب چکاند خونناہ
 خویشتن را بہ سخن زمزمہ پرداز کنم
 در خرابی بہ جہان میکدہ بنیاد نہم
 در اسیری بہ سخن دعویٰ اعجاز کنم
 بے مشقت نہ بود قید ، بہ شعر آویزم
 روزکی چند رسن تابیٰ آواز کنم
 چون سرایم سخن انصاف ز محرم^۱ خواہم
 چون نویسم غزل اندیشہ ز غماز کنم
 تاجہ افسوں بہ خود از ہیبت صیاد دہم
 تاجہ خون در جگر از حسرت پرواز کنم

۱- یہ ترکیب بند ”سبد چین“ میں ”پھر“ ”باغ دودر“ میں شائع ہوا۔
 ۲- سبد چین : ”انصاف ز مجرم“ اور ”باغ دودر“ : ”انصاف ز محرم۔“

یار دیرینه قدم رنجه مفرما کاینجا
 آن نگنجد که تو در کوبی و من باز کنم
 های ناسازی طالع که به من گردد باز
 باخرد شکوه گر از طالع ناساز کنم
 اهل زندان بسروچشم خودم جا دادند
 تابدین صدر نشینی چه قدر ناز کنم
 هله دزدان گرفتار ، وفا نیست بشهر
 خویشان را به شا همدم و همراز کنم
 من گرفتارم و این دایره دوزخ ، تن زن
 در سخن پیروی شیوه ایجاز کنم
 گرچه توقیع گرفتاری جا ویدم نیست
 لیکن از دهر دگر خوشدلی امیدم نیست
 شمع هرچند بهر زاویه آسان سوزد
 خوشتر آنست که برنطع در ایوان سوزد
 عود من هرزه مسوزید و گر سوختنیست
 بگزارید که در بجمر سلطان سوزد
 خانه ام ز آتش پیدادعدو سوخت دریغ
 سوختن داشت ز شمعیکه شبستان سوزد
 منم آن خسته که گر زخم جگر بنایم
 برمن از مهر دل گبر و مسلمان سوزد
 منم آن سوخته خرمن که ز افسانه من
 نفس راهرو و رهزن و دهقان سوزد
 منم آن قیس که گر سوی من آید لیلی
 محمل از شعله آواز حدی خوان سوزد

تاج‌سانم گزرد روز به شبها دریا
 از چراغی که عسس بر در زندان سوزد
 تنم از بند در انبوه رقیبان لرزد
 دلم از درد بر اندوه اسیران سوزد
 از نم دیده من فتنه طوفان خیزد
 از تف ناله من جوهر کیوان سوزد
 آه ازین خانه که روشن نشود در شب تار
 جز بدان خواب که در چشم نگهبان سوزد
 آه ازین خانه که دروی نتوان یافت هوا
 جز سمومی که خس و خاریابان سوزد
 ای که در زاویه شبها بچراغم شمری
 دلم از سینه برون آر که داغم شمری
 پاسبانان بهم آئید که من می آیم
 در زندان بکشائید که من می آیم
 هر که دیدی بدر خویش سپاسم گفتی
 خیر مقدم بسرائید که من می آیم
 جاده نشناسم و زانبوه شا می ترسم
 راهم از دور نمائید که من می آیم
 رهرو جاده تسلیم درشتی نه کند
 سخت گیرنده چرائید که من می آیم
 خست تن در ره و تعذیب ۲ ضرورست اینجا
 نمک آرید و بسائید که من می آیم

۱- یہ شعر ”باغ دودر“ : میں موجود نہیں ہے۔

۲- ”باغ دودر“۔ ”تن در ره تعذیب۔“

عارض خاک پاشیدن خون تازه کنید
 رونق خانه فزائید که من می آیم
 چون من آیم بشما شکوه گردون نهرواست
 زین سپس ژاژ بخائید که من می آیم
 هان عزیزان که درین کلبه اقامت دارید
 بخت خود را بستائید که من می آیم
 تا بدروازه زندان پی آوردن من
 قدمی رنجه نمائید که من می آیم
 چون سخن سنجی و فرزانی آئین من است
 بهره از من بربائید که من می آیم
 بخود از شوق بیالید که خود باز روید
 بمن از مهر گرائید که من می آیم
 بسکه خویشان شده بیگانه ز بدنامی من
 غیر نشکفت ، خورد گر غم ناکامی من
 آنچه فرداست هم امروز درآمد گوئی
 آفتاب از جهت قبله برآمد گوئی
 دل و دستیکه مرا بود فروماند ز کار
 شب و روزیکه مرا بود سرآمد گوئی
 سرگزشم همه ریخ و الم آرد گفتمی
 سرنوشتم همه خوف و خطر آمد گوئی
 بهره اهل جهان چون ز جهان درد و غم است
 بهره من ز جهان بیش تر آمد گوئی

خستن و بستن من حد عسین نیست برو
بر من اینها ز قضا و قدر آمد گوئی

هنرم را نتوان کرد به خستن ضایع
خستگی غازه روی هنر آمد گوئی
غم دل داشتم اینک غم جانم دادند
زخم را زخم دگر بر اثر آمد گوئی

چرخ یک مرد گرانمایه بزندان خواهد
یوسف از قید زلیخا بدرآمد گوئی
مژده امشب ز کجا اینهمه خوناب آورد
این چنین گرم ز زخم جگر آمد گوئی

خود چرا خون خورم از غم که بغمخواری من
رحمت حق به لباس بشر آمد گوئی

خواجه هست درین شهر که از پرسش وی
پایه خویشتنم در نظر آمد گوئی

مصطفی خان که درین واقعه غمخوار من است
گر بمیرم چه غم از مرگ، عزادار من است

خواجه دانم که بسی روز نمایم در بند
لیک دانی که شب از روز ندانم در بند
نه پسندم که کس آید، نتوانم که روم
جانب در بچه حسرت نگرانم در بند

خسته ام خسته من و دعوی تمکین حاشا
بند سخت است، تپیدن نتوانم در بند

شادم از بند که از بند معاش آزادم
از کف شحنه رسد جامه و نانم در بند

آمه و خامه بیارید و سجل بنویسید
 خواب از بخت همی وام ستانم دربند
 یارب این گوهر معنی که فشانم ز کجاست
 بند بردل بود و نیست زبانم دربند

هر کس از بند گران نالد و ناکس که منم
 نالم از خویش که بر خویش گرانم دربند
 خوی خوش بهر مصیبت زده رنجی دگراست
 رنج از دیدن رنج دگرانم دربند

رفته درباره من حکم که با درد و دریغ
 شش مه از عمر گرامی گزرانم دربند

اگر این است خود آنست که عیدالضحی
 گزرد نیز چو عید رمضانم دربند

مدت قید اگر در نظرم نیست چرا
 خون دل از مژه بے صرفه چکانم دربند

نیستم طفل که در بند رهائی باشم
 هم ز ذوق ست که در سلسله خائی باشم
 من نه آنم که ازین سلسله ننگم نبود
 چکنم چون بقضا زهره جنگم نبود

زین دورنگ آمده صد رنگ خرابی بظهور
 گله نیست که از بخت دورنگم نبود

راز دانا ، غم رسوائی جاوید بلاست
 بهر آزار غم از قید فرنگم نبود

لرزم از خوف درین حجره که از خشت و گل است
 ورنه در دل خطر از کام نهنگم نبود

زین دوسرهنگ که پویند بهم ، می ترسم
 بیمی از شیر و هراسی ز پلنگم نبود

منم آئینه و این حادثه زنگ ست ولی
 تاب بدناسی' آلائش زنگم نبود
 آه ازان دم که سرایند ز زندان آمد
 اندرین دایره گیرم که درنگم نبود

همدمان دار دم امید رهائی در بند
 دامن از بعد رهائی ته سنگم نبود
 جور اعدا رود از دل برهائی لیکن
 طعن احباب کم از زخم خدنگم نبود

به شگف قلم از سینه برون می ریزم
 بسکه گنجائی غم در دل تنگم نبود

حاش لله که درین سلسله باشم خوشنود
 چکم چون سر این رشته بچنگم نبود

بصریر قلم خویش بود مستی' من
 اندرین بند گران بین و سبکدستی' من

همدمان در دلم از دیده نهانید همه
 غالب غمزده را روح و روانید همه

لله الحمد که در عیش و نشاطید همه
 لله الشکر که با شوکت و شانید همه

هم در آئین نظر سحر طرازید همه
 هم در اقلیم سخن شاه نشانید همه

چشم بد دور که فرخنده لقائید همه
 شاد باشید که فرخ گهرانید همه

سود بینید وفا دیدہ و نورید ہمہ
 زندہ مانید صفا قالب و جانید ہمہ
 من بخون خفته و بینم ہمہ بینید ہمہ
 من جگر خستہ و دایم ہمہ دانید ہمہ
 درمیان ضابطہٴ مهر و وفائی بودست
 من برینم کہ ہر آئینہ برآنید ہمہ
 روزی از مہر نگفتید "فلانی چون است"
 باری از لطف بگوئید ، چسانید ہمہ؟
 گر نباشم بچہان خار و خسی کم گیرید
 ایکہ سرو و سمن باغ جہانید ہمہ
 چارہٴ گر نتوان کرد دعائی کافیست
 دل اگر نیست خداوند زبانید ہمہ
 ہفت بند است کہ در بند رقم ساختہ ام
 بنویسید و بہ بینید و بخوانید ہمہ
 آن نباشم کہ بہر بزم ز من یاد آرید
 دارم آمید کہ در بزم سخن یاد آرید

۲

ترجیع بندہٴ ۲

باز بر آنم کہ نیاز آورم
 رخ بتاشا گہ ناز آورم
 دیدہ و دل را پٹی نقل متاع
 بر در گنجینہٴ راز آورم

۱- باغ دودر میں۔ "جفا" قالب ہے۔

۲- یہ ترجیع بند دیوان طبع دہلی میں نہیں ہے۔ کلیات طبع نول کشور میں شائع ہوا ہے۔ غالباً ۱۸۵۰ء کے بعد کسی عید الفطار کے موقع پر بادشاہ کو ہدیہ پیش کیا گیا ہے۔

هرچه نه نو بوده فرود افگم
 هرچه نه فرسوده ، فراز آورم
 ساز دهم کهنه مشو هیكلی
 سیم کواکب بگداز آورم
 از پس زر کوی مهر منیر
 آن ورق اندر دم گاز آورم
 وز پئی آویختنش در گلو
 سلسله از عمر دراز آورم
 این گهرین هیكل قدسی طراز
 پیش شه بنده نواز آورم
 تکیه گه دولت و دین ، بوظفر
 خضر ره علم و یقین ، بوظفر
 خامه دگر رهروی از سر گرفت
 نیزی گام از دم خنجر گرفت
 از فی کلکم شجر طور رست
 بسکه ز سوز نفسم در گرفت
 از چه سخن میرود از طور و نور
 گرچه نه جهان صورت دیگر گرفت
 جلوه گه وجه طرب گشت دهر
 عید مگر پرده ز رخ بر گرفت
 برد ، دگر نام شهنشه خطیب
 عرض سر افزای منبر گرفت
 ترک فلک بین که ز برجیس و تیر
 بیعت خاقان سخنور گرفت

آنکه درین دایره لاجورد
 تاج زر از خسرو خاور گرفت
 تکیه که دولت و دین ، بوظفر
 خضر ره علم و یقین ، بوظفر
 کوکبه بین و علم و کوس و نای
 پرچم رقصنده بفرق لوای

حاجب و سرهنگ دوان پیش پیش
 فوج روان از پس کشور کشای
 چشم قسم خورده برفتار پیل
 گوش ز خود رفته ببانگ درای
 غره شوال گرفتم که هست
 روز دل افروز مسرت فزای
 پیل براه از چه درین روز بست
 نقش مه چارده از نقش پای
 ماه تمامی که ز بس بُر شدن
 می نتواند که بجنبد ز جای
 بو ، که درین روز گراید بمن
 شاه عدو بند ، قلمرو کشای
 تکیه که دولت و دین ، بوظفر
 خضر ره علم و یقین ، بوظفر
 در نظرم روی به از مه خوش است
 باده بدین وجه موجه خوش است
 وقت پی باده چه جوئی همی
 هم بشب و هم بسحر که خوش ست

نغمه چو می هوش ز سرمی برد
 ره زدن مطرب ازین ره خوش ست
 بگزر و تن زن که ز ما تا بدوست
 راز دراز آمد و کوتاه خوش ست
 خرده به بدمستی غالب مگیر
 کان بغرور دل آگه خوش ست
 دید که گر خسته و گری خودم
 روی سخن سوی شهنشه خوش ست
 تکیه که دولت و دین ، بوظفر
 خضر ره علم و یقین ، بوظفر
 ای به هنر ، انجمن آرای ملک
 وی به اثر ، رونق سیای ملک
 عدل تو ، سرمایه آرام خلق
 بذل تو ، پیرایه لیلای ملک
 آئینه رای تو ، در دست دین
 سلسله حکم تو ، بر پای ملک
 میکده راز تو ، دریای علم
 زمزمه ساز تو ، غوغای ملک
 در عرفا اسم تو " ذوالنون وقت "
 در خلفا نام تو ، دارای ملک
 فائده بخشیده به اعیان دهر
 مائده گسترده به پهنای ملک
 سینه منور بتمنای حق
 دیده مکحل بتأشای ملک

تکیه که دولت و دین ، بوظفر
خضر ره علم و یقین ، بوظفر

نطق من ، آئینه زداید همی
تاچه دگر روی نماید همی
مائده آرای معانی سخن

از نفسم زله رباید همی
ناطقه ، آن لیلی شیرین ادا
سوی من از مهر گراید همی

ناز سخن بر گهر من رواست
بر سختم ، ناز ' نشاید همی
تا ز شکوه که سخن می رود
چرخ بره ناصیه ساید همی

دل ز زبان آمده منت پذیر
تا بزبان نام که آید همی
هست ز دستوری دل گر زبان
مدح شهنشاه سراید همی

تکیه که دولت و دین ، بوظفر
خضر ره علم و یقین ، بوظفر

همدم شه ، طالع بیدار باد
دولت جاوید ، پرستار باد

ظل لوای تو فتد هر کجا
رایت بدخواه نگوئسار باد

مهر ندارد نظری سوی او
روز عدوی تو شب تار باد

کار تو سعی ست در آرام خلق
 سعی تو مشکور درین کار باد
 پایه^۱ والای تو بالاتر ست
 از من و از مدح منت عار باد
 ابر فرو بارد و باز ایستد
 دست تو پیوسته گهر بار باد
 ختم ثنا به که بود بر دعا
 باد درین عالم و بسیار باد
 تکیه که دولت و دین ، بوظفر
 خضر ره علم و یقین ، بوظفر

۳

ترجیع بند^۱

ورود سرور سلطان نشان مبارک باد
 به شهر مقدم نوشیروان مبارک باد
 سرور و خوشدلی و انبساط و آسایش
 نشاط و شادی و امن و امان مبارک باد
 نه این دیار که شهرست در قلمرو هند
 بملک هند کران تا کران مبارک باد
 ز طبع خلق بدربرد عدل ناسازی
 دوام رابطه^۲ جسم و جان مبارک باد
 وفور عیش بدارای خلق ارزانی
 هجوم خلق بر آن آستان مبارک باد
 ذریعه^۳ شرف و عز و جاه شهر آمد
 وزیر پادشه و پادشاه شهر آمد

۱- به ترجیع بند پہلی مرتبہ ”سبد چین“ بھر ”باغ دودر“ میں شائع ہوا ہے ۔

به اهل شهر بگو تا به خویشان نازند
 نشاط و شادی و سورو سرور آغازند
 بساطهای گرانمایه در فضای چمن
 بگسترند و بهم طرح بزم اندازند
 زخیمه‌ها و سراپرده‌های رنگارنگ
 سپهرهای دگر بر زمین بیفزایند
 دمیکه این همه آئین شهر بر بندند
 ز خانه بهر پذیره شدن بدر تازند
 چو روی دیده فروز خدایگان نگرند
 بدین لوای دل آویز نغمه پردازند
 ذریعهٔ شرف و عز و جاه شهر آمد
 وزیر پادشه و پادشاه شهر آمد
 جلال کوکبهٔ شهریار می بینم
 فروغ بخت درین روزگار می بینم
 هزار و هشت صد و شصت و شش از سال مسیح
 بهار تازه بفصل بهار می بینم
 زمانه در پی قطع امید و من بخیال
 خوشم که روی خداوندگار می بینم
 بیارگه چو سکندر دویت می نگرم
 بخاک ره چو ارسطو هزار می بینم
 ندیده بلبل بی بال و پر بجانب باغ
 بحیرتی که سوی رهگذار می بینم
 ذریعهٔ شرف و عز و جاه شهر آمد
 وزیر پادشه و پادشاه شهر آمد

رخ نکوی ترا ماه آسمان گویم
قد بلند ترا سرو بوستان گویم

حدیث مدح تو برتر بود ز منطق من
مگر به تهنیت طالع زبان گویم

گورنری نه ز شاهی کم است میدانم
تو هرچه نام نهی خویش را چنان گویم
به پیرهن اگر افشانده غم شرر کله نیست
سخن ز سوختن مغز استخوان گویم

ز زندگی که بسی نیست هم بدان شادم
که دوستان بمن و من بدوستان گویم
ذریعه شرف و عز و جاه شهر آمد
وزیر پادشه و پادشاه شهر آمد
همیشه بر نخط داد در جهانبانی
تو آصفی کن و وکتوریا سلیمانی

رخ تو مهر درخشان بعالم افروزی
کف تو ابر بهاران بگوهر افشانی

نهان به طبع تو اسرار عالم اشراق
عیان ز روی تو انوار فر یزدانی
به حلم و لطف ترا شیوه ملک شاهی
ببذل و جود ترا دستگاه قاآنی

بین هر آئینه ترجیع بند غالب را
که آیتی است گرانمایه در ثناخوانی
ذریعه شرف و عز و جاه شهر آمد
وزیر پادشه و پادشاه شهر آمد

مثنوی

جواب نامه جواهر سنگه

وفا جو هرا ! از تو غم دور باد
 دلت سر خوش باده سور باد
 رسید از تو الفت فزا نامه
 روان تازه کن دلکشا نامه
 نخوا هم که در عرصه روزگار
 فشیند ترا بردل از غم غبار
 ز رنجوری من مخور غم که من
 ندارم غم هستی خویشتن
 نه جان از منست و نه جسم آن من
 خود از مردن من چه نقصان من
 حدیثی است شایسته و سودمند
 ز شایستگی بوده دانا پسند
 گر از من نباشی نکوئی شنو
 از آنکس که فرزند اوئی شنو
 چنین داده فرمان که در ساز راه
 نه پاشی به حیلت گری عذر خواه
 عزیزان رهرو گرامی کسند
 به شادی دران ناحیت می رسند
 به شادی بدین جمع انباز گرد
 چو گردند اینان تو هم باز گرد
 الا تا نه سنجی که این زان به است
 چنین خواستست آنکه فرمانده است

مشو سخت کوش و مشو سخت گیر
درین آمدن باش فرمان پذیر

بحکم پدر چون گزیدی سفر
بگرد از سفر هم بحکم پدر
درین رفتن و آمدن شاد باش
به تبعیت از طعنه آزاد باش

ز هجر تو مادر به تاب اندراست
گدازان چو شکر به آب اندراست
پدر نیز مشتاق دیدار تست
بصد گونه خواهش طلبگار تست

ترا خواهد ، از بسکه خواهد ترا
نخواهد گراو پس که خواهد ترا ؟
بیا و دو خونین جگر را بین
بمادر نشین و پدر را بین

دگر من ، چراغ سحر گاهیم
قدم نه براه هوا خواهیم
بیا تا بینی که چون می تپم
چسان دیده تا دل بخون می تپم

بیا ، تا تنم غرق خون بنگری
درون مرا از برون بنگری
بیا ، تا بینی که از روزگار
کنو نم بجائی رسید ست کار

که می نوشم از خستگی نز و رع
بجای می ناب ماء القرع

یای و نه یای و یای و یای
سوی آمدن سخن و دعا و دعا

بخوان چون بخوانی ورق را تمام
ز نیر سلام و ز عارف سلام^۱

جواب نامه^۲ و سپاسگزاری از الکزنڈر اسکندر

از دوست بهر بنده رهی شیشه های می
از بنده سوی دوست بهر شیشه یک سلام
می هم فزون و هم باثر زندگی فزای
آن عمر جاودان که خود اسمش بود مدام
دارم یقین که عمر من و آن شراب ناب
تاروز رستخیز نخواهد شدن تمام
ماناد دوستی که فرستاده آب خضر
از بهر تفته جان، اسد الله تشنه کام

- ۱- از ۱۸۴۸ تا ۱۸۴۹ عروسی هیراسنگ است نیز غالب درین ایام
ناخوش و مریض بنظر می آید - مجموعه مکاتیب باغ دودر شاهد
دعوی ست بنا برین این نامه هم مربوط به این سنین می باشد - (فاضل)
۲- سید چین، باغ دودر، مالک رام در حاشیه سید چین نوشته که الکزنڈر
اسکندر غالب را شراب ویک نامه منظوم از علاءالدین خان علائی گرفته،
فرستاد آغاز آن نامه باین شعر است

بنام نامی غالب همی رود نامه
ز اسکندر که ارادت گزین دیرین ست

رجوع شود به سید چین، صفحه ۵۳ بحد و رومان لاهور،
فروری ۱۹۳۷ -

آن دوست کش بقوت اقبال بیز وال
 از مهر و ملام رسانند صبح و شام
 آن دوست کش بود بتقاضای فر بخت
 زینت فزای ناصیه آفتاب نام
 سلطان شکوه مستر الگزندر اسکندر
 آن آسان عزو شرف رامه تمام
 از نام اوست جان ستم دیده را نشاط
 در مدح اوست کلک هنر پیشه را خرام
 از روی لطف چون دوسه سطری رقم زند
 دانی که ماهتاب در خشید از غلام
 در وقت قهر از دهنش حرف چون جهد
 گوئی که تیغ تیز برون آمد از نیام
 جم رتبه ، صاحب ، نفسی سوی من گرای
 تا یا به از تو داد نو آئینی کلام
 می ساز گار طبع ، ولی دستگاه کو
 هر روز شغل باده بود عادت کرام
 خواهم که تا ز مرگ امانم بود بدهر
 ته جرعه نوش جام تو باشم علی الدوام
 از اولد نام ، کاس ثلن ، راضیم ولی
 نه از پوٹ وین ، آنکه شرابست لعل فام
 دیگر بجز دعاچه بود تا رقم کند
 فرمان پذیر باد سپهر و زمانه رام

نامہ ۱ بنواب وزیر الدولہ والی ٹونک

گفتم بخرد بخلوت انس
 کای شمع و چراغ هفت ایوان
 آیا ز چہ رو بود کہ نواب
 ننوشت جواب نامہ ام ، ہان
 آن گونه عریضہ کہ دانی
 درویش نوشتہ سوے سلطان
 آن گونه قصیدہ کہ گوئی
 از صفحہ دمیدہ منبیلستان
 این ہر دو رسید و نیست پیدا
 ز انسو اثری : بھیج عنوان
 رنجید مگر ز مدح نواب
 ای کاش نگشتی ثنا خوان
 ہیہات ! چہ گفتہ ام کہ باشم
 از گفتہ خویشتن پشیمان
 عقلم بجواب گفت : غالب
 زہار مخور فریب شیطان
 نواب بفکر ارمغان است
 تانامہ فرستدت بسامان

۱۔ کلیات فارسی ، طبع اول ، نول کشور کے ایک نسخہ پر کسی
 زین العابدین کے قلم سے یہ قطعہ لکھا ہوا دیکھا ہے ۔ جس کی روایت
 سید چین اور باغ دودر سے مختلف ہے ۔ اشعار سے پہلے یہ عبارت ہے :
 ”قطعہ بحسن طاب“ بنواب وزیرالدولہ والی ریاست ٹونک ، موصولہ
 ۶ مئی ۱۹۱۱ء از مقام چہبڑہ علاقہ ٹونک۔“

نیز انشائی نور چشم ، طبع نظامی پریس کانپور ۱۲۸۹ھ صفحہ ۴۸ -

گشتم بدم امید واری
 مرهم نه زخم یاس و حرمان
 گفتم که چو با من این کرم کرد
 آن قبله و قبله گاه اعیان
 نا چار ز راه حق گزاری
 تا کرده شود تلافی آن
 من نیز طلب کنم برایش
 این خواهش اگرچه نیست آسان
 آئینه و تاج از سکندر
 انگشتر و تخت از سلیمان
 از عالم غیب جام جهشید
 از چشمه خضر آب حیوان
 عمر ابد و نشاط جاوید
 تیروی دل و ثبات ایمان
 توفیق^۱ جواب نامه^۲ خویش
 توقیع عطا و بذل و احسان

درباره^۲ وام طلبان

گیر که در روز حشر چون بیفتی
 بر سر دوزخ نهند تیره نهبن
 دان که نباشد دران مضیق مصیبت
 در طلب نان و جامه کشمکش از زن
 دان که نباشد دران مقام صعوبت
 شور تقاضای نا روای مهاجن^۳

۱- حاشیه کلیات مذکوره-تعجیل جواب نامه^۲ خویش -
 ۲- این قطعات مربوط به صفحه ۲۳۴ است که در اینجا چاپ نه شد -
 ۳- اردوئے معلی - مبد چین -

بی زری^۱

صبحدم با ابوالبشر گفتم
 پارہ زر بدہ کہ زر داری
 حیف باشد کہ از چو من پسری
 خاک رنگین عزیز تر داری
 گفت حیف است از تو خواهش زر
 کہ تو گنجینہ گہر داری
 گنجدان سخن حوالہ تست
 خود بین تا چہ ای پسر داری
 پیش من از کجاست جان پدر
 ببری ہر چہ در نظر داری
 گفتم اینک ببند پیمانی
 زر بمن می دہی اگر داری
 سر زنبیل آن عمرو عیار
 کہ ز عیاریش خبر داری
 بکشا زود وزر بریزو بگو
 کہ ہمین مدعا مگر داری
 گفت بابا ، فسانہ بود ست
 چہ فرو ریزم و چہ برداری

خطاب بہ منجم^۲

الا ای شناسندہ ہندسہ !
 نباید کہ موجود فہمی مرا

۱-۲۔ باغ دودر - سبد چین - اردوئے معلی -

وجودیست خارج ز من : آنچنان
که در جدی طا، هست و در حوت 'یا'

مهندس اشارات دارد بسی
نه در حوت یای و نه در جدی طا ۱

منسرت بناکامی و زد

مفلس اگرش مال نباشد، چه کمست این
کز هیچ کس اندیشه آزار ندارد
بردار و بدو کیسه برد دزد سیه دل
با مرد تهیدست سروکار ندارد
نقاب چسان عرضه دهد صنعت خود را
در خانه شطرنج که دیوار ندارد ۲

تهنیت عید ۳

تا بود چار عید در عالم
بر تو یارب خجسته باد و هجیر
عید شوال و عید ذوالحجه
عید بابا شجاع و عید غدیر

در مغراج ۴

سه تن ز پیمبران مرسل
گشتند بقرب حق مشرف
عیسی ز صلیب و موسی از طور
ختم الرسل از براق و رفر

خبری درباره شراب

بحق باده چنین حکم داد جاکم شهر
که فی برند ز شهر و نیاورند به شهر
بیا، بشام و بیا شام و سوی خانه خرام
فقیّر لایق لطفست فی فرا خور قهر^۱

توبه و ترک توبه از شراب

با خرد گفتم ار تو فرمائی
شویم از دل خیال باده^۲ ناب
گفت، صد آفرین ولی نتوان
شستن این خیال جز بشراب^۲

توبه و طلب مغفرت

بروز حشر الهی چو نامه^۳ عملم
کنند باز که آن روز باز خواه من است
بکن مقابله آنرا سر نوشت ازل
اگر زیاده و کم باشد آن گناه من است^۳

ترک باده^۴ نوشی^۴

هر شب بقدر ریختی باده^۴ کلفام
آری ز دوسی سال مرا قاعده این بود
شش روز شد اینک که بمی دست رسم نیست
شد غمزده تر دل که ازین پیش حزیں بود

۱ - سبد چین و باغ دودر -

۲ - تذکره غوثیه، سبد چین - ۳ - باغ دودر -

امشب چه سراییم که شب اول گوزست
 شش روز به بیتابی و تلواسه چنین بود
 ناگاه در آن وقت که در قطع ره عمر
 از من دو قدم تا بدم باز پسین بود
 یکره دو تن از شرب میم منع نوشتند
 وان منع نه از بغض بل از غیرت دیں بود
 هر چند بدان منع ، من از می نگزشتم
 امادم گیرای عزیزان بکمین بود
 دانی که چه شد چون زر سوداگر صهبا
 کش داد وستد بامن ویرانه نشین بود
 بگذشت ز اندازه بایست ، بمن گفت
 دیگر ندهم باده که معمول نه این بود
 با کاسه خالی چه کند کیسه خالی
 نا خواسته ور خواسته ، دل صبر گزین بود
 گزر بود از جایی دگر می طلبیدم
 کو نقد دران دست که پشتش بزمین بود
 در غره شعبان چو ز من باده گرفتند
 خود ' غالب پڑ مرده ' نشانی ز منین بود
 روشش بدر آر از مه شعبان که درینجا
 مقصود من از تخرجه البته همین بود
 معذرت از سفر
 خواندی بنو بهار مرا جانب چمن
 زین برگهای سبز چه گرد آورم نوا
 گفتی گل است کی زر گل را توان فروخت
 گفتی هو است گنج نمی بارد از هوا

گفتی می ست می نکند جوع را علاج
گفتی غنا، غنی نتوان شد بدین غنا
گفتی بتان سیم تن کوه‌رین پرند
طاووس وار جلوه طرازند جا بجا
آن روی و سوی و سینه و ساعد ازان تو
پیرایه هر چه از گهر و زر بود، مرا

هجو کسی ۲

روزی زره ستم ظریفی
بر لاشه جعفر چهارم
در خواهش پاسخ سوالات
صد بار فغان ز دم که قم قم
از زیست نیافتم نشانی
جز یک دوسه باره جنبش دم
از دیدن این شگرف روداد
گشتند بعرصه جمع مردم
زان ز مره یکی بمن رخ آورد
کای کرده طریقه خرد گم
این پیکر خاص را به طنبور
البتّه روا بود ترم
جز جنبش گوش و دم چه خواهی
از جعفر چارمین تکلم
ور بانگ زرد حذر که جمهور
دانند نهیق را بسی شم

این گونه کسان چه آفرینی
ای خالق آسمان و انجم

درباره عروسی میرزا یوسف

طراز انجمن طوی میرزا یوسف
قرار یافت درین مه بحکم رب و دود
دو شنبه بست و دوم روز از مه شعبان
د میکه مهر نهد سوی قبله سر بسجود
کرم کنند و فزایند زیب بزم نشاط
بفر فرخ فرخندگی فزای ورود
بسر برند شب این جاکه تاسفیده صبح
همین نظاره رقص است و استماع سرود
سپیده دم که ز فیض شمول نگهت گل
دم نسیم سحر مشکبار خواهد بود
شوند جانب کاشانه عروس روان
بشادمانی بخت مبارک و مسعود
مپس بهمهرهی جمع وقت برگشتن
سپاس بنده نوازی همی توان افزود

تهنیت نوروز بنواب رام پور

نوروز و دو عید از دو جانب امسال
خوبست زروی وضع و نیک ست بقال
امید که این سه عید نذر نواب
آرند دوم عمر و عز و اقبال

تهنیت عید بنواب رام پور

داد و دهش تو روز افزون بادا
 بر دولت تو زمانه مفتون بادا
 این عید و دو صد هزار عید دیگر
 بر ذات تو فرخ و هایون بادا

تاریخ معاودت نواب رام پور از کلکته برامپور

چو نواب از بهر اجلاس کونسل
 بکلکته از رامپور آورد رخ
 عدو را بگیر و بکش زود ویرا
 بچو سال اجلاس از بخت فرخ
 چو گویند کز کشتن وی چه خواهی
 بگو رفع اعداد وی اینت پاسخ

اعتذار بحضور نواب رام پور

هزار و دو صد و هشتاد و دو شمار کنند
 بحسب ضابطه از هجرت رسول الله
 چهار شنبه آخر بود ز ماه صفر
 که می در آوردم این قطعه را بنظم پگاه
 سفیده سحری کاغذ است و من راقم
 سواد صفحه نمط روی بد سگال سیاه
 همی نویسم و وقت نوشتنم باشد
 دلی ز بیم لبالب چو لب ز عذر گناه
 خدا کند که مشرف شود چو این قرطاس
 پیش مسند عالی ز بنده در گاه

امیر کلب علی خان بہادر، از رہ لطف
 بسوی غالب خونین جگر کنند نگاہ
 کہ این فلک زدہ گر عرض کردا مصلحتی
 بزعم بندہ ز اخلاص بود ور ناگاہ
 خلاف طبع مبارک فتادہ آن تقریر
 بسی خطا رود از بندگان دولت خواہ
 تو پادشاہ و شہنشاہ تاجدار فرنگ
 خطاب می طلبد بادشہ ز شاہنشاہ
 چورای من نہ پذیری ز جرم من بگذر
 بحق اشہد ان لا الہ الا اللہ

در توصیف گورنر بعد خلعت یابی

پس از ادای سپاس خدای عز و جل
 ثنائی حضرت نواب می کنم انشا
 امیر شاہ نشان بلکہ شاہ والا جاہ
 چنانکہ عز و علا را از وست عز و علا
 چو خویش را ہجہان بادشہ نگو یاند
 بنا گزیر توان گفت اعظم الا مرا
 فرا خورشرفش نیست این چنین تحسین
 مگر بواسطہ رحم و علم و حلم و حیا

۱۔ مرزا غالب نے نواب کلب علی خان کی خدمت میں لکھا تھا، کہ انگریزوں سے ”مخلص الدولہ - شمس المک، بہرام جنگ“ کا خطاب مانگیں (مکاتیب غالب طبع ۱۹۴۵ء صفحہ ۳۸، اس کے جواب میں نواب صاحب نے لکھا کہ ہمارا دستور خطاب طلبی نہیں، مرزا غالب سمجھ گئے کہ میرا مشورہ ناگوار گزرا لہذا یہ قطعہ لکھ کر معذرت کی۔ جون یا جولائی ۱۸۶۵ء سے متعلق ہے۔

قطعہ حواشی مکاتیب، سبد چین اور باغ دودر میں موجود ہے۔

توان شمرد مراورا ز اولیاء الله
زهی انیس مسیح و زهی ولی خدا

خیال مدحت ممدوح دانم و دارم
که حق مدح نخواهد شدن ز بنده ادا
چو حد نطق من این ست از مکارم مدح
به آنکه صرف شود حرف در سپاس عطا

زهی عطای گران مایه گرامی قدر
که سود تارک من از شرف باوج ما
توان فکند بکیتی بنای هشت بهشت
ز هفت پارچه کان هر یکیست بیش بها

ز هفت جزو چسان هشت جزو بر سازند
مگر بهیمنت فرط خوبی اجزا

حمایل گهر و جیفه و دگر سر پیچ
چو روشنان فلک با فروغ و فز ضیا
بود مشاهده مهر و ماه و کاهکشان
شگفت بین که ببینند مهر و مه یکجا

چو بی طلب بمن اینها رسیده است بود
ز بهر مطلب خویشم توقع امضا
توقع آنکه یکی سارئی فکٹ یا بم
ز پیشگاه عنایات والی والا

سپهر مرتبه دارای دهلی و پنجاب
که پرچم علم اوست آسمان فرسا

بسر بلندی عالمی نظر دارد
 از آنکه همه سر شد بلند دست دعا
 حساب وسعت ملک تو باد روز افزون
 شمار مدت عمر تو باد لا تحصی

در توصیف نمایش گاه رام پور

نمایشگاهی در خور شان خویش
 بر آرا ست نواب عالی جناب
 شب زهره و مه قنادیل سقف
 بود پیشکاش بروز آفتاب

ز غالب چو پرمیده شد سال آن
 چنین گفت آن رند خانه خراب
 ازان رو که در بزم عیش و نشاط
 ز بخشش جهانی شود کامیاب
 چوبینی طرب را نهایت نماند
 بود سال آن بخشش بی حساب

خدایا! پسندد خداوند کار
 که از طبع غالب رود پیچ و تاب

تاریخ دبستان نشینی دختر نواب رام پور

خجسته جشن دبستان نشینی بیگم
 بفیض همت نواب و یمن اقبالش
 چو از پی ادب آموزیست خوش باشد
 اگر خجسته بهار ادب بود سالش ۲

۱- سبد چین — باغ دودر - شعر آخر از مکاتیب غالب اضافه شده است -
 ۲- مکاتیب غالب -

تاریخ وفات رای چهجمل

گویند رای چهجمل شیرین کلام مرد
دیرینه دوست رفت ازین تنگنا دریغ
گفتم کس ز سال و فاتش نشان دهد
غالب شنید و گفت ، چه گویم ، بسا دریغ ، ۱

تاریخ وفات ذوق

گویند رفت ذوق ز دنیا ، ستم بود
کان گوهر گران به ته خشت و گل نهند
تاریخ فوت شیخ بود ' ذوق جنتی ،
بر قول من رواست که احباب دل نهند ۲

دیگر

تاریخ وفات ذوق ، غالب
با خاطر درد مند مایوس
خون شد دل زار تا نوشتم
خاقانی هند مرد افسوس ۳

تاریخ وفات ناظر وحیدالدین

کرد چون ناظر وحیدالدین ز دنیا انتقال
گفتم ، آیا بر کدام آئین بود سال وفات
گفت غالب کز سر زاری اگر نامش برند
خود همین ناظر وحیدالدین بود سال وفات ۴

۱- باغ دودر -

۲- سبد چین ، باغ دودر -

۳- باغ دودر -

۴- باغ دودر -

تاریخ وفات سیدالعلما سید حسین رح

حسین ابن علی آبروی علم و عملی
که سیدالعلماء نقش خاتمش بودی
نماند و ماندی اگر بودی پنج سال دگر
غم حسین علی سال ماتمش بودی ۱

تاریخ وفات نواب میر اصغر علی خان

گردید نهان مهر جهان تاب دریغ
شد تیره جهان بچشم احباب دریغ
این واقعه را زروی زاری غالب
تاریخ رقم کرد که نواب دریغ ۲

تاریخ وفات نبی بخش

شیخ نبی بخش که با حسن خلق
داشت مذاق سخن و فهم تیز
سال و فاتش ز پئی یادگار
با دل زار و مژده دجله ریز
خواستم از غالب آشفته سر
گفت مده طول وبگو رسته خیز ۳

۱- مبد چین، اردوی معلی صفحه ۲۳۲ -

۲- مبد چین، اردوی معلی صفحه ۶ -

۳- اردوی معلی و خطوط غالب همیشه پرشاد مکتوب بنام تفته

تاریخ وفات فتح النساء بیگم ، جناب عالیہ

جناب عالیہ از بخشش حق
بفردوس برین چون کرد آرام
سخن پرداز غالب سال رحلت
"خلود خلد"، گفت از روی الہام

۵۱۲۷۵

تاریخ وفات زوجہ نواب کلب علی خان

دریغا کہ ماند تہی قصر دولت
ز خاتون نامی سکندر زمانی
چو سیار روضہ بود سال فوتش
سپس اسم وی باد جنت مکانی

تاریخ ولادت فرزند کسی

اندازہ اسم و سال مولود
معلوم کن از خجستہ فرزند
چون یکصد و ہست و چار ماند
اینست شمار عمر دل بند

تاریخ ولادت فرزند

دربارہ اسم و سال مولود سعید
رفتست ز غالب سخنور توضیح
ارشاد حسین خان ، سنین ہجری ست
بنگر کہ خجستہ رخ بود سال مسیح

تاریخ کامیابی سید غلام بابا خان

فتح سید غلام بابا خان
خود نشان دوام اقبالست
هم ازین رو بود که غالب گفت
که ظفر نامه ابد سالست^۱

تاریخ ولادت فرزند میر غلام بابا خان بهادر

میر بابا یافت فرزندی که ماه چارده
بر فراز لوح گردد کرده تمثال اوست
فرخی بینی و یابی بهره از ناز و طرب
از سر ناز و طرب فرزند فرخ سال اوست^۲

تاریخ ولادت فرزند میرزا باقر

بمن ز مقدم فرزند میرزا باقر
سروش تهنیت زبده مطالب گفت
چون قصد شد متعلق بگفتن تاریخ
طریق تعمیه ورزید و جان غالب گفت^۳

آفرین با مرزش تقصیر پسر

امروز شنیده ام که از مهر
تقصیر پسر معاف کردی
در جلد وی این چنین نکوئی
جان نذر کنم که نیک مردی

۱- باغ دودر، سبد چین -

۲- سبد چین، اردوی معلی -

۳- سبد چین -

دربارہٴ صلح مابین پدر و پسر

شکر ایزد کہ ترا با پدرت صلح فتاد
حوریان رقص کنان ساغر شکرانہ زدند

قدسیان بہر دعاے تو و والا پدرت
قرعہٴ فال بنام من دیوانہ زدند!

اعتذار بنواب علاء الدین خان از سفر

خوانی بسوی خویش و ندانی کہ مردہ ام
دانی کہ مردہ را رہ و رسم خرام نیست

فی شیخ سدوام، نہ الہ بخش مرگ من
از عالم جنابت و مرگ حرام نیست؟

برائے گلستان خطی مہاراجہ الور

فرزانہٴ یگانہ مہاراجہ راجہ راو
بادا بقای دولت و اقبال جاودان

مہرش یکی ز کارگزاران بارگہ
ماہش یکی ز ناصیہ سایان آستان

فرمود تا طراز گلستان کنند نو
ز انسان کہ در بہار شود تازہ بوستان

آغا کہ حق سپردہ بدستش کلید گنج
تا کرد خامہ را بنگارش گہر فشان

۱۔ اردوئے معلی بنام علائی مکتوب اکتوبر ۱۸۶۵ء -

۲۔ دیوان غالب عرشی ایڈیشن صفحہ ۳۶۴ مبد چین -

رخشید حسن جوهر الفاظ از مداد
 ز انسان که در سواد شب انجم شود عیان
 غالب طراز سال بدینگونه نقش بست
 از روی طرز تعمیه در معرض بیان
 هر کس که خواهد آگهی از سال اختتام
 باید که دل نهد به گلستان بی خزان

دعا و سپاس بکر نیل هملٹن

کرنیل جارج ولیم هملٹن
 فرخنده حاکم فرزانه داور
 صبح طرب را مهر درخشان
 شام شرف را ماه منور
 در باغ دانش سر سبز گلشن
 در بحر بینش یکدانه گوهر
 صیت کمالش بر هفت گردون
 ذکر جمیلش در هفت کشور
 یا رب بگیتی با فرو شوکت
 پیوسته بادا این داد گستر

مدح ڈپٹی کمشنر

کرم پیشہ ڈپٹی کمشنر بہادر
 کہ نقش نگین دل ماست نامش
 دراں بزم همچون منی را چہ یارا
 کہ خم گشته گردون ز بہر سلامش

در سپاس گذاری و یاد آوری به عالی خدمت جذاب
 آغا احمد علی صاحب جهانگیر نگری از جانب
 پوزشخواه بیراهه روی اسدالله خان غالب دهلوی

مولوی احمد علی احمد تخلص نسخه ای
 در خصوص گفتگوی پارس انشا کرده است

کیچ و مکران را که در سندست و از ایران جدا
 شامل اقلیم ایران بیجا با کرده است

قوم بریج را به ایرانی نژادان داده خلط
 ترک ترکان سمرقند و بخارا کرده است

در جهان توأم بود روی وی و پشت قتیل
 پیشوای خویش هندوزاده را کرده است

هندیان را در زبان دانی مسلم داشته
 تا چه اندر خاطر والای او جا کرده است

خوش بر آمد با همه هندوستان زایان چه خوش
 تکیه آری بر ولادت گاه آباء کرده است

هر که بینی بازبان مولد خود آشناست
 سازنطق موطن اجداد بیجا کرده است

خواجه را از اصفهانی بودن آباء چه سود؟
 خالقش در کشور بنگاله پیدا کرده است

داوری گاهی بنا فرمود و دروی هر سه را
 منصف و صدر امین و صدر اعلی کرده است

گر چنین با هندیان دارد تولا در سخن
 من هم از هندی چرا از من تبرا کرده است

کرده است از خوبی گفتار من قطع نظر
 ظلم زین قطع نظر بر چشم بینا کرده است
 میل او با هر کسی از هندی ، و حیفش خاص من
 حیف و میلی بادو عالم شورو غوغا کرده است
 مطلب از بد گفتن من چیست ، گوئی نیک مرد
 مزد این کار از حق آرزوش تمنا کرده است
 و رچنین نبود ، چنان باشد که در عرض کمال
 تا بر آرد نام این هنگامه برپا کرده است
 صاحب علم و ادب وانگه ز افراط غضب
 چون سفیهان دفتر نفرین و ذم وا کرده است
 در جدل دشنام کار سوقيان باشد ، بلی
 ننگ دارد علم زان کاری که آغا کرده است
 انتقام جامع برهان قاطع می کشد
 آنچه ما کردیم باوی ، خواجه با ما کرده است
 من سپاهی زاده ام گفتار من باید درشت
 وای بروی گر بتقلید من اینها کرده است
 زشت گفتم ، لیک داد بذله سنجی داده ام
 شوخی طبعی که دارم ، این تقاضا کرده است
 میکند تائید برهان لیک برهان ناپدید
 نیست جز تسلیم قولش ، هر چه انشا کرده است
 سستی طرز خرام خامه برهان نگار
 یا نمیدانست یا دانسته اخفا کرده است
 بهر من توهین و بهر خویش تحسین جا بجا
 هم مرا هم خویش را در دهر رسوا کرده است

آید و بیند همان اندر کتاب 'مولوی' ،
هر چه از هنگامه گیران کس تماشا کرده است
لغو و حشو و ادعای محض و اطناب ممل
ماروموش و سوسمار و گربه یکجا کرده است
بگذر از معنی همین الفاظ برهم بسته بین
باده نبود شیشه و ساغر مهیا کرده است
یافتم از دیدن تاریخهای آن کتاب
خود بدم گفتم و به احباب خود ایما کرده است
غازیان همراه خویش آورد از بهر جهاد
تا نه پنداری که این پیکار تنها کرده است
جوش زد از غایت قهر و غضب چون درویش
تا زبانش را بدین کلپتره گویا کرده است
آتش خشمی که سوزد صاحب خود را نخست
دردش همچون شرر در سنگ ماوا کرده است
چون نباشد باعث تشنیه جز رشک و حسد
باد غالب خسته تر گریخته پروا کرده است

نظم

بر آیم به نیروی این تیغ تیز
که مغز عدو را کنم ریز ریز
عدو آنکه "برهان قاطع"، نوشت
بگفتار سست و بهنجار زشت
اگر گفته آید که رو مرد و رفت
ز مغزش چه خواهی همی ای شکفت

زمغزش خرد جستم اما چه سود
 که در زندگی نیز مغزش نبود
 امید آنکه گفتار آن بی هنر
 کنم هم بگفتار زیر و زیر
 امید آنکه چون کار سازی کنم
 بدین نامه دشمن گدازی کنم
 ز همه نامه کز فر اقبال او
 یکی دوتیغ تیز، آمده سال او

۶۱۸۶۸

